

AMBO

IK, ZLATAN

Ik, Zlatan

Zlatan Ibrahimovic
met David Lagercrantz

Ik, Zlatan

Vertaald uit het Zweeds
door Geri de Boer

Ambo|Amsterdam

ISBN 978 90 263 2586 1

© 2011 Zlatan Ibrahimovic, zoals verteld aan David Lagercrantz

© 2012 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Geri de Boer

Oorspronkelijke titel *Jag är Zlatan Ibrahimovic. Min egen story*

Oorspronkelijke uitgever Albert Bonniers Förlag, Stockholm, Zweden

Published in the Dutch language by arrangement with Bonnier Group Agency,
Stockholm, Sweden

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Max-Douglas / Contour by Getty Images (voorplat), © Jed Jacobson/Staff/Getty Images (achterplat)

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Rolbezetting

CO ADRIAANSE: Mijn eerste trainer bij Ajax.

ALEKSANDAR (KEKI): Mijn broertje, geboren in 1986.

MASSIMO AMBROSINI: Aanvoerder van Milan. Middenvelder.

MICKE ANDERSSON: Mijn trainer bij Malmö FF, in de Superetta (eerste divisie) en later in de Allsvenska (Zweedse eredivisie).

ROLAND ANDERSSON: Ex-voetballer en international. Mijn trainer in mijn eerste tijd bij Malmö FF.

MARIO BALOTELLI: Jong talent bij Inter. Aanvaller. Later naar Manchester City.

MARCO VAN BASTEN: Aanvaller, spits. Grote man van Milan. In 1992 uitgeroepen tot beste speler van de wereld.

LEO BEENHAKKER: Voetbalbaas, trainer geweest bij o.a. Real Madrid. Technisch directeur tijdens mijn begintijd bij Ajax.

TXIKI BEGIRISTAIN: Technisch directeur bij Barcelona toen ik daar was. Later opgestapt.

SILVIO BERLUSCONI: Eigenaar van AC Milan. Driemaal premier van Italië: 1994-1995; 2001-2006; 2008-2011.

HASSE BORG: Ex-voetballer. Verdediger bij het nationale elftal. Technisch directeur bij Malmö FF toen ik daar speelde.

FABIO CANNAVARO: Kwam tegelijk met mij bij Juventus. Back. In 2006 uitgeroepen tot beste speler van de wereld. Wereldkampioen met Italië.

FABIO CAPELLO: Keiharde trainer. Mijn coach bij Juventus.

ANTONIO CASSANO: Aanvaller bij Milan. Italiaans international.

TONY FLYGARE: Jeugdvriend. Voetbaltalent bij Malmö FF.

LOUIS VAN GAAL: Voetbalbaas. Voormalig trainer. Directeur in mijn laatste tijd bij Ajax.

ITALO GALBIATI: Capello's rechterhand bij Juventus.

ADRIANO GALLIANI: Voetbalbaas, vice-president van Milan.

GENNARO GATTUSO: Middenvelder bij Milan. Een vechter. Wereldkampioen met Italië in 2006.

PEP GUARDIOLA: Ex-middenvelder, speelde voor FC Barcelona. Mijn trainer daar.

HELENA: Mijn vriendin, mijn partner. Moeder van mijn kinderen.

THIERRY HENRY: Mijn vriend bij Barcelona. Superster. Daarvoor bij Arsenal, waar hij clubtopscorer aller tijden werd. Won met Frankrijk het WK en het EK.

ANDRÉS INIESTA: Fantastische middenvelder en aanvaller bij Barcelona. Won met Spanje het WK en het EK.

FILIPPO INZAGHI: Spits, Italiaans topscorer. Ster van Milan. Ik woonde in Turijn in zijn flat. Wereldkampioen met Italië.

JURKA: Mijn moeder, geboren in Kroatië. Werkte als schoonmaakster.

KAKÁ: Braziliaan, offensieve middenvelder, wereldster. In 2007 uitgeroepen tot beste speler van de wereld. Ging van Milan naar Real Madrid.

RONALD KOEMAN: Mijn trainer in mijn laatste tijd bij Ajax.

JOAN LAPORTA: Een groot deel van mijn tijd bij Barcelona president van die club.

HENKE LARSSON: Legendarische Zweedse aanvaller. Prof bij Celtic en Barcelona. Kreeg de Europese gouden schoen in 2001. In het begin van mijn carrière een mentor voor mij.

BENGT MADSEN: Voorzitter van het bestuur van Malmö FF in mijn tijd daar.

DANIEL MAJSTOROVIC: International. Prof in het buitenland, goede vriend.

ROBERTO MANCINI: Mijn eerste twee jaar bij Inter mijn trainer.

MARCO MATERAZZI: Keiharde back, die in 2006 met Italië wereldkampioen werd. Speelde met me bij Inter.

HASSE MATTISSON: Aanvoerder van Malmö FF in mijn tijd daar.

MAXIMILIAN: Mijn oudste zoon, geboren in 2006.

MAXWELL: Braziliaan. Ongelooflijk elegante back. Al sinds het begin van mijn Ajaxtijd een vriend. We hebben ook samen bij Inter en Barcelona gespeeld.

OLOF MELLBERG: Vriend, international, back. Is o.m. prof geweest bij Aston Villa en Juventus.

LIONEL MESSI: Wereldster. Bij Barcelona de man om wie het spel draaide. Kwam op zijn dertiende bij de club. In 2009 en 2010 uitgeroepen tot beste speler van de wereld.

GUDMUNDUR METE: Goede vriend. We speelden samen bij Malmö FF.

MIDO: Aanvaller. Egyptenaar. Een goede vriend bij Ajax.

LUCIANO MOGGI: Voetbalbaas, legendarisch algemeen directeur van Juventus in mijn tijd daar.

MASSIMO MORATTI: Oliemagnaat, eigenaar van Inter.

JOSÉ MOURINHO: Legendarische trainer. Mijn coach bij Inter. Ging later naar Real Madrid.

PAVEL NEDVED: Middenvelder in mijn tijd bij Juventus. In 2003 gekozen tot beste speler van Europa.

ALESSANDRO NESTA: Back, sterspeler bij Milan. Wereldkampioen in 2006.

ALEXANDRO PATO: Jonge, energieke aanvaller bij Milan. Braziliaan.

ANDREA PIRLO: Middenvelder bij Milan, later verkocht aan Juventus. Wereldkampioen met Italië in 2006.

ALEXANDER ÖSTLUND: Vriend, ex-international. Voormalig prof bij o.m. Southampton.

MINO RAIOLA: Mijn zaakwaarnemer, mijn vriend, mijn adviseur.

ROBINHO: Braziliaans supertalent. Aanvaller bij Milan, eerder bij Real Madrid en Manchester City.

RONALDINHO: Braziliaan. Superster. In 2004 en 2005 uitgeroepen tot beste speler van de wereld. We speelden samen bij Milan.

RONALDO: Een van de allergrootste spelers aller tijden. Braziliaan. Aanvaller. In 1996, 1997 en 2002 uitgeroepen tot beste speler van de wereld. Toen ik klein was mijn grootste idool.

CRISTIANO RONALDO: Aanvaller, wereldster. In 2008 uitgeroepen tot beste speler van de wereld. Speelde bij Manchester United. Ging voor een recordbedrag naar Real Madrid. (In dit boek vaak Cristiano genoemd om hem te onderscheiden van de man die voor mij de echte Ronaldo is.)

SANDRO ROSELL: De man die Joan Laporta opvolgde als president van Barcelona.

SANELA: Mijn oudere zus, geboren in 1979.

SAPKO: Mijn oudere broer, geboren in 1973 in Bosnië.

ŠEFIK: Mijn vader. Geboren in Bosnië. Heeft gewerkt als metselaar en als huismeester.

THOMAS SJÖBERG: Voormalig voetballer, international. Assistent-trainer in mijn eerste tijd bij Malmö FF.

THIJS SLEGGERS: Nederlandse journalist en vriend.

RUNE SMITH: De journalist die het eerste grote artikel over me schreef.

JOHN STEEN OLSEN: De scout die me ontdekte bij Malmö FF. Zorgde ervoor dat ik naar Ajax ging. Nu een van mijn naaste vrienden.

LILIAN THURAM: Back. Speelde samen met me bij Juventus. Won met Frankrijk het WK en het EK.

DAVID TREZEGUET: Spits, ster. We speelden samen bij Juventus. Europees kampioen en wereldkampioen met Frankrijk.

RAFAEL VAN DER VAART: Middenvelder in mijn tijd bij Ajax.

PATRICK VIEIRA: Middenvelder, speelde met me bij Juventus en Inter. Superster. Vriend. Winnaarstype. Won met Frankrijk het EK en het WK.

VINCENT: Mijn tweede zoon, geboren in 2008.

CHRISTIAN WILHEMSSON, 'CHIPPEN': Middenvelder, international, vriend.

XAVI: Schitterende middenvelder bij Barcelona. Kwam op zijn elfde bij de club. Won met Spanje het WK en het EK.

GIANLUCA ZAMBROTTA: Back, legendarisch, speelde met me bij Juventus en Milan. Wereldkampioen met Italië in 2006.

1

Pep Guardiola, trainer van Barcelona, je weet wel, die met zijn grijze doublebreasted maatpakken en zijn tobberige gezicht, kwam naar me toe. Hij keek bedrukt.

Ik vond hem in die tijd wel oké, niet direct een Mourinho of een Capello, maar hij kon ermee door. Dit was lang voordat ik vroeg of ze twee ziekenwagens bij het trainingsveld neer wilden zetten, *just in case* dat ik hem zou aanvliegen. Het was het najaar van 2009 en mijn jongensdroom was uitgekomen. Ik speelde in de beste ploeg van de wereld en was door zeventigduizend mensen toegejuicht in Camp Nou. Ik leefde op een wolk – nou ja, misschien niet helemaal: er werd een hoop rotzooi geschreven in de kranten. Ik was een *bad boy* en zo, ik was lastig om mee om te gaan. Maar toch, ik wás hier. Helena en de kinderen hadden het naar hun zin. We hadden een mooi huis in Esplugues de Llobregat en ik had er zin in. Wat kon er misgaan?

‘Zeg,’ zei Guardiola. ‘Hier in Barcelona staan we met beide benen op de grond.’

‘Sure,’ zei ik. ‘Fine!’

‘Dus hier komen we niet met Ferrari’s of Porsches naar de training.’

Ik knikte, maakte geen stennis, zo van: ‘wat gaan mijn auto’s jou verdomme aan?’ Maar ik dacht: wat wil hij? Wat wil hij me duidelijk maken? Geloof me, ik hoef niet meer zo vreselijk nodig in mijn Ferrari Enzo rond te rijden of hem op de stoep te parkeren of zo, echt niet. Maar ik hou van auto’s. Ze zijn mijn passie, dus ik zocht meer achter die woorden. Het was een beetje van ‘denk maar niet dat je wat voorstelt!’

Ik had toen wel al begrepen dat Barcelona een beetje een school was, een inrichting. De spelers waren wel in orde, hoor, niks mis mee. En Maxwell was er, mijn oude maatje van Ajax en Inter. En, eerlijk is eerlijk, geen van die jongens gedroeg zich raar of als superster. Messi, Xavi, Iniesta, het hele stel, het waren net schoolkinderen. De beste voetballers van de wereld bogen als knipmessen. Ik snapte er niks van. Het was lachwekkend. Als in Italië een trainer zegt: ‘Spring’, dan vragen de sterren zich af: hoezo, waarom moeten we springen?

Hier hoefde de trainer maar met zijn vingers te knippen en ze sprongen allemaal. Ik hoorde daar niet thuis, totaal niet. Maar ik dacht: maak er het beste van! Bevestig hun vooroordelen niet! Daarom probeerde ik me aan te passen. Ik deed overdreven lief. Het was niet normaal. Mino Raiola, mijn zaakwaarnemer en vriend, zei: ‘Wat is er met je aan de hand, Zlatan? Ik herken je gewoon niet.’

Niemand herkende me, mijn gabbers niet, niemand. Ik werd somber, en je moet weten

dat ik al sinds Malmö FF een stelregel had: ik doe het op mijn manier. Het kan me niet schelen wat de mensen ervan vinden. Ik heb me nooit op m'n gemak gevoeld tussen braveriken. Ik hou van kerels die door rood rijden, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar nou, shit, ik zei niet wat ik vond.

Ik zei wat ik dacht dat je hoorde te zeggen. Het was klote. Ik reed in de Audi van de club en zei ja en amen als een scholier, of liever: zoals ik als scholier had moeten doen. Ik schold mijn ploeggenoten haast nooit meer uit. Ik werd saai. Zlatan was Zlatan niet meer, en dat was niet meer gebeurd sinds ik op de Borgarskola in Malmö zat en voor het eerst chicks in poloshirts van Ralph Lauren zag en het zowat in mijn broek deed als ik ze mee uit wilde vragen. Toch begon ik het seizoen geweldig. Ik maakte het ene doelpunt na het andere. We wonnen de supercup. Ik was de uitblinker. Ik was de beste man van het veld. Maar ik was mezelf niet. Er was iets gebeurd, niks ernstigs, nog niet, maar toch. Ik hield mijn mond, en dat is levensgevaarlijk, geloof me. Ik moet kwaad zijn om goed te spelen. Ik moet schreeuwen en tekeergaan. Nu hield ik me in. Misschien kwam dat door de druk. Ik weet het niet.

Ik was de op een na duurste aankoop aller tijden en de kranten schreven dat ik een probleemkind was en karakterfouten had, alle mogelijke vuiligheid, en misschien voelde ik het gewicht daarvan – van 'hier bij Barça hebben we geen grote bek' en zo, en ik neem aan dat ik wilde laten zien dat ik dat ook kon. Het was het domste wat ik ooit had gedaan. Ik was op het veld nog steeds geweldig, maar het was niet leuk meer.

Ik dacht er zelfs over te stoppen met voetballen. Niet dat ik mijn contract wilde verbreken, ik ben prof. Maar ik had er geen plezier meer in. En toen kwam de winterstop. We gingen naar Åre en ik huurde een scooter. Zodra het leven stilstaat, huur of koop ik iets, en ik reed als een gek. Ik rijd altijd als een gek. Ik heb 325 gescheurd met mijn Porsche Turbo en de politie het nakijken gegeven. Ik heb zo veel waanzinnigs gedaan dat ik er haast niet aan durf te denken, en nu, in de bergen, jakkerde ik rond op mijn scooter, kreeg bevroeringsverschijnselen en andere ellende, en had het ontzettend naar m'n zin.

Eindelijk een paar adrenalinekicks! Eindelijk weer de oude Zlatan, en ik dacht: waarom zou ik doorgaan? Ik heb toch geld? Ik hoef me niet te vermoeien met zo'n lijpo van een trainer. Ik kan het leuk hebben en voor mijn gezin zorgen. Het was een mooie tijd. Maar het duurde niet lang. Toen we terugkwamen in Spanje, kwam de ramp. Misschien niet meteen, hij naderde in stilte, maar hij hing in de lucht. Er viel een belachelijk pak sneeuw.

Het was of de Spanjaarden nog nooit sneeuw hadden gezien. Bij ons op de berg stonden de auto's overal dwars op straat en Mino, die dikke idioot – die fantastische dikke idioot, zeg ik erbij, zodat niemand me verkeerd begrijpt – had het stervenskoud en haalde me over om de Audi te nemen. Dat liep totaal verkeerd af. Op de helling naar beneden verloren we de macht over de wagen, donderden tegen een hek aan en molden de hele as aan de rechterkant.

Heel wat ploeggenoten hadden hun auto in dat rotweer in de kreukels gereden, maar niemand zo erg als ik. Ik had de kreukelwedstrijd gewonnen en we lachten erom, en waarachtig, ik was nog steeds af en toe mezelf. Ik had het nog steeds behoorlijk naar mijn zin. Maar toen begon Messi te zaniken. Lionel Messi is geweldig. Hij is echt ongelooflijk.

Ik ken hem niet goed. We zijn heel verschillend. Hij is op zijn dertiende naar Barça gekomen. Hij is opgegroeid in die cultuur en heeft geen moeite met dat schoolse gedoe. Het spel van de ploeg draait om hem, op een heel natuurlijke manier eigenlijk. Hij is briljant, maar nu was ik er en ik maakte meer doelpunten dan hij. Misschien was hij jaloers, ik weet het niet. Hij ging naar Guardiola en zei: ‘Ik wil niet meer op rechts staan. Ik wil in het centrum spelen.’

Midvoor stond ik. Maar dat maakte Guardiola niet uit. Hij veranderde van tactiek. Van 4-3-3 ging hij over op 4-5-1, met mij in de punt en Messi er vlak achter, en ik raakte uit beeld. De ballen liepen via Messi en ik kon mijn eigen spel niet spelen. Ik moet op het veld zo vrij zijn als een vogel. Ik ben de man die het verschil maakt, op alle niveaus. Maar Guardiola offerde me op. Zo is het. Hij zette me voorin vast.

Goed, ik begrijp zijn positie wel. Messi was de ster, de *golden boy*. Guardiola moest naar hem luisteren. Maar kom op, zeg! Ik had bij Barça het ene doelpunt na het andere gemaakt, en ik was ook geweldig. Hij kan het elftal niet aan één man aanpassen. Ik bedoel: waarom had hij me dan in godsnaam gekocht? Je betaalt toch niet zo veel geld om mij als speler de nek om te draaien? Guardiola moest rekening houden met ons allebei, en natuurlijk werd de leiding van de club nerveus. Ik was hun grootste investering aller tijden en ik had het helemaal niet naar m'n zin in de nieuwe opstelling. Ik was te duur om het niet naar m'n zin te hebben.

Txiki Begiristain, de technisch directeur, drong erop aan dat ik met de trainer zou praten: ‘Praat het uit!’ Daar voelde ik niet voor. Ik ben een speler die zaken accepteert. ‘Maar goed, *fine*, ik zal het doen.’ Een vriend die ik via Xbox had leren kennen, zei tegen me: ‘Zlatan, het is net alsof Barça een Ferrari heeft gekocht en ermee rijdt alsof het een Fiat is’, en dat vond ik een mooie vergelijking. Guardiola had me veranderd in een simpelere, slechtere speler. Dat was in het nadeel van de hele ploeg.

Dus ik ging naar hem toe. Op het veld, tijdens de training, en op één ding lette ik goed: ik wilde geen ruzie maken, en dat zei ik ook tegen hem.

‘Ik wil geen gevecht. Ik wil geen oorlog. Ik wil er alleen maar over praten’, en hij knikte.

Maar hij zag er toch een beetje angstig uit, dus ik herhaalde: ‘Als je denkt dat ik ruzie wil maken, ga ik weg. Ik wil alleen maar praten.’

‘Goed! Ik vind het fijn om met de spelers te spreken.’

‘Luister,’ vervolgde ik. ‘Jullie profiteren niet van mijn kwaliteiten. Als jullie alleen maar een goalgetter hadden willen hebben, hadden jullie Inzaghi of zo moeten kopen. Ik heb ruimte nodig, vrijheid. Ik kan niet alleen maar de hele tijd op en neer rennen en diepgaan. Ik weeg 98 kilo. Ik heb daar het lichaam niet voor.’

Hij keek nadenkend. Hij keek altijd zo vervloekt nadenkend.

‘Ik denk dat je wel zo kunt spelen.’

‘Nee, dan kunnen jullie me beter op de bank zetten. Met alle respect, ik begrijp het wel, maar je hebt mij opgeofferd voor Messi. Dat kan zo niet. Het is net of jullie een Ferrari

hebben gekocht en ermee rijden alsof het een Fiat is.’

Hij keek nog een beetje nadenkender.

‘Oké, misschien was het een vergissing. Dit is mijn probleem. Ik zal het oplossen.’

Ik was blij. Hij zou het regelen. Ik ging opgelucht weg, maar naderhand kwam de koude douche. Hij keek me nauwelijks meer aan. Nou ben ik niet iemand die zich echt druk maakt over zoiets en ondanks mijn nieuwe positie bleef ik geweldig spelen. Ik maakte weer doelpunten. Niet zulke mooie als in Italië. Ik speelde te ver naar voren. Het was geen ‘ibracadabra’ meer, maar toch... uit tegen Arsenal in het nieuwe Emirates Stadium in de Champions League – we maakten gehakt van ze. Het stadion kookte. De eerste twintig minuten waren ongelofelijk. Ik maakte de 1-0 en de 2-0. Het waren weer mooie doelpunten en ik dacht: Guardiola kan me aan mijn reet roesten! Ik ga er gewoon voor!

Maar toen werd ik gewisseld en toen kwam Arsenal terug. Ze maakten 1-2 en 2-2, het was shit, en ik had mijn kuit geblesseerd. Normaal maken trainers zich zorgen om zoiets. Een geblesseerde Zlatan is een serieus probleem voor iedere ploeg. Maar Guardiola was ijzig. Hij gaf geen kik. Ik deed drie weken niet mee en zelfs toen kwam die idioot niet één keer naar me toe om te vragen: ‘Hoe gaat het met je, Zlatan? Kun je de volgende wedstrijd spelen?’

Hij zei niet eens goeiemorgen. Geen woord. Hij ontweek mijn blik. Als ik ergens binnenkwam, ging hij weg. Waar gaat dit om, dacht ik. Heb ik iets gedaan? Zie ik er verkeerd uit? Praat ik raar? Ik werd er gek van. Ik kon niet slapen. Ik dacht er voortdurend aan. Niet dat Guardiola zo nodig van me moest houden. Voor mijn part haatte hij me. Haat- en revanchegevoelens prikkelen me. Maar nu raakte ik mijn focus kwijt. Ik praatte erover met de spelers. Niemand begreep er iets van. Ik vroeg het Thierry Henry, die toen ook op de bank zat. Thierry Henry is de beste spits uit de geschiedenis van het Franse voetbal. Hij is heftig. Hij was nog altijd ongelofelijk goed en hij had het ook moeilijk met Guardiola.

‘Hij praat niet met me. Hij kijkt me niet eens aan. Wat kan er aan de hand zijn?’ vroeg ik.

‘Geen idee,’ antwoordde Henry.

We begonnen er geintjes over te maken, zo van: ‘Ha, Zlatan, nog aangekeken vandaag?’ ‘Nee, maar ik heb zijn rug gezien!’ ‘Gefeliciteerd, het gaat al beter!’ Dat soort kinderachtigheden; dat hielp een beetje. Maar het werkte me echt op de zenuwen en ik vroeg me elke dag, elk uur af: wat heb ik gedaan? Wat is er mis? Ik kreeg geen antwoorden, niks. Alleen begreep ik dat Guardiola’s ijzigheid iets te maken moest hebben met het gesprek over Messi. Een andere verklaring was er niet. Maar dat zou toch bezopen zijn. Was het psychologische oorlogsvoering van hem omdat ik mijn plek in het elftal ter discussie had gesteld? Ik probeerde hem ermee te confronteren. Ging naar hem toe en keek hem aan. Hij ontweek mijn blik. Hij zag er benauwd uit en natuurlijk had ik een afspraak kunnen maken en kunnen vragen waar dit over ging. Maar nooit van z’n leven. Ik had genoeg voor hem gekropen.

Dit was zijn probleem. Al wist ik niet wat het was. Ik weet het nog steeds niet. Hoewel... ik denk dat die vent niet tegen sterke persoonlijkheden kan. Hij wil lieve schooljongetjes hebben, en wat nog erger is: hij loopt weg voor zijn problemen. Hij is niet in staat ze in de ogen te kijken en dat maakte het alleen maar erger.

Het wérd ook erger.

De aswolk kwam. In heel Europa ging er geen vliegtuig en wij moesten tegen Inter in het San Siro in Milaan. We gingen met de bus. Dat leek een of ander licht bij Barça een goed idee. Ik was toen blessurevrij. Maar de reis was een ramp. Het duurde zestien uur voordat we eindelijk in Milaan aankwamen. Het was onze belangrijkste wedstrijd tot dan toe, de halve finale in de Champions League. Ik had me ingesteld op fluitconcerten en hysterie in mijn oude thuisstadion – geen probleem, integendeel, daar word ik beter van. Maar de rest van de ploeg was niks waard en ik geloof dat Guardiola geobsedeerd was door Mourinho.

José Mourinho is een *big star*. Hij had de Champions League al gewonnen met Porto. Hij was mijn trainer bij Inter. Hij is knap. De eerste keer dat hij Helena ontmoette, fluisterde hij haar toe: ‘Helena, you have a mission. Feed Zlatan, let him sleep, keep him happy!’ Helena kreeg er kippenvel van. Die vent is een en al macho. Hij zegt wat hij wil. Ik mag hem graag. Hij is de koning, de legeraanvoerder. Maar hij bekommert zich ook om je. Hij sms’te me bij Inter de hele tijd om te vragen hoe het met me ging. Hij is het tegenovergestelde van Guardiola. Als Mourinho ergens binnenkomt, gaat het licht aan, terwijl Guardiola de gordijnen dichtdoet. Ik had het vermoeden dat Guardiola zich nu met hem wilde meten.

‘We spelen niet tegen Mourinho. We spelen tegen Inter,’ zei hij, alsof wij dachten dat we tegen de trainer moesten spelen, en toen begon hij met dat filosofische gedoe van hem.

Ik luisterde nauwelijks. Waarom zou ik? Het was toch maar hoogdravende prietpraat over bloed, zweet en tranen. Ik heb nog nooit een trainer zo horen praten! Puur gelul! Maar nu kwam hij toch naar me toe. Dat was bij de training in het San Siro, en er waren mensen die kwamen kijken, zo van: ‘Ibra is terug!’

‘Kun jij vanaf het begin spelen?’ vroeg Guardiola.

‘Absoluut,’ zei ik. ‘Ik ben geprikkeld.’

‘Maar ben je er ook klaar voor?’

‘Zeker weten. Ik voel me goed.’

‘Maar kun je het aan?’

Hij leek wel een papegaai. Ik kreeg er *bad vibes* van.

‘Luister, het was een hopeloze reis, maar ik ben in vorm. De blessure is genezen. Ik zal alles geven.’

Guardiola leek te twijfelen. Ik begreep hem niet, en toen belde ik Mino Raiola. Ik bel Mino om de haverklap. Zweedse journalisten zeggen vaak: ‘Mino is slecht voor Zlatans imago.’ ‘Mino is dit of dat.’ Zal ik eens zeggen hoe het echt zit? Mino is een genie.

Ik vroeg hem: ‘Wat wil die gast?’ We begrepen het geen van beiden. We begonnen ons op te winden. Maar ik stond in de basis en het bleef lang 0-0. Maar toen ging het mis. Ik werd na een uur gewisseld en we verloren met 3-1. Shit. Ik was woedend. Vroeger, bij Ajax bijvoorbeeld, zat een verloren wedstrijd me dagen of weken dwars. Maar nu had ik Helena en de kinderen. Zij helpen me het te vergeten en door te gaan, dus ik concentreerde me op de return in Camp Nou. De stemming was vreselijk. Iedereen had de pest aan Mourinho. De journalisten schreven een hoop onzin, dat de scheidsrechter van de vorige wedstrijd en Mourinho vriendjes van elkaar waren en dat ze samen een restaurant hadden en dat we daarom hadden verloren; het sloeg allemaal nergens op. Donkere wolken pakten zich boven ons samen en we moesten fors winnen om door te gaan.

En toen... ik wil er niet aan denken. Ja toch, dat wil ik wel, want ik ben er sterker van geworden. We wonnen met 1-0. Maar dat was niet genoeg. We lagen uit de Champions League en Guardiola keek me aan alsof het allemaal mijn schuld was, en ik dacht: nu is het afgelopen, nu zijn mijn dagen geteld. Na de wedstrijd leek het alsof ik niet meer welkom was bij de club, en ik voelde me beroerd als ik in hun Audi reed.

Ik voelde me shit als ik in de kleedkamer zat, terwijl Guardiola me aankeek alsof ik een storende factor, een buitenstaander was. Het was niet normaal. Hij was een muur, een stenen muur. Ik kreeg geen teken van leven van hem en ieder ogenblik dat ik daar was, wilde ik weg.

Ik hoorde er niet meer bij en toen we uit tegen Villarreal speelden, liet hij me vijf minuten spelen. Vijf minuten! Ik kookte inwendig. Niet omdat ik op de bank zat. Ik kan het accepteren als de trainer mans genoeg is om te zeggen: ‘Je bent niet goed genoeg, Zlatan. Ik stel je niet op!’

Maar Guardiola zei geen woord, geen barst, en nou had ik er genoeg van. Ik voelde het in mijn hele lijf en als ik Guardiola was geweest, was ik bang geweest. Niet dat ik een vechtersbaas ben. Ik heb allerlei rotzooi uitgehaald. Maar ik houd mijn handen thuis. Ja, op het veld heb ik wel een paar mensen een kopstoot gegeven. Hoewel, als ik kwaad word, wordt alles zwart voor mijn ogen. Dan moet je niet in mijn buurt zijn. Maar om precies te zijn: toen ik na de wedstrijd de kleedkamer in kwam, was ik niet direct van plan een aanval van waanzin te krijgen. Maar ik was niet blij – en dan druk ik me nog zacht uit – en daar stond mijn vijand zich op zijn kale knikker te krabben. Verder waren er niet veel mensen.

Touré was er, en nog een paar anderen. Er stond daar zo’n metalen bak waar we onze kleren in doen. Ik staarde naar die bak. En toen gaf ik hem een schop. Hij vloog wel drie meter weg, maar ik was nog niet klaar. Nog lang niet.

Ik schreeuwde: ‘Jouw ballen zijn net zo groot als die van mijn kinderen.’ En vast nog wel ergere dingen. En toen nog: ‘Jij doet het in je broek voor Mourinho. Loop naar de hel!’

Ik was knettergek en je zou verwachten dat Guardiola iets terug zou zeggen, iets in de trant van: ‘Ho, ho, zo praat je niet met je trainer!’ Maar zo is hij niet. Hij is een laf watje. Hij zit nog in de luiers. Hij raapte de metalen bak alleen maar op, als de eerste de beste

conciërge, en toen ging hij de kleedkamer uit en praatte er nooit meer over, met geen woord. Maar natuurlijk sprak het zich rond. In de bus vroegen ze allemaal vreselijk opgewonden: ‘Wat is er gebeurd, wat is er gebeurd?’

Niks, dacht ik. Ik heb hem alleen maar even de waarheid gezegd. Maar ik kon er niet over praten. Ik was zo kwaad. Week in week uit had mijn trainer en baas me ijzig buitengesloten zonder uit te leggen waarom. Het was bezopen. Ik heb weleens vaker een gruwelijke ruzie gehad. Maar dan praatten we het de volgende dag uit en zo hoort het ook. Nu bleef hij me maar doodzwijgen en gek maken. Ik dacht: ik ben 28 jaar. Ik ben een geweldige voetballer. Ik heb 22 doelpunten gemaakt en 15 assists gegeven, alleen al hier bij Barça, en ik word behandeld als een voetveeg.

Moet ik dat pikken? Moet ik me blijven aanpassen? Nooit van m'n leven! Toen ik begreep dat ik tegen Almeria weer op de bank moest zitten, herinnerde ik me: *Hier bij Barcelona komen we niet met Porsches of Ferrari's naar de training!* Wat was dat eigenlijk voor flauwekul? Ik rij wat ik wil, zeker als ik daar een paar idioten mee kan pesten. Ik sprong in mijn Enzo, gaf gas en parkeerde hem voor de ingang van het trainingscomplex. Toen waren de poppen natuurlijk aan het dansen. De kranten schreven dat de auto net zo veel kostte als de maandsalarissen van alle spelers van Almeria bij elkaar. Maar ik maakte me er niet druk om. Het gezwets in de media was op dat moment maar peanuts. Ik had me voorgenomen weerwerk te geven.

Ik had besloten serieus terug te vechten en je moet weten: dat spelletje beheers ik. Ik was wel vaker een harde geweest, geloof me. Maar om het goed te doen moest ik me wel goed voorbereiden, dus ik overlegde natuurlijk met Mino. Wij plannen slimme en vuile trucs altijd samen.

En ik belde mijn gabbers. Ik wilde de zaak van alle kanten bekijken en god, wat kreeg ik een advies. De jongens uit Rosengård wilden naar Barcelona komen en de zaak kort en klein slaan, en dat was natuurlijk heel aardig van ze, maar het leek me niet helemaal de juiste strategie in deze situatie. Ik praatte natuurlijk ook met Helena. Zij komt per slot van rekening uit een andere wereld. Ze is cool. Ze kan ook hard zijn. Maar nu troostte ze me: ‘Je bent in elk geval een betere vader geworden. Als je het niet naar je zin hebt in de ploeg, zijn wij je team,’ zei ze, en dat deed me goed.

Ik trapte heel wat balletjes met de kinderen en probeerde ervoor te zorgen dat het hele gezin het naar zijn zin had. En natuurlijk deed ik videogames. Daar ben ik een beetje aan verslaafd. Ik ga er helemaal in op. Maar sinds mijn tijd bij Inter, toen ik soms tot vier, vijf uur 's morgens speelde en met maar twee, drie uur slaap naar de training ging, heb ik een paar regels voor mezelf opgesteld: geen Xbox of PlayStation na tien uur 's avonds.

Ik mag mijn tijd niet zomaar verdoen, en in deze weken in Spanje probeerde ik me echt aan mijn gezin te wijden en alleen maar te relaxen in onze tuin, met af en toe een Corona. Dat was voor mij de mooie kant van de zaak. Maar 's nachts als ik wakker lag of op de training, als ik Guardiola zag, kwam de andere kant boven. De woede bonkte in mijn hoofd, ik balde mijn vuisten en ik plande mijn tegenzetten en mijn revanche. Nee, ik begreep steeds beter dat er nu geen weg terug meer was. Het was tijd voor oorlog.

Het was tijd om de draak in me wakker te maken. Want vergeet niet: *je kunt de man uit het getto halen, maar je kunt nooit het getto uit de man halen!*

2

Toen ik klein was, kreeg ik een stuntfiets van mijn broer, een BMX. Ik noemde die fiets Fido Dido.

Fido Dido was een geinig stripfiguurtje met spriethaar. Ik vond hem vet cool. Mijn Fido Dido werd bij het zwembad gejat, en mijn vader kwam erheen met zijn hemd open en zijn mouwen opgestroopt. Hij is van het type van ‘blijf van mijn kinderen af’. Niemand komt aan hun spullen. Maar zelfs zo’n potige kerel als hij kon er niks aan doen. Fido Dido was weg en ik was wanhopig.

Daarna begon ik fietsen te jatten. Ik brak het slot open. Daar werd ik heel goed in. Gewoon ‘tjak, tjak’ en het karretje was van mij. Ik was fietsendief. Dat was mijn eerste bezigheid. Het was vrij onschuldig. Maar soms ontspoorde het. Op een keer trok ik zwarte kleren aan en knipte in het donker als een echte Rambo met een enorme betonschaar een legerfiets open en ja, dat was echt een gaaf karretje. Ik was er dol op. Maar eerlijk gezegd ging het me meer om de kick dan om de fiets. Ik vond het te gek om in het donker rond te sluipten en eieren tegen ruiten te gooien en dat soort flauwekul, en ik werd maar zelden gepakt.

Zoals een keer bij een pijnlijk akkefietje in warenhuis Wessels in Jägersro. Maar dat was ook terecht, eerlijk gezegd. Een vriend en ik hadden midden in de zomer een winterjack aangetrokken, volkomen geschikt, en daaronder hadden we vier pingpongbatjes verstopt en andere troep die we hadden gejat. ‘Zeg, hoe hadden jullie gedacht daarvoor te betalen?’ vroeg de bewaker toen we werden gepakt. Ik haalde zes muntjes van tien öre uit mijn zak: ‘Hiermee.’ Maar die vent had geen gevoel voor humor. Ik besloot het voortaan wat professioneler aan te pakken. Ik denk dat ik op den duur best een handige donder was.

Ik was een klein kereltje, weet je. Ik had een grote neus, ik sliste en ik kreeg logopedie. Er kwam een vrouw bij me op school, die leerde me de s zeggen. Dat vond ik vernederend en ik denk dat ik me wilde wreken. Bovendien had ik geen rust in mijn lijf. Ik kon geen seconde stilzitten en ik holde de hele tijd rond. Het was net of me niks kon overkomen als ik maar snel genoeg rende. We woonden in Rosengård bij Malmö, waar het wemelde van de Somaliërs, Turken, Joego’s, Polen en naffers, maar er woonden geen autochtone Zweden. Wij jongens deden allemaal stoer. We hadden een kort lontje en het was thuis ook niet makkelijk, hoor.

We woonden toen vierhoog aan de Cronmansväg in Törnrosgården en we deden niet aan knuffelen en dat soort dingen. Niemand vroeg: ‘Hoe ging het vandaag, knulletje van me?’ of iets dergelijks. Geen volwassene hielp je met je huiswerk of vroeg of je ergens mee zat.

Je moest je zelf maar zien te redden en je hoefde niet te zeuren als iemand rot tegen je had gedaan. Je moest maar op je tanden bijten, het was chaos en ruzie, en ook weleens een pak slaag. Maar natuurlijk hoopte je soms ook op een beetje sympathie. Op een dag viel ik op het kinderdagverblijf van een dak. Ik had een enorm blauw oog en rende huilend naar huis. Ik verwachtte een aai over mijn bol of toch op z'n minst een beetje troost. Ik kreeg een paar flinke draaien om mijn oren. 'Wat moest je ook op dat dak?'

Niks geen: 'Arme, lieve Zlatan.' Wel: 'Stomme idioot dat je op dat dak klimt, een klap kun je krijgen.' Ik was helemaal geschokt, trok me in mezelf terug en maakte dat ik wegkwam. Mijn moeder had geen tijd om me te troosten, toen. Ze was schoonmaakster en ze werkte hard om voor ons te zorgen, ze was echt een vechter. Maar veel meer kon ze ook niet. Ze had het moeilijk gehad en wij waren allemaal vreselijk lastig. Er werd thuis niet bepaald keurig Zweeds gepraat, geen: 'Schat, wil je me alsjeblieft de boter aangeven,' maar eerder: 'Haal de melk eens, idioot!' Deuren sloegen dicht en mama hilde. Ze hilde vaak. Ik hou van haar. Ze heeft een zwaar leven gehad. Ze maakte zo'n veertien uur per dag schoon en af en toe gingen wij mee, maakten prullenbakken leeg en zo, en kregen een beetje zakgeld. Maar soms draaide ze door.

Ze sloeg ons met een pollepel, en soms gingen die pollepels kapot en dan werd ik erop uit gestuurd om een nieuwe te kopen, alsof het mijn schuld was dat ze zo hard had geslagen. Eén dag kan ik me vooral herinneren. Toen had ik op het kinderdagverblijf een baksteen gegooid die een rare stuit maakte en door een raam ging, en toen mijn moeder dat hoorde, raakte ze buiten zichzelf. Alles wat geld kostte, maakte haar gek, en ze sloeg me met de pollepel. Pats, pats! Het deed zeer, en misschien ging de pollepel wel weer kapot, dat weet ik niet meer. Soms waren er geen pollepels in huis, en toen kwam mijn moeder een keer met een deegroller achter me aan. Maar toen wist ik te ontkomen. Ik vertelde het aan Sanela.

Sanela is mijn enige volle zus. Ze is twee jaar ouder dan ik. Zij laat niet met zich spotten en ze vond dat we maar eens een geintje moesten uithalen met mama. Ons op onze kop slaan, verdomme, bezopen! Dus we gingen naar de supermarkt en kochten daar van die pollepels, drie voor 10 kronen of zo, en gaven ze als kerstcadeautje aan mijn moeder. Ik geloof niet dat ze het kon waarderen. Ze had geen gevoel voor dat soort ironie. Er moest eten op tafel komen. Daar ging al haar energie in zitten. We waren thuis met een heleboel, ook mijn halfzusjes, die later verdwenen en met ons braken (daarom noem ik hun namen ook niet), en verder Aleksandar, of wel Keki, mijn kleine broertje, en er was niet genoeg geld. Er was nooit genoeg. De oudsten zorgden voor ons kleintjes. Anders hadden we het niet gered. We aten vaak macaroni met ketchup of we kregen iets te nassen bij onze vriendjes of bij mijn tante Hanife, die op de verdieping onder ons woonde en die als eerste van ons allemaal naar Zweden was gekomen.

Ik was nog geen twee toen mijn vader en moeder scheidden, en ik weet er niets meer van, en dat is misschien maar goed ook. Het was geen goed huwelijk, heb ik begrepen. Er was een hoop herrie en ze waren vooral getrouwd om mijn vader aan een verblijfsvergunning te helpen, en ik neem aan dat het heel vanzelfsprekend was dat we allemaal bij mijn moeder kwamen te wonen. Maar ik verlangde naar mijn vader. Hij had

het financieel beter en er gebeurden meer leuke dingen bij hem. Sanela en ik waren in het begin om het weekend bij hem en dan kwam hij ons vaak halen met zijn oude blauwe Opel Kadett en dan gingen we naar het Pildammspark of naar Ön, het eilandje in het chique stadsdeel Limhamn, en dan kochten we hamburgers en softijs. Op een keer pakte hij uit en gaf ons allebei een paar Nike Air Max, van die coole schoenen die wel 1000 kronen kostten. De mijne waren groen, die van Sanela roze. Niemand in Rosengård had zulke en we voelden ons er heel stoer mee. We hadden plezier met papa, en we kregen soms 50 kronen voor een pizza met cola. Mijn vader had een behoorlijke baan en maar één andere zoon, Sapko. Hij was een leuke weekendvader.

Maar de situatie werd slechter. Sanela kon vreselijk goed hardlopen. Ze was in haar leeftijdsklasse op de zestig meter de snelste van heel Skåne. Mijn vader was zo trots als een pauw en reed haar naar de training. ‘Goed zo, Sanela. Maar je kunt beter,’ zei hij. Zo was hij: ‘beter, beter, niet tevreden zijn’, en die keer zat ik ook in de auto. Dat weet mijn vader in elk geval nog, en hij merkte meteen dat er iets niet goed was. Sanela was stil. Ze vocht tegen haar tranen.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg hij.

‘Niks,’ antwoordde ze en toen vroeg hij het weer, en uiteindelijk vertelde ze het.

Er was van alles gebeurd. We hoeven niet op de details in te gaan. Dat is Sanela’s zaak. Maar mijn vader is als een leeuw, weet je. Als er iets met zijn kinderen gebeurt, wordt hij wild, vooral als het gaat om Sanela, zijn enige dochter, dus er kwam een compleet circus op gang van verhoren, sociale onderzoeken, voogdijconflicten en de hele rambam. Ik begreep er niet veel van. Ik was nog geen negen.

Dat was in het najaar van 1990 en ze hielden mij erbuiten. Toch vermoedde ik natuurlijk wel iets. Het werd onrustig thuis. Dat was in principe niet voor het eerst. Monika, mijn oudste halfzus, raakte aan de drugs, zwaar spul, en ze verstopte het thuis. Er was vaak heibel om haar, er belden duistere figuren en we waren soms bang dat er iets ergs zou gebeuren. Een andere keer werd mijn moeder aangeklaagd wegens heling. Kennissen hadden haar gevraagd bepaalde kettingen te bewaren, en dat had ze gedaan. Ze begreep het niet. Maar ze bleken gestolen te zijn en de politie viel bij ons binnen en pakte haar op. Ik herinner me nog vaag dat het raar was: waar is mama, waarom is ze weg?

Maar er kwam meer verdriet, en ik smeerde hem. Ik was buiten aan het rennen of aan het voetballen. Niet dat ik erg atletisch was of een groot talent. Ik was gewoon zo’n snotneus die tegen een balletje traptte, of nog erger eigenlijk. Ik kon waanzinnige uitbarstingen hebben. Dan gaf ik anderen een kopstoot of ik schold mijn teamgenoten uit. Maar ik voetbalde. Dat was mijn ding. Ik speelde de hele tijd, op straat, op het veld en op school. We zaten toen op de Värner Rydéschool, Sanela in groep 5 en ik in groep 3, en niemand hoefde eraan te twijfelen wie van ons het meest plichtsgetrouw was. Sanela moest al vroeg flink zijn: ze was een extra moeder voor Keki én ze moest voor het gezin zorgen toen de grote zussen ervandoor gingen. Ze kreeg ontzettend veel verantwoordelijkheid. Ze kon het aan. Ze was niet bepaald een meisje dat voor een standje bij de directeur werd geroepen. Daarom was ik meteen ongerust toen we allebei bij hem moesten komen. Als ik daar alleen heen was gestuurd, was het normaal geweest, puur

routine. Maar nu Sanela en ik allebei. Was er iemand dood? Wat was er aan de hand?

Ik kreeg er buikpijn van toen we door de gang liepen. Het moet in het late najaar of in de winter zijn geweest. Ik was ongerust. Maar toen we binnenkwamen, zat mijn vader bij de directeur – of wie het ook was – en dat luchtte me op. Als mijn vader er was, gebeurde er altijd iets leuks. Maar het was geen pretje. Het was allemaal spannend en plechtig, ik begon er over mijn hele lichaam van te tintelen. Eerlijk gezegd begreep ik er niet veel van, alleen dat het over mijn ouders ging en dat het niet leuk was, helemaal niet. Maar nu weet ik het wel. Nu, veel later, terwijl ik met dit boek bezig was, zijn de puzzelstukjes op hun plaats gevallen.

Op 11 november 1990 was de sociale dienst klaar met het onderzoek, en mijn vader had de voogdij over Sanela en mij gekregen. Mijn moeders huis werd beschouwd als een ongeschikte omgeving, al lag dat niet in de eerste plaats aan haar, moet ik zeggen. Er speelden ook andere dingen. Maar ze vond het toch heel erg. De afkeuring door de buitenwereld; mijn moeder was ontzet. Zou ze ons ook nog kwijtraken? Dat was een ramp. Ze huilde maar en huilde maar en jazekeer, ze had ons met pollepels afgerost, ons draaien om de oren gegeven en niet naar ons geluisterd, ze had pech gehad met haar mannen en alles had tegengezeten en zo. Maar ze hield van haar kinderen. Ze was zelf ook met harde hand opgevoed en ik geloof dat mijn vader dat begreep. Hij ging diezelfde middag nog naar haar toe: ‘Ik wil niet dat je ze kwijtraakt, Jurka.’

Maar hij wilde wel dat ze beter haar best deed, en je weet, mijn vader laat in zulke omstandigheden niet met zich sollen. Hij heeft vast een hartig woordje met haar gesproken. ‘Als het niet beter gaat, krijg je de kinderen nooit meer te zien’, of zoiets – wat er precies gebeurd is, weet ik niet. Maar Sanela woonde een paar weken bij papa en ik bleef bij mama, ondanks alles. Dat was geen goede oplossing. Sanela had het niet naar haar zin bij mijn vader. We troffen hem samen een keer slapend aan op de grond, en op tafel stonden bierblikjes en flessen. ‘Papa, papa, word wakker!’ Maar hij sliep gewoon door. Dat vond ik maar raar. Waarom deed hij dat nou? We wisten niet wat we moesten doen. Maar we wilden hem helpen. Misschien had hij het koud. We legden handdoeken en dekens over hem heen om hem warm te houden. Verder snapte ik er niet veel van. Waarschijnlijk begreep Sanela meer. Zij had gemerkt dat zijn stemmingen wisselden, dat hij driftig was en tierde als een beer, en ik denk dat ze daar bang van werd. Bovendien miste ze haar kleine broertje. Ze wilde weer naar mama terug. Bij mij was het juist andersom. Ik verlangde naar mijn vader. Op een avond belde ik hem en waarschijnlijk klonk ik wanhopig. Het was eenzaam zonder Sanela.

‘Ik wil hier niet blijven. Ik wil bij jou wonen.’

‘Kom maar,’ zei hij. ‘Ik stuur wel een taxi.’

Er kwam een nieuw sociaal onderzoek en in maart 1991 kreeg mijn moeder de voogdij over Sanela en mijn vader die over mij. We werden gescheiden, mijn zus en ik, maar we bleven altijd bij elkaar, of liever: het ging op en neer. Maar in wezen zijn we ontzettend dik met elkaar. Sanela is nu kapster en soms komen er mensen in haar kapsalon die

zeggen: ‘Goh, wat lijkt jij op Zlatan!’, en dan zegt ze altijd: ‘Klets niet, h́j lijkt op ḿj!’ Ze is een harde. Ze is heftig. Maar we hebben het allebei niet makkelijk gehad.

Mijn vader, Sefik, was in 1991 van de Hårdsväg in Rosengård verhuisd naar het Värnhemstorg in Malmö en je hebt ondertussen begrepen dat hij een groot hart heeft. Hij gaat voor ons door het vuur. Maar het was er niet helemaal zoals ik had verwacht. Ik kende hem als weekendvader, die hamburgers en softijs voor me kocht. Nu leefden we ook door de week met elkaar en ik merkte meteen dat het leeg was bij mijn vader. Er ontbrak iets, een vrouw misschien. Er waren een tv, een bank, een boekenkast en twee bedden, maar er was niks extra’s, geen gezelligheid. Er stonden bierblikjes op tafel en er lag rommel op de vloer. Als hij af en toe de geest kreeg en ging behangen, kreeg hij maar één muur gedaan – van die dingen. ‘De rest doe ik morgen,’ zei hij. Maar dat kwam er niet van. We verhuisden vaak en we kwamen nooit op orde. Maar ook in een ander opzicht was het leeg.

Mijn vader was huismeester. Hij had heel vervelende diensten en als hij thuiskwam in zijn timmermansbroek, met al die zakken met schroevendraaiers en toestanden, ging hij aan de telefoon of voor de tv zitten en dan wilde hij niet gestoord worden. Hij sloot zich op in zichzelf, vaak met de koptelefoon op en dan luisterde hij naar Joegoslavische volksmuziek. Hij is gek op Joegomuziek. Hij heeft zelf ook gespeeld en daar heeft hij nog een paar banden van. Hij kan een showman zijn als zijn hoofd ernaar staat. Maar meestal zat hij in zijn eigen wereldje en als vrienden van mij belden, siste hij ze toe: ‘Niet hierheen bellen!’

Ik mocht geen vriendjes mee naar huis nemen en als ze voor me hadden gebeld, vertelde hij dat niet. De telefoon was niet voor mij en ik had thuis eigenlijk niemand om mee te praten. Hoewel, als er echt iets was, wás mijn vader er wel voor me. Dan deed hij alles voor me, dan ging hij met al zijn stoerigheid de stad in en probeerde het te fiksen. Hij liep op een manier die mensen schrik aanjoeg, zo van: ‘Wie komt daar nou aan?’ Maar al die gewone dingen, wat er op school, op het voetbalveld en met mijn vrienden gebeurde, daar had hij geen belangstelling voor en ik moest maar met mezelf praten of de deur uit gaan. Mijn halfbroer Sapko woonde in het begin wel bij ons en ik zal vast wel af en toe met hem hebben gepraat; hij was toen een jaar of zeventien. Maar ik weet er niet veel meer van en niet lang daarna gooide mijn vader hem het huis uit. Ze hadden verschrikkelijke ruzie gehad. Dat was natuurlijk ook een droevige zaak. En toen waren alleen mijn vader en ik er nog. We zaten als het ware allebei alleen in een hoekje, want het gekke was dat hij ook geen vrienden over de vloer kreeg. Hij zat in zijn eentje te drinken. Het was er dus leeg qua gezelschap. Maar het was er vooral leeg in de koelkast.

Ik was de hele tijd buiten aan het voetballen en aan het rondrijden op gestolen fietsen en vaak kwam ik thuis met honger als een wolf, en dan deed ik de koelkast open en dacht: alsjeblijft, alsjeblijft, laat er iets zijn! Maar nee, niks, alleen de gewone dingen: melk, boter, een brood en in het beste geval sap. Multivitamine in een vierliterverpakking, gekocht bij de Arabische winkel, want die was het goedkoopst, en verder natuurlijk bier, sixpacks met van dat plastic eromheen. Soms was er niks anders, alleen maar pils, terwijl mijn maag tekeerging. Dat was een pijn die ik nooit zal vergeten. Vraag het Helena maar!

De koelkast moet altijd stampvol zitten, zeg ik altijd. Dat raak ik nooit meer kwijt. Onlangs was mijn zoontje Vincent aan het zaniken dat hij geen pasta kreeg, en toen stond de macaroni al op. Hij zeurde maar dat het eten niet snel genoeg klaar was, en toen had ik wel willen brullen: ‘Je hebt geen idee hoe goed je het hebt!’

Ik zocht soms in alle kasten en in alle hoeken en gaten om ook maar één macaroni'tje of één gehaktballetje te vinden. Ik at mijn buik vol met geroosterde boterhammen. Ik kon een heel brood naar binnen werken. Of ik rende naar mijn moeder. Daar werd ik niet altijd met open armen ontvangen. Het was eerder: ‘Moet Zlatan hier verdomme ook komen? Geef Sefik hem niet te eten?’ En soms kreeg ik een draai om mijn oren of mopperde ze: ‘Het geld groeit me toch niet op de rug? Je eet ons nog arm!’ Maar toch, we hielpen elkaar. Bij mijn vader ging ik een klein gevecht aan met het bier. Ik gooide er een paar leeg. Niet allemaal – dat zou te opvallend zijn geweest, een paar.

Hij merkte het maar zelden. Overal was bier. Het stond op tafel en in de kasten. Soms deed ik de lege blikjes in grote zwarte vuilniszakken en dan haalde ik het statiegeld op. Ik kreeg 50 öre per blikje en dan had ik soms toch 50 of 100 kronen bij elkaar. Het waren veel blikjes en ik was blij met het geld, zo van: ‘Wow, een gaaf extraatje!’ Maar het was natuurlijk niet leuk, en zoals alle kinderen in die omstandigheden leerde ik precies te zien in wat voor stemming hij was. Ik wist exact wanneer je maar beter niet met hem kon praten. De dag nadat hij had gedronken ging het wel. Op de tweede dag was het erger. Soms werd hij ineens driftig. Andere keren was hij ontzettend royaal. Dan gaf hij me zomaar 100 kronen. In die tijd spaarde ik voetbalplaatjes. Je kreeg drie foto's in een klein pakje bij de kauwgum. O, wie zal ik krijgen, vroeg ik me af. Maradona misschien? Meestal was het een teleurstelling, vooral als het alleen maar van die saaie Zweedse voetballers waren die ik niet kende. Maar op een dag kwam hij thuis met een hele doos. Groot feest! Ik scheurde ze allemaal open en ik kreeg allerlei coole Brazilianen. Soms keken we ook samen tv en dan zaten we te praten en hadden het goed.

Maar op andere dagen was hij echt straalbezopen. Ik vond het heel beangstigend en toen ik wat groter werd, ging ik de confrontatie met hem aan. Ik deinsde niet terug, zoals mijn broer. Ik keek hem aan. ‘Je drinkt te veel, papa’, en we hadden ontzettende ruzies, volkomen zinloze aanvaringen, eerlijk gezegd. Ik kon ruziemaken ook al zag ik aan hem dat hij alleen maar terug zou schreeuwen: ‘Ik smijt je eruit.’ Maar ik wilde laten zien dat ik voor mezelf op kon komen, en af en toe hadden we verschrikkelijke heibel. Maar hij raakte me met geen vinger aan, *never ever*. Nou ja, één keer tilde hij me twee meter op en gooide me op mijn bed, maar dat was omdat ik gemeen was geweest tegen Sanela, zijn oogappeltje. In wezen was het de liefste man van de wereld en ik begrijp nu dat hij het niet makkelijk had. ‘Hij drinkt om zijn zorgen te verdrinken,’ zei mijn broer en dat was misschien niet de hele waarheid, maar de oorlog heeft hem echt flink beschadigd.

De oorlog was sowieso iets raars. Ik mocht er nooit iets over horen. Ik werd beschermd. Daar deed iedereen erg zijn best voor. Ik begreep niet waarom mijn moeder en mijn zussen in het zwart gekleed gingen. Dat was volkomen onbegrijpelijk, het leek wel een modegril. Maar mijn oma, de moeder van mijn moeder, was omgekomen bij een bomaanslag in Kroatië, en iedereen rouwde. Iedereen, behalve ik, want ik mocht niks weten en ik mocht

me er nooit druk om maken of iemand Serviër of Bosniër of wat dan ook was. Maar het ergste was het voor mijn vader.

Hij kwam uit Bijeljina in Bosnië. Daar was hij metselaar, en zijn hele familie en al zijn oude vrienden woonden daar en nu was de hel er opeens uitgebroken. Bijeljina is als het ware verkracht, en het was helemaal niet zo gek dat hij zich weer moslim ging noemen. De Serviërs kwamen de stad in en brachten honderden moslims om het leven. Ik geloof dat hij er veel van kende en dat zijn hele familie op de vlucht is gejaagd. De hele bevolking van Bijeljina werd vervangen. In alle lege huizen gingen Serviërs wonen, ook in mijn vaders oude huis. Er stapte gewoon iemand anders over de drempel en die nam het huis in bezit. Ik snap best dat hij toen geen tijd voor mij had, omdat hij de hele avond zat te wachten op het tv-journaal of op een telefoontje van daarginds. De oorlog vrat aan hem en het volgen van de ontwikkelingen nam hem helemaal in beslag. Hij zat in zijn eentje te drinken en te rouwen, hij luisterde naar zijn Joegomuziek en ik zorgde ervoor dat ik buiten bleef of ik smeerde 'm naar mijn moeder. Dat was een andere wereld.

Bij mijn vader waren er alleen hij en ik. Ik zei al: het was er leeg. Maar bij mijn moeder was het een heel circus. Mensen kwamen en gingen, harde stemmen en lawaai. Mijn moeder was toen verhuisd naar vijfhoog in dezelfde straat, Cronmansväg 5A, het huis boven tante Hanife, of Hanna, zoals ik al eerder vertelde. Keki, Sanela en ik waren heel dik met elkaar. We vormden een pact. Maar ook bij mijn moeder was er de nodige shit. Een van mijn halfzussen gleed steeds dieper weg in de drugs en mijn moeder schrok elke keer als de telefoon ging of als er op de deur werd geklopt. Zo van: 'O, nee! Hebben we nog niet genoeg ellende? Wat nou weer?' Ze werd vroeg oud en was heel fel op alle soorten drugs.

Nog niet zo lang geleden, nu in het heden, bedoel ik, belde ze me helemaal hysterisch op: 'Er liggen drugs in de koelkast.'

'Godsamme, drugs!' zei ik, en ik zat ook meteen op de kast. Niet wéér, hè, dacht ik, en ik belde Keki op, best agressief. 'Godverdomme, liggen er drugs in mama's koelkast?'

Hij begreep er eerst niks van, maar toen ging hem een licht op. Ze had het over *snus*, die zuigtabak die je juist het best in de koelkast kunt bewaren. En wel de *snus* die ik voor mijn broer had bemachtigd bij de sponsor van het Zweedse elftal, Swedish Match.

'Kalm maar, mam, het is maar *snus*.'

'Net zulke rotzooi,' zei ze.

De jaren gingen niet ongemerkt aan haar voorbij en we hadden best wat aardiger voor haar mogen zijn. Maar dat hadden we niet geleerd. We kenden alleen hardheid. Ik weet nog van een keer dat ik bij mijn zus was, die van de drugs. Ze was al vroeg het huis uit en ging van het ene afkickcentrum naar het andere, maar ze ging de rotzooi altijd weer gebruiken en uiteindelijk brak mijn moeder met haar. Of mijn zus brak met mijn moeder. Ik weet niet precies hoe het zat. Het ging er altijd hard aan toe bij ons, maar dat zit gewoon in onze familie. We zijn haatdragend en we overdrijven, en Sanela en mijn andere halfzus riepen ook wel: 'Ik wil je nooit meer zien', en zo.

Ik was een keer bij mijn zus, die drugs in haar eigen flatje had. Het kan zijn dat het mijn verjaardag was. Ik geloof van wel. Ze had cadeautjes gekocht. Ze was eigenlijk best lief. Maar toen moest ik naar de wc en toen hield ze me in paniek tegen. ‘Nee, nee!’ riep ze, en ze rende erheen om op te ruimen. Ik snapte wel dat er iets niet klopte. Zulke dingen waren er vaak. Maar, zoals ik al zei, mij hielden ze daarbuiten, en ik had mijn eigen dingen: mijn fietsen, mijn voetbal en mijn dromen over Bruce Lee en Muhammad Ali. Ik wilde worden zoals zij.

Mijn vader had in het voormalige Joegoslavië een oudere broer die Sabahudin heette. Hij was geboren in 1944 en werd Sapko genoemd. Mijn oudste broer is naar hem genoemd. Sabahudin was bokser, een echt talent. Hij bokste wedstrijden voor bokscub Radnicki in de stad Kragujevac en werd Joegoslavisch kampioen met zijn club, zat in het nationale team en was een geweldige belofte. Maar in 1967, toen hij 23 was en net getrouwd, ging hij zwemmen in de rivier de Neretva. Daar was nogal wat stroming en zo, en ik geloof dat hij ook iets aan zijn hart of zijn longen had. Hij werd onder water gezogen en verdrong, dus je kunt je wel voorstellen: dat was een harde klap voor het gezin. Daarna werd mijn vader nogal fanatiek. Hij had alle grote wedstrijden op oude video's en daar stonden niet alleen Sabahudin, maar ook Ali, Foreman en Tyson op, en verder alle films van Bruce Lee en Jackie Chan.

Daar keken we naar als we samen voor de tv zaten. De Zweedse tv was niks. Die bestond voor ons niet. We leefden in een heel andere wereld dan de Zweden. Ik was al twintig toen ik mijn eerste Zweedse film zag, en ik had geen idee wie de Zweedse helden of sportsterren waren, zoals Ingemar Stenmark en zo. Maar Ali kende ik wel! Wat een legende! Hij deed het op zijn manier, wat de mensen ook zeiden. Hij vroeg nooit excuus, en dat ben ik nooit vergeten. Die gast was cool. Hij deed zijn ding. Zo zou je moeten zijn. Ik nam een paar dingetjes van hem over, *I am the greatest* en zo. Je moest je stoer gedragen in Rosengård en als ze iets rottigs zeiden – het ergste was als ze je ‘mietje’ noemden – dan moest je geen stapje terug doen.

Maar meestal maakten we onderling geen ruzie. Je pist niet in je eigen bed, zoals we zeiden. Het was meer ‘wij van Rosengård tegen alle anderen’. Ik keek en schreeuwde mee naar de racisten die demonstreerden, en bij het Malmö Festival zag ik een keer een hele horde jongens uit Rosengård, zo'n tweehonderd, die achter een vent aan zaten die alleen was. Het zag er niet zo eerlijk uit, moet ik zeggen. Maar omdat het jongens uit mijn voorstad waren, rende ik met ze mee, en ik geloof dat het niet zo goed is afgelopen met die man. De hele *gang* was nogal wild en stoer. We trokken allemaal een grote broek aan. Maar soms was het niet zo makkelijk om ruig te zijn.

Toen mijn vader en ik bij de Stenkulaschool woonden, was ik vaak tot laat bij mijn moeder, en dan moest ik door een donker, betonnen tunneltje naar huis. Een paar jaar eerder was mijn vader daar een keer beroofd en mishandeld, waardoor hij met een klaplomp in het ziekenhuis belandde. Daar moest ik vaak aan denken, ook al wilde ik dat natuurlijk niet. Het was zelfs zo dat hoe meer ik het probeerde te verdringen, hoe meer ik eraan moest denken. Dat tunneltje gaat onder het spoor en een autoweg door. Er zijn ook nog een akelig steegje en een paar bosjes. Er staan twee lantaarnpalen, één vlak voor de

tunnel en één erachter. Verder was het er donker en griezelig. Daarom werden de lantaarnpalen mijn richtpunten. Ik rende als een gek van de ene naar de andere, met bonkend hart, en ik had de hele tijd het idee: daar staat vast een of andere griezel, zo een die papa heeft aangevallen. En ik dacht maar: als ik nou maar hard genoeg loop, ben ik veilig. Dan kwam ik volkomen buiten adem thuis en dan leek ik helemaal niet meer op Muhammad Ali.

Een andere keer ging mijn vader met Sanela en mij zwemmen in Arlöv, en daarna was ik bij een vriend. Toen ik daar weg zou gaan, begon het te regenen. Het hoosde; ik fietste als een gek en kwam zeiknat thuis. We woonden toen aan de Zenithgata, een stukje bij Rosengård vandaan, en ik was helemaal kapot. Ik beefde en had pijn in mijn buik. Ik had waanzinnig veel pijn. Ik kon me niet bewegen. Ik lag in elkaar gedoken op bed. Ik gaf over. Ik had kramp. Heel freaky. Mijn vader kwam binnen en goed, hij is zoals hij is: zijn koelkast was leeg en hij dronk te veel. Maar shit, als het er echt op aankomt, dan is er niemand zoals hij. Hij belde een taxi, tilde me op in de enige houding waarin ik kon liggen, ongeveer als een garnaaltje, en hij droeg me naar de auto beneden. Ik was toen zo licht als een veertje.

Mijn vader was groot en sterk en helemaal maf, hij was weer een leeuw en hij schreeuwde naar de chauffeur (dat was een vrouw): ‘Het is mijn zoon, lap alle verkeersregels aan je laars, ik betaal de bekeuringen, ik regel het wel met de politie.’

En de vrouw deed wat hij zei, ze reed twee keer door rood licht en we kwamen op de kinderafdeling van het algemeen ziekenhuis van Malmö en toen was de zaak acuut, begreep ik later. Ik moest een ruggenprik hebben, en mijn vader had veel shit gehoord over mensen die daar verlamd door waren geraakt, dus ik denk dat hij wel wat agressiefs heeft gezegd.

Hij zou de hele stad op z'n kop zetten en de premier voor de rechter dagen als het misging, van die dingen. Maar hij kalmeerde toch. Ik lag op mijn buik te snotteren en kreeg die ruggenprik. Het bleek hersenvliesontsteking te zijn, heel ernstig, en de verpleegster trok de rolgordijnen omlaag en deed alle lichten uit. Het moest volkomen donker zijn om me heen en ik kreeg medicijnen en andere troep en mijn vader waakte bij me. Maar de volgende ochtend om vijf uur deed ik mijn ogen open en de crisis was voorbij, en nog altijd weet ik niet hoe het kwam. Misschien zorgde ik niet best voor mezelf.

Ik hield me niet bepaald aan de schijf van vijf. Ik was in die tijd klein van stuk en behoorlijk mager. Toch moet ik ergens ook wel sterk zijn geweest. Ik vergat het en het leven ging door. In plaats van thuis te gaan zitten piekeren ging ik op zoek naar kicks. Ik was de hele tijd bezig. Er zat vuur in me, en net als mijn vader had ik een kort lontje. Zo van: ‘Wat moet je?’ Het waren moeilijke jaren, dat begrijp ik nu wel. Mijn vader was een man van uitersten, soms heel afwezig, dan weer driftig: ‘Je moet zo en zo laat thuis zijn.’ Of: ‘Niet doen, verdomme.’ Als je in mijn vaders wereld een kerel wilde zijn, dan stond je op als het tegenzat, dan vermande je je. Het was hard.

Ik leerde geen zachtere aanpak kennen, het was nooit: ‘Ik heb vandaag buikpijn.’ ‘Wat vervelend nou.’ Geen sprake van! Ik leerde van me afbijten en doorzetten, maar ook, en

vergeet dat niet, de nodige zelfopoffering. Toen we een nieuw bed voor me kochten bij de Ikea, had mijn vader niet genoeg geld voor het transport. Bezorgen kostte ruim 500 kronen extra. Dus wat moesten we doen? Het was simpel. Pa moest een man zijn, een man van staal. Hij droeg het bed het hele stuk vanaf de Ikea op zijn rug, kilometers, belachelijk, en ik erachteraan met het hoofd- en voetenbord. Die wogen niks, vergeleken met het bed. Toch kon ik hem niet bijhouden. ‘Rustig aan, pap, stop even.’ Maar hij banjerde maar door. Hij was heel macho. Soms kwam hij met al zijn cowboygedoe naar een ouderavond op school. Iedereen vroeg zich af: wie is dat? Hij viel mensen op. Hij kreeg respect en de leraren durfden vast niet zo over me te mekkeren als ze van plan waren. Zo van: ‘Met die gast moeten we oppassen!’

Er is me natuurlijk wel gevraagd wat ik had gedaan als ik geen voetballer was geworden. Ik heb geen idee. Maar misschien was ik crimineel geworden, maffioso. Er was veel criminaliteit in die tijd. Niet dat we bewust op dievenpad gingen. Maar er gebeurde heel wat spontaan, niet alleen met fietsen. We liepen ook weleens door een warenhuis en ik kreeg vaak een kick van het jatten zelf, het stelen wond me op. Ik ben blij dat mijn vader er nooit achter is gekomen. Mijn vader dronk, dat wel, maar hij had ook een hoop regels. Je moest het goede doen en zo. Die keer dat we in onze winterjacks werden opgepakt bij Wessels, had ik ontzettend mazzel. We hadden voor 1400 kronen achterovergedrukt. Niet alleen het gewone kleine grut. Maar de bewaker bracht ons naar de vader van mijn vriend, en toen de brief bij ons thuis aankwam waarin stond dat Zlatan Ibrahimovic was opgepakt wegens diefstal, enzovoorts, enzovoorts, had ik hem al verscheurd voordat mijn vader hem te zien kreeg. Het ging soepeltjes en ik bleef stelen, dus ja, het had verkeerd af kunnen lopen.

Maar één ding weet ik zeker: het was niet iets met drugs geworden. Het spreekt vanzelf dat ik daar zwaar tegen was. Ik spoelde mijn vaders bier niet alleen door, ik gooide mijn moeders sigaretten ook weg. Ik had de pest aan alle drugs en vergiffen. Ik was al zeventien of achttien voordat ik me voor het eerst bezatte, en ik kotste het trappenhuis onder, net als elke andere tiener. Daarna ben ik niet vaak meer dronken geweest, alleen een keer op een stom feest in West-Indië en nog een keer in de badkuip na de eerste scudetto met Juventus. (Trezeguet, die rat, bracht me ertoe shotjes te drinken.) Sanela en ik waren hard voor Keki. Hij mocht niet roken of drinken, want dan zouden we hem een lesje leren en zo. Dat met mijn broertje was iets speciaals.

We zorgden voor hem. Met gevoelsmatige dingen ging hij naar Sanela. Met hardere dingen kwam hij bij mij. Ik kwam voor hem op. Ik voelde me verantwoordelijk voor hem. Maar verder was ik niet bepaald een heilige, en ik was niet altijd even aardig tegen mijn vrienden en mijn ploeggenoten. Ik was agressief. Ik trok broeken omlaag en hield jongens vast, het soort dingen dat me nu gek zou maken als iemand dat bij Maxi en Vincent deed, maar het is waar. Dat mogen we niet vergeten. Ik was toen al dubbel.

Ik was gedisciplineerd, maar ook wild, en daar bedacht ik een hele filosofie bij. Mijn specialiteit zou zijn praten én presteren, besloot ik. Niet alleen maar praten, zo van: ‘Ik ben de beste, en wie ben jij?’ Natuurlijk niet – iets stompzinners is er niet – maar ik

wilde ook niet alleen maar presteren en onbenullige dingen zeggen, zoals de idolen van de Zweden. Ik wilde de beste zijn én zelfverzekerd. Niet dat ik echt dacht dat ik beroemd zou worden. Jezus, ik kwam uit Rosengård! Zelfs een gek als ik was niet helemáál achterlijk. Maar ik werd er toch een beetje anders door.

Ik was een druktemaker. Ik was niet goed bij mijn hoofd. Maar ik had ook karakter. Ik kwam niet altijd op tijd op school. Ik had moeite met opstaan 's morgens, dat heb ik nog steeds, maar ik deed wel mijn huiswerk, soms tenminste. Wiskunde ging me heel gemakkelijk af. Tjak, tjak, en ik wist het antwoord. Ongeveer net als op het voetbalveld. Beelden en oplossingen zag ik altijd razendsnel. Maar ik was slecht in het opschrijven van de uitkomsten en de leraren dachten dat ik spiekte. Ik was niet direct een jongen van wie je goede resultaten op school verwachtte, maar eerder een type dat van school werd getrap. Toch deed ik echt wel mijn best. Ik stampte feitjes in mijn kop voor de proefwerken en vergat ze waarschijnlijk de volgende dag al weer. Maar ik was ook niet echt slecht. Ik kon alleen moeilijk stilzitten en gooide vaak met gummetjes en dat soort dingen. Ik was ongedurig.

Het waren onrustige jaren. We verhuisden om de haverklap, waarom weet ik eigenlijk niet. Maar we woonden maar zelden meer dan een jaar ergens, en dat buiten de leraren uit. 'Je moet naar een andere school, naar de school waar je thuishoort,' zeiden ze, niet omdat het zulke vreselijke bureaucraten waren, maar omdat ze een kans zagen om van me af te komen. Ik ging steeds naar een andere school en had moeite vrienden te maken. Mijn vader had zijn huismeesterdiensten, zijn oorlog en zijn drank, en heel vervelende oorsuizingen. Er gingen voortdurend bellen af in zijn hoofd, als het ware. Ik zorgde steeds meer voor mezelf en probeerde me niet druk te maken om de chaos in mijn familie. Er was altijd wat.

Je weet, wij van de Balkan zijn hard. Mijn zus van de drugs had met mijn moeder en met ons gebroken, en dat kwam misschien niet helemaal onverwacht na alle heisa met die dope en die afkickcentra. Maar ook mijn andere halfzus verdween uit de familie. Mijn moeder gumde haar als het ware uit, en ik weet nauwelijks waarom. Gezeur over een vriendje, een vent uit Joegoslavië. Mijn zus en hij hadden ruzie gehad en mijn moeder koos om de een of andere reden zijn kant, en toen flipte mijn zus. Zo van: 'Waarom kies je verdomme zijn kant?' Mijn moeder en zij slingerden elkaar allerlei ellende naar het hoofd. Maar toch, daar hadden ze overheen moeten kunnen komen.

Het was niet bepaald de eerste keer dat er ruzie was in ons gezin. Maar mijn moeder was trots, veel te trots, en mijn zus en zij verschansten zich allebei min of meer. Dat herken ik wel. Zelf vergeet ik ook niks. Een smerige tackle herinner ik me nog jaren. Als iemand iets rottigs met me uithaalt, onthoud ik dat, en ik kan vreselijk haatdragend zijn. Maar deze keer ging het toch te ver.

We waren vroeger met vijf kinderen bij mijn moeder en opeens waren we nog maar met z'n drieën: Sanela, Aleksandar en ik, en er was niets meer aan te doen. Het stond onwrikbaar vast: die halfzus hoorde niet meer bij ons. We mochten haar naam niet eens noemen. De jaren verstreken. Ze was weg. Maar waarachtig, heel veel later belde haar zoon mijn moeder. Mijn halfzus had een zoon, mijn moeder dus een kleinkind.

‘Dag oma,’ zei hij, of zoiets. ‘Ik ben vandaag jarig. Dat wilde ik even vertellen’, en dan had ze toch iets moeten zeggen van ‘Wow, mijn kleinkind, hallo zeg, hoe gaat het met jou? Wat voor een ventje ben jij?’ Maar weet je wat mijn moeder zei, tenminste volgens wat ze me hebben verteld?

‘Je mag me nooit meer bellen! Jij hoort niet bij de familie!’ Toen ik dat hoorde, dacht ik dat het niet waar was.

Ik kreeg er buikpijn van. Onbeschrijfelijk. Ik kon wel door de grond zakken. Dat doe je toch niet! Nooit van z’n leven! De afgelopen jaren heb ik geprobeerd het te repareren en die jongen te zien. Maar al die trots in mijn familie maakt het ons moeilijk. Mijn vader en moeder hadden het in die tijd niet makkelijk, dat is een ding dat zeker is. En ik was blij dat ik mijn voetbal had.

Gelukkig wilde ik net zo goed worden als Ronaldo en dacht ik nauwelijks aan iets anders.

3

In Rosengård had je allerlei binnenpleinen tussen de huizenblokken. De ene buurt was niet slechter dan de andere – nou ja, de huizen die we ‘de zigeunerbuurt’ noemden, stonden laag in aanzien. Maar het was niet zo dat alle Albaniërs of Turken bij elkaar zaten. Het ging om het blok waar je woonde, niet om het land waar je ouders vandaan kwamen. Je bleef op het plein van je eigen woonblok, en dat bij mijn moeder heette Törnrosen. Er waren een schommel, een speelplek, een vlaggenmast en dan nog een voetbalveldje waar we elke dag speelden. Soms mocht ik niet meedoen. Ik was te klein. Dan was ik meteen kwaad.

Ik had er de pest aan om aan de kant te staan. Ik had de pest aan verliezen. Toch was winnen niet het belangrijkste. Het ging om de schijnbewegingen en de mooie acties. Je hoorde vaak: ‘Hé, wow! Kijk die!’ Je moest je vriendjes imponeren met trucs en acties, en je moest oefenen tot je er de beste van allemaal in was. Vaak riepen de moeders uit de ramen: ‘Het is al laat. Het eten is klaar. Binnen komen!’

‘Ik kom zo,’ zeiden wij, en we speelden door. Of het nou laat was of regende of er een hoop kabaal om ons heen was, we speelden gewoon door. We waren onvermoeibaar. De ruimte was maar klein, dus je moest snel zijn met je hoofd en met je voeten, zeker ik, want als klein, mager ventje liep ik tegen zware tackles op, en ik leerde de hele tijd foefjes bij. Ik moest wel. Anders kreeg ik geen ‘wows’ meer, en daar kicke ik op. Vaak sliep ik met de bal of lag ik te bedenken welke trucs ik de volgende dag zou doen. Het was alsof er de hele tijd een film draaide. Mijn eerste club heette MBI, Malmö Boll och Idrottsförening. Ik was pas zes toen ik daar begon, en we speelden op een verhard veld achter een paar groene barakken. Ik reed naar de training op gestolen fietsen, en ik was niet altijd even braaf. De trainers stuurden me een paar keer naar huis en ik schreeuwde en vloekte terug.

Ik hoorde steeds: ‘Bal afgeven, Zlatan!’ Dat irriteerde me. Ik voelde me er verloren. Bij MBI zaten buitenlanders en Zweden. Autochtone Zweden waren iets nieuws voor me. Hun ouders konden niet tegen al mijn straatvoetbaltrucs. Van mij mochten ze naar de hel lopen. Ik veranderde een paar keer van club en kwam bij FBK Balkan terecht. Dat was nog eens wat anders! Bij MBI stonden de vaders van de Zweden te roepen: ‘Zet ’m op, jongens. Goed gespeeld!’

Bij Balkan was het meer: ‘Ik pak je moeder in haar reet.’ Daar stonden gekke Joegoslaven die kettingrookten en schoenen om zich heen gooiden, en ik dacht: heerlijk, net als thuis. Hier heb ik het naar m’n zin! De trainer was een Bosniër. Hij had daarginds op vrij hoog niveau gespeeld en werd een soort vader voor ons. Hij bracht ons soms met de auto naar huis en hij gaf me weleens een paar kronen voor een ijsje of voor iets om

mijn honger te stillen.

Ik stond een tijdje op doel. Ik weet eigenlijk niet waarom. Misschien had ik de vorige keeper geënd door zoiets te zeggen als: 'Jij bent waardeloos, ik kan het zelf beter en bovendien is mijn vader sterker dan die van jou.' Zoiets zal het vast wel zijn geweest.

Maar op een keer kreeg ik bij een wedstrijd een hoop goals tegen, en toen draaide ik helemaal door. Ik brulde dat ze allemaal klote waren. Dat voetbal klote was. Dat de hele wereld een zootje was en dat ik liever ging ijshockeyen. 'Ijshockey is veel leuker, stomme eikels! Ik word ijshockeyprof! Vallen jullie maar dood!' Alleen, ik zocht dat van dat ijshockey uit en shit, wat je daar een troep voor nodig hebt! Een compleet veiligheidspak! En wat dat niet kostte! Dus ik kon niet anders dan toegeven en doorgaan met die klotesport, voetbal. Maar ik stopte met keepen. Ik werd aanvaller, en een vreselijk goeie ook.

We moesten een keer een wedstrijd spelen. Ik was er niet en iedereen riep: 'Waar is Zlatan? Waar is Zlatan?' Het was nog maar een minuut voordat de wedstrijd begon, en de trainer en mijn ploeggenoten zouden me wurgen. 'Waar blijft hij? Hoe kan hij verdomme wegblijven bij zo'n belangrijke wedstrijd?' Maar toen zagen ze iemand als een idioot op een gestolen fiets aankomen, recht op de trainer af. Gaat die malloot tegen hem aan fietsen? Nee, vlak voor zijn neus slipte ik in het grind, en ik rende zo het veld op. Ik denk dat de trainer gek werd.

Hij kreeg grind in zijn ogen en zat onder het stof. Maar hij liet me spelen en ik geloof dat we hebben gewonnen. We waren een goed team. Een keer moest ik wegens de een of andere shit de eerste helft op de bank zitten. We stonden met 4-0 achter tegen een kakclub, Vellinge. Het was 'wij Joego's tegen zij kakkers', er was veel agressie en ik barstte zowat van woede. Hoe kon die idioot me op de bank zetten?

'Ben je niet goed snik?' vroeg ik de trainer.

'Rustig maar. Je mag er zo in.'

Ik kwam er de tweede helft in en maakte acht doelpunten. We wonnen met 8-5 en zetten die kakkers te kijk en ja, ik was goed. Ik was technisch, ik zag altijd openingen en op het binnenplein bij mijn moeder had ik als geen ander geleerd om onverwachte dingen te verzinnen op een klein oppervlak. Toch word ik al die bla-bla-types een beetje zat die nu allemaal zeggen: 'Ik zag meteen dat Zlatan een kanjer zou worden, enzovoorts. Ik heb hem onder mijn hoede gehad. Hij was mijn beste vriend.' Dat is gezwets.

Niemand zag iets. Niet zoveel als ze later zeiden, in elk geval. Er klopten geen grote clubs aan. Ik was een snotneus. Het ging niet van: 'O, voor dat talentje moeten we aardig zijn!' Het was eerder: 'Hoe komt die Joego hier?' En toen al ging het sterk op en neer. Ik kon in de ene wedstrijd acht doelpunten maken, maar dan helemaal van slag raken.

Ik trok veel op met een gast die Tony Flygare heette. We hadden dezelfde moedertaalleraar. Tony's vader en moeder kwamen ook uit de Balkan en hij was ook nogal een lefgozer. Hij woonde niet in Rosengård, maar vlak daarbuiten, in de Vitemöllegata. We waren in hetzelfde jaar geboren, hij in januari en ik in oktober, en dat speelde vast ook

een rol. Hij was groter en steviger en leek een groter voetbaltalent. Over Tony hoorde je vaak: ‘Kijk hem eens, wat een voetballer!’ Ik speelde een beetje in zijn schaduw. Misschien was dat wel goed. Ik moest er maar tegen kunnen en als underdog knokken. Maar nogmaals, in die tijd was ik niet zo’n grote belofte. Ik was wild, gek, en ik kon mijn temperament maar niet bedwingen. Ik bleef spelers en scheidsrechters uitschelden en ik veranderde steeds weer van club. Ik speelde bij Balkan, ging terug naar MBI, toen weer naar Balkan en toen naar BK Flagg. Het was een puinhoop. Niemand bracht me naar de training en soms keek ik naar de ouders langs de kant.

Mijn vader was er nooit, niet bij de Joego’s en niet bij de Zweden. Ik weet eigenlijk niet wat ik daarvan vond. Het was gewoon zo. Ik redde me wel. Dat was ik ondertussen gewend. Maar misschien deed het toch zeer, dat kan ik niet goed nagaan. Je went aan je leven en ik dacht niet over die dingen na. Mijn vader was zoals hij was. Hij was hopeloos, hij was fantastisch, nu weer zus, dan weer zo. Ik rekende niet op hem, niet zoals anderen op hun ouders rekenden, maar ja, ik hoopte soms vast wel dat hij kwam. Jezus, stel je voor dat hij die gave truc had gezien, die Braziliaanse actie? Mijn vader h ad wel momenten waarop hij zich heel erg met me bezighield. Hij wilde dat ik advocaat werd.

Ik kan niet zeggen dat ik daar zelf in geloofde. In onze kringen werd je geen topjurist. Je deed lijpe dingen en droomde ervan een stoere vent te worden, en thuis zijn me ook niet echt veel advocatenzaken uitgelegd. Je kreeg helemaal geen steun van je ouders, niks geen ‘heb je hulp nodig bij je huiswerk?’ of ‘moet ik je voor Zweedse geschiedenis nog iets uitleggen?’ Niks daarvan. Bierblikjes, Joegomuziek, lege koelkasten en de Balkanoorlog, dat was er bij ons thuis. Maar soms nam hij toch tijd voor me. Dan praatte hij met me over voetbal en daar werd ik altijd vrolijk van. Ik bedoel, hij was mijn vader, en op een dag zei hij – dat zal ik nooit vergeten – en hij kreeg er iets plechtigs bij: ‘Zlatan, het wordt tijd dat je bij een grote club gaat spelen.’

‘Hoezo, een grote club? Wat is een grote club?’

‘Een goeie ploeg, Zlatan. Een topclub, Malmö FF bijvoorbeeld.’ Ik dacht dat ik iets niet begreep. Wat was er voor bijzonders aan Malmö FF? Ik wist niks van zulke dingen, wat goed was en wat niet. Maar ik kende de club wel. Ik had er met Balkan tegen gespeeld, en ik dacht: waarom niet? Als pa het zegt! Maar ik had geen idee waar het stadion lag, of er überhaupt een stadion in de stad was. Malmö lag heel dichtbij. Maar het was een andere wereld. Ik was al bijna zeventien voordat ik voor het eerst in het centrum kwam en ik begreep absoluut niet hoe het leven daar in elkaar zat. Maar ik kende de weg naar het trainingsveld en ik fietste er in een halfuurtje heen, met mijn kleren in een zak van de supermarkt, en ik was natuurlijk zenuwachtig. Bij Malmö FF pakten ze het serieus aan. Het was daar niet het gebruikelijke ‘kom maar meespelen, jong!’ Hier moest je proefspelen en laten zien dat je goed genoeg was. Ik zag meteen dat ik niet zo was als de anderen, en ik stelde me erop in dat ik mijn spullen moest pakken en naar huis kon gaan. Maar al op de tweede dag kreeg ik van een trainer die Nils heette te horen: ‘Je bent welkom bij de club.’

‘Echt?’

Ik was toen dertien en er waren daar al een paar andere buitenlanders – Tony onder anderen. Dat was voor het eerst in de geschiedenis van MFF. Verder waren er alleen maar

Zweden, sommigen van het type uit Limhamn, kakjongens. Ik had het gevoel alsof ik van Mars kwam. Niet alleen omdat mijn vader geen vette villa had en nooit bij de wedstrijden was. Ik praatte anders. Ik dribbelde. Ik kon ontploffen als een bom en ik maakte ruzie op het veld. Ik kreeg een keer een rode kaart omdat ik mijn ploeggenoten uitschold.

‘Dat kun je niet maken!’ zei de scheidsrechter.

‘Val jij ook dood,’ blèrde ik, en hij stuurde me weg.

Dat zette kwaad bloed bij de Zweden. Hun ouders wilden me weg hebben en ik dacht voor de duizendste keer: laat ze barsten. Ik ga wel weer naar een andere club. Of anders ga ik taekwondo doen. Dat is cooler. Voetbal is voor kakkers. Een of andere idioot van een vader ging de ploeg rond met een handtekeningenlijst. ‘Zlatan moet weg bij de club’, zoiets stond er, en allerlei types ondertekenden dat papiertje. Ze liepen maar wat te smiespelen: ‘Zlatan hoort hier niet thuis. Hij moet eruit! Teken hier, bla bla.’

Het was niet normaal! Goed, ik had met de zoon van die vader in de clinch gelegen. Hij had een hoop vuile tackles op me gemaakt en was kwaad geworden. Ik had hem een kopstoot gegeven, eerlijk gezegd. Maar daar had ik achteraf verschrikkelijk spijt van. Ik ben naar het ziekenhuis gefietst en heb mijn excuses aangeboden. Dat was echt idioot van me, maar kom op, zeg, een handtekeningenactie! Hou toch op. De trainer, Åke Kallenberg, keek alleen maar naar dat vel papier en zei: ‘Wat is dit hier voor iets belachelijks!’

En hij verscheurde het. Hij was goed, Åke. Hoewel, goed... Bij de junioren zette hij me bijna een heel jaar op de bank en net als iedereen vond hij dat ik te veel dribbelde, te veel schold op mijn ploeggenoten, een verkeerde houding en een verkeerde instelling had, en weet ik wat allemaal. In die jaren heb ik één belangrijk ding geleerd. Wil een jongen als ik gerespecteerd worden, dan moet hij vijf keer zo goed zijn als Leffe Persson of hoe ze ook maar mogen heten. Hij moet tien keer zo hard trainen. Anders heeft hij geen kans. Geen schijn van kans! Vooral niet als hij ook nog een fietsendief is. Ik had natuurlijk na al die akkefietjes op moeten passen. Dat wilde ik ook vast wel. Ik was niet helemaal achterlijk. Maar het was ver naar de training – zeven kilometer – en vaak liep ik het hele stuk. Maar soms was de verleiding te groot, vooral als ik een gaaf karretje zag staan. Op een keer kreeg ik een gele fiets in het oog met een hoop tassen eraan en ik dacht: *why not?* Ik jakkerde weg, ging best lekker. Maar na een poosje begon ik te denken dat het toch wel raar was met die tassen, en toen begreep ik het: het was de fiets van een postbode. Ik reed rond met de post van de hele buurt. Dus toen ben ik maar afgestapt en heb de fiets een stukje verderop neergezet. Ik wilde niet ook nog de post van de mensen jatten.

Een andere keer was de fiets gejat die ik net had gestolen, en ik stond daar voor het sportveld. Het was ver naar huis, ik had honger en was ongeduldig, dus ik gapte bij de kleedkamer een andere fiets. Ik maakte het slot op de gewone manier open en ik weet nog dat ik het een mooi karretje vond. Het was een goede fiets, en ik zorgde ervoor dat ik hem een stukje verderop wegzette, zodat de vorige eigenaar er niet mee vandoor zou gaan. Ik kende alle trucjes, weet je. Maar drie dagen later werd de ploeg naar binnen geroepen voor een bijeenkomst. Daar had ik toen al een hekel aan. Bijeenkomsten betekenden altijd problemen en standjes, dus ik begon meteen een paar slimme smoezen te verzinnen, zo van: ‘Ik was het niet. Het was mijn broer.’ En inderdaad: de bijeenkomst ging over de fiets

van de assistent-trainer.

‘Heeft iemand hem gezien?’

Niemand had hem gezien. Ik ook niet! Ik bedoel, in zo’n situatie zeg je niks. Zo werkt dat. Je houdt je van de domme: ‘Hè, wat vervelend voor je. Van mij hebben ze ook een keer een fiets gejat.’

Maar shit, ik begon ’m te knijpen. Wat had ik verdomme gedaan? En wat een pech! De fiets van de assistent-trainer! Trainers moet je natuurlijk respecteren. Dat snapte ik wel. Of liever gezegd, ik dacht dat je naar ze moest luisteren en dingen van ze moest leren, positie spel, tactiek en dat soort dingen. Maar tegelijkertijd moest ik ook niet naar ze luisteren. En bijvoorbeeld gewoon doorgaan met dribbelen en trucjes showen. Luisteren, niet luisteren! Dat was mijn filosofie. Maar hun fiets stelen? Dat leek me toch niet echt in het concept te passen.

Ik werd ongerust en ging naar de assistent: ‘Nou, het zit zo,’ zei ik. ‘Ik heb je fiets even geleend. Het was een soort crisissituatie. Een eenmalige zaak! Je krijgt hem morgen weer terug.’

Ik trok er een dikke glimlach van spijt bij en ik geloof dat hij er min of meer in trapte. Mijn glimlach kwam in die tijd vaak van pas en ik kon een geintje maken als ik het het hardst nodig had. Maar het was niet makkelijk. Ik was niet alleen het zwarte schaap – als er trainingspakken verdwenen, kreeg ik de schuld (op zichzelf terecht) – maar ik was ook een armoedzaaiër. Terwijl de anderen al meteen gave kicksen van kangoeroeleer en dat soort spul van Adidas en Puma hadden, had ik mijn eerste paar gekocht in de Ekohal, voor 59,90 kronen, een paar schoenen dat naast de tomaten en de groenten lag, en zo bleef het. Ik had nooit iets om mee voor de dag te komen.

Als de ploeg naar het buitenland ging, kregen de jongens uit Limhamn 2000 kronen zakgeld mee. Ik had maar 20 kronen, en toch betaalde mijn vader een keer een maand geen huur om mij mee te kunnen laten gaan. Hij liet zich er liever uit gooien dan dat hij mij thuisliet. Dat was mooi van hem. Maar ik kon me toch niet meten met mijn ploeggenoten.

‘Kom, Zlatan, we gaan een pizza eten of een hamburger. We gaan dit of dat kopen!’

‘Nee, later. Ik heb geen honger! Ik ga liever wat chillen.’

Ik probeerde eronderuit te komen en er toch bij te horen. Dat lukte niet zo best. Niet dat dat zo erg was, maar het was iets nieuws. Er brak een onzekere periode voor me aan. Ik wilde niet zo zijn als die kakkers, hoor. Nou ja, een beetje misschien wel. Ik wilde dingen van ze leren, etiquette en zo. Maar ik deed toch vooral mijn eigen ding; dat was mijn wapen, zogezegd. Weet je, ik zag jongens zoals ik, uit de immigrantenwijken, die deden alsof ze upper class waren. Dat ging altijd fout, hoe ze ook hun best deden, en ik dacht: ik doe het omgekeerde, ik ga des te meer mijn eigen gang. In plaats van te zeggen: ‘Ik heb maar 20 kronen’, zei ik: ‘Ik heb niks, geen öre.’ Dat was cooler. Meer loco. Ik was een ruige uit Rosengård. Ik was anders. Het werd mijn identiteit. Ik had er steeds meer lol in en het kon me geen ene moer schelen dat ik geen idee had wie die idolen van de

Limhamn-jongens waren.

Soms waren we ballenjongen bij de wedstrijden van het eerste, en op een keer speelde Malmö FF tegen IFK Göteborg, een topwedstrijd dus, en mijn ploeggenoten werden helemaal gek en wilden handtekeningen hebben van de sterspelers, vooral van iemand die Thomas Ravelli heette en kennelijk een grote held was na een paar gestopte penalty's op een WK. Ik had tot die tijd nog nooit van die gast gehoord. Ik wil me niet belachelijk maken; ik had dat WK natuurlijk ook gezien. Maar hé, ik kwam uit Rosengård! Die Zweden konden me geen moer schelen. Ik was altijd voor Brazilië, voor Romário en Bebeto en zo, en het enige wat me aan die Ravelli interesseerde, was zijn broek. Ik vroeg me af waar ik er zo een kon jatten.

We moesten bingoloten verkopen om geld op te halen voor de club en ik had geen idee wat bingolotto voor iets was. Ik had nooit gehoord van die tv-show en zijn presentator Leif 'Loket' Olsson. Maar ik ging in de buurt langs de deuren: 'Dag, mijn naam is Zlatan. Sorry dat ik stoor. Wilt u een lot kopen?'

Dat lukte niet best, eerlijk gezegd. Ik verkocht er ongeveer één. En van de adventskalenders die later kwamen nog minder. Dat wil zeggen nul, nada, en ten slotte moest mijn vader de hele handel opkopen, en dat was niet eerlijk. Daar hadden we het geld niet voor, en we hoefden ook niet direct meer troep te hebben thuis. Ik werd er ook al niet veel gelukkiger van dat ik al in november elke dag een luikje van elke adventskalender kon openmaken. Wat een flauwekul. Ik snap niet hoe ze jongens zo op bedelpad kunnen sturen.

We voetbalden, en wij van de jaargang '80-'81 van Malmö waren klasse. Wij, dat waren Tony Flygare, Gudmunder Mete, Matias Concha, Jimmy Tamandi, Markus Rosenberg. En ik. Heel verschillende, talentvolle jongens. Ik werd steeds beter, maar toch ging het gezanik maar door. Vooral door de ouders. Die hielden maar niet op. 'Daar begint-ie weer,' zeiden ze. 'Nou gaat-ie weer dribbelen!' 'Hij is niet goed voor de ploeg!' Ik werd het zat. Wat verbeeldden ze zich verdomme wel dat ze me daar stonden te veroordelen? Er is heel wat over geschreven dat ik zou hebben overwogen met voetbal te stoppen. Dat is niet waar. Maar het scheelde echt niet veel of ik was weer van club veranderd. Ik had geen vader in de buurt die me verdedigde of die de duurste kleren voor me kocht. Ik moest mezelf maar zien te redden, en overall stonden die chique Zweedse vaders en hun kakzonen uit te leggen waarom ik het verkeerd deed. Geen wonder dat het me sloopte! Bovendien was ik rusteloos. Ik wilde *action, action*. Ik had behoefte aan iets nieuws.

Johnny Gyllensjö, de trainer van de junioren, kreeg daar lucht van en besprak het met de club. 'Laten we wel wezen,' zei hij. 'We zijn niet allemaal hoge heren. We staan op het punt een groot talent kwijt te raken,' dus er werd een jeugdcontract met me opgesteld dat mijn vader ondertekende. Ik kreeg 1500 kronen per maand. Dat was natuurlijk kicken en ik deed steeds beter mijn best. Nogmaals, ik was niet helemáál achterlijk. Het was niet alleen 'niet luisteren!', maar ook 'luisteren!', en ik trainde hard om de bal aan te nemen zonder hem van de voet te laten springen. Maar ik schitterde nog niet bovenmatig, dat moet ik toegeven.

Tony was nog steeds de grote man. Ik probeerde bij te leren en minstens net zo goed te worden. Mijn hele generatie bij MFF was gek op Braziliaanse trucjes. Daar zweepten we elkaar mee op. Het was bij MFF een beetje zoals op het plein bij mijn moeder, en toen we computers kregen begonnen we allerlei bewegingen te downloaden, *snakes* en zo, dingen die Ronaldo en Bebeto en al die anderen deden, en dan oefenden we net zo lang tot we ze beheersten. Dan moest je vaak terugspoelen: hoe doen ze dat nou eigenlijk? Hoe gaat die truc in z'n werk?

Wij waren gewend de bal te raken. Maar de Brazilianen schoven hem als het ware, zoals je met een bandystick doet, en wij traiden daar alsmaar op, totdat we het konden en uiteindelijk uitprobeerden in de wedstrijden. Velen van ons waren daarmee bezig. Maar ik ging een stapje verder. Ik dook er dieper in. Ik was meer gespitst op de details. Ik was er helemaal door geobsedeerd, eerlijk gezegd.

Dat showgedrag was altijd mijn manier geweest om op te vallen, en ik bleef maar dribbelen, hoe de vaders en de trainers ook zeurden. Ik wilde alleen maar die techniek leren, zo simpel was het, en ik paste me niet aan, of liever gezegd: ik deed het allebei. Ik wilde anders zijn. Wat de trainers konden, wilde ik ook kunnen, en dat ging steeds beter. Maar soms viel het niet mee. Soms deed het zeer. Ik werd ook vast beïnvloed door de situatie bij mijn ouders.

Op de Sorgenfrischool trokken ze alleen voor mij een remedial teacher aan. Daar werd ik vreselijk kwaad om. Zeker, ik was lastig. Misschien wel de lastigste van allemaal. Maar een remedial teacher, individuele begeleiding! Hou op, zeg! Ik haalde een tien voor tekenen en hoge cijfers voor Engels, scheikunde en natuurkunde. Ik was niet bepaald een junkie. Ik had zelfs nog haast nooit een trekje genomen van een sigaret. Ik was alleen maar ongedurig en haalde een hoop stommiteiten uit. Maar ze hadden het erover om me naar een speciale school te sturen. Ze wilden me stigmatiseren. Ik voelde me net een ufo en het was alsof er een bom in me begon te tikken. Moet ik nog zeggen dat ik goed was in gym? Misschien was ik in de klas wat ongeconcentreerd en had ik moeite stil te zitten achter mijn boeken. Maar shit, ik kón me wel concentreren, of ik nou ballen of eieren moest gooien. Op een dag waren we floorball aan het spelen. Die remedial teacher kwam kijken. Bij het minste of geringste wat ik deed, was ze er, alsof ze aan me vastgeplakt zat. Toen werd ik woest. Ik vuurde een gigantisch schot af en raakte haar pal tegen haar hoofd. Ze was helemaal geschokt en staarde me maar aan. Later belde ze mijn vader om te praten over psychiatrische hulp en een speciale school en dat soort shit, maar dat was niet het beste onderwerp om bij mijn vader over te beginnen, dat snap je wel. Niemand spreekt kwaad over zijn kinderen, en zeker geen leraren die hen achtervolgen. Hij toog in zijn bekende cowboystijl op hoge poten naar de school. Zo van: 'Wie denken jullie wel dat jullie zijn? Een beetje kletsen over psychiatrische hulp? Jullie horen vast allemaal thuis in een inrichting, maar met mijn zoon is niks mis. Hij is een geweldige knul en jullie kunnen me goddomme allemaal naar de hel lopen!'

Hij was een volkomen lijpe Joego, helemaal in zijn element. Niet lang daarna stopte die lerares – niet zo raar misschien – en toen werd het iets beter. Ik kreeg mijn zelfvertrouwen

terug. Maar toch, het idee alleen al! Een speciale lerares, alleen maar voor mij! Ik kan me er nog over opwinden. Zeker, ik was niet zo'n braaf mannetje. Maar je mag een kind niet op die manier stigmatiseren! Dat mag niet!

Als iemand Maxi en Vincent nu zou behandelen alsof ze een afwijking hadden, zou ik furieus zijn. Reken maar. Ik zou nog erger zijn dan mijn vader. Ik zou dat gezeur over de Balkan voorgoed de kop indrukken! Dat gedoe met die speciale behandeling zit me nog steeds dwars. Het deed me geen goed. Oké, op de lange duur heeft het me misschien wel sterker gemaakt. Ik weet het niet. Ik werd nog meer een vechter. Maar op de korte termijn sloopte het me.

Weet je, op een dag had ik een date met een meisje, en ik was in die tijd niet erg zelfverzekerd met meisjes. Een jongen met een speciale lerares in zijn kielzog, dat klonk nog eens sexy! Terwijl het zweet me alleen al uitbrak als ik haar telefoonnummer wilde vragen!

Het was een te gekke chick in mijn ogen en ik kon nog net uitbrengen: 'Zullen we een afspraak maken na schooltijd?'

'Zeker weten,' zei ze.

'Wat dacht je van Gustav, dan en dan?'

Gustav is het Gustav Adolfstorg, een plein in het centrum van Malmö, en ze leek er wel zin in te hebben. Maar toen ik daar kwam en zij er niet was, werd ik bloednerveus. Ik deed zoiets niet elke dag, ik voelde me onzeker. Waarom kwam ze niet? Er ging een minuut voorbij, twee, drie, tien – en ten slotte hield ik het niet meer uit. Een ontzettende vernedering. Ze heeft me in de maling genomen, dacht ik. Wie zou er ook met mij willen daten? Dus ik ging weg. Zo van: 'Ze kan me toch geen moer schelen. Ik word toch lekker een topvoetballer.' Maar dat was dus bullshit. Haar bus had alleen maar wat vertraging, de chauffeur wilde een sjekkie roken of zo. Ze kwam vlak daarna en had net zoveel spijt en verdriet als ik.

Ik ging voor de bovenbouw van de middelbare school naar de Borgarskola, maatschappijen en economieprofiel. Het was een school voor topsporttalent en ik verwachtte er veel van. Zo van: nou wordt alles anders! Nou word ik echt cool. Maar dat viel vies tegen. Nou ja, ik was er ook wel een beetje op voorbereid.

Want ik had natuurlijk die jongens uit Limhamn in de ploeg. Maar nu waren er ook meisjes uit Limhamn en andere soorten jongens, gladjakkers die in hippe kleren in een hoekje stonden te roken. Waar ik vandaan kwam, had je sportschoenen en trainingspakken met een gaaf logo van Adidas of Nike. Dat was cool spul, vonden we, en ik liep er altijd in rond. Wat ik niet begreep, was dat je aan alles kon zien dat ik uit Rosengård kwam! Het leek wel of het op me gedrukt stond. Net zoals die speciale lerares nog steeds aan me kleefde.

Op de Borgarskola droegen ze truien van Ralph Lauren en schoenen en overhemden van Timberland! Gewoon, zomaar! Ik had in mijn leven nog maar nauwelijks een vent in een net overhemd gezien, maar ik begreep dat ik er meteen iets aan moest doen. Er zaten waanzinnig veel knappe chicks op school. Daar kon je niet mee praten als je er zo verschrikkelijk uitzag als een jongen uit een immigrantenwijk. Ik praatte erover met mijn vader en we kregen een gigantische ruzie. Er bestond zoiets als een studiebeurs. Die bedroeg 795 kronen per maand en voor mijn vader sprak het vanzelf dat hij die kreeg, want hij had 'er ook de kosten van', zoals hij het uitdrukte. Ik stelde daartegenover: 'Ik kan er op school toch niet als een aso bij lopen!'

Op de een of andere manier liet hij zich daardoor overtuigen. Ik kreeg de studiebeurs, een bankrekening en zo'n bankpasje, je weet wel. Het geld kwam de twintigste van elke maand, en veel van mijn vrienden stonden dan de dag ervoor om één minuut voor twaalf bij de geldautomaat te wachten, volkomen geschift. Is het al haast middernacht? Tien, negen, acht... Ik was wat cooler. Maar de volgende ochtend had ik toch ook echt wel wat opgenomen en snel een Davis-spijkerbroek gekocht.

Die was het goedkoopst. Hij kostte 299 kronen. Of ik nam een paar polo's, drie voor 99. Ik probeerde diverse stijlen. Niks werkte. Ik was nog steeds van top tot teen Rosengård. Ik hoorde er niet bij. Zo voelde ik het. Ik was mijn hele leven klein geweest, maar die zomer groeide ik als een gek, dertien centimeter in een paar maanden, dus waarschijnlijk zag ik er nogal slungelig uit. Ik had schoenmaat 47! Geweldige slagschepen. Ik moest me handhaven, zo simpel was het, en voor het eerst in mijn leven hing ik nu rond in het stadscentrum, bij Burger King, in het overdekte winkelcentrum Triangeln en op Lilla Torg.

Ik deed ook wel een paar wat ergere dingen, en niet alleen maar voor de kick. Ik móést gewoon hippe spullen hebben. Anders had ik op het schoolplein geen kans. Ik gapte bijvoorbeeld de mp3-speler van een gast, een hele gave. We hadden kluisjes, weet je, bij ons klaslokaal, met van die slotjes met codes, en ik kwam achter het geheime nummer van een van mijn klasgenoten. Toen hij niet in de buurt was, ging ik erheen, deed rechts vijf, links drie of zo, en toen fietste ik weg met dat ding, luisterde naar zijn muziek en voelde me heel cool. Maar het was natuurlijk niet genoeg.

Ik had nog steeds niet veel te bieden. Ik kwam nog steeds uit die immigrantenvoorstad. Mijn vriend was slimmer. Hij zorgde dat hij een kakgrietje kreeg, likte zich bij haar broer in en begon diens kleren te lenen. Een goede truc, absoluut, zelfs al lukte hij niet helemaal. Wij uit de allochtonenwijken hoorden er nooit écht bij. We waren anders. Terwijl mijn vriend toch verschrikkelijk dure merken droeg, een coole chick had en een stevige kerel was. Zelf voelde ik me minderwaardig. Ik hield me maar vast aan het voetbal.

Maar daar ging het ook niet goed mee. Ik zat nu bij de junioren en speelde met jongens die een jaar ouder waren. Dat was een verhaal apart. We waren een fantastisch stel, een van de beste ploegen van het land in onze leeftijdsgroep. Maar ik zat op de bank. Dat had Åke Kallenberg besloten. Een trainer kan natuurlijk iedereen op de bank zetten. Maar ik geloof niet dat het alleen om het voetballen ging. Als ik inviel, maakte ik vaak goals. Ik was niet slecht. Maar ik deugde niet op een andere manier, vonden ze.

Ze zeiden dat ik niet genoeg bijdroeg aan het team. ‘Je dribbels zijn niet effectief!’ Dat soort opmerkingen hoorde ik voortdurend en ik wist wat ze dachten: die Zlatan! Veel te onevenwichtig, hè? Er gingen geen handtekeningenlijsten meer rond, maar het scheelde niet veel. En ja, ik schold mijn ploeggenoten uit. Ik schreeuwde en praatte te veel op het veld. Ook toeschouwers schold ik weleens uit. Niet dat het erg serieus was. Maar ik had dat temperament en die speelstijl. Ik was een ander soort speler en ik was gauw kwaad. Ik hoorde niet echt thuis bij MFF. Dat vonden velen.

Ik herinner me nog een Zweeds juniorenkampioenschap. We haalden de finale, en dat was natuurlijk geweldig. Maar Åke Kallenberg nam me niet op in het team. Ik zou niet eens op de bank zitten.

‘Zlatan is geblesseerd,’ zei hij tegen iedereen, en ik sprong overeind. Hoezo geblesseerd? Wat was dat voor gelul? En dat zei ik ook tegen hem. ‘Wat klets je? Hoe kun je zoiets zeggen?’

‘Je bent geblesseerd,’ herhaalde hij, en ik kon het niet geloven. Waarom kwam hij met zoiets als we de finale gingen spelen?

‘Dat zeg je alleen maar omdat je mij er niet bij wilt hebben.’

Maar nee, hij had de indruk dat ik geblesseerd was. Om gek van te worden. Er werd een hoop gefluisterd. Niemand zei de waarheid. Daar was niemand mans genoeg voor. Dat jaar werd Malmö FF zonder mij Zweeds kampioen bij de junioren en dat was nou niet direct goed voor mijn zelfvertrouwen.

Goed, ik haalde een hoop rotgeintjes uit, absoluut. Zoals toen mijn leraar Italiaans me de

klas uit stuurde en ik reageerde met: 'Krijg de klere, jullie. Ik leer de taal wel als ik prof ben in Italië', en nu achteraf klinkt dat best grappig. Maar toen kletste ik maar wat. Ik geloofde het zelf niet. Hoe moest ik dat doen als ik niet eens basisspeler bij de junioren was?

In die tijd had het eerste elftal problemen. Het eerste van Malmö FF is zeg maar een van de beste ploegen van Zweden. Toen mijn vader in de jaren zeventig naar Zweden kwam, staken ze er echt bovenuit. Ze haalden zelfs de finale van de Champions League of Europacup, zoals die toen nog heette, en er drongen bijna geen junioren door tot het eerste. De leiding kocht liever spelers van andere topclubs. Maar dat jaar was de situatie veranderd. Het ging slecht met de club, zonder dat iemand goed begreep hoe het kwam. Malmö, dat altijd in de top van de hoogste divisie, de Allsvenska, had meegedaan, dreigde te degraderen. Ze speelden beroerd. De financiële situatie was waardeloos. Ze hadden geen geld om spelers te kopen en meer jongens uit eigen gelederen kregen een kans. Je kunt je wel voorstellen hoe wij junioren daarover praatten! Wie zouden ze nemen? Hem? Hem?

Tony Flygare natuurlijk en Gudmunder Mete en Jimmy Tamandi. Aan mij dachten ze niet eens. Ik was wel de laatste van ons team die gekozen zou worden. Dacht ik. Dus eerlijk gezegd viel er niks te hopen. Zelfs de trainer van de junioren zette me op de bank. Waarom zou het eerste me dan wel nemen? Dat was onbestaanbaar. Toch was ik niet slechter dan Tony, Mete en Jimmy. Dat had ik met mijn invalbeurten wel bewezen. Wat mankeerde er verdomme aan mij? Waar zijn ze mee bezig? Dat ging allemaal door mijn hoofd en ik raakte er steeds meer van overtuigd dat het beleid was.

Als je jong was, was het misschien wel cool om anders en wat eigenwijzer te zijn dan anderen, maar op den duur was het alleen maar een nadeel. Als het erop aankomt, willen ze geen Joego's hebben, geen weirdo's die te veel Braziliaanse trucjes uithaalden. Malmö FF was per slot van rekening een trotse Zwedenclub. In de toptijd waren alle spelers braaf en blond en heetten ze Bosse Larsson of zo, en zeiden ze keurige, vriendelijke dingen, en sindsdien waren er niet veel allochtone spelers in het eerste gekomen. Nou goed, Yksel Osmanovski. Die kwam ook uit Rosengård. Hij was ondertussen prof bij Bari. Maar hij was een braver type, en daar geloofde ik niet in. Ik had mijn jeugdcontract en daar moest ik het mee doen, en met de U-20.

De U-20 hadden ze bedacht in verband met de voetbalschool van de Borgarskola. Het juniorenteam ging tot achttien. Bij de U-20 lag de grens op twintig jaar. Daar zaten er nog niet zo veel in, nog niet genoeg om een elftal te vormen. Maar de gedachte daaraan alleen al weerhield ons ervan bij de club weg te gaan. Vaak speelden we met jongens uit het tweede elftal tegen ploegen uit de derde divisie en zo. Dat was niet zo raar, en zo had ik toch een kans om me daar te laten zien.

Soms trinden we met het eerste en dan weigerde ik me aan te passen. Normaal dribbelt een junior in die omstandigheden niet zo vreselijk, voert hij geen zware tackles uit in duels om de bal en loopt hij niet 'eikel' te schreeuwen en zo. Maar ik dacht: waarom niet? Ik heb niks te verliezen. Ik gaf alles. Honderd procent, en natuurlijk merkte ik wel dat er over me werd gepraat. 'Wie denkt hij wel dat hij is', zulke dingen, en ik gromde:

‘Godverdomme!’ en ging gewoon door. Ik bleef acties maken. Ik hing de ruige gast uit. En soms keek zelfs Roland Andersson, de hoofdtrainer.

In het begin gaf me dat geweldige hoop: vindt hij me goed? Maar door alle shit om me heen veranderde dat. Toen dacht ik alleen maar: hij heeft vast allerlei gezanik gehoord. Ik was steeds teleurgestelder. Ook op andere gebieden ging ik niet erg vooruit, vooral niet op school. Ik was nog steeds verlegen en onzeker, en vaak was ik alleen maar op school om te eten. Op Zweedse scholen krijg je tussen de middag gratis een warme maaltijd, en ik at als een gek. Ik wist per slot van rekening niet hoe het er op het eetfront verder uitzag. Maar de rest kon me min of meer gestolen worden. Ik studeerde steeds minder, en thuis was er een hoop heibel en ruzie. Het leek wel een mijnenveld. Ik vluchtte in mijn Braziliaanse trucjes op het plein en op de training, ik zat voor de computer op school en ik hing foto’s van Ronaldo op in mijn kamer. Ronaldo was mijn man. Niet alleen maar wegens zijn scharen en zijn WK-doelpunten. Ronaldo was in alle opzichten fantastisch. Zó wilde ik ook worden. Een man die het verschil maakte. De Zweedse internationals, dat was maar shit. Die hadden geen superster natuurlijk, niemand waar in de wereld over werd gepraat. Ronaldo was mijn held. Ik bestudeerde hem op internet, ik probeerde al zijn bewegingen over te nemen en ik vond dat ik vreselijk goed was. Ik danste met de bal.

Maar wat kocht ik daarvoor? Niks, dacht ik. De wereld was onrechtvaardig. Jongens als ik hadden geen kans. Ik zou geen ster worden, welke kwaliteiten ik ook had. Daar zag het naar uit. Ik had het gehad. Ik deugde niet en ik probeerde andere wegen te vinden. Maar ik vond ze niet. Ik speelde maar door, en op een dag speelde ik een wedstrijd met de U-20 op veld 1. Veld 1 is er niet meer. Het was een grasveld dat pal naast het Malmö Stadion lag en na afloop van de wedstrijd – ik weet niet meer tegen wie – hoorde ik dat Roland Andersson me wilde spreken. Ik raakte in paniek, eerlijk gezegd.

Wat nou weer? Had ik een fiets gejat? Had ik iemand een kopstoot gegeven of te veel trainingspakken achterovergedrukt? Ik ging al mijn stommiteiten na, en dat waren er waarschijnlijk heel wat. Maar ik begreep niet hoe hij erachter kon zijn gekomen. Ik verzon oneindig veel smoezen. Roland is een behoorlijk luidruchtig type en heeft een zware stem. Hij is aardig, maar best streng. Hij neemt de hele ruimte zo ongeveer in beslag, dus mijn hart zal wel in mijn keel geklopt hebben. Roland Andersson, shit, ik had gehoord dat hij op het WK in Argentinië had gespeeld. Hij was niet alleen maar een speler uit de grote tijd van MFF. Hij was ook international geweest. Een vent voor wie je respect moest hebben dus. Hij zat aan zijn bureau en hij had geen smile op zijn gezicht. Hij keek ernstig, zo van: nou krijg je toch op je kop!

‘Ha, Roland. Hoe is het? Wat wilde je?’

Ik probeerde me zoals altijd een beetje stoer voor te doen. Dat zat er al vanaf mijn kinderjaren in. Je moest niet zwak of schuldig overkomen.

‘Ga zitten.’

‘Oké, kalm aan maar. Er is niemand dood, hoor.’

‘Zlatan, het wordt tijd dat je eens ophoudt om met het kleine grut te spelen.’

Met het kleine grut? Waar heeft hij het over, dacht ik. Wat heb ik die kleintjes misdaan?

‘Watte?’ vroeg ik. ‘Heb je het over iemand speciaal?’

‘Het wordt tijd dat je met de grote jongens gaat spelen.’

Ik begreep het nog steeds niet.

‘Hè?’

‘Welkom bij het eerste elftal, joh,’ ging hij door, en echt, ik kan het niet beschrijven, nooit van z’n leven.

Het was alsof ik tien meter werd opgetild. Ik denk dat ik naar buiten ben gegaan en weer een fiets heb gejat, en ik voelde me de coolste gast van de stad.

We hadden bij Malmö FF iets wat ‘De Mijl’ heette.

De Mijl was een verdomd lang eind, een kilometer of tien. We renden van het stadion naar de watertoren en dan over de Limhamnsväg, langs al die peperdure huizen met hun geweldige uitzicht op zee. Ik herinner me vooral een huis dat roze was, helemaal te gek, en wij dachten zo iets als: wow, wat voor lui wonen daar? Wat moeten die waanzinnig veel geld hebben!

We liepen door naar het Kungspark, door een tunnel en dan naar de Borgarskola, een perfecte plek om indruk te maken op de meisjes en de kakkers. Daar kreeg ik toch een kracht van, zeg! Dat was mijn revanche. Daar rende ik, de lijpo uit Rosengård, die amper een woord met een meisje durfde te wisselen, met al die toffe gasten van MFF, Mats Lilienberg en zo. Dat was heel heftig en ik pakte het systematisch aan.

In het begin sloofde ik me uit. Ik was natuurlijk nieuw in het eerste, en ik wilde laten zien wat ik kon. Maar toen begreep ik waar het om ging: natuurlijk, je moest je best doen op de training en zo, maar het belangrijkste was dat je indruk maakte op de meisjes. Daarom haalden Tony, Mete en ik een geintje uit. We renden de eerste vier kilometer mee. Maar op de Limhamnsväg sloegen we stiekem af naar de bushalte. Niemand zag ons. We hadden ervoor gezorgd dat we achteraan liepen en konden in alle rust op de bus wachten en instappen. We lachten ons natuurlijk dood. Wat een lef! We moesten wel als gekken wegduiken toen we de rest van de ploeg voorbijreden. Ik bedoel, dat met die bus wees misschien toch niet helemaal op de juiste instelling... Maar aan het eind van die lange weg stapten we uit, helemaal uitgerust en lang voordat de anderen er waren, en we verstopten ons om een hoekje. Toen de ploeg voorbij was, zetten wij aan en toen hadden we nog vreselijk veel energie om voor de school de show te stelen. Shit, dachten die meisjes, die kerels zijn wel onwijs sterk!

Een andere keer zei ik op De Mijl tegen Tony en Mete: ‘Nog iets geinigs: we kunnen ook een fiets jatten.’ Ik geloof dat ze even twijfelden. Ze hadden op dat gebied niet zo’n ervaring als ik. Maar ik haalde ze over, ik gapte een fiets en nam hen mee op de bagagedrager. Maar het liep ook weleens helemaal uit de hand. Ik was niet bepaald de meest volwassen kerel van de stad, maar Tony was ook geschift. Die gek kwam een keer aanzetten met een pornofilm. Hij huurde een film en kocht chocola in plaats van hard te lopen en die chocola aten we op terwijl onze ploeggenoten hun Mijl liepen.

Ik mag van geluk spreken dat Roland Andersson onze smoezen geloofde. Of misschien deed hij dat ook niet. Hij was een goeie vent. Hij begreep ons jongens. Hij had een

twinkeling in zijn ogen. Maar aan de andere kant giste het natuurlijk: wat is dat met die Zlatan? Waarom doet hij niet onderdanig? En ik hoorde het oude, vertrouwde liedje weer: ‘Hij dribbelt te veel. Hij heeft geen teamgeest.’ Voor een deel klopte dat. Absoluut! Ik moest nog veel leren. Maar het was ook jaloezie. De spelers zagen mij als concurrent, en ik was niet zomaar een koekenbakker.

Ik werkte als een paard, en niet alleen op de trainingen. Ik speelde ook uren achter elkaar op het plein bij mijn moeder. Ik had een truc, weet je. Ik ging naar Rosengård en ik riep tegen de kleintjes: ‘Jullie krijgen 10 kronen als jullie me de bal af kunnen pakken!’ Dat was niet alleen maar een spelletje. Het verfijnde ook mijn techniek. Het leerde me de bal af te schermen met mijn lichaam. En als ik niet met de kleintjes balde, speelde ik voetbalspelletjes op tv.

Daar kon ik wel tien uur achter elkaar mee doorgaan, en vaak zag ik daar dingen die ik meenam naar het echte leven. Het was voetbal *around the clock*, mag je wel zeggen. Maar op de training bij MFF viel het niet mee; misschien dolde ik een beetje te veel. Het was alsof ze iets volkomen irrationeels in de ploeg hadden gehaald, iemand van wie ze niks begrepen. Ik bedoel, elke sukkel past wel in een of andere situatie en zegt dan dit of dat. Maar ik... ik kwam van een andere planeet. Ik liep alleen maar over van al dat gekke Rosengårdgedoe.

De ouderen stonden bij de club vaak tegenover de jongeren. Wij jongeren moesten tassen en andere troep dragen en hen bedienen. Dat was belachelijk, en de stemming was meteen al belabberd. In het begin van het seizoen had Tommy Söderberg, de bondscoach, voorspeld dat Malmö kampioen zou worden, maar daarna was alles misgegaan en nu dreigde de club dus te degraderen. Dat was voor het eerst in zestig jaar of zo, en de supporters waren kwaad en bezorgd, en de oudere spelers stonden verschrikkelijk onder druk. Ze wisten allemaal wat het voor de stad zou betekenen als ze zich niet konden handhaven in de Allsvenska: een ramp, niet meer en niet minder. Niet echt een tijd voor frivool spel en Braziliaanse acties. Maar ik was er nog steeds heel gelukkig mee dat ik bij de selectie van het eerste zat, weet je, en ik wilde laten zien wie ik was. Daar was het de situatie misschien niet naar.

Maar het zat me in het bloed. Ik hoorde bij een nieuwe *gang*. Ik wilde mensen aan het schrikken maken en ik weigerde me te laten koeioneren. Toen Jonnie Fedel, de keeper, me de eerste dag al toebeet: ‘Waar zijn de ballen, verdomme?’, schrok ik, zeker toen ik merkte dat iedereen naar me keek en verwachtte dat ik die ballen zou halen. Nooit van z’n leven dus, niet als ze zo tegen me praten.

‘Als je die wilt hebben, ga je ze zelf maar halen!’ beet ik terug, en dat was geen gebruikelijke reactie bij MFF.

Dat was weer zo’n voorstadsantwoord, en dat beviel ze niks. Maar ik had steun van Roland en van assistent-trainer Thomas Sjöberg, dat voelde ik, ook al hadden die natuurlijk meer vertrouwen in Tony. Hij mocht spelen en scoorde bij zijn debuut. Ik zat op de bank en probeerde nog beter mijn best te doen. Maar het hielp niet, en ik vloekte. Misschien had ik al tevreden moeten zijn en niet zo’n haast moeten hebben. Maar zo zit ik niet in elkaar. Ik wil spelen en meteen laten zien wat ik kan. Maar mijn kansen leken

verkeken.

Op 19 september speelden we uit tegen Halmstad. Het was erop of eronder. Als we wonnen of gelijk speelden, zouden we in de Allsvenska blijven. Anders moesten we promotie-/degradatiewedstrijden spelen. Iedereen was zenuwachtig en bibberig, en de wedstrijd zat op slot. In het begin van de tweede helft werd Niklas Gudmundson, onze aanvaller, op een brancard van het veld gedragen en ik hoopte dat ik mocht invallen. Maar nee, Roland kék zelfs niet naar me. De tijd verstreek en er gebeurde niets. Het stond 1-1 en dat was genoeg. Maar met nog maar vijftien minuten te spelen raakte onze aanvoerder Hasse Mattisson geblesseerd en vlak daarna maakte Halmstad 2-1. Ik zag de hele ploeg wit wegtrekken.

In die situatie bracht Roland mij in het veld, en terwijl alle anderen in paniek waren, begon ik met een geweldige adrenalinestoot te spelen. Ik was zeventien. Dit was de Allsvenska en er zat tienduizend man op de tribune. Er stond 'Ibrahimovic' op mijn shirt. Het was 'wow', het was geweldig, het was 'nu houdt niemand me meer tegen', en ik schoot meteen tegen de lat. Maar toen gebeurde er iets. We kregen vlak voor tijd een penalty, en je voelt 'm wel. Dat was er een op leven en dood. Als we hem maakten, was de eer van de club gered, anders dreigde er een ramp, en alle zware jongens hadden knikkende knieën. Ze durfden hem niet te nemen. Er stond te veel op het spel, dus Tony, die lefgozer, kwam naar voren en zei: 'Ik neem hem!'

Dat was lef. Zo'n Balkanhouding van: 'Je deinst niet terug!' Maar achteraf denk ik dat iemand hem had moeten tegenhouden. Hij was te jong om die verantwoordelijkheid op zijn schouders te nemen. Ik weet nog dat hij klaar ging staan, en het hele elftal hield zijn adem in of keek een andere kant op. Het was griezelig. Maar de keeper hield de bal – ik geloof dat hij Tony met schijnbewegingen van zijn stuk bracht – en we verloren, en daarna belandde Tony in de ijskast. Het was zonde van die jongen, en ik ken journalisten die het beschouwden als iets symbolisch. Voor mij was het een keerpunt. Tony kwam nooit meer terug aan de top en ik mocht meer spelen. Ik kreeg zes invalbeurten in de Allsvenska en in een interview noemde Roland me een ongeslepen diamant. Dat bleef hangen en al gauw kwamen er na de wedstrijden jongetjes om mijn handtekening vragen – al stelde dat nog niet zo veel voor. Maar ik weet nog dat ik er een kick van kreeg en dacht: nu moet ik nog beter worden, anders stel ik die jongetjes teleur.

'Kijk eens!' wilde ik ze wel toeroepen. 'Kijk eens naar de leukste truc van de wereld!' en dat was eigenlijk wel een beetje raar, hè? Ik had nog niks gepresteerd, niet veel in elk geval. Toch doken er uit het niets fans op en ik kreeg nog meer zin om trucjes te showen. Die kleintjes gaven me als het ware gelijk met mijn manier van spelen. Ze waren niet gekomen als ik zo'n saaie teamspeler was geweest! Ik begon voor die kinderen te spelen, en al vanaf het eerste moment gaf ik ze heel zorgvuldig stuk voor stuk een handtekening. Niemand mocht weggaan zonder. Ik was zelf jong. Ik begreep precies hoe het zou voelen als mijn vriendjes wel een handtekening hadden gekregen en ik niet. Ik wilde die kids blij maken. 'Iedereen tevreden?' vroeg ik voordat ik me weghaastte.

Er gebeurde sowieso zo veel om me heen dat ik me niet erg druk maakte om de tegenslag die Malmö FF had. Dat was ergens wel gek. Ik maakte naam, terwijl mijn club

de grootste crisis van de hele twintigste eeuw doormaakte. Toen we thuis verloren van Trelleborg huilden de fans op de tribune en riepen ze om het vertrek van Roland. De politie moest er zelfs aan te pas komen om hem te beschermen, er werden stenen naar de spelersbus van Trelleborg gegooid, er waren relletjes en rotzooi, en het werd er niet beter op toen we een paar dagen later door AIK werden vernederd en de ramp een feit was.

We degradeerden uit de Allsvenska. Voor het eerst in 64 jaar zou Malmö FF niet in de hoogste klasse spelen. In de kleedkamer verborgen mensen zich onder handdoeken en shirts, terwijl de leiding ze probeerde op te beuren en te troosten of wat ze ook aan het doen waren, en overal heerste frustratie en schaamte. Sommigen vonden waarschijnlijk dat ik het te hoog in m'n bol had dat ik trucjes liep uit te halen in zulke serieuze wedstrijden. Maar het kon me eerlijk gezegd niet veel schelen. Ik had andere dingen aan mijn hoofd. Er was iets ongelooflijks voorgevallen.

Het gebeurde toen ik bij de selectie van het eerste kwam. We waren aan het trainen en ja, wij waren Malmö FF. We waren de trots van de stad, of waren dat geweest. Er kwamen niet veel mensen naar onze trainingen kijken, zeker niet in die tijd. Maar die middag verscheen er een man met donkergrijs haar. Ik zag hem al van ver. Ik herkende hem niet. Ik merkte alleen dat hij van onder de bomen daarginds naar ons keek, en dat gaf me een raar gevoel. Ik vermoedde iets, of zo, dus ik ging nog meer showacties maken. Het duurde een tijdje voordat ik het doorhad.

Want ik had me altijd zelf moeten redden in mijn jeugd, het was altijd leeg om me heen. Natuurlijk, mijn vader had ook geweldige dingen gedaan. Hij had hele maandsalarissen afgestaan om mij met voetbalreizen mee te kunnen laten gaan. Maar hij was niet zoals de andere vaders die ik had gezien. Hij had niet naar mijn wedstrijden gekeken of me gestimuleerd op school. Hij had zijn drank, zijn oorlog en zijn Joegomuziek. Maar nou – ik kon het niet geloven. Die man was echt mijn vader. Hij kwam kijken hoe ik het deed, en ik stond paf. Het was alsof ik droomde. Ik begon met een waanzinnige energie te spelen. Shit, papa is er! Niet normaal! ‘Kijk eens,’ wilde ik wel schreeuwen. ‘Kijk eens! Kijk eens goed! Je zoon is een geweldige voetballer!’

Ik geloof dat dit een van mijn mooiste momenten was. Ik zweer het. Ik kreeg hem terug. Niet dat ik hem eerder niet had gehad. Als er crisis was, kwam hij als een enorme hulk aanzetten. Maar dit! Dit was iets totaal nieuws. Na de training rende ik naar hem toe en ging een beetje relaxed met hem staan praten, alsof het heel normaal was dat mijn vader er was.

‘Hoe gaat-ie?’

‘Goed gespeeld, Zlatan.’

Het was te gek. Mijn vader kreeg het helemaal te pakken, geloof ik. Ik werd zijn drug. Hij ging me volledig volgen. Hij kwam bij elke training kijken. Zijn huis werd een soort museum van mijn carrière. Hij knipte elk artikel, elk klein berichtje uit, en dat doet hij nog steeds. Vraag hem vandaag de dag iets over een willekeurige wedstrijd van mij en hij heeft hem wel op band staan, en hij heeft elk woord dat erover geschreven is, alle shirts en schoenen die ik heb gehad en alle prijzen en gouden ballen die ik heb gekregen. *You name*

it, alles is er, en dan niet in zo'n rommel als vroeger.

Alles ligt op z'n plaats. Hij vindt het binnen een seconde. Hij heeft alles onder controle. Vanaf die dag bij het trainingsveld begon hij voor mij en mijn voetbal te leven en ik denk dat hij zich daardoor beter ging voelen. Hij had het niet gemakkelijk gehad. Hij was eenzaam. Sanela had met hem gebroken wegens zijn drankgebruik, zijn slechte humeur en zijn kwaadspreken over mama, en dat had hij zich erg aangetrokken. Sanela was zijn oogappel. Dat zal ze altijd blijven. Maar nu was hij haar kwijt. Ze had de banden verbroken – nog zo'n harde in mijn familie dus. Mijn vader had iets nieuws nodig, en dat kreeg hij nou. Vanaf dat moment spraken we elkaar elke dag, en dat gaf ook mij nieuwe energie. Ik had zoiets van 'wow, shit, voetbal kan heftige dingen doen', en ik deed nog beter mijn best. Wat stelde degradatie verdomme voor als mijn vader mijn beste supporter was geworden!

Ik wist niet wat ik moest doen. Moest ik een divisie lager, in de Superetta, gaan spelen of een andere club zoeken? Er had een paar keer in de krant gestaan dat AIK me wilde hebben. Maar ik had geen idee of dat waar was, zelfs niet hoe goed ik in de markt lag. Ik was per slot van rekening niet eens basisspeler bij MFF, dus ik twijfelde. Mijn vader en ik twijfelden allebei. Ik was achttien, en zou nu een eerste-elftalcontract moeten ondertekenen. Maar ik stelde het uit. Alles was onzeker, vooral nadat Roland Andersson en Thomas Sjöberg waren ontslagen. Zij hadden toch vertrouwen in me gehouden toen alle anderen aan het zaniken waren. Zou ik überhaupt aan spelen toekomen als ik bleef? Ik had geen idee. En hoe goed was ik eigenlijk?

Ik wist het niet. Ik had wel wat handtekeningen uitgedeeld aan kinderen, maar dat betekende natuurlijk niks, en met mijn zelfvertrouwen ging het op en neer. De eerste vreugderoes over mijn bevordering naar het eerste was verdwenen. Maar toen kwam ik een man tegen uit Trinidad en Tobago. Dat gebeurde op de training, in het voorseizoen. Hij was cool. Hij liet ons proefspelen en naderhand kwam hij naar me toe.

'Hé, knul,' zei hij.

'Ja, wat is er?'

'Als jij niet binnen drie jaar prof bent, is het je eigen schuld!'

'Hoe bedoel je?'

'Je hoorde me toch?'

Natuurlijk had ik hem gehoord. Maar het duurde even voordat het tot me doordrong. Kon dat waar zijn? Als iemand anders het had gezegd, had ik het waarschijnlijk niet geloofd. Maar deze man leek er verstand van te hebben. Hij had wat van de wereld gezien, en het ging als een schok door me heen: zou het zo zijn? Was ik echt een grote prof in de dop? Ik begon het te geloven. Het was voor het eerst dat ik het serieus nam, en ik deed nog beter mijn best. Hasse Borg, de vroegere verdediger van het Zweedse elftal, die prof was geweest in Duitsland, was nu technisch directeur bij MFF. Hasse had al vanaf het begin een zwak voor me. Ik denk dat hij mijn talent zag. Hij praatte met journalisten. Zo van: 'Hé,

zeg, jullie moeten die jongen in de gaten houden’, In februari van het jaar daarop kwam er een verslaggever van *Kvällsposten*, een zekere Rune Smith, naar de training. Rune was oké. Hij gedroeg zich bijna als een vriend en nadat hij naar me had gekeken, praatten we wat, helemaal niks bijzonders.

Ik praatte over MFF en de Superetta en over mijn dromen om prof te worden in Italië, zoals Ronaldo, en Rune maakte glimlachend aantekeningen. Ik wist niet goed wat ik ervan moest verwachten. Ik had in die tijd nog geen ervaring met journalisten. Maar het werd een groot stuk, in de trant van: ‘Kennismaken met een man van wie we in de toekomst nog veel zullen horen. ZLATAN, dat klinkt spannend. En hij is ook spannend. Een ander soort speler, een stuk dynamiet in de aanval’, en toen had hij het weer over die ongeslepen diamant, en ik drukte me in dat interview nogal eigenzinnig en on-Zweeds uit, denk ik, ik weet het niet.

Het moet iets met dat artikel te maken hebben gehad, maar na de training kwamen er steeds meer kleine kinderen naar me toe. Ook heel wat tieners, eigenlijk, en zelfs een paar volwassenen. Het was het startschot van die hele hysterie, van al dat ‘Zlatan, Zlatan!’ dat later mijn leven zou vullen en dat in het begin zo onwerkelijk was. ‘Wat is er aan de hand? Hebben ze het over mij?’

Ik zou liegen als ik zei dat ik het niet geweldig vond. Ik bedoel, wat denk je? Ik had mijn hele leven geprobeerd aandacht te trekken en nu opeens kwamen de mensen van alle kanten, zwaar onder de indruk, om mijn handtekening vragen. Natuurlijk was dat cool. Het was een enorme kick. Ik voelde me geweldig. Ik stroomde vol adrenaline. Ik vlóóg. Je hoort weleens mensen zeggen: ‘O, wat lastig, de mensen staan voor de ramen te schreeuwen om mijn handtekening, arme ik’ en zo. Dat is gelul.

Je kickt op zulke dingen, geloof me, vooral als je het zo hebt gehad als ik, als je een snotneus uit een immigrantenwijk bent. Het is alsof er ineens felle schijnwerpers aangaan. Maar natuurlijk waren er ook dingen die ik nog niet begreep, jaloezie en zo, van die psychologische dingen waardoor mensen je af willen maken als je je kop boven het maaiveld uitsteekt, vooral als je van de verkeerde plek komt en je niet braaf Zweeds gedraagt. Ik kreeg ook de nodige sneren. Ik hoorde vaak dingen als: ‘Je hebt gewoon mazzel gehad’ en ‘Wie denk je wel dat je bent?’

Ik reageerde daarop door nog eigenzinniger te worden. Wat moest ik anders? Ik was niet opgegroeid met excuses maken. In mijn familie zeggen we niet: ‘Sorry, sorry, wat vervelend nou dat je je dat aantrekt!’ Wij slaan terug. We vechten als het nodig is en we vertrouwen niemand. Iedereen bij ons heeft wel klappen opgelopen en mijn vader zei altijd: ‘Doe niks overhaast. Mensen willen alleen maar van je profiteren’ en ik luisterde en dacht na. Maar het viel niet mee. In die tijd liep Hasse Borg achter me aan in een prachtig pak. Hij wilde dat ik een contract voor het eerste elftal ondertekende.

Hij zat ongelofelijk achter me aan, en dat vond ik vleidend. Ik voelde me belangrijk. Maar we hadden toen een nieuwe trainer. Hij heette Micke Andersson en ik wist nog steeds niet hoeveel ik aan spelen toe zou komen. Micke Andersson leek voor de aanval meer te zien in Niclas Kindvall en Mats Lilienberg, met mij als wisselmogelijkheid, maar ik wilde in de Superetta niet op de bank komen te zitten.

Ik praatte erover met Hasse Borg en je kunt natuurlijk van alles over hem zeggen, maar ik denk niet dat het toeval is dat hij geslaagd is als zakenman. Hij is rechttoe, rechtaan en joviaal: ‘Hallo joh, hoe is het?’ Hij heeft verdomd veel overredingskracht en hij ging uit van zijn eigen ervaring als speler. Dat ging dan zo van: ‘Het komt wel goed, joh. Wij zien het in je zitten, en de Superetta is een perfecte leerschool. Daar kun je je verder ontwikkelen. Onderteken nou maar!’, en ik merkte dat ik begon toe te geven.

Ik kreeg vertrouwen in die man. Hij belde me de hele tijd op met adviezen, en ik dacht: waarom ook niet? Hij weet het vast wel. Hij is prof geweest in Duitsland en zo, en hij lijkt zich echt om me te bekommeren. ‘Zaakwaarnemers zijn dieven,’ zei hij, en ik geloofde hem.

Er had er een achter me aan gezeten. Hij heette Roger Ljung. Roger Ljung was zo’n zaakwaarnemer en hij wilde me aan zich binden. Mijn vader was sceptisch en zelf wist ik niks van dat soort spelersmakelaars. Wat hield dat in? Dus ik accepteerde Hasse Borgs redenering ‘zaakwaarnemers zijn dieven’ en ik ondertekende het contract dat Hasse me aanbood. Ik kreeg een flat, een studio, in Lorensborg, niet ver van het stadion, en een telefoon – dat vond ik belangrijk, omdat ik nooit aan de telefoon van mijn vader thuis mocht komen – en 16.000 kronen salaris per maand. Ik besloot het een serieuze kans te geven. Maar het begon slecht.

De eerste wedstrijd van het seizoen in de Superetta was uit tegen een stelletje kneuzen, Gunnilse, en we hadden royaal moeten winnen. Maar het liep nog steeds niet in onze ploeg en ik zat lang op de bank. Jezus, zou het zo blijven? De toeschouwers waren saai, het was er winderig en toen ik er eindelijk in kwam, kreeg ik een elleboog in mijn rug. Ik gaf mijn tegenstander meteen een por terug, gewoon baf, en toen zanikte ik ook nog bij de scheids en kreeg een gele kaart. Dat werd een hele heisa, op het veld en in de kranten, en Hasse Mattisson, onze aanvoerder, beweerde dat ik negatieve energie uitstraalde.

‘Hoezo negatief? Ik ben alleen maar scherp.’

‘Jij kunt niks loslaten.’ En toen volgde er een hoop geklets dat ik echt niet de ster was die ik dacht dat ik was, en dat de anderen ook echt wel een beetje konden dribbelen. Alleen liepen ze er niet de hele tijd mee te koop en dachten ze niet dat ze een geweldige Maradona waren, en ik raakte gefrustreerd. Er is een foto van me dat ik in Gunnilse bij de spelersbus sta: ik zie er chagrijnig uit. Maar het ging over. Ik begon beter te spelen en ik moet Hasse Borg gelijk geven: in de Superetta kreeg ik speeltijd en de kans om me te ontwikkelen. Ik moet in zekere zin blij zijn dat we gedegradeerd waren, want er gebeurde al gauw iets.

Het was eigenlijk idioot. Ik was nog niet bepaald een Ronaldo en de landelijke kranten in Zweden maken doorgaans niet veel woorden vuil aan het eerstedivisievoetbal. Maar de tabloids kwamen nu met dubbele pagina’s met ‘Superster in Superetta’ en zo, en de supportersclub Malmö kreeg onverwachts een heleboel nieuwe, vrouwelijke leden, en de ouderen in de club vroegen zich af: wat is dit nou? Wat gebeurt er? en het was ook niet makkelijk te begrijpen, voor mij al helemaal niet. Op de tribune zaten mensen met spandoeken met de tekst ‘Zlatan is de beste’ en ze scandeerden mijn naam als ik ging dribbelen. Wat is er aan de hand? Wat gebeurt er? Ik wist het niet. Ik weet het nog steeds

niet echt.

Maar ik denk dat veel mensen mijn acties en showtrucjes gewoon leuk vonden. Ik hoorde weer veel ohs en ahs en veel wows, net als op het plein bij mijn moeder, en daar kicke ik op. Ik was apetrots als mensen in de stad me herkenden, als de meisjes gilden en de kinderen naar me toe renden met hun handtekeningenblok, en ik leefde me nog meer uit in mijn spel. Maar soms ging het natuurlijk mis. Voor het eerst in mijn leven had ik wat geld en van mijn eerste salaris nam ik een spoedcursus om mijn rijbewijs te halen.

Je kunt rustig stellen dat een auto voor een man uit Rosengård essentieel is. In Rosengård schep je niet op over een luxe flat of een villa aan het strand. Je schept op over je auto en als je wilt laten zien dat je geslaagd bent in het leven, dan doe je dat met een lekkere slee. In Rosengård rijdt iedereen auto, met of zonder rijbewijs, en toen ik mijn lease-Toyota Celica had, was ik er voortdurend mee op pad met mijn vrienden. In die tijd was ik al een beetje tot rust gekomen. Al die heisa in de media hield me in het gareel, min of meer tenminste, en toen mijn vrienden auto's en dat soort dingen begonnen te jatten, zei ik: 'Dat kan ik niet meer maken.'

Maar een béetje kicken had ik af en toe wel nodig en op een avond reed ik met een vriend door de Industrigata, waar alle prostituees van Malmö stonden. De Industrigata is niet ver van Rosengård, en ik was daar als jongen regelmatig geweest. Op een keer had ik een van die vrouwen zelfs een ei naar het hoofd geslingerd, gewoon als een soort kattenkwaad. Niet zo vreselijk geinig, dat geef ik toe. Maar in die tijd dacht ik nog niet zo ver door en toen mijn vriend en ik daar in die Toyota aankwamen, zagen we zo'n meisje over een auto gebogen staan alsof ze met een klant aan het praten was, en toen zeiden we: 'Laten we eens een geintje uithalen met die hoerenloper.' Dus ik zette de auto slippend voor hem stil, we stoven naar buiten en riepen: 'Politie. Handen omhoog!'

Het was bezopen. Ik had een shampooflesje in mijn hand als een soort neppistool en die klant, een of ander oud baasje, schrok zich rot en racete weg. We dachten er verder niet over na, het was gewoon zo'n flauw geintje van ons. Maar toen we bij het winkelcentrum Mobilia reden, hoorden we sirenes en in de politiewagen die achter ons reed zat die ouwe kerel uit de Industrigata en we dachten: wat nou? Wat is dat? Natuurlijk hadden we 'm kunnen smeren. Dat was per slot van rekening niet ongewoon voor me. Maar ach, we hadden toch de riem om en we hadden toch niemand iets gedaan, eigenlijk. Dus we stopten braaf.

'Het was maar flauwekul,' zeiden we. 'We deden alsof we politie waren. Dat is toch niet zo erg? Het spijt ons.' Die smerissen konden er wel om lachen, no big deal dus.

Maar toen dook er ineens zo'n gek op, zo'n fotograaf die hele dagen naar de politieradio luistert. Hij nam een snapshot en ik, stomme idioot, zette ook nog een dikke glimlach op, want dat hele mediagedoe was toen nieuw voor me, weet je. Het was nog steeds te gek om in de krant te staan, of ik nou een schitterend doelpunt had gemaakt of door de politie werd aangehouden. Daarom grijnsde ik als een zot. Mijn vriend ging nog verder. Die liet het artikel over dat akkefietje later inlijsten en hing het aan de muur. En die ouwe kerel, weet je wat die deed? Die gaf interviews dat hij eigenlijk een heel brave borst van de kerk was, die die hoeren alleen maar kwam helpen. Hou op, zeg! Maar het is een feit: die

geschiedenis bleef hangen. Er is zelfs wel gezegd dat sommige clubs er daardoor van afzagen me te kopen. Dat is waarschijnlijk gelul.

Maar de kranten werden daarna nog brutaler en in de ploeg begonnen sommigen te piepen en te zeuren: ‘Hij moet nog veel leren’, ‘Hij is toch nog vreselijk ongepolijst’, en ik begrijp ze ook eigenlijk wel. Het zal wel niet gemakkelijk zijn geweest. Ze hadden er vast behoefte aan me een beetje te kleineren. Want ik was zomaar vanuit het niets binnen komen rollen en ik kreeg in één week tijd meer aandacht dan zij in hun hele carrière, en op de koop toe kwamen er allerlei types in chique kostuums en met Rolex-horloges om naar die droevige tribunes in de dorpen waar we dat seizoen speelden, mannen die daar helemaal niet thuishoorden en die allemaal mijn kant op keken.

Ik weet achteraf niet meer wanneer ik het doorhad of erover ging nadenken, maar er werd over gepraat dat die mannen scouts waren van Europese voetbalclubs en dat ze hier waren om mij te bekijken. Die kerel uit Trinidad en Tobago had me er wel op voorbereid, maar het was toch een heel onwerkelijk gevoel en ik probeerde het aan te kaarten bij Hasse Borg. Hij ontweek het. Hij leek het niet zo’n leuk onderwerp te vinden.

‘Is het waar, Hasse? Zitten er buitenlandse clubs achter me aan?’

‘Maak je niet druk, joh.’

‘Maar welke dan?’

‘Het stelt niks voor,’ zei Hasse Borg. ‘We gaan je niet verkopen.’ Ik dacht: oké, *fine*, zo’n haast heeft het ook niet, en ik probeerde in plaats daarvan mijn contract te verbeteren.

‘Als je vijf goede wedstrijden achter elkaar speelt, krijg je een nieuw aanbod,’ zei Hasse Borg, en dat deed ik dus. Ik speelde vijf, zes, zeven gave wedstrijden en we gingen de voorwaarden bespreken.

Ik kreeg ongeveer 10.000 kronen salarisverhoging en ik zou later nog een keer tienduizend meer krijgen, en dat leek me prima. Ik had nog geen idee, hè. Ik ging naar mijn vader en liet hem trots mijn contract zien. Hij was niet zo onder de indruk als ik. Hij was toen al als een blad aan de boom omgedraaid. Hij was nou mijn fanatiekste supporter en bemoeide zich niet meer met de oorlog of iets dergelijks, maar zat zich thuis hele dagen in te lezen in voetbalzaken. Toen hij de paragraaf over verkoop aan een buitenlandse club las, keek hij verbaasd op.

‘Hé, verdomme,’ zei hij. ‘Er staat helemaal niet hoeveel jij krijgt.’

‘Hoeveel ik krijg?’

‘Je hoort tien procent van de transfersom te krijgen als je wordt verkocht. Anders profiteren ze alleen maar van je.’ Tien of twintig procent leek me wel wat. Ik wist alleen niet hoe we dat voor elkaar moesten krijgen. Als dat mogelijk was, zou Hasse Borg het toch zeker wel gezegd hebben? Toch vroeg ik het hem. Ik wilde het er toch niet zomaar bij laten zitten.

‘Zeg,’ zei ik, ‘kan ik geen percentage krijgen als ik word verkocht?’ Maar natuurlijk, ik had niet anders verwacht: ‘Sorry, jong!’ zei hij. ‘Zo werkt het niet.’ Dat vertelde ik aan

mijn vader. Ik dacht dat hij nu wel zou toegeven. ‘Zo werkt het niet, zo werkt het niet.’ Maar integendeel. Hij werd kwaad en vroeg het nummer van Hasse Borg.

Hij belde één, twee, drie keer, en uiteindelijk kreeg hij hem te pakken, maar hij liet zich niet telefonisch afschepen. Hij eiste een gesprek en dus werd er besloten dat we elkaar de volgende dag om tien uur zouden spreken op het kantoor van Hasse Borg, en je snapt wel: ik werd zenuwachtig. Mijn vader is per slot van rekening geen gewone Zweed, die zegt: ‘Sorry dat we u lastigvallen.’ Hij schreeuwt en maakt heisa, en ik maakte me zorgen dat hij te ver zou gaan. Eerlijk gezegd was het ook niet direct een evenwichtig gesprek. Het staat me niet meer zo scherp voor de geest, maar volgens mijn vader liep het al vrij gauw uit de hand.

Hij begon zich op te winden en met zijn vuist op tafel te slaan: ‘Mijn zoon is toch geen paard?’ Nee, natuurlijk was ik geen paard, vond Hasse Borg. Daar leken ze het over eens, maar verder...

‘Waarom behandelen jullie hem dan als een paard?’

‘We behandelen hem niet...’

Zo ging dat door, volgens mijn vader, en ten slotte verklaarde mijn vader dat Malmö FF me niet meer te zien zou krijgen. Ik zou geen seconde meer spelen als dat contract niet verbeterd werd. Toen trok Hasse Borg een beetje wit weg, als ik het goed heb begrepen – en ik snap het ook wel, eerlijk gezegd. Mijn vader is niet iemand om mee te spotten. Hij is een leeuw. Dus we kregen dat van die tien procent in het contract, en dat zou belangrijk blijken te zijn. Mijn vader verdient hiervoor alle eer.

Misschien had dit een lesje voor me moeten zijn, iets om over na te denken. Maar zaakwaarnemers waren nog altijd dieven en ik vertrouwde Hasse Borg nog steeds. Hij was per slot van rekening mijn mentor, als een tweede vader, dat werk. Hij nodigde me bij hem thuis uit, in zijn vakwerkhuis op het platteland van Blentarp, en ik maakte kennis met de hond, zijn kinderen, zijn vrouw en zijn dieren en ik vroeg hem zelfs om advies toen ik mijn Mercedes Cabriolet op afbetaling kocht.

Maar tegelijkertijd, hoe zal ik het zeggen? De situatie werd steeds gespannener. Mijn zelfvertrouwen groeide en ik durfde steeds meer. Ik maakte een paar wereldgoals en alle Braziliaanse schijnbewegingen die ik urenlang had geoefend, kwamen eruit. Alle inspanningen op dat gebied werden uiteindelijk beloond. Bij de junioren had ik ervoor op mijn kop gekregen en de ouders horen zaniken van: ‘O, hij gaat weer dribbelen! Hij heeft geen teamgeest’, en dat soort dingen. Maar nu kwam er gejuich en applaus van de tribunes en ik snapte meteen dat dit mijn kans was. Veel mensen zeuren nog altijd. Maar dat is niet meer zo makkelijk als we winnen en het publiek dol op me is.

Van handtekeningenjagers en gebrul en spandoeken op de tribunes kreeg ik energie en raakte ik in een flow. Uit tegen Västerås kreeg ik een pass van Hasse Mattisson. Het was in blessuretijd. De wedstrijd was eigenlijk al gespeeld. Maar ik zag een gaatje, stiftte de bal over mezelf en twee tegenstanders heen – dat was een schitterende truc – en ik kon de bal zo in het doel schuiven.

Ik maakte dertien doelpunten in de Superetta, meer dan alle andere Malmö-spelers. We promoveerden naar de Allsvenska en ik heb daar ongetwijfeld een belangrijke bijdrage aan geleverd. Ik was niet alleen maar een individualist, zoals sommigen zeiden. Ik maakte het verschil. De hysterie om me heen werd alsmaar groter en je weet, ik zei in die tijd niet alleen maar een hoop saaie shit.

Ik had nog geen aanvaringen met de pers gehad. Ik was tegenover de journalisten ongeveer mezelf. Ik vertelde welke auto's ik wilde hebben, welke videospelletjes ik deed en ik zei dingen als: 'Er is maar één Zlatan', en 'Zlatan is Zlatan', geen erg bescheiden dingen, en ik denk dat ze dat als iets heel nieuws beschouwden.

Ik kwam niet aanzetten met het gewone 'De bal is rond' en zo. Ik praatte vrijer, uit het hart, bijna zoals thuis. Zelfs Hasse Borg gaf toe dat ik populair was en dat de voetbalscouts in de bosjes lagen.

'Maar je moet het hoofd koel houden.'

Naderhand kwam ik erachter dat er toen ongeveer elke dag een zaakwaarnemer belde. Ik was zeer gewild en ik neem aan dat hij toen vermoedde dat ik weleens de financiële redding voor de club zou kunnen worden. Ik werd zijn 'goudstaafje', zoals de media later schreven.

Op een dag kwam hij naar me toe en vroeg: 'Wat dacht je van een reisje?' Ik antwoordde dat ik maar al te graag op stap ging. Het was een soort tournee, legde hij uit, langs allerlei clubs die in me geïnteresseerd waren. En ik voelde: wow, nou gaat het echt beginnen.

Ik kon het ergens niet volgen. Het was te snel gegaan. Pasgeleden was ik nog een probleemkind bij de junioren en nu gonsde het om me heen. Hasse Borg en ik reden naar het trainingscomplex van Arsenal in St. Albans, in Noord-Londen. Stel je voor! Klassieke grond, en ik zag Patrick Vieira, Thierry Henry en Dennis Bergkamp op het veld. Maar de echt grote gebeurtenis was dat ik Arsène Wenger zou ontmoeten. Wenger was toen nog vrij kort bij de club. Hij was de eerste niet-Engelsman die trainer van Arsenal werd, en in de kranten hadden koppen gestaan als ‘Arsène Who?’ Zo van: ‘En wie mag Arsène Wenger dan wel zijn?’ Maar al het tweede seizoen pakte hij de dubbel – het kampioenschap en de FA Cup – en hij werd een heel grote. Ik voelde me net een klein jongetje toen we zijn kantoor binnenkwamen.

We, dat waren Hasse Borg, een tussenpersoon wiens naam ik vergeten ben, en ik. Ik huiverde bijna van Wengers blik. Het was alsof hij door me heen probeerde te kijken of erachter probeerde te komen wie ik diep in mijn hart was. Hij is iemand die psychologische profielen van zijn spelers ontwikkelt, weet je: zijn ze emotioneel stabiel en zo? Hij is heel grondig, zoals alle grote trainers, en ik zei aanvankelijk niet veel. Ik zat er zwijgend bij en ik was verlegen, maar na een tijdje verloor ik mijn geduld. Wenger had iets wat me provoceerde. Hij vloog af en toe overeind om te kijken wie er voor zijn raam stond, hij leek alles onder controle te willen houden en hij bleef maar over één ding doorgaan.

‘Je mag wel op proef bij ons spelen,’ zei hij. ‘Dan kun je het uitproberen. Dan kun je ons testen, als je durft.’ En hoe goed ik me ook wilde houden, dat woord prikkelde me. Wie wil er nou laf zijn? Wie wil er een chicken zijn?

‘Waarom zou ik dat niet durven? Ik ben voor niemand bang, alleen voor God. Dus kom maar op! Geef me maar een paar voetbalschoenen. Dan zal ik proefspelen. Nu meteen,’ zei ik ongeveer. Maar toen greep Hasse Borg in en zei: ‘Ho, ho, dat doen we anders. Je gaat niet proefspelen, absoluut niet.’ Ik begreep zijn punt natuurlijk wel: of je bent geïnteresseerd, of je bent niet geïnteresseerd. Proefspelen is prijsafbraak, dan kom je in het nadeel, dus daar bedankten we voor. ‘We are sorry, mr. Wenger, but we are not interested.’ Daar is natuurlijk veel over te doen geweest, maar ik weet zeker dat het de juiste beslissing was.

We reisden door naar Monte Carlo, waar Monaco in de markt was, maar daar zeiden we ook nee tegen, evenals tegen Verona in Italië, een satellietclub van Roma, en toen gingen we weer naar huis. Het was een heftige trip geweest natuurlijk. Maar hij leverde niks concreets op en ik denk dat dat ook niet de bedoeling was. Het was in de eerste plaats een

studiereis. Ik moest leren hoe het daar op het continent was.

Terug in Malmö was het koud en winters. Ik werd ziek. Een of ander griepje. Ik was toen net geselecteerd voor het nationale elftal onder de 21, de U-21. Nu moest ik mijn debuut uitstellen en ik denk dat er heel wat scouts teleurgesteld naar huis zijn gegaan. Overal werd ik gevolgd door scouts. Ik had daar niet veel erg in, eerlijk gezegd. Er was maar één man die ik een beetje kende. Dat was een Deen. Hij heette John Steen-Olsen. Hij volgde me al zo lang voor Ajax dat ik hem al groette. Ik verwachtte er niet veel van. Hij was maar een onderdeel van het hele circus en ik wist niet wat maar geruchten waren en wat echt serieus was. Het was na onze reis allemaal wel dichterbij gekomen. Toch kon ik het nog steeds niet echt geloven. Ik deed *one step at a time* en ik weet nog dat ik me erop verheugde om met Malmö op trainingskamp te gaan.

We gingen naar La Manga. Het was begin maart en het was heerlijk om weg te gaan en de Zweedse winter te ontvluchten. Ik voelde me fit en de zon scheen. La Manga is een klein reepje strand aan de zuidoostkust van Spanje, een vakantieplaatsje met lange zandstranden en cafés. Maar een stukje landinwaarts ligt ook een sportcomplex waar de grote clubs in het voorseizoen trainen. Ik deelde een kamer met Gudmunder Mete, de IJslander. We waren al sinds de pupillen bij elkaar, we waren geen van tweeën ooit in zo'n kamp geweest, we hadden geen idee van de regels en we kwamen de eerste avond te laat voor het avondeten en kregen een boete. We moesten er eigenlijk vooral om lachen en de volgende ochtend gingen we naar de training. No big deal.

Maar aan de rand van het veld zag ik een bekende figuur: het was die John Steen-Olsen, en ik hield in. Komt hij hier ook al? Ik groette: 'Hallo!' Maar meer was het niet. Ik wilde me niet laten opnaaien. Die gasten waren overal. Ik begon er gewend aan te raken. Maar de volgende dag was er nog een. Dat was de hoofdscoach van Ajax, hoorde ik, en Hasse Borg raakte er kennelijk helemaal gestrest van.

'Nou gaat er iets gebeuren! Nou gaat er iets gebeuren!' zei hij, en ik antwoordde: 'Oké, mooi zo!'

Ik speelde gewoon door. Maar dat viel toch niet mee. Opeens waren er drie kerels van Ajax. De assistent-trainer was er ook en van Hasse Borg hoorde ik dat er nog meer onderweg waren. Het was een complete invasie. De volgende dag, toen we een trainingwedstrijd tegen Moss speelden, waren ook hoofdtrainer Co Adriaanse en technisch directeur Leo Beenhakker er.

Ik had toen geen idee wie Beenhakker was. Ik wist in die tijd niks van de Europese voetbalbobo's. Maar ik zag meteen aan hem dat hij een bigshot was. Hij had een hoed op in de zon en stond met zijn lange, witte haar en zijn intense ogen naast de anderen een grote dikke sigaret te paffen. Ze zeggen wel dat hij lijkt op de gekke wetenschapper in *Back to the Future*, maar als dat zo is, dan is hij daar toch een hardere versie van. Beenhakker straalde macht uit, en kilte. Hij zag er een beetje uit als een maffioso, vond ik, en je weet, daar hou ik van. In die stijl ben ik opgegroeid. Het verbaasde me niks dat Beenhakker trainer van Real Madrid was geweest en met die club het kampioenschap en de beker had gewonnen. Zo te zien was hij de grote man die de beslissingen nam. Er werd gezegd dat hij de potentie van jonge spelers als geen ander kon zien en ik dacht: wow, nou

moet ik toch echt laten zien wat ik kan. Maar natuurlijk was er veel wat ik niet wist. Beenhakker had herhaaldelijk bij Hasse Borg geprobeerd hem een prijs voor mij te laten noemen. Dat had Hasse geweigerd. Hij wilde zich niet op een bedrag vastleggen.

‘Die jongen is niet te koop,’ had hij gezegd, en dat was vast wel slim. Maar het was hoog spel.

Beenhakker had laten weten: ‘Als ik geen prijs krijg, kom ik niet naar La Manga!’

‘Dat is jouw probleem. Dan laat je het maar zitten,’ antwoordde Hasse Borg – dat zegt hij tenminste – en Beenhakker gaf toe.

Hij vloog naar Spanje en het eerste wat hij te zien kreeg, was dus onze wedstrijd tegen Moss. Achteraf kan ik me niet herinneren dat hij langs de lijn stond. Ik heb alleen John Steen-Olsen en de trainer, Co Adriaanse, bij het doel van de tegenstander zien staan. Maar kennelijk was Beenhakker op een van die schuurtjes aan de korte kant van het veld geklommen om beter overzicht te hebben, en hij was natuurlijk voorbereid op een teleurstelling. Het zou niet voor het eerst zijn dat hij van ver was gekomen om een talent te zien dat niet aan de verwachtingen voldeed en de wedstrijd ging ook nergens om. Niemand had reden om zich voor honderd procent in te zetten en misschien zou het een lange, taaie geschiedenis worden. Niemand wist het. De mannen van Ajax praatten af en toe met elkaar en ik voelde me een beetje nerveus. Ik had de kriebels in mijn lijf.

Maar al heel vroeg in de eerste helft kreeg ik een pass van rechts. We speelden in ons lichtblauwe tenue en ik stond net buiten het strafschoopgebied. Het was 15.37 uur, als we de bibberige videobeelden moeten geloven die op YouTube staan. Het was warm, maar er stond een stevige wind van zee. Het leek geen gevaarlijke situatie. We speelden afwachtend. Maar ik zag een gaatje, een mogelijkheid. Het was een van die beelden die soms gewoon in mijn hoofd opkomen, een van die scènes die bliksemsnel door mijn gedachten flitsen en die ik nooit goed heb kunnen uitleggen. Voetbal is niet iets wat je bedenkt. Voetbal gebéúrt gewoon. Ik nam de bal aan en stiftte hem meteen over een verdediger heen, zo’n klein lobje waarvan je meteen voelt dat het perfect is. Ik versnelde, ging twee verdedigers voorbij, ving de bal een paar meter in het strafschoopgebied weer op en stond er toen goed voor om te schieten.

Ik tikte de bal over nog een tegenstander, rende erachteraan en schoot met links uit de volley. En weet je, éven denk je dan – dat kun je nog denken, ook al is het maar in een fractie van een seconde: zit-ie of gaat-ie naast? Maar nee, hij vloog erin. Het was een van de mooiste doelpunten die ik heb gemaakt, en ik liep met gespreide armen over het veld en riep één woord. De journalisten daar waren ervan overtuigd dat dat was: ‘Zlatan, Zlatan!’ Maar kom op, zeg, waarom zou ik mijn eigen naam brullen? Ik riep: ‘Showtime, showtime!’

Het was een showtimegoal, en ik kan me voorstellen wat Beenhakker dacht. Hij moet uit z’n dak zijn gegaan. Zoiets zal hij toch niet vaak hebben gezien. Maar later hoorde ik dat hij ook ongerust werd. Hij had natuurlijk gevonden wat hij zocht: een lange speler die technisch goed en gevaarlijk voor het doel was, die gewoon op bestelling een grandioos doelpunt maakte. Maar hij was wel zo snugger dat hij meteen begreep dat ik met die show

mijn marktwaarde omhoog had geschoten. Als er ook spionnen van andere clubs langs het veld stonden, zouden ze als gekken tegen elkaar op gaan bieden, dus Leo Beenhakker besloot onmiddellijk in actie te komen. Hij sprong van dat schuurtje af en ging naar Hasse Borg.

‘Ik wil die knaap nu meteen spreken,’ zei hij. Want je weet dat het in de voetballerij nooit alleen maar om de voetballer gaat. Ook de persoon erachter is belangrijk; het heeft geen zin dat een speler fantastisch is als hij de verkeerde instelling heeft. Je koopt het hele pakket.’

‘Ik weet niet of dat gaat,’ zei Hasse Borg.

‘Hoezo, of dat gaat?’

‘We hebben misschien geen tijd. We hebben nog van alles te doen en zo.’ Ik geloof dat Beenhakker toen kwaad werd, want hij snapte natuurlijk best dat we helemaal niks te doen hadden. Hasse Borg moest zo ongeveer een orgasme hebben gehad. Hij had ineens alle troeven in handen, en nu wilde hij gewichtig doen en al zijn trucs uitspelen.

‘Wat klets je? Het is een jong ventje. Jullie zijn op trainingskamp. Natuurlijk hebben jullie tijd.’

‘Misschien. Even dan,’ zei Hasse Borg, of iets in die richting, en ze spraken af in het hotel van de mensen van Ajax, een eindje verderop.

Ik weet nog dat we erheen reden, en Hasse Borg bleef maar zeggen hoe belangrijk het was dat ik een goede, positieve instelling liet zien. Maar ik was kalm. Ajax wilde me kopen en ja, absoluut, dat was geweldig en in andere omstandigheden was ik misschien zenuwachtig geworden. Ik had toen nog geen ervaring met buitenlandse hotshots, en al helemaal niet met zakendoen op dit niveau. Maar na zo’n doelpunt is de wereld van jou. Dan is het doodsimpel om alleraardigst te doen. Hasse Borg en ik kwamen hun hotel binnen en schudden iedereen de hand. ‘How do you do’ en zo, en we praatten wat over koetjes en kalfjes en ik zei glimlachend dat ik echt helemaal voor het voetbal wilde gaan en dat ik wist dat het hard werken was en zo, al dat soort geklets. Het was een toneelstukje waarbij iedereen zijn goede wil liet zien, maar natuurlijk zat er ernst en wantrouwen achter. Iedereen nam me op. Wat is hij eigenlijk voor iemand?

Ik herinner me vooral Leo Beenhakker. Hij boog voorover en zei: *‘If you fuck with me, I’ll fuck you two times back’*, en dat maakte indruk op me. Dat was precies mijn manier van praten, en Beenhakker zei het met pretoogjes. Maar hij en zijn mannen hadden duidelijk hun research gedaan. Ze wisten waarschijnlijk alles over me, ook dat akkefietje op de Industrigata, al dacht ik daar toen niet aan. Maar zijn woorden waren toch op te vatten als een soort waarschuwing, hè, en ik weet nog dat we een kwartiertje later al teruggingen naar ons hotel en dat ik haast niet stil kon blijven zitten.

Er is een spel op het veld.

En er is een heel ander spel op de transfermarkt. Ik hou van allebei en ik kan een heleboel trucjes. Ik weet wanneer ik mijn mond moet houden en wanneer ik moet

knokken. Maar ik heb het door schade en schande geleerd. In het begin wist ik van niets. Ik was gewoon een jongen die wilde voetballen. Na het gesprek in La Manga hoorde ik een tijdlang geen woord meer van Ajax.

Ik reed naar huis. In die tijd reed ik rond in een blauwe Mercedes Cabrio, niet die ene die ik had besteld, maar een leenauto die ik had gekregen in afwachting van de echte, en ik geloof niet dat ik ergens naartoe op weg was. Ik reed maar wat rond en voelde me een toffe gast. Op de achterbank lag een miniballetje voor als ik zin zou krijgen om een paar trucjes te doen. Het was met andere woorden een heel gewone dag in Malmö.

Het was nog een paar weken voordat het seizoen in de Allsvenska begon, en ik zou een U-21-interland spelen in Borås, maar verder was het rustig. Ik hoefde alleen maar te trainen en zo. Ik hing rond met mijn vrienden en deed videospelletjes. Toen ging de telefoon. Het was Hasse Borg. Dat was niks abnormaals. We belden elkaar om de haverklap. Maar hij klonk anders.

‘Ben je bezet?’ vroeg hij, en ik kon niet direct beweren dat ik het druk had.

‘Maar ben je zover? Ben je er klaar voor?’

‘Ja, hoor. Hoezo?’

‘Ze zijn er.’

‘Wie?’

‘Ajax. Kom naar hotel St. Jörgen. We wachten op je,’ zei hij, en ja, natuurlijk reed ik daarheen.

Ik parkeerde voor het hotel en mijn hart bonsde, logisch. Ik begreep dat het nu menens was en weet je, ik had tegen Hasse Borg gezegd dat ik voor een recordbedrag verkocht wilde worden. Ik wilde geschiedenis maken. Een Zweedse dikdoener was voor 40 miljoen kronen naar Arsenal gegaan – dat was veel toen – en Valencia had 70 miljoen betaald voor een Noor, John Carew. Dat was een Scandinavisch record, en ik hoopte dat te overtreffen. Maar god, ik was negentien.

Het viel niet mee om hard te zijn als het erop aankwam. Weet je nog: wij uit de migrantenwijken lopen in trainingspak. Ik had op de Borgarskola wel een andere stijl uitgetoetst, maar nu had ik weer een Nike-pak aan en een mutsje op. Dat was helemaal fout, je kunt niet anders zeggen. Toen ik het St. Jörgen in kwam, kwamen er een paar nette pakken op me af en ik snapte natuurlijk meteen dat alles supergeheim was. Ajax is een beursgenoteerd bedrijf. Als het uitkwam, was het insiderinformatie. Maar op dat moment zag ik Cecilia Persson. Ik stond paf. Wat deed Cecilia daar? In het St. Jörgen verwachtte ik geen mensen uit Rosengård. Het was een andere wereld. Het was ver weg van de immigrantenwijken. Maar daar stond ze.

We waren opgegroeid in hetzelfde trappenhuis. Ze was de dochter van mijn moeders beste vriendin. Opeens herinnerde ik me dat ze schoonmaakster was in het hotel, net als mijn moeder, en nu keek ze me wantrouwend aan: wat doet Zlatan hier met dat soort gasten? Ik legde een vinger op mijn mond, zo van: ‘niks zeggen’, en toen nam ik de lift naar boven en ging een vergaderkamer in. Daar waren Beenhakker en zijn financiële man,

en Hasse Borg natuurlijk, en ik merkte meteen dat de stemming iets duisters had.

Hasse was opgefokt en nerveus, een en al adrenaline, maar hij deed natuurlijk heel cool: ‘Hallo, joh! Je begrijpt dat we er nog geen woord over mogen zeggen, maar wil je naar Ajax? Ze willen je hebben.’ En ook al had ik het voelen aankomen, mijn bloed ging sneller stromen.

‘Absoluut!’ antwoordde ik. ‘Ajax is een goede leerschool’, en toen knikten ze allemaal, *big smiles* en zo.

Maar toch, er hing nog steeds iets raars in de lucht. Ik kon er geen vinger achter krijgen en vernam dat ik nu moest onderhandelen over mijn persoonlijke contract. En om de een of andere reden gingen Beenhakker en zijn mensen toen weg en bleef ik alleen achter met Hasse Borg. Wat was er toch met Hasse? Hij had een gigantische portie *snus* onder zijn lip en hij liet me een blocnote zien.

‘Kijk, dit heb ik voor je geregeld,’ zei hij, en ik keek op zijn blocnote. Er stond ‘160.000 kronen per maand’ op en dat was natuurlijk veel geld, zo van: wow, krijg ik dat? Maar ik had geen idee of het conform de marktwaarde was, en dat zei ik ook.

‘Is dit goed?’

‘Natuurlijk, verdomme,’ zei Hasse. ‘Het is vier keer zoveel als je nu verdient.’ Ik dacht: nou ja, hij zal wel gelijk hebben, het is wel heel veel geld; ik zag hoe gestrest hij was.

‘Doe maar,’ zei ik.

‘Schitterend, Zlatan! Gefeliciteerd!’ En toen liep hij de kamer uit. Hij moest nog wat dooronderhandelen, zei hij, en toen hij terugkwam, zag hij er trots uit. Alsof hij iets geweldigs tot stand had gebracht.

‘Ze nemen ook je nieuwe Mercedes voor hun rekening. Die betalen zij.’ Dat vond ik natuurlijk gaaf, dus ik zei: ‘Wow, cool.’

Maar ik wist nog steeds niet meer over de deal. Ik kwam zelfs niet op het idee dat die auto misschien maar een schijntje was op het totaal, want zeg nou zelf: was ik op die onderhandelingen voorbereid?

Ik was om de dooie dood niet voorbereid. Ik had geen idee wat voetballers verdienen of hoeveel belasting er in Nederland van afging, en ik had niemand die namens mij sprak of die mijn belangen behartigde. Ik was negentien jaar en ik kwam uit Rosengård, ik had geen idee hoe het in de wereld toging. Ik snapte er ongeveer net zo veel van als Cecilia daarbeneden. En je weet, ik dacht dat Hasse Borg mijn vriend was, mijn tweede vader, zeg maar, en ik besepte totaal niet dat hij maar op één ding uit was: geld verdienen voor de club. Het zou dan ook lang duren voordat ik begreep waarom de stemming in die vergaderkamer zo opgefokt was. Maar ja, die nette pakken zaten midden in hun onderhandelingen.

Ze hadden nog geen prijs voor me afgesproken en dat ze me er überhaupt bij hadden geroepen, was natuurlijk omdat het makkelijker is een transfer rond te krijgen als je eerst de speler en zijn salaris vastlegt, want dan weet je hoeveel speelruimte je overhoudt, en als

je dan ook nog zo geslepen bent dat je ervoor zorgt dat die jongen het slechtst af is van alle partijen, dan kun je heel goed voor hem betalen. Ik werd domweg uitgebuit in het strategische spel.

Maar dat wist ik toen allemaal niet. Ik ging naar de foyer en slaakte zelfs een vreugdekreet of zoiets, maar ik hield geloof ik vrij goed mijn mond; de enige die ik sinds La Manga van de zaak op de hoogte had gehouden was mijn vader, en hij stond er nogal sceptisch tegenover, verstandig genoeg. Hij vertrouwde mensen nooit meteen. Maar zelf liet ik het allemaal maar gebeuren en de volgende dag ging ik naar Borås om een U-21-interland te spelen tegen Macedonië. Het ging om de EK-kwalificatie en het was mijn debuut in de nationale jeugdploeg, dus het had veel voor me moeten betekenen. Maar ik was er met mijn gedachten natuurlijk helemaal niet bij. Ik weet nog dat ik Hasse Borg en Leo Beenhakker nog een keer ontmoette en het contract ondertekende. Ze waren klaar met onderhandelen.

Toch moesten we het nog tot twee uur 's middags geheim houden, want dan zou het nieuws in Nederland worden bekendgemaakt, en toen kwam ik erachter dat er een heel stel buitenlandse zaakwaarnemers naar Borås was gekomen om me te bekijken. Maar ze waren voor niks gekomen. Ik was rond met Ajax en liep op een wolk.

Een beetje verstrooid vroeg ik aan Hasse Borg: 'Waar ben ik voor verkocht?' Het antwoord zal ik dus nooit meer vergeten. Ik weet nog dat hij het moest herhalen. Het was alsof ik het niet begreep. Misschien noemde hij het eerst in gulden, een valuta waar ik geen verstand van had, maar toen besepte ik hoeveel het was, en daar kreeg ik toch wel zo'n gigantische kick van!

Goed, ik had gehoopt op een recordbedrag. Ik had voor meer weg willen gaan dan John Carew, maar als je dat dan zwart op wit zag staan! Dat was duizelingwekkend. Het was verdomme 85 miljoen, en tien procent daarvan was voor mij, dankzij mijn vader! Maar bovenal: geen Zweed, geen Scandinaviër, geen Henke Larsson, geen John Carew was ook maar bij benadering voor zo veel verkocht en ik begreep wel dat er veel over geschreven zou worden. Nou was ik wel gewend aan publiciteit.

Maar toch, toen ik de volgende dag de kranten kocht – het was waanzinnig. Hele Zlatan-lawines in de pers: 'De man met de gouden broek' – vrij naar het boek van Max Lundgren. 'De ongelofelijke Zlatan'. Het was Zlatan voor en Zlatan na. Ik las het met genoegen. Ik weet nog dat ik met Chippen (Christian Wilhelmsson) en Kennedy Bakircioglu een broodje zat te eten in een café in Borås... komen er opeens een paar chicks van onze leeftijd op ons af en eentje zegt, een beetje verlegen: 'Ben jij die man van 85 miljoen?' Ik bedoel, wat zeg je dan?

'Zeker weten,' zei ik. 'Dat ben ik.' Mijn mobieltje ging ook de hele tijd over.

Iedereen zei iets vleijends en feliciteerde me, en ze waren allemaal jaloers. Allemaal op één na, mijn moeder. Die was helemaal buiten zichzelf. 'O, gottegot, Zlatan, wat is er gebeurd?' riep ze. 'Ben je ontvoerd? Je bent toch niet dood?' Want weet je, ze had me op tv gezien en niet goed begrepen wat er gezegd werd, en normaal gesproken, als iemand uit Rosengård in het nieuws komt, is het meestal *bad news*, als je begrijpt wat ik bedoel.

‘Rustig maar, mama. Ik ben alleen maar aan Ajax verkocht,’ zei ik, en toen werd ze kwaad. ‘Waarom heb je niks gezegd? Waarom moet ik zoiets op tv horen?’ Maar toen kalmeerde ze; ik kan nog ontroerd raken als ik eraan denk.

De dag daarna vertrok ik met John Steen-Olsen naar Nederland. Ik droeg die roze trui en dat bruine leren jasje, het coolste wat ik had. Ik hield een persconferentie in Amsterdam. Het was één groot tumult van fotografen en journalisten. Ze zaten en lagen overal, en ik straalde. Ik keek naar de grond. Ik was gelukkig, maar ook onzeker. Ik was groot en klein tegelijk. Ik proefde voor het eerst van mijn leven champagne en ik trok een vies gezicht, zo van: ‘wat is dat voor troep?’ En ik kreeg een shirt met nummer 9 van Beenhakker, het nummer dat Van Basten had gehad.

Het was bijna te veel. In die tijd maakten een paar lui een documentaire over MFF en mij, die heette *Blådårar* (‘Halvegaren’) en die lui gingen met me mee naar Amsterdam en filmde me met de sponsor van de club in een Mitsubishi-garage. Daar loop ik in mijn bruine leren jasje al die auto’s te bekijken. ‘Gek om hier gewoon binnen te komen en te kiezen. Ik zal er wel aan wennen,’ zeg ik stralend.

Voor het eerst had ik dat bedwelmende gevoel dat alles ineens mogelijk was. Het was gewoon een sprookje, eerlijk gezegd. Het was voorjaar. Ik ging naar het stadion van Ajax, stond op de lege tribune met een lolly in mijn mond en keek nadenkend. De journalisten werden steeds gekker. Ze kwamen met verhalen over de jongen uit het getto die zijn droom waarmaakt, en de volgende dag schreven ze dat Zlatan een voorproefje had genomen op het luxe profleventje.

En toen begon de Allsvenska weer. Hasse Borg had uitonderhandeld dat ik nog zes maanden bij MFF zou blijven en dus ging ik rechtstreeks uit Amsterdam naar de training. Het was een beetje koud die dag, herinner ik me. Ik had een zwart mutsje op, een grijze trui met capuchon aan, was net naar de kapper geweest en was blij, en ik had mijn ploeggenoten een tijd niet gezien. Maar nu zaten ze in de kleedkamer allemaal met de krant op schoot te lezen over ‘mijn luxeleventje’. Je kunt het zien in *Blådårar*. Ik kom lachend binnen en trek mijn trui uit met een vreugdekreet, een nogal uitgelaten ‘jii-aa’, en dan kijken ze op. Ik heb bijna met ze te doen.

Ze zien er allemaal treurig uit. Ze zijn natuurlijk groen en geel van jaloezie, vooral Hasse Mattisson, degene met wie ik ruzie had in Gunnilse. Hij ziet er verslagen uit, maar het is toch een goeie vent. Hij is de aanvoerder en hij doet zijn best. Hij probeert het toch: ‘We kunnen je alleen maar feliciteren. Het is geweldig! Zo’n kans moet je grijpen,’ zegt hij, maar hij kan niemand iets wijsmaken, en de camera al helemaal niet. Die draait van zijn bedroefde ogen naar mij, en ik zit daar op de bank te grijnzen, gelukkig als een kind.

Misschien was ik in die dagen wel een beetje manisch, ik weet het niet. Er moest de hele tijd iets gebeuren. Ik wilde *action*. Ik wilde het drama en de show gaande houden, als het ware, en daardoor haalde ik een hoop stommiteiten uit. Ik nam een coupe soleil en ik verloofde me. Niet dat het zo stom was om me te verloven met Mia Olhage, dat was een leuke meid. Ze studeerde webdesign, was blond en knap en energiek, precies zo’n meisje van wie ik op de Borgarskola had gedroomd. We hadden elkaar de zomer daarvoor op Cyprus ontmoet, waar ze in een bar werkte, en telefoonnummers uitgewisseld; daarna

waren we in Zweden met elkaar blijven omgaan, en we hadden het leuk met elkaar. Maar die verloving had iets koortsachtigs en omdat ik nog geen remmingen had tegenover de pers vertelde ik Rune Smith van *Kvällsposten* ervan. Hij vraagt: ‘Wat voor verlovingscadeautje heeft ze gekregen?’

‘Hoezo, cadeautje? Ze heeft Zlatan toch!’

Ze heeft Zlatan toch!

Dat was zo’n opmerking die me zomaar ontglipte, een antwoord dat ik eruit flapte en dat wel stoer klonk, helemaal in lijn met mijn media-image, en dat nog altijd wordt opgehaald. Alleen, een paar weken later had Mia niks meer. Ik verbrak de verloving omdat een vriend me had wijsgemaakt dat je binnen een jaar hoorde te trouwen. Ik gaf trouwens toch toe aan een hoop van dat soort impulsen. Ik was helemaal in extase. Er was te veel drukte om me heen.

De start van de Allsvenska naderde en je begrijpt dat ik dan moest bewijzen dat ik die 85 miljoen waard was. De dag voordat we moesten spelen, hadden Anders Svensson en Kim Källström twee goals gescoord in hun openingswedstrijd, en er werd gezegd dat ik mijn nieuwe sterrenstatus niet aan zou kunnen. Misschien was ik gewoon een tiener waar te veel aandacht aan was besteed. Zoals zo vaak in die jaren beweerden ze dat ik alleen maar opgeblazen was door de media. Ik voelde me gedwongen om te presteren. Dat was een hele druk en ik weet nog dat het hele Malmö Stadion kolkte. Het was 9 april.

Ik had mijn blauwe Mercedes Cabrio en daar was ik apetrots op. Maar toen Rune Smith me voor de wedstrijd interviewde, wilde ik er niet mee op de foto. Ik wilde niet al te trots lijken. Ik had het gevoel dat het me alleen maar kwalijk genomen zou worden. Ik hoorde ook de nodige twijfel: de druk wordt te groot en zo. Het viel niet mee om daarmee om te gaan. Ik was negentien en alles was zo snel gegaan. Toch prikkelde het me ook. Het was nu op een ander niveau, maar het gevoel dat ik iedereen betaald wilde zetten die niet in me geloofde en petitiees ondertekende en weet ik wat, had ik al lang. Ik werd al sinds het begin van mijn carrière gedreven door revanche en woede, en nu heersten er verwachtingen en angstige vermoedens. We moesten tegen AIK spelen. Dat was geen gemakkelijke eerste wedstrijd.

De laatste keer dat we daartegen hadden gespeeld, hadden ze ons vernederd en naar de eerste divisie gestuurd en voorafgaand aan dit seizoen werd AIK door veel mensen beschouwd als een van de favorieten voor het kampioenschap – en wat stelden wij nou eigenlijk voor? We waren net gepromoveerd uit de Superetta, maar die hadden we niet eens gewonnen. Toch lag de druk bij ons en ze zeiden dat dat vooral kwam door mij, de man van 85 miljoen. Het stadion in Malmö was uitverkocht, bijna twintigduizend mensen. Ik liep door de lange gang met de blauwe vloer naar het veld en ik hoorde het publiek tekeergaan. Dit was geweldig, dat begreep ik wel. Dit was de terugkeer in de Allsvenska. En toch was het nauwelijks te bevatten.

Het regende confetti, mensen hielden spandoeken en borden omhoog en toen we ons opstelden, schreeuwden ze iets. Eerst verstond ik het niet; ze riepen: ‘Wij houden van Malmö’, maar ook mijn naam. Er waren geweldige spreekkoren en op die spandoeken

stond: ‘Succes, Zlatan’ en zo. Ik stond op het veld en nam het allemaal in me op met de hand bij mijn oor, zo van: ‘meer, meer!’ Eerlijk gezegd hadden alle twijfelaars in elk geval in één ding gelijk: het had alles in zich om een flop te worden. Het was te gek. Om kwart voor negen begon de wedstrijd. Het kabaal werd nog erger.

In die tijd was doelpunten maken niet het belangrijkste. Het ging om de show, het artistieke, al die dingen waar ik steeds maar weer op trainde. Al in het begin van de wedstrijd poortte ik een AIK-verdediger en dribbelde ik een paar keer. Maar toen kwam ik niet meer in het spel voor. AIK domineerde en creëerde de ene kans na de andere. Lange tijd zag het er niet best uit voor ons. Misschien wilde ik ook te veel. Dat wist ik toen al: als je te veel wilt, lukt het niet.

Ik probeerde me te ontspannen. In de dertigste minuut kreeg ik de bal van Peter Sörensen, buiten het strafschoopgebied. Eerst leek het geen grote kans. Maar ik maakte een schijnbeweging, nam de bal met de hak mee, liep door en schoot hem met de binnenkant van de voet in het doel en god, het ging als een schicht door me heen: nu komt de explosie, nu zul je het krijgen. Ik viel juichend op mijn knieën terwijl het hele stadion brulde: ‘Zlatan, Zlatan, super-Zlatan’, dat soort dingen, en daarna was het alsof ik gedragen werd.

Ik speelde de sterren van de hemel. In de negende minuut na rust kreeg ik weer een mooie bal van Sörensen. Ik rende op rechts door naar de achterlijn. Er leek geen ruimte voor een schot, totaal niet, en iedereen dacht: hij gaat voorzetten, hij geeft een pass. Maar ik schoot toch op doel. Vanuit die onmogelijke hoek kreeg ik de bal erin, het publiek werd helemaal gek en ik liep heel langzaam over het veld, met mijn armen gespreid. En het gezicht dat ik dan trek, zeg! Dat is power, dat is: ‘Kijk, eikels die alleen maar zanikten en me uit het voetbal weg probeerden te krijgen! Hier ben ik!’

Dat was revanche, dat was trots. Ik denk dat iedereen die die 85 miljoen overdreven vond, dat nu wel moest terugnemen. Ik vergeet ook nooit de journalisten na afloop. Ze waren helemaal uitgelaten en een van hen vroeg: ‘Als ik Anders Svensson en Kim Källström zeg, wat zeg jij dan?’ ‘Dan zeg ik Zlatan, Zlatan’, en ze lachten.

Ik liep de lenteavond in en daar stond mijn Mercedes Cabrio – dat was gewoon fantastisch. Maar ver kwam ik niet. Overal stonden jonge jongens en meisjes die mijn handtekening wilden hebben, dus ik bleef daar een eeuwigheid staan, want niemand mocht weg zonder handtekening – dat was mijn stelregel: ik moest iets terugdoen – en pas daarna stapte ik in mijn nieuwe auto en scheurde weg, terwijl de fans schreeuwden en met hun handtekeningenblokken zwaaiden. En daar had het best mogen eindigen. Maar het was nog niet afgelopen, het was pas het begin. De volgende dag kwamen de kranten, en wat denk je? Schreven ze over me?

Nou en of! En blijkbaar had ik, toen we uit de Allsvenska degradeerden, gezegd: ‘Ik wil dat de mensen me vergeten. Ze moeten niet weten dat ik besta. En als we dan terug zijn, sla ik op het voetbalveld in als de bliksem.’ Die uitspraak haalden de kranten op.

Ik was als de bliksem die was ingeslagen. Ik was allerlei heftigs. Ze zeiden zelfs dat er Zlatan-koorts heerste in het land. Ik was overal, in alle media, en schijnbaar lazen niet

alleen jonge knullen en tienermeisjes die stukken. Ook de lokettiste op het postkantoor en het oude baasje bij de staatslijnerij lazen ze. Ik hoorde grappen als: ‘Hoi, hoe gaat het?’ ‘Ik geloof dat ik Zlatan-koorts heb.’ Ik liep op een wolk. Het was ongelofelijk. Er werd zelfs een liedje gemaakt dat compleet een nationale plaag werd. Je hoorde het overal. Mensen hadden het als ringtone op hun mobieltje: ‘*Ohiya, Zlatan, och jag, vi e från samma stad*’ – ‘Ohiha, Zlatan en ik komen uit dezelfde stad’. En verder: ‘Halmstad en AIK, jullie krijgen nooit zo’n artiest als super-Zlatan, net zomin als wij, want die tijd is voorbij.’ Ik bedoel: hoe ga je met zoiets om? Ze zingen over je. Maar de zaak had natuurlijk ook een andere kant, en die zag ik in de derde speelronde van de competitie. Het was 21 april. Uit tegen Djurgården, in Stockholm.

Djurgården was samen met ons gedegradeerd en tegelijk met ons weer gepromoveerd, Djurgården als kampioen van de Superetta en wij als tweede. Eerlijk gezegd hadden ze ons behoorlijk ingemaakt in de Superetta: de eerste keer met 2-0 en de tweede keer met 4-1, dus ze hadden absoluut het psychologische voordeel. Maar toch, wij hadden AIK en Elfsborg in de eerste wedstrijden allebei met 2-0 verslagen en bovendien, Malmö FF had mij. Iedereen praatte erover: Zlatan dit, Zlatan dat; ik was heter dan lava. Er werd ook gezegd dat bondscoach Lars Lagerbäck op de tribune zat om me te bekijken.

En natuurlijk ergerden nu nog meer mensen zich: wat is er verdomme zo bijzonder aan die gast? Een van de tabloids ging de verdedigingslinie van Djurgården af. Dat waren drie stevige kerels, weet ik nog, die met de armen over elkaar op de middenpagina stonden, met koppen erboven als ‘Wij gaan die overschatte dikdoener Zlatan tegenhouden’, en ik denk dat ik wel voorbereid was op een hatelijke sfeer op het veld. Het was per slot van rekening een prestigeduel, logisch dat het er hard zou toegaan, maar toch, toen ik het stadion in Stockholm binnenkwam, huiverde ik.

De haat stroomde uit de Djurgården-fans, en als het geen haat was, dan waren het toch de ergste spreekkoren die ik had meegemaakt: ‘Zlatan, rot op, Zlatan rot op!’ Het donderde van de tribunes. Het hele publiek ging tegen me tekeer en ik hoorde ook een hoop andere dingen, veel ellendig over mij en mijn moeder.

Zoiets had ik nog nooit meegemaakt en ach, ik begreep het ergens ook wel. De fans konden niet zelf heen en weer rennen en voetballen, dus wat deden ze? Ze richtten zich op de beste speler van de tegenstander en probeerden me eronder te krijgen. In zekere zin is dat normaal. Zo gaat het bij voetbal. Maar dit ging alle perken te buiten en ik werd kwaad. Ik zou ze weleens wat laten zien. Ergens speelde ik meer tegen het publiek dan tegen het voetbalelftal. Maar net als tegen AIK duurde het even voordat ik in de wedstrijd kwam.

Ik werd zwaar gedekt. Die bloedzuigers uit de krant stonden tegenover me en Djurgården domineerde de eerste twintig minuten. We hadden toen net een jongen uit Nigeria gekocht, Peter Ijeh heette hij, en hij had de reputatie dat hij veel scoorde – hij zou het jaar daarna ook topscorer van de Allsvenska worden. Maar toen stond hij nog in mijn schaduw – wie trouwens niet? In de eenentwintigste minuut kreeg hij een voorzet van Daniel Majstorovic, onze centrale verdediger, die later een goede vriend van me zou worden.

Peter Ijeh maakte 1-0 en in de achtenzestigste minuut gaf hij een mooie bal op Joseph

Elanga, die andere Afrikaanse nieuweling van dat jaar. Elanga passeerde een verdediger en schoot de 2-0 binnen. Het publiek joelde en schreeuwde wild, en natuurlijk: ik was waardeloos, ik was knudde. Ik had niet gescoord, zoals die verdedigers ook hadden voorspeld, en inderdaad was ik tot dan toe niet erg goed geweest.

Ik had een paar trucjes laten zien en een hakje bij de cornervlag, maar verder was het meer de wedstrijd van Ijeh en Majstorovic dan van mij. Er hing dan ook geen magie in de lucht toen ik twee minuten later zo'n beetje op het middenveld de bal kreeg. Maar daar zou verandering in komen, want opeens passeerde ik een tegenstander, gewoon, zomaar, en toen nog een, en ik voelde: wow, ik ben licht, ik kan doen wat ik wil, en ik ging door.

Het was alsof ik danste. Ik had het destijds niet in de gaten, maar ik dribbelde voorbij alle drie die verdedigers uit de krant en ik punterde de bal met links in het doel. Het gevoel dat ik toen had was eerlijk gezegd niet alleen maar vreugde, het was wraak. Die is voor jullie, dacht ik, voor jullie spreekkoren en jullie haat.

Ik ging ervan uit dat mijn oorlog met het publiek na het eindsignaal zou doorgaan. Ik bedoel, we hadden Djurgården vernederd, het was uiteindelijk 4-0 geworden. Maar weet je wat er gebeurde? Ik werd omzwermd door Djurgården-fans, en ze wilden geen van allen meer haten of vechten.

Ze wilden mijn handtekening. Ze waren gek van me. Eerlijk gezegd, als ik op die tijd terugkijk, denk ik vaak juist aan die dingen, hoe je alles op z'n kop kon zetten met een doelpunt of met galleryplay. Weet je, mijn lievelingsfilm is *Gladiator*. Daar komt een scène in voor – iedereen kent die toch wel? – waarin de keizer de arena in gaat en de gladiator vraagt zijn masker af te zetten. Dat doet de gladiator, en hij zegt: *'My name is Maximus Decimus Meridius... And I will have my vengeance, in this life or the next.'* Zo voelde ik me of zo wilde ik me voelen. Ik wilde daar aan de hele wereld en aan iedereen die aan me twijfelde laten zien wie ik was, en ik zag niet in wie me zou kunnen stoppen.

Het was *High Chaparral*, zoals ik altijd zeg. Het was één groot circus en ik heb allerlei stoms gezegd, bijvoorbeeld dat Zweden met mij wereldkampioen zou zijn geworden – dat leek op dat moment wel stoer en cool of zo, weet ik het, maar toen ik echt werd geselecteerd was het niet zo snugger meer.

Dat was ook in april. Ik had net dat doelpunt tegen Djurgården gemaakt en de kranten waren helemaal door het dolle heen. Ik stond voortdurend op hun aanplakbiljetten. Ik denk dat mensen die niet zo nauwkeurig lezen me nou niet direct ontzettend bescheiden zouden vinden, en dat maakte me een beetje bang. Grote jongens als Patrik Andersson en Stefan Schwarz zouden me toch geen eigenzinnig stuk vreten vinden?

De grote man zijn bij Malmö FF was één ding. Maar kom op, zeg, het nationale elftal was iets anders! Daar zaten mannen bij die op het WK in 1994 brons hadden gewonnen, grote namen dus, en geloof het of niet, ik wist heel goed dat je in Zweden je hoofd niet boven het maaiveld uit moet steken, zeker niet als je net komt kijken. Mijn god, ik had al genoeg klappen opgelopen bij de junioren. Ik wilde geliefd zijn.

Ik wilde erbij horen, maar het begon niet best. We gingen op trainingskamp in Zwitserland en de journalisten zwermden de hele tijd om me heen. Het was bijna pijnlijk. Godverdomme, wilde ik wel zeggen, Henke Larsson staat daarginds, ga liever naar hém toe. En toch kon ik het niet laten. Op een persconferentie in Genève kreeg ik de vraag of ik vond dat ik op een andere grote speler leek. ‘Nee,’ antwoordde ik, ‘er is maar één Zlatan.’ Dat klinkt niet erg bescheiden, dus ik realiseerde me meteen dat ik dat moest herstellen.

Ik nam me voor me daarna gedeisd te houden en eerlijk gezegd kostte me dat niet eens zo veel moeite. Ik was een beetje verlegen tegenover de grote namen en behalve met Marcus Allbäck, met wie ik een kamer deelde, praatte ik niet veel met ze. Ik hield me afzijdig. ‘Hij is een aparte. Hij leeft op zichzelf,’ schreven de kranten. Dat klonk wel boeiend. De razend interessante artiest Zlatan, zoiets.

Maar in feite was ik gewoon onzeker. Ik wilde niet nog meer mensen irriteren, en Henke Larsson al helemaal niet. Dat was zowat een god voor me! Hij speelde toen bij Celtic en dat jaar had hij de gouden schoen gekregen als topscorer van alle Europese competities. Henke was fantastisch en ik was apetrots toen ik hoorde dat we samen de aanval zouden vormen in de interland tegen Zwitserland. Het was nog zo onwerkelijk. Voor de wedstrijd schreven verschillende kranten lange reportages over me, zo van: ‘van de wieg tot het graf’ of hoe dat ook heet. Ze wilden me aan de vooravond van mijn internationale debuut

uitvoerig portretteren. In die artikelen kwam ook de directeur van het Sorgenfri voor, je weet wel, die school die een speciale lerares voor me aanstelde, en zij zei dat ik een van de lastigste leerlingen was geweest die ze in 33 jaar had gehad of zo. Dus je kreeg koppen als DE BELHAMEL VAN SORGENFRI en ONEMANSHOW. Het was flauwekul, maar er zat ook iets anders achter: de hoop dat ik het geweldig zou doen in het nationale elftal. Ze wilden echt een boeman en een ster van me maken, en ik voelde de druk.

Maar het werd niet bepaald een succes. Ik werd in de tweede helft gewisseld en niet geselecteerd voor de belangrijke WK-kwalificatiewedstrijden van dat jaar tegen Slowakije en Moldavië. Lagerbäck en Söderberg hadden meer vertrouwen in Henke Larsson en Marcus Allbäck voorin, en natuurlijk had ik daarom wat anoniemer horen te worden. Ik was per slot van rekening niet eens vaste keus voor de ploeg.

Maar bij mij ging er niks zoals het hoorde. Ik weet nog dat ik voor het eerst als international in Stockholm speelde. We moesten in het Råsunda-stadion tegen Azerbeidzjan en ik liep nog steeds een beetje verloren rond in het team. Stockholm was voor mij een andere wereld, zoiets als New York. Ik voelde me er niet thuis, onzeker, en er waren waanzinnig veel knappe chicks in de stad. Ik voelde me haast een toerist. Bovendien stond ik niet in de basis. Het Råsunda was uitverkocht of vrijwel uitverkocht – er zat 33.000 man – en alle grote jongens wekten een zelfverzekerde, ervaren indruk. Ik ging op de bank zitten en voelde me een klein jochie.

Maar toen de wedstrijd een kwartier bezig was, gebeurde er iets. Het publiek begon te schreeuwen. Ze riepen mijn naam. Ik kan het niet uitleggen, maar dat gaf me zó'n kick, ik kreeg er kippenvel van. Op het veld stonden al die grote mannen: Henke, Olof Mellberg, Stefan Schwarz, Patrik Andersson. Maar hun namen riepen ze niet. Ze riepen de mijne, en ik speelde niet eens. Het was bijna *too much*, ik begreep het niet. Wat had ik nou helemaal gepresteerd?

Alleen een paar wedstrijden in de Allsvenska! En toch was ik populairder dan mannen die grote kampioenschappen hadden gespeeld en op het WK brons hadden gewonnen. Het was idioot, en de hele ploeg keek naar me. Maar of ze blij of teleurgesteld waren – geen idee. Ik weet alleen dat zij het ook niet begrepen, want dit was iets nieuws. Dit was nog nooit gebeurd. Na een tijdje begon het publiek de gewone aanmoedigingen weer te roepen: 'Zweden, Zweden!'

Op een gegeven moment boog ik voorover om mijn schoenveters te strikken, gewoon omdat ik niks anders te doen had of omdat ik nerveus was. Het leek wel of er een elektrische schok door het publiek ging. Ze dachten dat ik ging warmlopen en brulden weer: 'Zlatan, Zlatan', wildenthousiast nu, en natuurlijk haalde ik mijn handen weer gauw weg. Ik bedoel, ik zat op de bank en dan de show overnemen zou een miskleun zijn – niet dan? – en ik probeerde mezelf onzichtbaar te maken. Maar stiekem genoot ik. De rillingen liepen me over de rug, de adrenaline joeg door me heen. En toen Lars Lagerbäck me echt vroeg om warm te gaan lopen, stormde ik het veld op. Zielsgelukkig, eerlijk gezegd.

Toen ik ingevallen was, zweefde ik. Er klonk 'Zlatan, Zlatan' van de tribunes, we stonden met 2-0 voor en ik gaf een lobje met mijn hak – zo'n heerlijk straatvoetbalgeintje – en ik kreeg de bal terug en schoot hem in het doel. De hele avond, heel Råsunda, heel

Stockholm was van mij.

Alleen, ik nam Rosengård als het ware mee. Toen we dat jaar een keer met het Zweedse elftal in Stockholm waren, zaten we op ons gemak op het terras van Undici, de club van Tomas Brodin aan de Grev Turegata.

Toen begon een van mijn gabbers te zaniken: ‘Zlatan, mag ik je hotelsleutel?’

‘Wat moet je daarmee?’

‘Niks, niks. Geef hem nou maar even.’

‘Oké, oké.’

Ik gaf hem en dacht er verder niet meer aan. Maar toen ik ’s nachts thuiskwam, stond die vriend daar. Hij had de kledingkast op slot gedaan en deed geheimzinnig.

‘Wat heb je daar?’ vroeg ik.

‘Te gek spul,’ zei hij. ‘Kunnen we een hoop geld mee verdienen!’ Weet je wat het was? Het was bezopen. Het was een heel stel van die dure Canada Goose-jacks, gejat bij Undici. Dus eerlijk gezegd had ik niet het meest eerbiedwaardige gezelschap.

Bij Malmö FF begon het ook wat wisselvallig te gaan. Het was heel raar om bij een club te blijven terwijl je al verkocht bent aan een andere. Ik was er niet altijd bij. Soms was ik lichtgeraakt.

Soms ontplofte ik. Zo was ik natuurlijk altijd geweest, maar toen lag het ook aan de hele situatie, en dat idee van *bad boy* bleef hangen. Uit tegen Häcken was ik de vorige wedstrijd gewaarschuwd omdat ik de scheidsrechter had uitgescholden, en iedereen was ongerust. Waar zou die gekke Zlatan nou weer mee komen?

Häcken werd getraind door Thorbjörn Nilsson, de vroegere sterspeler, en in die ploeg speelde Kim Källström, die ik nog kende van de U-21. In het begin werd er nogal vuil gespeeld en, zoals gezegd, ik vergeet niks. Ik herinner me elke gemene tackle. Op een gegeven moment haalde ik Kim Källström van achteren onderuit, gaf iemand anders een elleboog en werd eruit gestuurd. Maar toen kwam de echte uitbarsting pas. Onderweg naar de kleedkamer schopte ik een luidspreker en een microfoon omver en de geluidsman die die dingen daar neergezet had, vond dat geloof ik niet zo’n goed initiatief. Hij noemde me een idioot. Ik draaide me op mijn hakken om en liep op hem af: wie is hier verdomme een idioot, hè?

Onze materiaalman kwam tussenbeide, maar het werd toch een hele toestand. Krantenkoppen en ongeveer zeven miljoen adviezen van allerlei mensen. Ik moest mijn gedrag aanpassen, bla bla bla. Anders zou het bij Ajax weleens verkeerd kunnen aflopen... Bullshit, bullshit! *Expressen* interviewde zelfs een psycholoog die vond dat ik hulp moest zoeken. Ik reageerde natuurlijk meteen: en wie mag hij wel zijn? Wat weet die knakker van mij?

Ik had geen psycholoog nodig, ik had alleen maar rust nodig. Maar een feit is dat het

niet cool was om vanaf de tribune te zien hoe IFK Göteborg ons met 6-0 vernederde. De flow van het begin van het seizoen was weg en er kwam ook kritiek op onze trainer, Micke Andersson. Ik had eigenlijk niks tegen hem. We hadden ook niet veel contact. Als ik een probleem had, ging ik naar Hasse Borg. Maar één ding begon me te irriteren.

Ik vond dat Micke te veel respect had voor de oudere spelers. Hij was gewoon benauwd, en hij was vast ook niet blij met mij toen ik tegen Örebro nog een keer het veld af werd gestuurd. Er waren spanningen. We speelden in de zomer een keer een wedstrijdje op de training. Micke Andersson fungeerde als scheidsrechter. Ik had een aanvaring met Jonni Fedel, de keeper, een van de oudsten van de ploeg, en natuurlijk floot Micke in Jonni's voordeel. Ik zag scheel van woede en ging op Micke af.

‘Je bent bang voor de oudere spelers. Je bent godverdomme nog bang voor een spook,’ brulde ik. Er lagen op het veld een hoop ballen, weet je, en die schopte ik weg: baf, baf, baf. Ze vlogen weg als projectielen en landden op de auto's die daar stonden, zodat de alarmen afgingen en er een gigantisch getoeter en gepiep ontstond. Alles en iedereen kwam tot stilstand en daar stond ik: wild en streetwise, terwijl mijn ploeggenoten me aanstaarden en Micke Andersson me probeerde te kalmeren of wat dan ook. Ik schreeuwde hem toe: ‘Ben je mijn moeder of zo?’

Ik was razend en beende naar de kleedkamer. Ik gooide mijn hele kast leeg, trok mijn naambordje eraf en verklaarde dat ik nooit meer terug zou komen. Nu had ik er genoeg van! De groeten, MFF, bedankt en tot kijk, stelletje hufters! Ik reed in mijn Toyota Celica naar Göteborg en kwam niet meer naar de training, maar speelde op de PlayStation en zat bij Mia. Dat leek op spijbelen en natuurlijk belde Hasse Borg.

‘Waar ben je? Waar ben je? Kom terug!’ Hij was helemaal hysterisch en ach, ik was de beroerdste niet.

Na vier dagen was ik er weer, vriendelijk en charmant, en eerlijk gezegd vond ik dat mijn uitbarsting niet zo veel voorstelde. Die dingen gebeuren in het voetbal, daar komt veel adrenaline aan te pas. Bovendien zou ik niet lang meer bij de ploeg zijn. Ik ging naar Nederland. Ik verwachtte dus geen straf of een andere belachelijke nasleep. Ik vroeg me eerder af hoe ze me zouden bedanken. Want een paar maanden geleden was het nog crisis bij Malmö FF. Ze hadden een tekort van 10 miljoen kronen en absoluut geen geld om topspelers te kopen.

Nu was het de rijkste club van Zweden. Ik had ze een gigantisch kapitaal bezorgd en zelfs Bengt Madsen, de voorzitter van MFF, had in de kranten verklaard: ‘Een speler als Zlatan wordt maar eens in de vijftien jaar geboren.’ Dus het was niet zo raar dat ik dacht dat ze een mooi afscheid aan het voorbereiden waren, of toch tenminste een ‘bedankt voor die 85 miljoen’, vooral omdat ze nog maar een week geleden in de wedstrijd tegen Helsingborgs IF voor 30.000 toeschouwers afscheid hadden genomen van Niclas Kindvall. Maar ja, ik merkte dat ze allemaal een beetje bang voor me waren. Alleen ik kon de deal met Ajax saboteren door iets nog waanzinnigers te doen. Hoe dan ook, mijn laatste wedstrijd in de Allsvenska naderde.

Dat was op 26 juni uit tegen Halmstad, en ik laadde me op om een mooie afscheidsshow

te geven. Dat deed me niks, geloof me. Ik was klaar met Malmö. In gedachten was ik al in Amsterdam, maar toch, een tijdperk van mijn leven werd afgesloten. Ik weet nog dat ik op die lijst aan de muur keek waarop stond wie er megingen naar Halmstad, en ik herinner me dat ik nóg een keer keek.

Mijn naam stond er helemaal niet bij. Ik zou zelfs niet op de bank zitten. Ik moest thuisblijven en, natuurlijk, ik snapte het. Dat was mijn straf. Het was Mickes manier om te laten zien wie de baas was en oké, ik accepteerde het, wat moest ik anders? Ik werd niet eens kwaad toen hij de journalisten uitlegde dat ik ‘gestrest en uit mijn evenwicht’ was en ‘rust nodig had’, alsof hij me had gepasseerd omdat hij zo’n aardige vent was die vooral aan mijn gezondheid dacht. En ik was waarachtig naïef genoeg om te denken dat de clubleiding toch nog iets van plan was, iets met de supporters misschien.

Kort daarna werd ik bij Hasse Borg op zijn kantoor geroepen en je weet: ik hou niet van die dingen. Ik denk dan dat ik een uitbrander krijg of zoiets. Maar in deze tijd gebeurde er aldoor zo veel dat ik er gewoon heen ging zonder ook maar iets te verwachten. In het kantoor stonden Hasse en Bengt Madsen. Ze zagen er behoorlijk strak en opgeblazen uit en ik vroeg me af wat er aan de hand was, een begrafenis of zo?

‘Zlatan, onze samenwerking loopt op z’n eind.’

‘Jullie willen toch niet...?’

‘We willen je zeggen...’

‘Gaan jullie me hier binnen bedanken?’ vroeg ik, en ik keek om me heen.

We zaten op dat droevige rotkantoorje van Hasse en we waren met z’n drieën.

‘Doen jullie dat niet met de fans erbij?’

‘Eh...’ zei Bengt Madsen. ‘Ze zeggen dat het ongeluk brengt om dat voor een wedstrijd te doen.’

Ik keek hem met open mond aan. *Brengt dat ongeluk?*

‘Jullie hebben voor 30.000 mensen afscheid genomen van Niclas Kindvall, en dat ging toch heel goed.’

‘Ja, maar...’

‘Ja, maar wat?’

‘We willen je dit cadeau geven.’

‘Wat stelt dit verdomme voor?’

Het was een bal, een soort souvenir, van kristal.

‘Het is een aandenken.’

‘Dus dit is jullie dank voor die 85 miljoen?’

Wat stelden ze zich voor? Dat ik hem mee zou nemen naar Amsterdam en zou gaan huilen of zo als ik hem zag?

‘We willen uitdrukking geven aan onze dankbaarheid.’

‘Ik wil hem niet hebben. Hou hem maar.’

‘Maar je kunt toch niet...’

Dat kon ik wel. Ik zette het kristallen ding op tafel en ging weg. Dat was mijn afscheid van de club, niet meer en niet minder. Nee, ik was er niet blij mee, maar ik schudde het toch van me af. Ik bedoel, ik ging weg en wat stelde Malmö FF nou eigenlijk voor? Nu begon mijn echte leven en hoe meer ik erover nadacht, hoe mooier het werd.

Ik ging niet alleen maar naar Ajax. Ik was de duurste speler van de club, en Ajax was misschien geen Real Madrid of Manchester United, maar het was toch beslist een grote club. Nog maar vijf jaar geleden had Ajax de finale van de Champions League gehaald. Zes jaar geleden hadden ze die zelfs gewonnen, en Ajax had spelers gehad als Crujff, Rijkaard, Kluivert, Bergkamp en Van Basten. Vooral Van Basten was grandioos geweest, en ik zou zijn rugnummer dragen. Waanzinnig eigenlijk. Ik zou goals maken en beslissend zijn. Natuurlijk, dat was heftig, maar – en dat begreep ik ook steeds beter – het legde ook een geweldige druk op me.

Je geeft geen 85 miljoen uit zonder dat je er iets voor terug wilt hebben. Het was drie jaar geleden dat Ajax landskampioen was geworden, en voor een club als Ajax is dat haast een schande. Ajax is de beste club van Nederland en de supporters willen dat ze alles winnen. Er moest gepresteerd worden, en dan kon je niet met eigenzinnigheid aankomen en tegen schorsingen aanlopen. En al helemaal niet beginnen met: ‘Ik ben Zlatan, en *who the f... zijn jullie?*’ Ik zou inburgeren en de cultuur leren kennen. Alleen... er bleven maar dingen met me gebeuren.

Op weg naar huis uit Göteborg, in Bottnaryd bij Jönköping, werd ik gepakt voor te hard rijden. Ik had blijkbaar 110 gescheurd waar je 70 mocht. Niet zo’n vreselijke overtreding als je bedenkt wat me later zou overkomen, maar mijn rijbewijs werd ingenomen en de kranten lieten het niet bij vette koppen. Ze haalden ook die zaak van de Industrigata weer op.

Ze maakten hele lijsten van mijn schandalen en rode kaarten, en dat verspreidde zich natuurlijk allemaal naar Nederland, en ook al wist de clubleiding het meeste waarschijnlijk al, de Amsterdamse journalisten begonnen nu ook. Hoe graag ik ook een braaf kereltje wilde zijn, ik was al een *bad boy* voordat ik een bal geraakt had. Dat gold ook voor een andere nieuwe speler, een Egyptenaar die Mido heette en die eerder veel succes had gehad bij het Belgische AA Gent. We hadden allebei meteen de naam dat we ongedisciplineerd waren. En op de koop toe hoorde ik ook steeds meer over de trainer die ik in Spanje had ontmoet, Co Adriaanse.

Ze zeiden dat hij een vreselijke Gestapo was, die alles wist van zijn spelers. Er gingen waanzinnige geruchten over zijn straffen, onder andere een verhaal over een keeper die zijn mobiele telefoon opnam tijdens een tactische bespreking. Voor straf moest hij een hele dag aan de telefooncentrale van de club zitten, zonder dat hij Nederlands sprak. Het was de hele dag: ‘Hallo, hallo, versta niet.’ En dan was er nog iets over drie gasten van het tweede team, die waren gaan stappen. Ze moesten op het veld gaan liggen terwijl de

anderen met hun noppen over hen heen moesten lopen. En zo nog meer, maar ik maakte me er niet veel zorgen om.

Over elke trainer doen wel mythen en griezelverhalen de ronde, en ik heb eigenlijk altijd wel gehouden van mannen van discipline. Ik hou van trainers die afstand houden tot hun spelers en niet te dichtbij komen, want zo ben ik ook opgegroeid. Niemand deed ooit van: ‘Arme kleine Zlatan, natuurlijk mag jij spelen.’ Mijn vader was nooit naar de trainingen gekomen om te vleien en te eisen dat ze aardig tegen me deden, echt niet. Ik moest mezelf maar zien te redden. En ik word duizend keer liever uitgescholden en heb ruzie met de trainer maar word opgesteld, dan dat ik goeie maatjes met hem ben maar op de bank zit. Ik wil geen geknuffel, daar word ik alleen maar nerveus van. Ik wil voetballen, verder niks. Maar logisch, ik was toch zenuwachtig toen ik mijn koffers pakte en vertrok. Ajax en Amsterdam waren iets heel nieuws en ik herinner me de vliegreis nog, de landing en de vrouw van de club die me kwam ophalen.

Ze heette Priscilla Janssens en was teammanager bij Ajax. Ik deed oprecht mijn best om aardig te zijn en ja, we konden het goed vinden. Dat was een goed begin. Ik maakte ook kennis met iemand die ze bij zich had. Dat was een jongen van mijn leeftijd, die verlegen leek, maar best goed Engels sprak.

Hij kwam uit Brazilië, zei hij. Hij had gespeeld voor Cruzeiro, een beroemde club in Brazilië. Dat wist ik omdat Ronaldo er had gevoetbald. Hij was ook nieuw bij Ajax, net als ik, en hij had een lange naam, die ik niet goed verstond. Maar ik mocht hem Maxwell noemen. We wisselden telefoonnummers uit en toen reed Priscilla me in haar Saab Cabriolet naar het rijtjeshuis dat de club voor me had geregeld in Diemen, een dorp ver van de stad, en daar zat ik met een Hästens-bed en een 60 inch-tv en verder niks. Ik speelde op de PlayStation en vroeg me af hoe het verder zou gaan.

Het was niet echt een kunst om op mezelf te staan. Als ik in mijn jeugd iets had geleerd, was het wel om voor mezelf te zorgen. En ik voelde me nog altijd de coolste gast van Europa.

Ik was prof geworden en was verkocht voor waanzinnig veel geld. Maar het was ook leeg in mijn rijtjeshuis. Ik vond het maar ver weg, ik had geen meubels of iets anders wat me het gevoel gaf dat ik thuis was, en eerlijk gezegd was mijn koelkast ook al heel gauw leeg. Niet dat ik nou geweldig in paniek was en dat mijn jeugd weer terugkwam of zoiets. Het was niet erg. In mijn flat in Lorensborg had ik ook weleens een lege koelkast gehad. Ik was al van alles gewend. Maar aan de andere kant had ik in Malmö nooit honger, niet alleen omdat ik als een gek at in Kulan, het restaurant van MFF, en dan ook vaak nog wat extra onder mijn trainingspak meegapte – bakjes *risifrutti* en zo, die me 's avonds op de been hielden – maar ook omdat mijn moeder en mijn vrienden vlakbij woonden aan de Cronmansväg.

In Malmö waren er allerlei mogelijkheden om geen eten te hoeven koken en je geen zorgen te hoeven maken over een lege koelkast. Maar nu in Diemen moest ik van voren af aan beginnen. Het was gewoon belachelijk. Ik zou de serieuze jongen gaan spelen, maar ik had nog niet eens cornflakes, en zelfs haast geen cent in huis, en daar zat ik in mijn rijtjeshuis op mijn Hästens-bed. Ik belde zo ongeveer iedereen die ik kende: mijn vrienden, mijn vader, mijn moeder, mijn broertje en mijn zus. Ik belde zelfs Mia, ook al was het uit, zo van: 'Kun jij niet hierheen komen?' Ik was eenzaam, rusteloos en hongerig. Uiteindelijk kreeg ik Hasse Borg te pakken.

Ik dacht dat hij iets met Ajax kon regelen, dat ze me iets leenden en dat ik dat Ajax later terug zou betalen. Mido had zoiets gedaan bij zijn oude club, wist ik. Maar dat ging niet. 'Dat kan ik niet doen,' zei Hasse Borg. 'Je moet het zelf zien te redden.' Ik werd er knettergek van. Hij had me verkocht. Kon hij me dan in zo'n situatie niet helpen?

'Waarom niet?'

'Dat gaat niet.'

'En waar is mijn tien procent?'

Ik kreeg geen antwoord en ik werd kwaad, maar goed, ik geef toe: het was mijn eigen schuld. Ik had er niet aan gedacht dat het een maand duurt voordat je salaris krijgt. Ik had ook een probleem met mijn auto. Mijn Mercedes Cabrio had Zweedse nummerborden. Daar mocht ik in Nederland niet mee rijden. Ik had hem net en het idee was dat ik ermee rond zou cruisen in Amsterdam, maar ik had hem moeten verkopen en een andere

Mercedes moeten bestellen, een SL 55, voor anderhalf miljoen kronen op afbetaling, en daar was ik nou ook niet direct rijker van geworden.

Daarom zat ik nu in Diemen, platzak en hongerig, en kreeg van mijn vader te horen dat ik idioot was dat ik zo'n auto had gekocht terwijl ik geen geld had, en daar had hij vast gelijk in. Maar ik schoot er niks mee op. Ik had nog steeds geen cornflakes in huis en ik had nog steeds een lege koelkast.

Toen schoot me die Braziliaan van het vliegveld te binnen. Er waren een paar nieuwe spelers dat seizoen. Dat waren, behalve ik, Mido en hij, Maxwell. Ik was al een beetje met ze opgetrokken, en niet alleen omdat we alle drie nieuw waren. Ik voelde me het meest op m'n gemak bij de zwarte en de Zuid-Amerikaanse jongens. Die vond ik leuker, relaxter en niet zo jaloers. De Nederlandse jongens wilden niets liever dan weg bij Ajax, naar Italië of Engeland, en daarom beloerden ze elkaar de hele tijd – zo van: 'Wie maakt de meeste kans?' – terwijl de Afrikanen en de Brazilianen vooral blij waren dat ze hier wáren. Zo van: 'Wow, mogen wij bij Ajax spelen?' Ik voelde me bij hen beter thuis en ik hield van hun humor en hun instelling. Maxwell was heel anders dan de andere Brazilianen die ik zou leren kennen. Hij was helemaal geen partybeest, geen jongen die er behoefte aan had om af en toe uit z'n dak te gaan, integendeel, hij was vreselijk gevoelig, een familieman die de hele tijd naar huis belde. Maar hij was ontzettend sympathiek. Als je het mij vraagt, is hij zelfs te aardig.

'Maxwell, het is hier crisis,' zei ik door de telefoon. 'Ik heb zelfs geen cornflakes in huis. Mag ik bij jou komen logeren?'

'Natuurlijk,' zei hij. 'Kom maar meteen.'

Maxwell woonde in Ouderkerk, een plaatsje met maar zeven-, achtduizend inwoners. Ik trok bij hem in en sliep drie weken op een matras op de vloer, totdat ik mijn eerste salaris kreeg, en het was een leuke tijd. We maakten samen eten en praatten over de training, de andere spelers en ons vroegere leven in Brazilië en Zweden. Maxwell sprak goed Engels. Hij vertelde over zijn familie en zijn twee broers, met wie hij heel close was. Dat weet ik nog goed, want niet lang daarna kwam een van die broers bij een auto-ongeluk om het leven. Vreselijk triest. Ik mocht Maxwell graag.

Terwijl ik bij hem was, kreeg ik mezelf een beetje op de rails en daarna begon ik wat te ontspannen. Ik kreeg het gevoel weer terug dat dit helemaal te gek was en in de voorbereiding speelde ik ook goed. Ik prikte er goaltjes in tegen de amateurploegen waar we tegen speelden, en ik deed een hoop showtrucjes, precies zoals ik me had voorgenomen. Ajax stond er per slot van rekening om bekend dat ze aantrekkelijk, technisch voetbal speelden, en de kranten schreven: nou, hij lijkt zijn 85 miljoen wel waard, wat een speler, en zo. Ik merkte wel dat trainer Co Adriaanse hard voor me was. Maar ik dacht dat hij gewoon zo was. Ik had al zo veel over hem gehoord.

Na elke wedstrijd kregen we cijfers van hem. Het hoogste was een 10 en ik kreeg een 5, ook al maakte ik veel doelpunten. 'Je hebt vijf goals gemaakt, maar je hebt ook twee verkeerde passes gegeven. Je krijgt een 5.' Goed, nou ja, ik snap het; de eisen zijn hoog.

Maar ik ging door en ik dacht waarachtig dat niemand me zou kunnen stoppen. Ik herinner me onder meer nog dat ik een man tegenkwam die geen idee had wie ik was.

‘Ben je goed?’ vroeg hij.

‘Daar kan ik toch zelf moeilijk antwoord op geven?’

‘Joelen de tegenstanders meestal en fluiten ze je uit?’ vroeg hij daarna.

‘Nou en of!’

‘Oké. Dan moet je wel goed zijn,’ zei hij, en dat ben ik nooit meer vergeten. Wie goed is, roept boegeroep en gelul over zich af. Zo werkt het.

Eind juli begon het Amsterdam Tournament. Dat is een klassiek voorbereidingstoernooi op hoog niveau, en dit jaar deden Milan, Valencia en Liverpool en wij mee. Dat was natuurlijk heftig.

Het was mijn kans om me aan de rest van Europa te laten zien en, jezus, ik merkte meteen dat het heel wat anders was dan de Allsvenska. In Malmö had ik altijd alle tijd van de wereld aan de bal. Nu kreeg ik meteen een dreun. Alles ging zo ongelofelijk veel sneller. In de eerste wedstrijd speelden we tegen Milan. Milan had het wel een tijdje moeilijk gehad, maar in de jaren negentig domineerden ze het Europese voetbal, en ik probeerde me niet druk te maken over backs als Maldini. Ik ging er hard in, kreeg vrije trappen en applaus, en ik deed een paar leuke dingen. Maar het was zwaar en we verloren met 1-0.

In de volgende wedstrijd moesten we tegen Liverpool. Zij hadden dat jaar drie prijzen gewonnen en hadden misschien wel de sterkste verdediging van de Premier League, met de Fin Sami Hyypiä en de Zwitser Stéphane Henchoz. Henchoz had dat jaar iets bijzonders gedaan. Hij had in de FA Cup op de doellijn een schot tegengehouden met zijn hand, en mede dankzij het feit dat die sukkel van een scheidsrechter dat niet zag, won Liverpool.

Henchoz en Hyypiä kleefden als bloedzuigers aan me. Maar op een gegeven moment bemachtigde ik de bal bij de cornervlag en liep richting strafschopgebied. Daar stond Henchoz. Hij dekte me aan de korte kant en ik kon natuurlijk van alles doen. Hij hing tegen me aan, maar ik kon een voorzet geven, terugspelen of naar het doel proberen door te gaan.

Ik probeerde een ‘slang’ te doen, een sleepbeweging die Ronaldo en Romário ook vaak maakten, een van die trucs die ik als junior op de computer had gezien en uren achter elkaar had geoefend totdat ik hem zelfs in mijn slaap kon doen, zonder dat ik er nog over na hoefde te denken, heel natuurlijk, heel onverwachts. Hij heet ‘slang’ omdat het, als je hem mooi uitvoert, net een slang is die tussen de benen door glijdt. Maar hij is niet makkelijk. Je moet de buitenkant van je voet achter de bal hebben, hem snel naar rechts duwen, dan gauw met je teentop naar links halen en er voorbij gaan – zo van: tik-tak, bliksemsnel en de bal volkomen onder controle aan je voet gekleefd houden, ongeveer zoals een ijshockeyer die de puck snel heen en weer sleept.

Ik had die truc in Malmö en in de Superetta vaak gebruikt, maar nog nooit tegen een

wereldverdediger als Henchoz... Ik had dat gevoel ook al gehad tegen Milan, de hele sfeer lokte het uit. Het was leuker om tegen zo'n jongen te dribbelen, en het lukte zomaar. Het ging van zoef-zoef en Stéphane Henchoz ging naar rechts – hij kon het totaal niet volgen – en ik vloog er voorbij. Heel Milan, dat daarachter op een bank zat, kwam overeind en schreeuwde. De hele Amsterdam Arena schreeuwde.

Het was een geweldige show en naderhand, toen de journalisten om me heen dromden, deed ik die uitspraak en, ik zweer je, ik ben geen Mourinho, ik plan nooit van tevoren wat ik ga zeggen. Het gebeurt gewoon en het was al heel vaak gebeurd voordat ik voorzichtig werd met de media. 'Eerst ging ik naar links,' zei ik, 'en dat deed hij ook. Toen ging ik naar rechts, en dat deed hij ook. Toen ging ik er links voorbij, en toen ging hij een hotdog kopen.' Dat werd overal geciteerd. Het werd beroemd. Er werd zelfs een reclamefilmpje mee gemaakt. Ze zeiden dat Milan in me geïnteresseerd was, ik werd 'de nieuwe Van Basten' genoemd en weet ik wat, en ik had zo'n gevoel van wow, ik ben te gek, ik ben de Braziliaan uit Rosengård. En dat had dus ook het begin van een schitterend seizoen moeten zijn.

Maar... er brak een zware tijd aan en achteraf gezien waren er al vanaf het begin waarschuwingssignalen geweest: aan de ene kant natuurlijk mijn eigen problemen, ik zorgde niet goed voor mezelf, ik ging te vaak naar huis, verloor gewicht en zag er behoorlijk spichtig uit. Maar aan de andere kant lag het ook aan de trainer, Co Adriaanse. Hij bekritiseerde me openlijk, maar voorlopig niet zo erg. Het werd veel erger toen hij ontslagen was; toen ging hij zeggen dat ik niet goed bij mijn hoofd was. Nu, in het begin, was het gewoon het oude liedje: ik speelde te veel voor mezelf en ik moest begrijpen dat zelfs zo'n geintje als tegen Henchoz bij Ajax niet werd gewaardeerd als het niet tot iets concreets leidde.

Het werd eerder beschouwd als een poging om op te vallen, de blits te maken voor het publiek in plaats van voor de ploeg te spelen. Bij Ajax speelden ze met drie aanvallers in plaats van met twee, zoals ik gewend was, en ik moest in het midden blijven en niet naar de zijkanten dwarrelen en allerlei individuele trucjes doen. Ik moest meer een *target player* zijn, die in de punt heen en weer liep, ballen aannam en bovenal doelpunten maakte, en eerlijk gezegd begon ik me af te vragen of dat van dat leuke, technische Nederlandse voetbal nog wel klopte. Het was net alsof ze hadden besloten meer te gaan spelen zoals de rest van Europa. Maar het was niet makkelijk de signalen te begrijpen.

Veel was nieuw voor me, ik begreep de taal en de cultuur niet en de trainer praatte niet met me. Hij praatte met niemand en zijn gezicht was volkomen uitdrukingsloos. Het voelde al verkeerd als ik hem aankeek, zeg maar, en ik raakte uit vorm. Ik scoorde niet meer en toen had ik niet veel meer aan mijn goede voorbereiding, eerder het tegendeel. Al die krantenkoppen en die vergelijkingen met Van Basten keerden zich tegen me. Ze begonnen me te beschouwen als een teleurstelling, een miskoop, en ik werd in de aanval vervangen door Nikos Machlas, een Griek met wie ik vrij veel omging. En je weet, in zulke situaties, als ik ernaast sta en uit vorm raak, dan vreet ik me helemaal op. Wat doe ik verkeerd? Hoe kom ik hieruit? Zo zit ik in elkaar.

Ik ben heus niet iemand die tevreden rondloopt, zo van: 'Ik ben Zlatan, wow!'

Integendeel, het is net alsof er de hele tijd een film speelt, en ik vraag me steeds weer af: had ik dit of dat moeten doen? En dan kijk ik naar anderen: wat kan ik van hen leren? Wat ontbreekt er bij mij? Ik denk aan één stuk door aan mijn fouten, maar ook wel aan de dingen die ik goed heb gedaan, trouwens. Wat kan ik verbeteren? Altijd, altijd neem ik iets mee naar huis van de wedstrijden en de trainingen, en dat is natuurlijk lastig. Ik ben nooit echt tevreden, zelfs niet wanneer ik dat wel zou moeten zijn, maar het helpt me om beter te worden, alleen... Bij Ajax bleef ik hangen in dat denken en ik had niet echt iemand om mee te praten.

Ik praatte thuis tegen de muren en vond dat iedereen geschift en lijp was, en natuurlijk belde ik naar huis om uit te huilen. Ik moest het ergens kwijt. Toch wil ik heus de schuld niet aan een ander geven. Maar het leek steeds moeizamer te gaan en ik had het absoluut niet naar m'n zin. Het was alsof ik niet geschikt was voor het leven in Nederland. Ik ging naar Beenhakker en vroeg: 'Wat zegt de trainer over me? Is hij tevreden of wat is er?' Je weet, Beenhakker is toch een ander type dan Co Adriaanse; hij wil niet alleen maar gehoorzame soldaten hebben. 'Rustig maar. Het gaat goed. We hebben geduld met je,' antwoordde hij.

Maar ik had heimwee en ik voelde me niet gewaardeerd, niet door de trainer of de journalisten, maar ook niet door de fans. Die Ajaxsupporters, geloof me, die zijn niet kinderachtig. Die zijn gewend aan winnen, zo van: 'Waarom hebben jullie verdomme maar met 3-0 gewonnen?'

Toen we tegen Roda niet verder kwamen dan een gelijkspel, gooiden ze stenen, ijzeren staven en flessen naar ons. Ik moest in de Arena blijven en dekking zoeken. Ik hoorde de hele tijd een hoop shit en in plaats van al dat 'Zlatan, Zlatan' dat er ook bij Ajax in het begin was, kreeg ik nou fluitconcerten en boegeroep, niet van de fans van de tegenpartij – dat zou normaal zijn geweest – maar van onze eigen supporters. Dat was hard, dat was: 'Jezus, wat is dit?' Maar aan de andere kant: je moet er in deze sport het beste van maken en ergens begreep ik ze ook wel. Ik was de duurste investering van de club. Ik hoorde geen invaller te zijn, ik moest de nieuwe Van Basten zijn en het ene na het andere doelpunt maken, dus ik deed mijn uiterste best. Ik probeerde het te hard, eerlijk gezegd.

Het voetbalseizoen is per slot van rekening lang en je kunt, zoals gezegd, niet alles in één wedstrijd laten zien. Maar dat probeerde ik wel. Zodra ik binnenkwam, wilde ik de hele rimram in één keer laten zien en daardoor blokkeerde ik, geloof ik. Ik wilde te veel en daardoor werd het te weinig. En ik denk dat ik ondanks alles nog niet met de druk had leren omgaan. Die 85 miljoen begon te voelen als een vervloekte rugzak. Ik was vaak thuis, in mijn rijtjeshuis in Diemen.

Ik had geen idee wat de journalisten in die tijd over me dachten. Waarschijnlijk verbeeldden veel van hen zich dat ik met Mido en zo in de stad aan het stappen was. In feite zat ik thuis videospelletjes te doen, dag en nacht, en als we 's maandags eens vrij hadden, vloog ik op zondagavond naar huis, kwam op dinsdagochtend met het vliegtuig van zes uur terug en ging rechtstreeks door naar de training. Ik ging niet naar nachtclubs en dergelijke, maar niet omdat ik daar te professioneel voor was.

Ik was totaal niet serieus, eerlijk gezegd. Ik was slordig met slapen en eten en ik haalde

een hoop stommiteiten uit in Malmö. Ik was in de weer met *airbombs* en zo, illegale vuurwerkbommen, die we in tuinen gooiden, en andere maffe kwajongensstreken om de adrenaline te laten stromen. Er vlogen een hoop rook en graspollen in de lucht en er waren een hoop wilde autoritjes, want zo werkt het bij mij. Als er op voetbalgebied niks gebeurt, moet ik iets anders hebben om op te kicken. Ik heb actie nodig, ik heb snelheid nodig. Ik zorgde niet goed voor mezelf.

Ik bleef maar gewicht verliezen, terwijl ik als spits bij Ajax van me af moest bijten en me erlangs moest vechten. Maar ik woog nog maar 75 kilo, of zelfs nog minder. Ik werd echt dun en waarschijnlijk was ik doodmoe. Ik had geen vakantie gehad. Ik had in de loop van zes maanden twee voorbereidingen meegemaakt. En mijn voeding – wat wil je? – ik at pulp. Ik kon nog steeds alleen maar brood roosteren en zo, en macaroni koken. En de hele stroom van positieve berichten in de kranten was verdwenen. Er stond niet meer WEER SUCCES VOOR ZLATAN, er stond ZLATAN UITGEFLOTEN. ‘Hij is uit balans.’ Hij is dit of dat, en verder hadden ze het over mijn ellebogen. Wat een gezeik over mijn ellebogen.

Het begon in een wedstrijd tegen Groningen, toen ik een verdediger een elleboog in zijn nek gaf. De scheidsrechter zag niks, maar de verdediger – hij heette Melchior Schoenmaker – viel neer, werd op een brancard van het veld gedragen en er werd gezegd dat hij een hersenschudding had. Toen hij na de rust het veld weer op kwam, was hij nog steeds groggy, maar het ergste van alles was dat de KNVB op het idee kwam de tv-beelden te bestuderen en besloot me voor vijf wedstrijden te schorsen.

Dat kon ik niet gebruiken, dat was shit, en toen ik terugkwam nadat ik mijn straf had uitgezeten, begon het niet bepaald goed. Ik gaf een andere jongen een elleboog en natuurlijk werd die ook op een brancard weggedragen. Had ik daar nou wéér iets onnozels uitgehaald? Ook al ontliep ik deze keer een schorsing, ik mocht daarna niet vaak meer spelen en dat was hard. De fans werden er ook niet blijer van, mag je wel zeggen.

In een flinke dip belde ik Hasse Borg. Het was idioot, maar zoiets doe je in een hopeloze situatie.

‘Verdomme, Hasse, kun je me niet terugkopen?’

‘Je terugkopen? Meen je dat?’

‘Haal me hiervandaan. Ik kan hier niet aarden.’

‘Kom op, Zlatan, daar hebben we geen geld voor, dat begrijp je toch wel? Je moet geduld hebben.’

Maar ik was het zat om geduld te hebben, ik wilde meer spelen. En ik had zo’n heimwee, het was gewoon bezopen. Ik voelde me volledig *lost*, en weer begon ik Mia te bellen, hoewel ik niet wist of ik haar miste of iets anders. Ik was alleen en ik wilde mijn oude leven terug. Maar wat kreeg ik? Een nieuwe dreun.

Het begon ermee dat ik ontdekte dat ik het minst verdiende van de hele ploeg. Dat gevoel had ik al een tijdje en daarom had ik het de spelers een voor een gevraagd, en ten slotte was het duidelijk. Ik was de duurste man, maar mijn salaris was het laagst. Ik was

gekocht om de nieuwe Van Basten te worden. Toch verdiende ik het minst en hoe kwam dat? Dat was niet moeilijk na te gaan.

Weet je nog, Hasse Borgs uitspraak ‘Zaakwaarnemers zijn dieven’? Als een verdomde bliksemschicht drong het tot me door dat hij me een loer had gedraaid. Hij deed alsof hij aan mijn kant stond, maar eigenlijk werkte hij alleen maar voor Malmö FF. Hoe meer ik erover nadacht, hoe kwader ik werd. Al vanaf het begin had Hasse Borg ervoor gezorgd dat er niemand tussen ons in kwam, niemand die het belang van de club in de waagschaal stelde en mijn belangen behartigde, en daarom had ik daar als een onnozelaar in mijn trainingspak in hotel St. Jörgen gestaan en hadden de nette pakken die economie hadden gestudeerd me opgelicht. Het voelde als een klap in mijn maag. Begrijp me goed!

Geld is nooit erg belangrijk voor me geweest, maar verraden en uitgebuit te zijn, beschouwd te worden als een falafelsukkeltje uit een immigrantenbuurt dat je kunt bedriegen om geld aan hem te verdienen, dát maakte me gek. Ik liet er geen gras over groeien. Ik belde Hasse Borg.

‘Wat is dit, verdomme? Ik heb het slechtste contract van de hele club.’

‘Wát zeg je?’

Hij hield zich van den domme, hè.

‘En waar is mijn tien procent? Waar zijn mijn acht miljoen?’

‘Die hebben we op een verzekering gezet in Engeland.’

Op een verzekering? Wat was dat nou weer? Daar kon ik me niks bij voorstellen en ik dacht: nou ja, dat kan van alles zijn, een verzekering, een plastic zak met bankbiljetten, een emmer in de woestijn.

‘Ik wil mijn geld nu hebben.’

‘Dat gaat niet,’ zei hij.

Het was niet opneembaar, het was vastgezet op een manier waar ik geen benul van had. Ik besloot het tot op de bodem uit te zoeken. Ik nam een zaakwaarnemer, want zoveel begreep ik nu wel: zaakwaarnemers zijn geen dieven. Zonder zaakwaarnemer begin je niks. Zonder hulp word je weggeblazen door die nette pakken. Via een vriend kreeg ik een man te pakken die Anders Carlsson heette en die bij IMG in Londen werkte.

Hij was oké, al zat er niet veel pit in hem. Hij was zo iemand die nooit zijn kauwgum op straat uitspuugt of buiten zijn boekje gaat, die wel een beetje stoer wil zijn, maar dat lijkt geforceerd. Maar goed, Anders hielp me die eerste tijd goed. Hij haalde die verzekeringspapieren boven water en toen kwam de volgende schok. Er stond niet meer in dat ik tien procent van de transfersom kreeg. Er stond: acht procent. Mijn acht miljoen waren er opeens zes geworden en ik vroeg: ‘Hoe kan dat?’

Ze hadden twee miljoen voorbelasting op inkomen betaald, kreeg ik te horen, en ik dacht: wat is dat voor shit? Voorbelasting op inkomen! Daar had ik nog nooit van gehoord, en ik zei meteen: ‘Dit klopt niet. Het is een nieuwe truc.’ En wat denk je? Anders Carlsson hoefde er maar even achteraan te gaan, toen kreeg ik die twee procent terug. Ineens was er

geen voorbelasting op inkomen meer en toen viel alles op z'n plaats. Toen was ik klaar met Hasse Borg.

Het was een lesje dat ik nooit meer zal vergeten. Ik werd erdoor getekend, eerlijk gezegd, en geloof maar dat ik er nu voor zorg dat ik inzicht heb in mijn geld en mijn arbeidsvoorwaarden.

Toen Mino een tijdje geleden belde en vroeg: 'Wat heb je gekregen voor dat boek over jezelf?', antwoordde ik: 'Ik weet het niet precies.'

'Bullshit! Dat weet je precies.' En natuurlijk, hij had gelijk.

Ik weet het exact. Niet om zo rijk te worden als de Wallenbergs of zo, maar omdat ik weiger om me nog eens te laten uitbuiten en belazeren. Ik probeer bij onderhandelingen de hele tijd een stap vóór te liggen. Wat denken ze? Wat willen ze? Welke verborgen agenda hebben ze? En dan weet ik het weer. Sommige dingen staan in mijn geheugen gegrift.

Helena zegt wel dat ik niet zo haatdragend moet zijn, zo van: 'Ik ben het zat om Hasse Borg te haten.' Maar nee, ik vergeef hem niet, geen denken aan. Zoiets doe je niet met een jonge knul. Je doet niet alsof je zijn tweede vader bent, terwijl je tegelijkertijd elke kans aangrijpt om hem te besodemieteren. Want weet je, hier bleef het niet bij. Het geld stond niet op mijn rekening, maar op die van Malmö FF en toen ik het op mijn eigen naam wilde laten overschrijven, kreeg ik te horen dat ik twee miljoen vermogensbelasting moest betalen. Geen inkomstenbelasting deze keer, maar vermogensbelasting, verdomme.

Ik moest twee miljoen van mijn eigen geld betalen om te krijgen wat al die tijd al van mij was geweest en ik stomme idioot, ik deed het ook nog, omdat ik het hele gedoe zat was. Maar, zoals gezegd, ik vergeet het niet, en ik denk vaak: zou Hasse Borg hetzelfde hebben gedaan als ik zo'n jongen uit Limhamn was geweest en een advocaat als vader had gehad? Ik denk het niet, en dat zei ik toen bij Ajax al. Ik zei ongeveer dat hij moest oppassen. Maar ik neem aan dat hij het niet goed begreep. In zijn boek schreef hij later dat hij mijn mentor was, de man die zich om me had bekommerd. Maar toch... ik geloof dat hem later wel een licht is opgegaan. We kwamen elkaar een paar jaar geleden in een lift tegen. Dat was in Hongarije.

Ik was daar met het Zweedse elftal en ik stapte in de lift. Op de vierde verdieping stopte die en toen kwam hij binnen, uit het niets. Hij was in de stad voor een of andere uitsloverij. Hij was zijn stropdas aan het strikken en toen zag hij mij. Je weet, Hasse is nogal van: 'Hé, hallo, hoe is het?', dat werk. Zoiets zei hij ook en hij stak zijn hand uit.

Hij kreeg geen beweging terug, niks, alleen ijzige kilte en pikzwarte Rosengård-ogen. Natuurlijk werd hij bloednerveus. Hij was geïntimideerd en zei geen woord. Ik staarde hem aan en beneden in de lobby stapte ik ijskoud uit de lift en liet hem staan. Dat was de enige keer dat we elkaar nadien hebben ontmoet, dus nee, ik vergeet niks. Hasse Borg kan ik wel kelen. Toen bij Ajax zat me dat allemaal dwars.

Ik voelde me genomen en gekrenkt, ik werd het slechtst betaald en onze eigen fans floten me uit. Het was een optelsom. Het waren de ellebogen. Het was shit. Het waren de lijstjes met mijn wandaden, voor de zoveelste keer dat akkefietje met de politie in de

Industrigata. Ik was uit balans, werd er gezegd. Ze misten de oude Zlatan. Er was dag in dag uit een hoop gezeik. Mijn hoofd liep om.

Ik zocht elk uur, elke minuut naar een oplossing, want nee, ik gaf het niet op, geen denken aan. Ik heb het niet makkelijk gehad in mijn jeugd, dat vergeten veel mensen. Ik ben geen talent dat dansend naar het buitenland ging. Ik heb tegen de storm in moeten vechten. Ouders en trainers waren van het begin af aan tegen me en veel van wat ik heb geleerd, heb ik geleerd ondanks wat anderen zeiden. ‘Die Zlatan dribbelt alleen maar,’ zeurden ze. Hij is dit en dat, hij deugt niet. Maar ik heb het begrepen, ik heb geluisterd, ik heb niet geluisterd en nu bij Ajax probeerde ik echt de cultuur te begrijpen en te leren hoe ze dachten en speelden.

Ik vroeg me af wat ik moest verbeteren, ik pikte dingen op van anderen en ik trainde hard. Maar intussen gaf ik mijn eigen stijl niet op. Niemand zou de kern van mijn spel eruit krijgen. Niet dat ik koppig of lastig was, ik vocht door en als ik me uitsloof op het veld kan ik agressief overkomen. Dat hoort bij mijn temperament. Ik vraag net zo veel van anderen als van mezelf. Maar blijkbaar ergerde Co Adriaanse zich aan me. Ik was een moeilijke jongen die vol was van zichzelf en alleen maar voor zichzelf bezig was, zei hij later en hij mag natuurlijk uitkramen wat hij wil; ik zal er niet tegen ingaan. Ik accepteer de situatie. De trainer is de baas. Ik kan alleen maar zeggen dat ik echt mijn best deed om in de basis te komen.

Maar het werd er niet beter op. Er gebeurde niets, behalve dat we hoorden dat Co Adriaanse ontslagen zou worden, en dat was ondanks alles toch goed nieuws. We hadden toen in de voorronde voor de Champions League een pak slaag gekregen van Henke Larssons Celtic, en daarna in de UEFA Cup van FC Kopenhagen, maar ik geloof niet dat de resultaten hem de das om deden. We stonden er goed voor in de competitie.

Hij vloog eruit omdat hij niet met ons, spelers, kon communiceren. Niemand van ons had contact met hem, we leefden in een vacuüm. Ik hou wel van *tough guys* – en Co Adriaanse was echt hard – maar hij ging te ver: hij was dictatoriaal zonder enige humor, zonder knipoog, niks. We waren natuurlijk allemaal nieuwsgierig: wie komt er nu?

Er was een tijdje sprake van Rijkaard en dat klonk goed, niet omdat een goede speler automatisch een goede trainer is, maar toch: Van Basten, Gullit en Rijkaard waren legendarisch bij Milan. Maar het werd Ronald Koeman. Die kende ik ook: de albinogorilla, zoals hij bij Barça werd genoemd, een grote, blonde voormalige libero die fantastische vrije trappen kon nemen, en hij nam Ruud Krol mee, ook een grote speler. Ik merkte direct dat zij me beter begrepen en ik begon te hopen dat dit een keerpunt zou zijn.

Het werd alleen maar erger. Ik zat vijf wedstrijden achter elkaar op de bank en op een keer stuurde Koeman me weg van de training. ‘Je bent er niet bij,’ riep hij. ‘Je geeft niet alles. Ga maar naar huis,’ en inderdaad, ik was er met mijn gedachten niet bij. Het stelde niet veel voor, maar het werden natuurlijk vette krantenkoppen en zelfs Lars Lagerbäck liet in de kranten weten dat hij zich zorgen om me maakte. Er was sprake van dat ik mijn plek in het nationale elftal zou kwijtraken en dat was niet leuk, helemaal niet.

Die zomer was het WK in Japan en daar leefde ik al lang naartoe. Bovendien was ik bang

dat ik mijn shirt met nummer 9 bij Ajax zou kwijtraken. Niet dat me dat veel kon schelen, het maakt me geen zak uit wat er op mijn rug staat. Maar het zou een teken zijn dat ze geen vertrouwen meer in me hadden. Bij Ajax hadden ze het de hele tijd over nummers. Nummer 10 moet dit en dat doen. Nummer 11 zus en zo, en niets was zo mooi als de 9, het oude nummer van Van Basten. Het was een bijzondere eer om dat te dragen en als je daar niet aan voldeed, raakte je het kwijt. Zo werkte het, en nu werd er keer op keer gezegd dat ik niet voldoende bracht. En het spijt me, maar daar zat wel wat in.

Ik had in de competitie maar vijf doelpunten gemaakt, dus in totaal zes, en verder had ik vooral op de bank gezeten en werd ik steeds meer uitgefloten. Zelfs de supporters keerden zich tegen me. Als ik warmliep om in te vallen, brulden ze: ‘Nikos, Nikos, Machlas, Machlas!’ Het maakte niet uit hoe slecht hij was, ze wilden mij er niet in hebben. Ze wilden hem erin houden en ik dacht: shit, ik sta nog niet eens in het veld en ze zijn al tegen me. En als ik een verkeerde pass gaf, kwam er een waanzinnig kabaal, boegeroep en dezelfde shit: ‘Nikos, Nikos, Machlas, Machlas.’ Niet alleen speelde ik niet goed, mijn manier van tackelen beviel ze ook niet.

Ja, het zag ernaar uit dat we kampioen zouden worden. Maar ik kon er niet echt blij om zijn. Ik maakte er niet serieus deel van uit en daar kon niemand zijn ogen meer voor sluiten. Er waren er bij de club te veel voor mijn positie. Er moest iemand uit en het zag ernaar uit dat ik dat zou worden, dat voelde ik aankomen. Ze zeiden vaak dat ik nog maar de derde spits was na Machlas en Mido. Zelfs Leo Beenhakker, mijn vriend, zei in de Nederlandse media: ‘Zlatan is vaak de speler die onze aanval opzet. Maar hij kan het voor het doel niet afmaken.’ En hij voegde eraan toe: ‘Als we hem verkopen, werken we er natuurlijk aan mee dat dat een goede club wordt.’

Zo was de sfeer. Er kwamen steeds meer van dat soort uitspraken. Koeman zelf zei: ‘Zlatan is puur kwalitatief gezien onze beste aanvaller, maar om bij Ajax op de negen te slagen, heb je ook andere vaardigheden nodig. Ik twijfel eraan of hij zo ver kan komen.’ En inderdaad, de oorlogskoppen kwamen. VANNACHT UITSLUITSEL, stond er, ZLATAN OP TRANSFERLIJST GEZET. En ook al wist je niet precies wat waar was en wat niet, het feit bleef dat ik voor een hoop geld was gekocht en een teleurstelling was. En dat deed zeer, geloof me. Het was alsof ik nou toch werd ontmaskerd als een overgewaardeerde speler met sterallures.

Ik had niet aan de verwachtingen voldaan. Het was mijn eerste grote tegenslag. Maar ik weigerde op te geven. Ik zal het ze laten zien – die gedachte beheerste me dag en nacht. Eerlijk gezegd: ik móést ook wel volhouden, ongeacht of ze me zouden verkopen of niet. Ik moest hoe dan ook laten zien dat ik goed was. Alleen, hoe moest ik dat doen als ik niet mocht spelen? Ik zat klem. Het was hopeloos. Ik zat maar op de bank te denken: zijn ze soms niet goed bij hun hoofd? Het was net als bij de junioren van Malmö FF.

Dat voorjaar haalden we de finale van het Nederlandse bekertoernooi. We moesten tegen Utrecht in De Kuip in Rotterdam, hetzelfde stadion waar twee jaar daarvoor de EK-finale was gespeeld, en de druk van het publiek was enorm. Het was 12 mei. Er werden vuurtjes aangestoken en het was een hels kabaal op de tribunes. Voor Utrecht is Ajax de grote vijand. Geen ploeg is belangrijker om van te winnen. De supporters leken wel krankzinnig

van haat en revanchegevoel na onze overwinning in de competitie. We moesten er echt tegenaan. Voor ons was het natuurlijk een geweldige kans om de dubbel te halen en te laten zien dat we na een paar moeilijke jaren weer helemaal terug waren. Maar natuurlijk zou ik er weer niet bij zijn.

Ik zat de hele eerste en een groot deel van de tweede helft op de bank. Zag Utrecht uit een penalty 2-1 maken en geloof me, dat deed zeer. De fut was eruit bij ons, leek het, en de Utrechtsupporters werden wild en gek, en Koeman, die niet ver bij me vandaan zat in zijn nette pak met zijn rode stropdas, zat er gedeprimeerd bij. Hij leek het niet meer te zien zitten. Zet mij er dan in, zet mij er dan in, dacht ik en waarachtig, in de zevenentachtigste minuut mocht ik spelen. Er moest toch iets gebeuren. Natuurlijk was ik ongeduldig en geprikkeld. Ik wilde alles in één keer doen, zoals steeds dat jaar. We deden er nog een schepje bovenop, maar de minuten verstreken en het leek wel of de duvel ermee speelde. We kregen de bal er niet in. Ik weet nog dat ik een keer schoot en echt dacht dat de bal erin zou vliegen, maar hij ging tegen de lat.

Het was gedaan. Er waren nog een paar minuten blessuretijd, maar het zou niet lukken, het was hopeloos. We zouden de beker niet winnen en de Utrechtfans op de tribune juichten. Hun rode sjaals, vlaggen en spandoeken waaiden overal in het stadion, je hoorde hun liederen en hun gebrul, je zag hun vuren. Er waren nog maar dertig, twintig seconden te spelen. Toen kwam er een voorzet het strafschopgebied in, achter een paar Utrechtverdedigers, tot bij Wamberto, een van de Brazilianen van onze ploeg. Waarschijnlijk stond hij buitenspel, maar de grensrechter zag het niet. Wamberto zette zijn voet tegen de bal en scoorde, het was waanzinnig. We waren gered in de laatste seconden van de blessuretijd. De Utrechtsupporters grepen wanhopig naar hun hoofd. Maar toen was het natuurlijk niet afgelopen.

Er kwam verlenging, en in die tijd werden verlengingen in toernooien vaak beslist door een golden goal of sudden death, zoals ze bij ijshockey zeggen. Zo was het nu ook. De ploeg die een doelpunt maakte, had de wedstrijd meteen gewonnen. En al na vijf minuten verlenging kwam er weer een voorzet, nu van links, ik sprong op, kopte door en kreeg de bal vlak daarna weer terug.

Ik nam hem op de borst aan. Er werd flink tegen me aan geduwd, maar ik draaide me om en schoot met links. Het was helemaal geen geweldig schot. De bal stuitte. Maar god, hij was goed geplaatst en ging in het doel. Ik trok mijn shirt uit en rende naar links, helemaal gek van vreugde en zo mager als een lat. Je kon mijn ribben zien. Het was een moeilijk jaar geweest. De druk was gigantisch en mijn spel zat lange tijd op slot. Maar nu was ik terug. Ik wás er weer. Ik had het ze allemaal laten zien en het hele stadion ging uit zijn dak. Het kolkte van geluk en teleurstelling. Ik herinner me vooral Koeman. Hij rende naar me toe en brulde in mijn oor: 'Thank you very much! Thank you very much!'

Ik was zó blij, ik kan het niet beschrijven. Ik rende daar maar rond met de hele ploeg en ik voelde alles van me af vallen.

Ik was typisch zo'n ellendige Joego, vond ze, met een snelle auto en een gouden horloge en zo, die de muziek te hard zette. Geen fijne jongen, gewoon, en zeker niks voor haar. Maar daar wist ik niks van.

Ik vond mezelf zo cool als wat, terwijl ik daar met mijn Merc SL voor de Forex bij het Centraal Station van Malmö zat, waar mijn broertje Keki geld wisselde. Het seizoen in Nederland was afgelopen. Of het voor of na het WK in Japan was, weet ik niet meer, dat maakt ook niet uit. Ik zat daar en daar kwam dat meisje als een gek uit een taxi gerend. Ze was ergens kwaad om. Wat krijgen we nou, dacht ik.

Ik had haar nog nooit gezien en ik kende Malmö toch behoorlijk goed. Want daar ging ik altijd heen zodra ik de kans had, en ik dacht dat ik toch wel zo ongeveer wist wat er in Malmö loos was. Maar dit meisje... waar had die zich verstopt? Ze was niet alleen knap, ze had ook nog heel erg zo'n houding van 'val me niet lastig', ze was ouder en dat was interessant. Ik deed eens navraag. Wie is dat? Wat is dat voor vrouw? Van een kennis die in de telecom werkte, hoorde ik dat ze Helena heette. Oké, Helena, dacht ik. Helena. Ik kon haar niet vergeten.

Maar daar bleef het bij. Er gebeurde zo veel om me heen, ik had geen rust en ging maar door. Niks bleef hangen. Maar op een dag ging ik weer met de nationale ploeg naar Stockholm en daar in de stad dacht ik ineens: waar komen al die mooie meisjes vandaan? Het is gewoon bezopen, ze zijn overal. Met een paar vrienden ging ik naar café Opera en dat werd natuurlijk heibel, en zoals gewoonlijk schatte ik de situatie in met die blik die ik uit Rosengård heb meegekregen, zo van: 'Zijn er problemen te verwachten? Is er iemand die *trouble* zoekt?' Er is altijd wel wat.

Toen was het nog wel beter. Dat was voordat iedereen me met zijn mobieltje op de foto ging zetten. Veel mensen vragen het niet eens, die drukken zomaar voor mijn neus af. Soms word ik dan kwaad en stapelgek; dat vertel ik later nog wel. Maar toen speurde ik gewoon rond en opeens zag ik haar – 'wow, dat is zij van de Forex' – en ik ging naar haar toe en zei iets als: 'Hallo, kom jij ook uit Malmö?' En zij vertelde over zichzelf: 'Ik werk daar en daar', en ik begreep er niks van. Haar carrièregedoe was toen volkomen onbegrijpelijk voor me en waarschijnlijk was ik behoorlijk arrogant. Zo gedroeg ik me in die tijd als ik ging stappen.

Ik wilde niemand te dichtbij laten komen. Maar later had ik er spijt van, ik had aardiger moeten zijn. Ik was blij als ik haar in Malmö weer zag. Ik begon haar heel vaak te zien. Ze had een zwarte Mercedes SLK. Die stond vaak geparkeerd op Lilla Torg en daar reed ik

vaak langs. In die tijd had ik niet meer mijn Merc SL, maar een rode Ferrari 360.

De hele stad wist dat ik er een had. Je hoorde vaak: ‘Kijk, daar gaat Zlatan,’ en ja, als ik me wilde verstoppen was die auto geen goed idee. Maar weet je, die jongens die me die Mercedes hadden verkocht, hadden me beloofd: ‘Je bent de enige in het land met zo’n auto!’ Dat was een verkooppraatje. Het was bullshit.

Ik zag er die zomer net zo een in de stad en ik had meteen het gevoel: laat ze naar de hel lopen, ik wil die auto niet meer, dus ik belde een paar bedrijven die Ferrari’s verkopen en vroeg: ‘Hebben jullie er een staan?’ ‘Natuurlijk,’ zeiden ze en ik ging erheen en leverde mijn SL in als deel van de betaling. Ik schoot twee-, driehonderdduizend in op het ding. Het was idioot en ik zat in die tijd niet zo geweldig goed bij kas, maar dat kon me niet schelen.

Ik was trots op mijn auto’s, het was gewoon een principekwestie, en daarom reed ik rond in een Ferrari en voelde ik me erg cool. En af en toe zag ik haar dus in haar zwarte Merc, die vrouw die Helena heette, en ik dacht: ik moet daar iets aan doen, ik kan niet alleen maar kijken. En van die kennis bij het telecombedrijf kreeg ik haar mobiele nummer. Ik dacht een tijdje na. Zal ik bellen?

Ik stuurde een sms’je: ‘Hallo, hoe gaat het? Je hebt me weleens gezien, geloof ik’, en ik ondertekende met: ‘Die met die rooie’ – hij met die rode Ferrari – en waarachtig, ik kreeg antwoord: de groeten van ‘die met die zwarte’. Gaaf, vond ik, en ik dacht: dit is misschien een begin, een start, wie weet.

Ik belde en we maakten een afspraak. Niks gek in het begin, lunches en zo. En ik ging met haar naar haar landhuis in Önsvala, bekeek de dingen waarmee ze haar huis had ingericht, duur behang en tegelkachels en al dat soort spul, en, eerlijk gezegd, ik was onder de indruk. Dat was iets nieuws. Ik had nog nooit een alleenstaande vrouw ontmoet die zo leefde, en ik begreep nog altijd niet goed wat ze deed. Ze deed iets op het gebied van marketing voor Swedish Match, maar ik snapte wel dat ze in haar vak hoog in aanzien stond, en dat beviel me.

Ze was heel anders dan de jonge meisjes die ik had ontmoet, niet zo hysterisch, totaal niet, ze was sterk. Ze hield van auto’s. Ze was van huis weggelopen toen ze zeventien was, en had zich opgewerkt. En ik was geen superster voor haar of, zoals zij het uitdrukte: ‘Kom op, Zlatan, je was niet bepaald Elvis die hier binnenkwam.’ Ik was voor haar niet meer dan een gek die zich slecht kleepte en nog niet droog was achter de oren, en af en toe plaagde ze me.

‘*Evil super bitch de luxe,*’ zei ik dan, of ‘*evilsuperbitchdelux*’ in één woord, in één adem, want zij liep altijd rond op van die enorme stilettohakken en in strakke jeans en bontjassen en zo. Ze was net Tony Montana in *Scarface*, maar dan vrouwelijk, en ik sjokte nog rond in trainingspak. We pasten zo slecht bij elkaar dat het op de een of andere manier goed voelde, en we hadden het leuk samen. ‘Zlatan, wat ben je toch dom. Je bent zo ontzettend cool,’ zei ze, en ik hoopte echt dat ze het meende. Ik was graag bij haar.

Maar aan de andere kant: zij kwam uit een keurig modelgezin uit Lindesberg, zo’n gezin waarin ze zeggen ‘schat, wil je me de melk alsjeblieft even aangeven?’, terwijl wij elkaar

aan tafel over het algemeen alleen doodsb bedreigingen naar het hoofd slingeren. Vaak begreep ik niet eens wat ze zei. Ik wist niets van haar wereld en zij niets van de mijne. Ik was elf jaar jonger, woonde in Nederland en was sowieso een wildebras met criminele gewoontes. Het was niet bepaald een *perfect match*.

Toen ik die zomer met een paar vrienden naar Båstad ging om ons naar binnen te werken bij een feest dat zij daar tijdens de tennisweek organiseerde met allerlei bekende Zweden en bigshots, wilden ze ons niet binnenlaten, in elk geval wilden ze mijn vrienden niet binnenlaten. Later was er veel heisa met haar en dat kwam, eerlijk gezegd, onder andere door auto's die ze ons had geleend en die betrokken waren bij dingen die haar niet aanstonden. Er was aldoor wat.

Ik speelde bijvoorbeeld een interland in Riga en kwam 's avonds laat in Stockholm aan. Samen met Olof Mellberg en Lars Lagerbäck nam ik een taxi naar het Scandic Park Hotel. Ons spel was niet erg om over naar huis te schrijven geweest. We hadden voor de WK-kwalificatie maar 0-0 gespeeld tegen Letland en ik heb altijd moeite om na een wedstrijd in slaap te komen, weet je, vooral als ik slecht heb gespeeld, dan malen mijn fouten maar door mijn hoofd. Dus met een paar vrienden besloot ik de stad in te gaan en een kijkje te gaan nemen in de Spy Bar aan het Stureplan. Het was al laat en ik weet nog dat ik de portier heb gegroet, en nog een heel stel anderen ook, en toen een trap op ging.

Ik stond daar boven niet lang of er kwam een meisje naar me toe, heel aanhalig. Mijn vrienden waren natuurlijk in de buurt. Als je mij ziet stappen, kun je er zeker van zijn dat er daar ergens ook altijd een paar vrienden zijn. Niet alleen vanwege al die heisa die er altijd rond mij is. Het zit ook in mijn karakter. Ik zit algauw tussen de *bad guys*. We trekken elkaar aan en dat stoort me totaal niet. Ze zijn net zo aardig als alle anderen.

Maar de lontjes zijn natuurlijk weleens kort en dit meisje kwam naar me toe en zei iets mafs, zo van: 'Ik heb veel grotere borsten dan jij.'

'Weet je het zeker?' vroeg ik terug, en toen was haar broer daar ineens. Die werd handtastelijk en nou, dat had hij niet moeten doen.

Mijn vrienden zijn niet om mee te spotten. Een van hen pakte die jongen beet en een andere haar, en ik dacht meteen: nee, hier wil ik niks mee te maken hebben. Ik wil weg. Maar ja, het was de eerste keer dat ik in de Spy Bar was, het was laat en druk; ik kon de uitgang niet vinden.

Ik kwam in de toiletten terecht. Daar waar ik had gestaan was ondertussen grote heibel en ik kreeg pijn in mijn buik. Ik had een interland gespeeld. Dit worden grote koppen in de krant, dacht ik. Dit wordt een schandaal. Toen verscheen er een portier en nu was hij niet meer zo joviaal.

'De eigenaar wil dat je de zaak verlaat.'

'Zeg maar tegen die klootzak dat ik niets liever wil,' snauwde ik, en toen ging ik met hem en een stel anderen mee naar buiten en maakte dat ik weg kwam.

Het was blijkbaar halfvier in de ochtend. Dat weet ik omdat ik werd vastgelegd op een foto van een bewakingscamera. En wat denk je? Gingen ze vertrouwelijk en zo om met

die foto? Niet echt. Hij kwam terecht in *Aftonbladet* en je hebt geen idee, het was alsof ik zeven mensen had vermoord. Alle kranten schreeuwden het uit. Blijkbaar waren mijn vrienden gearresteerd op verdenking van mishandeling en tegen mijzelf was een aanklacht ingediend wegens molestatie, stond er. Molestatie? Snap je dat? Bezopen. En zoals altijd maakten de mensen die me toevallig tegen het lijf waren gelopen carrière in de media: die portier liet weten dat de toegang tot de Spy Bar mij nu ontzegd was, want die keurige gelegenheid accepteerde geen mensen die zich niet weten te gedragen. Ik vroeg me alleen maar af: waar slaat dit verdomme op?

Ik ging terug naar Amsterdam. We moesten in de Champions League onder andere tegen Lyon. Ik weigerde met de journalisten te praten. Mido deed dat wel, en hij sprak ook namens mij. Wij probleemkinderen moesten elkaar helpen. Maar eerlijk gezegd vond ik het nu wel genoeg. Het verbaasde me niks dat bleek dat *Aftonbladet* zelf ervoor had gezorgd dat die chick een aanklacht tegen me indiende, en ik verklaarde in het openbaar: 'Ik krijg die krant nog wel. Ik daag ze voor de rechter.' Maar wat denk je? Ik kreeg geen zak, alleen een excuus. Ik was steeds meer op mijn hoede. Ik begon te veranderen.

Er had te veel ellende in de kranten gestaan en natuurlijk had ik nooit alleen maar flauwekul in de krant willen hebben in de trant van: 'Zlatan traint, Zlatan is goed, Zlatan gedraagt zich netjes.' Helemaal niet. Maar nu ging het te ver en ik wilde weer aandacht krijgen via mijn spel. Ik had het idee dat het lang geleden was sinds daar iets positiefs over was geschreven.

Want inmiddels hadden we het WK gehad en ook dat was een teleurstelling. En ik had nog wel zulke hoge verwachtingen, terwijl het er een tijdje naar uit had gezien dat ik helemaal niet mee zou gaan. Maar Lagerbäck en Söderberg selecteerden me uiteindelijk toch en ik mocht ze allebei graag. Vooral Söderberg natuurlijk, je weet wel, de knuffelbeer van de hele ploeg. Op een training wilde ik hem een keer puur voor de lol optillen en omarmen, maar toen brak ik twee van zijn ribben. Hij kon bijna niet lopen. Maar hij was leuk.

Ik weet nog dat ik een kamer deelde met Andreas Isaksson. Andreas was toen onze derde keeper en vast wel een goeie jongen. Maar wat een gewoontes, zeg! Hij sliep 's avonds om negen uur al en dan lag ik me daar te vervelen. En natuurlijk ging mijn mobiel en toen had ik zoiets van 'ha, heerlijk, eindelijk iemand om mee te praten!' Maar Andreas werd kwaad en ik hing op. Ik wilde hem niet storen. Ik ben eigenlijk best aardig. Maar de volgende avond rinkelde mijn telefoon om dezelfde tijd en toen sliep hij weer, of hij deed alsof.

'Godverdomme, Zlatan,' brieste hij, maar toen beet ik van me af. Ik bedoel: wat is dat nou? Slapen om negen uur?

'Als je je mond nog een keer opendoet, smijt ik je bed door het raam,' zei ik, en dat was blijkbaar een goed antwoord, niet alleen omdat we op de twintigste verdieping logeerden, maar ook omdat het werkte.

De volgende dag had ik een eigen kamer, vreselijk mooi, maar verder had ik persoonlijk niet zo veel succes. We zaten in de 'groep des doods', zoals hij werd genoemd: met

Engeland, Argentinië en Nigeria, en de stemming, de stadions en de velden waren zo goed dat ik meer dan ooit wilde spelen. Maar ze vonden me te onervaren. Ik werd op de bank gezet. Maar toch werd ik bij een telefonische stemming gekozen tot man van de wedstrijd. Volkomen crazy! Ze vonden mij de beste man van het veld, terwijl ik niet eens uit mijn trainingspak was geweest! Dat was die oude Zlatan-koorts weer. In werkelijkheid speelde ik alleen maar vijf minuten tegen Argentinië en even in de achtste finale tegen Senegal, en toen kreeg ik ook nog een paar kansen. Nee, ik vond dat Lars en Tommy te veel dezelfde elf lieten staan en ons jongeren niet de kans gaven. Maar het was niet anders, na het WK keerde ik terug naar Amsterdam.

Ik had een strategie. Ik zou me niet zo veel aantrekken van wat anderen zeiden, maar gewoon doorgaan. Dat was mijn doelstelling, maar het hielp niet veel, in het begin tenminste. Het seizoen begon ongeveer zoals het vorige was geëindigd: op de bank. Het gevecht om de basisplaatsen was nog steeds hard en er waren critici, onder wie die halvezool van een Johan Crujff, die altijd iets te mekkeren had en die toen al een mening had over mijn techniek.

Maar er gebeurde ook iets anders: Mido, mijn vriend, verklaarde openlijk dat hij weg wilde. Niet zo tactisch, eerlijk gezegd. Hij was niet bepaald een diplomaat. Hij was er net zo een als ik, zelfs nog erger. Later, toen hij op de bank zat tegen PSV, kwam hij de kleedkamer in en noemde ons allemaal vuile kutwijven. Dat was niet zo fraai gezegd, hij maakte een verschrikkelijke drukte en ik antwoordde dat als er hier iemand een kutwif was, dat hij dat dan was. Toen pakte hij een schaar die daar op een bank lag en smeed die naar me toe, helemaal krankzinnig. Die schaar scheerde rakelings langs mijn hoofd tegen de stenen muur en maakte daar een barst in. Ik stond natuurlijk op en gaf hem een draai om zijn oren dat het dreunde. Maar tien minuten later liepen we met de armen om elkaar heen de deur uit, en veel later hoorde ik dat onze teammanager die schaar heeft bewaard als souvenir, om aan haar kinderen te laten zien wat Zlatan bijna in zijn gezicht had gekregen, of zo. Hoe dan ook, het ging niet zo goed met Mido. Maar hij was niet haatdragend en nu had hij weer iets stoms gedaan. Koeman gaf hem een boete en behandelde hem onvriendelijk.

En dan was er nog een jongen. Rafael van der Vaart heette hij, een Nederlander, een behoorlijk arrogant type, zoals veel van de blanken in de ploeg, ook al kwam hij niet bepaald uit de hogere klasse. Hij was opgegroeid in een woonwagen en had een zigeunerleven geleid, zei hij. Hij had op straat gevoetbald met bierflesjes als doelpalen, en daar was zijn techniek goed van geworden, vond hij. Al op zijn tiende was hij bij de jeugdopleiding van Ajax gekomen, hij had hard getraind en ja, hij was goed geworden. Het jaar daarvoor was hij nog tot grootste talent van Europa gekozen of zoiets. Maar hij probeerde de stoere bink uit te hangen, hij wilde opvallen, de baas spelen. Al vanaf het begin was er concurrentie tussen ons.

Nu was hij geblesseerd aan zijn knie en doordat hij én Mido niet speelden, stond ik thuis tegen Lyon in de basis. Het was mijn debuut in de Champions League en dat was natuurlijk fantastisch. De Champions League was een oude droom. Het stadion ging

geweldig tekeer en er waren een hoop vrienden van me, ik had voor ongeveer tien man kaartjes geregeld aan de lange kant, bij het doel. Ik weet nog dat ik vroeg in de wedstrijd een bal kreeg van Jari Litmanen, de Fin. Ik mocht hem graag.

Litmanen had voor Barcelona en Liverpool gespeeld en was nu net terug bij Ajax, en hij had meteen een pushend effect op me. Veel jongens bij Ajax speelden vooral voor zichzelf, weet je. Ze wilden niets liever dan verkocht worden naar een grotere club en vaak had ik het gevoel dat we meer tegen elkaar speelden dan tegen de andere clubs. Maar Litmanen was echt een teamspeler. Zoals hij het deed, zo hoorde het, dacht ik. Toen ik de bal van hem kreeg, maakte ik een rush langs de zijlijn en kwam twee verdedigers tegen, een recht voor me en een rechts daarvan. Ik had al vaak in zulke situaties gestaan en ze uit en te na geanalyseerd.

Het was ongeveer net zo'n situatie als tegen Henchoz in de wedstrijd tegen Liverpool, maar nu waren het twee man. Ik maakte een dribbel naar links, een tweevoeter, en die verdedigers zaten boven op me. Het leek een *dead end*, maar toen zag ik een gaatje tussen die twee door, een klein gangetje, en voordat ik het wist, was ik erdoorheen en stond ik voor het doel. Daar zag ik nog een opening en ik schoot: een afstandsschot, dat via de paal het doel in ging. Ik dacht dat ik gek werd.

Het was niet alleen een doelpunt, het was ook mooi. Ik rende als een idioot naar mijn vrienden aan de kant van het veld en juichte samen met hen. De hele ploeg kwam achter me aan, heel komisch, en niet veel later maakte ik nog een goal. Waanzinnig eigenlijk. Twee doelpunten bij mijn debuut in de Champions League. Er was sprake van dat Roma achter me aan zat, en Tottenham ook trouwens.

Het was een doorbraak. En normaal gesproken is het zo: als het voetbal goed gaat, heb ik geen enkel probleem. Maar privé zat het nog niet helemaal lekker. Ik was daar in Nederland nog niet goed ingeburgerd. Ik bevond me in een soort vacuüm. Ik was veel te vaak in Malmö, haalde stommiteiten uit en hield contact met Helena, meestal via sms, zonder dat ik echt wist waar we mee bezig waren. Was het zomaar iets gekks of was het iets anders?

In oktober speelden we in het Råsunda-stadion een EK-kwalificatiewedstrijd tegen Hongarije. Het was een fijn gevoel om daar weer te zijn. Ik was het gejuich van het jaar daarvoor niet vergeten, maar het begon niet goed. Een paar Stockholmse kranten hadden geschreven dat ik een dikdoener was, die zich met de ellebogen opwerkte. Het was een belangrijke wedstrijd. Als we verloren, kwam de EK-droom in gevaar, en het leek wel of niet alleen ik maar ook het nationale elftal iets te bewijzen had. Maar Hongarije maakte al na vier minuten 1-0. En hoeveel kansen we ook kregen, we konden ze niet verzilveren. Het was of de duvel ermee speelde. In de vierenzeventigste minuut kwam er een hoge voorzet van Mattias Jonson en ik sprong op om te koppen. De keeper, Gábor Király, sprong tegen me aan en probeerde de bal weg te stompen. Ik weet niet of hij de bal heeft geraakt. Maar mij wel in elk geval. Alles werd zwart. Ik zakte in elkaar.

Ik was vijf of tien seconden van de wereld en toen ik weer bijkwam, stonden de spelers om me heen. Ik begreep er niks van. Wat was er aan de hand? Wat gebeurde er? Er was een hoop kabaal op de tribunes en mijn medespelers zagen er blij uit, maar ook bezorgd.

‘Goal,’ zei Kim Källström.

‘Echt? Van wie?’

‘Van jou. Je hebt hem erin gekopt.’ Ik weet nog dat ik groggy en misselijk was. Er kwam een brancard en daar werd ik op gelegd.

De teamarts, Anders Valentin, was er en ik werd van het veld gedragen. Maar toen hoorde ik het gejuich weer: ‘Zlatan, Zlatan!’ Het hele stadion brulde en ik zwaaide naar het publiek. Het deed me echt goed, en de hele ploeg leefde op, al bleef het bij 1-1 en hadden we moeten winnen. Zo had Kim Källström in de slotminuten een overduidelijke penalty moeten hebben, maar de scheidsrechter wilde het niet zien. Maar ik herinner me dat nog goed: dat je je zo slecht en toch zo goed voelt.

Niet veel later werd ik op een andere manier ziek: vreselijke koorts, die in het hele land maar 250 mensen kregen. En ook toen gebeurde er iets onverwachts wat tot grote veranderingen leidde.

Het was twee dagen voor kerst. Ik was bij mijn moeder. Ik had misschien geen geweldige seizoenstart gehad, maar ik was toch best tevreden. Ik had vijf doelpunten gemaakt in de Champions League, zelfs meer dan in de competitie, en ik weet nog dat Koeman tegen me zei: ‘Hé, Zlatan, er is ook nog een competitie’, maar ik functioneerde toch redelijk. Van meer tegenstand raakte ik alleen maar geprikkeld. En hoe dan ook, nu was ik thuis, in Rosengård.

We hadden vrij tot begin januari. Dan zouden we op trainingskamp naar Portugal en een wedstrijd spelen in Caïro. Ik had ook echt rust nodig. Maar het was druk bij mijn moeder en iedereen schreeuwde, maakte lawaai en vloog elkaar in de haren. Nergens was het een beetje rustig. Mijn moeder, Keki, Sanela en ik waren thuis. Wij vierden kerst altijd net als iedereen, met een eenvoudig kerstdiner om vier uur en daarna de cadeautjes, en het had heus heel gezellig kunnen worden. Maar nu had ik het gevoel dat ik er niet tegen kon. Ik had hoofdpijn en alles deed zeer. Ik moest hier weg, ergens heen waar ik rust had, of toch in elk geval met iemand van buiten de familie kon praten. Alleen... wie kon ik bellen?

Iedereen vierde toch zijn eigen Kerstmis. Kerstmis is heilig. Maar... Helena misschien? Ik probeerde het. Niet dat ik er veel van verwachtte. Ze werkte nu aan één stuk door en anders was ze waarschijnlijk bij haar ouders in Lindesberg. Maar nee, ze nam op. Ze was in haar landhuis in Önsvala. Ze hield niet van kerst, zei ze.

‘Ik voel me zo beroerd,’ zei ik.

‘Och, arme ziel!’

‘Ik kan dat circus thuis niet aan!’

‘Kom maar hierheen,’ antwoordde ze. ‘Ik zorg wel voor je.’ Dat was eerlijk gezegd nogal verrassend.

We hadden weleens samen koffie gedronken en ge-sms’t, maar ik had nog niet bij haar overnacht. Maar het klonk natuurlijk perfect, dus ik vertrok, zo van: ‘Sorry, mam, ik moet

weg.’

‘Dus nou vier je ook al geen Kerstmis met ons?’

‘Sorry.’

In Önsvala stopte Helena me in bed en de omgeving was rustig en stil. Dat was precies wat ik nodig had. Het was heerlijk en ik vond het helemaal niet gek om bij haar te zijn in plaats van bij mijn familie. Het was vanzelfsprekend en spannend tegelijk.

Maar het ging niet beter met me. Ik was helemaal op. De volgende dag was kerstavond en ik had mijn vader beloofd dat ik even bij hem langs zou komen. Mijn vader doet niet aan kerst. Hij scharrelt zoals gewoonlijk in z’n eentje thuis rond. Maar je weet, sinds die dag op veld 1 in Malmö hadden we geweldig goed contact. Het was alsof alles uit mijn jeugd, toen hij zich niet erg om me bekommerde, verdwenen was. Hij was een paar keer in Amsterdam naar mijn wedstrijden komen kijken en het was min of meer voor hem dat ik achter op mijn shirt ‘Ibrahimovic’ had laten zetten in plaats van ‘Zlatan’. Maar nu was hij weer ladderzat. Ik kon er niet tegen, geen seconde, en ik maakte meteen rechtsomkeert naar Helena.

‘Ben je al terug?’

‘Ik ben terug.’

Dat was vrijwel alles wat ik nog kon zeggen. Daarna werd ik doodziek, 41 graden koorts ongeveer. Ik zweer het. Ik heb me nooit van mijn leven zo lamkendig gevoeld. Het was een of andere supergriep. Er waren maar een paar honderd mensen in het land die hem kregen. Ik lag drie dagen in bed en Helena moest me douchen en mijn voorhoofd deppen en mijn lakens verschonen, die drijfnat waren van het zweet, en ik ijlde en kreunde, en toen gebeurde er iets. Ik weet het niet. Maar tot die tijd was ik voor haar vooral die stoere Joego. Die de maffioso uithing in protserige auto’s en die wel heel cool was – tenminste, dat hoop ik – maar toch niet direct haar type.

Nu was ik helemaal kapot, een wrak, en dat vond ze in zekere zin fijn, zegt ze. Ik werd menselijk. Er kwamen barsten in mijn vernis. Toen ik weer wat opknapte, ging ze weg om films te huren en toen zag ik voor het eerst Zweedse thrillers – Beck en dat werk, en er ging een wereld voor me open. Ik dacht: shit, wordt dat in Zweden gemaakt? Ik was er helemaal weg van en we zaten daar samen naar de ene na de andere film te kijken, heel gezellig. Maar we bleven niet meteen bij elkaar, hoor, helemaal niet.

Ze kwam en ging in die dagen; ze ging naar haar werk, kwam weer terug en zorgde voor me. We begrepen elkaar soms niet en we wisten nog altijd niet wat we wilden, we waren nog altijd volkomen verschillend en pasten niet bij elkaar, en zo. Maar toen is het begonnen, geloof ik. Het voelde goed om bij haar te zijn en als ik weer in Nederland was, verlangde ik naar haar. Zo van: waar is ze?

‘Kun je niet naar Nederland komen?’ vroeg ik, en dat deed ze. Ze zocht me op in Diemen. Dat was fijn. Maar je kunt niet zeggen dat ze onder de indruk was van mijn rijtjeshuis. Ik had het ondertussen behoorlijk naar m’n zin daar en zorgde ervoor dat de koelkast vol bleef. Maar zij zegt dat ze mijn vloer moest schrobben, dat het er overal

verschrikkelijk uitzag, dat ik maar een stuk of drie bordjes had, die dan ook nog niet bij elkaar hoorden, dat de muren er idioot uitzagen – paars, geel en abrikooskleurig door elkaar heen –, dat de vloerbedekking helemaal nergens bij paste en dat het allemaal een grote ramp was. Bovendien kleepte ik me natuurlijk droevig, lag ik alleen maar met mijn videospelletjes in bed, lagen er overal snoeren en rommel en was het nergens netjes.

‘Evil super bitch,’ zei ik.

‘Evilsuperbitchdelux’ in één adem.

Toen ze weg was, miste ik haar. Ik begon haar steeds vaker te bellen en te sms’en, maar ik geloof dat ik een beetje tot rust kwam. Godsamme, dit was toch een meid met klasse! Ze leerde me dingen, bijvoorbeeld hoe visbestek eruitziet, hoe je wijn drinkt. In die tijd dacht ik zo ongeveer dat je een glas van een prachtig wijnjaar gewoon als een glas melk achterovergoot. Maar nee, nee, je moest blijkbaar als een trutje zitten te nippen. Ik begon van alles te begrijpen. Maar ik bleef natuurlijk een lastige gast. Ik bleef de hele tijd naar Malmö gaan, en niet alleen maar voor de liefde.

Op een dag kwam ik met een paar gabbers bij haar huis in Önsvala. We slipten rond op haar grindpaden en daar werd ze helemaal gek van. Ze brulde dat alles mooi aangeharkt was en dat het nu allemaal een puinhoop was. Ik kreeg natuurlijk een slecht geweten. Ik moest er iets aan doen, dacht ik. Ik stuurde mijn broertje. Die kwam en kreeg een hark in zijn handen, maar we hadden bij ons thuis natuurlijk geen verstand van harken en wat mijn broertje deed was niet bepaald een succes. Ik kreeg weer te horen dat ik niet goed snik was, maar toch heel cool, gelukkig. Een andere keer had ik haar een Sony Vaio gegeven, een laptop. Maar toen kregen we ruzie en toen vond ik dat ze die laptop niet mocht houden.

Dus ik gaf Keki, mijn broertje, een nieuwe opdracht. Haal dat ding terug, zei ik, en Keki luistert meestal – nou ja, soms – dus hij ging erheen, maar wat denk je? We konden de pot op, zei Helena. Ze was niet van plan om wat dan ook terug te geven. En niet veel later waren we weer verzoend. Maar mijn leven was een chaos.

We deden onder andere dat met die *airbombs*. We kochten ze van iemand die ze illegaal thuis maakte, echt sterke dingen. In die tijd kenden we een man die een worstkraam had in Malmö. Deed geen vlieg kwaad, integendeel. Maar we spraken af dat we bij hem eens voor wat vuurwerk moesten zorgen, zomaar voor de lol. Daar hadden we een auto voor nodig die niks met ons te maken had, en omdat Helena nogal wat contacten had, vroeg ik haar: ‘Kun jij een dikke kar regelen?’ En ja hoor, ze zorgde voor een Lexus. Ze dacht waarschijnlijk dat we er iets heel braafs mee gingen doen. Maar we gingen naar de worstkraam, stopten daar een *airbomb* in de brievenbus en hij vloog in de lucht, die brievenbus dan. Een doffe dreun en hij vloog in zeven miljoen stukjes.

Dezelfde nacht, toen we toch bezig waren, belden we Keki. ‘Zin in een lolletje?’ Dat had hij waarschijnlijk helemaal niet, maar we reden naar zijn vriendin. Daar sliepen ze. We gooiden twee bommen in haar tuin. Dat gaf ook daar een gigantische klap en er was een hoop rook en rotzooi en grasplaggen die in de rondte vlogen, en zijn vriendin schrok

natuurlijk: ‘Jezus, wat was dat?’ Keki hield zich van den domme, weet je: ‘Godsamme, wat kan dat nou zijn? Wat raar! Wat erg!’ Maar hij wist het natuurlijk wel. Nou ja, je begrijpt wel, dat waren kwajongensstreken. Ik heb altijd behoefte gehad aan dat soort dingen. Ze gebeuren nog steeds wel, eigenlijk, maar ja, mijn Ajaxtijd was wel mijn gekste tijd. Dat was voordat Mino Raiola en Fabio Capello me een beetje in het gareel kregen.

Ik weet nog dat ik meubels voor mijn oudere broer kocht bij de Ikea. Hij mocht uitkiezen. Ik had mijn familie toen al best veel geholpen. In de loop van de tijd had ik een rijtjeshuis voor mijn moeder gekocht in Svågertorp en een auto voor mijn vader, ook al was hij natuurlijk zo trots dat hij hem niet wilde aannemen. Maar deze keer bij de Ikea had ik een vriend bij me, en we hadden alle spullen op van die boodschappenkarren gelegd. Een van die wagens reed iets te ver door. Hij ging voorbij de kassa en mijn vriend had het meteen door, natuurlijk, hij was slim: ‘Ga maar door, ga maar, ga maar!’ Ik bleef doorlopen, en zo kregen we een heleboel van die spullen voor niks. Dat vonden we natuurlijk leuk.

Maar je moet niet denken dat het om het geld ging. Het was de kick. Het was de adrenaline, het was alsof je kind was in een warenhuis. Maar ja, natuurlijk, af en toe ging er ook iets niet helemaal goed. Met die Lexus bijvoorbeeld. Die werd op een verdachte plek gezien en van alle kanten gerapporteerd, en dat was pijnlijk voor Helena. ‘Zeg, die auto die jij hebt gehuurd, die wordt in verband gebracht met een of andere explosie.’ Ik begrijp het wel: ze kwam door mij in een kwaad daglicht te staan.

En toen was er een Porsche Cayenne. Die had ze op dezelfde manier voor ons geregeld. Maar we reden er per ongeluk een greppel mee in toen we terugkwamen uit Båstad en toen zat hij een beetje in de prak. Daar werd ze kwaad om en dat snap ik ook wel. En op de koop toe werd er ingebroken. Helena had hard gewerkt, niet alleen als marketing manager, maar ook nog in een restaurant, om haar huis in Önsvala te kunnen kopen. In een flatje van mij aan Lilla Torg in Malmö bewaarde ze een paar mooie spullen. Ze had zich behoorlijk uitgesloofd om die bij elkaar te krijgen, dus het moet zeer hebben gedaan toen er op een dag werd ingebroken en haar Bang & Olufsen en nog een hoop andere dingen werden gejat. Dat snap ik.

Maar Helena dacht dat ik wist wie het had gedaan. Dat denkt ze nog steeds. Maar ik heb geen idee. Ik zweer het. Natuurlijk wordt er veel gekletst in de kringen waarin in toen verkeerde. *What goes around, comes around*, zoiets. Weet je, ik stond een keer een nacht voor mijn moeders huis geparkeerd; toen kwam er een vent en die jatte de banden van mijn Merc CL. Ik kwam er om vijf uur ’s morgens achter en toen had het gerucht zich al verspreid en stonden er politiefotografen en journalisten voor de deur, dus ik bleef binnen. Maar ik vroeg wat rond en het duurde niet lang of ik was erachter wie het had gedaan, en na een week had ik die banden terug. Maar wie er bij Helena had ingebroken ben ik nooit te weten gekomen. Sorry, Helena.

Soms begrijp ik eerlijk gezegd niet dat ze zo veel geduld met me had. Ze had zich nogal een gek op de hals gehaald. Maar ze hield vol, dat was kranig, en ik denk dat ze ook wel wat resultaat ziet.

Vroeger was ik toch behoorlijk eenzaam en had ik geen klankbord, niet over alledaagse

dingen of dingen die me dwarszaten. Maar nu kreeg ik vaste gewoontes en iets om naar te verlangen. Helena kwam steeds vaker naar Amsterdam en we werden een soort gezinnetje, vooral toen ze die dikke Hoffa aanschafte, die we in Italië pizza en mozzarella gingen voeren.

Maar voor het zover was, gebeurde er nog heel wat. Nu kwam er schot in mijn carrière en ik nam weer revanche.

Er werd veel gepraat over Marco van Basten. Ik had zijn rugnummer geërfd en moest op het veld in zijn sporen treden en al dat soort dingen, heel vleierend. Maar ik begon het zat te worden. Ik wilde geen nieuwe Van Basten zijn. Ik was Zlatan, en meer niet. Dus nee, wilde ik wel schreeuwen, begin nou niet weer over die vent, daar heb ik nu wel genoeg over gehoord. Hoewel... het was natuurlijk wel ontzettend cool toen hij in *in person* opdook, dat was van ‘wow, wil hij met mij praten?’

Van Basten is een legende, een van de beste spitsen aller tijden, misschien niet van dezelfde klasse als Ronaldo, maar toch... Hij had 227 doelpunten gemaakt en was de grote man bij AC Milan geweest. Hij stond bekend om zijn spelopvatting, zijn volleys en zijn scherpte voor het doel. Het was toen zeven of acht jaar geleden dat hij was gestopt met spelen en ruim tien jaar sinds hij door de FIFA tot beste voetballer van de wereld was gekozen. Hij had net een trainerscursus gedaan bij de KNVB en zou assistent-trainer bij de jeugd van Ajax worden, een eerste stap in zijn trainerscarrière. Daarom was hij aanwezig bij onze trainingen.

Ik voelde me een klein jongetje tegenover hem, tenminste in het begin. Maar ik wende eraan, we spraken elkaar bijna elke dag en we deden een hoop leuke dingen samen. Voor elke wedstrijd prikkelde hij me. We sloten heel wat weddenschappen en zo.

‘En, hoeveel doelpunten ga je maken? Ik denk één.’

‘Één? Welnee! Minstens twee!’

‘Gelul. Wedden?’

‘Waar wedden we om?’

Zo ging het de hele tijd. Hij gaf me veel adviezen en shit, hij was echt een leuke kerel. Hij ging zijn eigen gang en trok zich er helemaal niks van aan wat zijn bazen ervan vonden. Hij was volkomen onafhankelijk. Ik kreeg in die tijd kritiek omdat ik niet genoeg meeverdedigde en zelfs omdat ik gewoon bleef staan als de tegenstander in de aanval was. Ik had er natuurlijk wel over nagedacht en ik vroeg me af wat ik eraan moest doen. Ik vroeg het aan Van Basten.

‘Luister niet naar de trainers!’ zei hij.

‘Huh?’

‘Je moet je energie niet verspillen met verdedigen. Die moet je gebruiken om aan te vallen. Jij dient de ploeg het beste door aan te vallen en doelpunten te maken, niet door je

kapot te rennen naar achteren.’ Dat ging er bij mij wel in. ‘Je moet je energie bewaren om doelpunten te maken.’

Met kerst gingen we op trainingskamp in Portugal en tegen die tijd was Beenhakker opgestapt als technisch directeur en vervangen door Louis van Gaal. Van Gaal was een arrogant type. Een beetje zoals Co Adriaanse. Hij wilde een dictator zijn, maar zonder enig gevoel voor humor. Als speler was hij niet bijzonder geweest, maar in Nederland had hij veel status omdat hij als trainer de Champions League had gewonnen met Ajax en daar een of andere onderscheiding voor had gekregen.

Van Gaal praatte graag over spelsystemen. Hij was een van die mensen bij de club die over spelers praatte als nummers, zo van: ‘de 5 gaat hierheen en de 6 daarheen’, en ik was blij dat ik niks met hem te maken had. Maar toen in Portugal ontkwam ik er niet aan. Ik moest bij Van Gaal en Koeman komen om te horen wat ze vonden van mijn inzet in de eerste helft van het seizoen. Het was zo’n functioneringsgesprek waarbij je een cijfer kreeg. Daar hielden ze van bij Ajax. Ik kwam een kamer binnen en ging tegenover Van Gaal en Ronald Koeman zitten. Koeman glimlachte. Van Gaal zag er chagrijnig uit. Die man heeft een bokseersneus en hij doet je soms denken aan een bulldog.

‘Zlatan,’ begon Koeman, ‘je hebt fantastisch gespeeld, maar je krijgt maar een acht. Je hebt niet genoeg meeverdedigd.’

‘Oké, goed,’ zei ik, en ik wilde gaan. Ik mocht Koeman wel, maar kon niet tegen Van Gaal en ik dacht: oké, prima, een acht is genoeg. Mag ik nou gaan uitrusten?

‘Weet je hoe verdedigen gaat?’

Van Gaal bemoeide zich ermee, en ik zag aan Koeman dat hij zich er ook aan ergerde.

‘Dat hoop ik,’ antwoordde ik.

Daarna begon Van Gaal het uit te leggen en geloof me, dat al ik al eerder gehoord. Het was het oude liedje dat nummer 9, ik dus, rechts verdedigt als de 10 naar links gaat en omgekeerd, en hij zette een hoop pijlen en eindigde met een tamelijk hard: ‘Heb je dat begrepen? Snap je dat?’ Ik vatte het op als een aanval.

‘Je kunt alle spelers om drie uur ’s nachts wakker maken,’ zei ik, ‘en vragen hoe ze moeten verdedigen, en ze dreunen het op in hun slaap: de 9 rent hierheen en de 10 daarheen. Dat weten we allemaal wel en we weten dat u dat bedacht hebt. Maar ik heb met Van Basten getraind en hij vindt het tegenovergestelde.’

‘Pardon?’

‘Van Basten zegt dat nummer 9 zijn energie moet bewaren om aan te vallen en te scoren en eerlijk gezegd weet ik niet naar wie ik moet luisteren. Van Basten, de legende, of Van Gaal?’ zei ik en ik legde vooral de nadruk op de woorden ‘Van Gaal’, alsof dat een totaal onbeduidende figuur was, en wat denk je? Vond Van Gaal dat leuk? Hij kookte helemaal. *Naar wie moet ik luisteren, naar een legende of naar Van Gaal?*

‘Ik moet gaan,’ zei ik, en ik vertrok.

Er gingen weer geruchten dat Roma achter me aan zat. Roma werd getraind door Fabio Capello, een keiharde coach, die topspelers zonder problemen op de bank kon zetten of op hun donder kon geven. Dezelfde Capello die Van Basten in zijn beste jaren had getraind bij Milan, die hem beter had gemaakt dan ooit. Natuurlijk besprak ik het met Van Basten. ‘Wat denk jij? Zou Roma niet geweldig zijn? Zou ik het daar redden?’

‘Blijf bij Ajax,’ zei hij. ‘Je moet je als spits nog ontwikkelen voordat je naar Italië gaat.’

‘Hoezo?’

‘Het is daar veel harder. Hier krijg je misschien vijf, zes kansen per wedstrijd om te scoren, in Italië maar één of twee, en dan moet je kunnen profiteren.’ En ja, dat was ik tot op zekere hoogte wel met hem eens.

Het ging nog niet helemaal goed met me. Ik maakte nog steeds te weinig doelpunten en ik moest nog veel leren. Ik moest effectiever worden in het doelgebied. Maar toch, Italië was al van jongs af aan mijn droom en ik dacht dat mijn speelstijl daar wel zou passen, dus ik ging naar mijn zaakwaarnemer, Anders Carlsson. ‘Wat is er aan de hand? Loopt er iets voor me?’ Natuurlijk, Anders wilde wel. Hij zocht het uit en meldde zich weer. Maar waar kwam hij mee?

‘Southampton heeft belangstelling,’ zei hij.

‘Jezus! Southampton! Is dat mijn niveau?’

Southampton!

In die tijd kocht ik mijn Porsche Turbo, een heerlijke, maar levensgevaarlijke auto, eerlijk gezegd. Het leek wel een gocart. Als ik erin zat, werd ik gek. Ik was met een vriend met die Porsche in Småland en bij Växjö gaf ik gas. Ik reed 250; dat deed ik in die tijd wel vaker. Alleen, toen ik remde, hoorden we politiesirenes.

De politie zat achter ons aan en ik dacht: ai, lastige situatie, wat doe ik? Ik kan stoppen en zeggen: ‘Sorry, hier hebben jullie mijn rijbewijs.’ Maar eerlijk gezegd: de krantenkoppen... Wilde ik die? Kon ik in dit stadion van mijn carrière een discussie gebruiken over Zlatan die als een gek reed? Niet echt, hè? Ik keek in de achteruitkijkspiegel. We reden op een tweebaansweg, er was tegemoetkomend verkeer en de politie lag vier wagens achter ons. Ze konden geen kant op, ze zaten ingesloten en ik had een Nederlands kenteken.

Ze konden me niet opsporen, en ik dacht: *what the hell*, ze hebben geen kans. Dus toen we op een grotere weg kwamen, trok ik op en scheurde ervandoor. Ik accelereerde zo dat ik verdomme over de 300 reed en toen hoorden we die sirenes natuurlijk nog wel – wiew, wiew – maar steeds zwakker. De politieauto bleef steeds verder achter en uiteindelijk, toen we hem niet meer in de achteruitkijkspiegel zagen, sloegen we af, reden een tunnel in en bleven daar staan wachten, net als in de film, weet je wel, en zo ontsnapten we.

Zulke dingen had ik vaker met die auto. Ik weet nog dat ik Anders Carlsson, mijn zaakwaarnemer, een keer bij me had. Hij moest naar zijn hotel en van daar naar het

vliegveld. We reden door een bocht en het stoplicht stond op rood, maar jezus, ik kon niet meer remmen, niet met die auto. Ik gaf gas, vroem, en hij zei: ‘Ik geloof dat het stoplicht op rood stond.’

‘Echt waar?’ vroeg ik. ‘Dat moet ik dan gemist hebben.’ En ik scheurde door, rechtsaf, linksaf, de stad in. Ik gaf flink gas en ik zag dat hij helemaal begon te zweten. Toen kwamen we bij het hotel. Hij deed het portier open en liep zonder iets te zeggen weg. De volgende dag belde hij me op, helemaal buiten zinnen. ‘Dat was het waanzinnigste wat ik ooit heb meegemaakt.’

‘Wat?’ vroeg ik.

Ik deed alsof ik het niet begreep.

‘Dat autoritje,’ zei hij.

Anders Carlsson was geen man voor mij; dat werd steeds duidelijker. Ik had een andere zaakwaarnemer nodig, een die niet zo nauwkeurig was met regels en stoplichten, en gelukkig was Anders toen net bij IMG weg omdat hij voor zichzelf wilde beginnen, en daarom had hij me een nieuw contract aangeboden. Maar omdat ik dat nog niet had ondertekend, was ik vrij man. Alleen, wat moest ik doen met mijn vrijheid? Ik had geen idee. In die tijd praatte ik maar met weinig mensen over voetbal.

Ik had Maxwell natuurlijk en nog een paar ploeggenoten, maar daar had ik niet zo veel aan: er was overall concurrentie en ik wist niet wie ik kon vertrouwen, vooral niet als het over zaakwaarnemers en transfers ging. Iedereen in de ploeg wilde naar een topclub. Ik had het idee dat ik een buitenstaander moest hebben. Ik dacht aan Thijs.

Thijs Slegers was journalist. Hij had me geïnterviewd voor *Voetbal International* en ik mocht hem meteen. We hadden elkaar over de telefoon gesproken en ook nog na het interview. Hij was een beetje een klankbord voor me geworden en hij kende me toen al goed, geloof ik. Hij wist hoe ik in elkaar zat en van wat voor mensen ik hield. Ik belde hem op en legde de situatie uit.

‘Ik heb een andere zaakwaarnemer nodig. Wie zou het beste voor me zijn?’ vroeg ik. En Thijs is een goeie vent, weet je.

‘*Let me think about it!*’ zei hij en ja, ik liet hem denken. Ik wilde niks overhaasts doen.

‘*Listen,*’ zei hij later, ‘ik kan twee zaakwaarnemers bedenken. De ene is het bedrijf dat voor Beckham werkt. Dat schijnt geweldig te zijn. En dan is er nog een man. Maar eh...’

‘Maar wat?’

‘Dat is een maffioso.’

‘Maffioso klinkt goed,’ zei ik.

‘Ik vermoedde al dat je zoiets zou zeggen.’

‘Prachtig. Regel maar een afspraak!’

Die man was dus geen maffioso. Hij deed alleen maar zo. Hij heette Mino Raiola, en ik had weleens van hem gehoord. Hij was Maxwells zaakwaarnemer en via Maxwell had hij zelf een paar maanden geleden geprobeerd contact met me op te nemen. Want zo werkt hij. Mino gaat altijd via via. Hij zegt altijd: ‘Als je zelf *approacht*, ben je in het nadeel. Dan sta je met je pet in je hand.’

Maar bij mij was dat niet zo goed gegaan. Ik had arrogant gedaan en tegen Maxwell gezegd: ‘Als hij iets concreets heeft, mag hij komen, anders ben ik niet geïnteresseerd.’ Maar Mino had alleen maar de groeten terug gedaan. ‘*Tell this Zlatan to go and fuck himself*,’ en ook al was ik toen vast kwaad geworden, nu ik iets meer over hem te weten kwam, prikkelde het me alleen maar. Ik ben zo opgegroeid, hè, met ‘loop naar de hel’ en zo. Ik voel me thuis in die taal van de voorstad en ik vermoedde dat Mino en ik eenzelfde soort achtergrond hadden.

We hadden geen van beiden iets cadeau gekregen. Mino is geboren in Zuid-Italië, weet je, in de provincie Salerno. Maar toen hij één jaar was, verhuisde hij met zijn ouders naar Nederland, waar ze een pizzarestaurant begonnen, in Haarlem. Mino moest als jongen schoonmaken en afwassen, en bijspringen als ober. Maar hij maakte carrière. Hij ging de financiële zaken van het restaurant regelen, dat soort dingen.

Het was alsof hij zich had voorgenomen zich in één sprong op te werken. Als tiener was hij al met duizend dingen tegelijk bezig: hij studeerde rechten, hij was zakenman en hij leerde talen. Hij was een vechter. En hij hield van voetbal, al was hij geen geweldige speler. Hij besloot al gauw zaakwaarnemer te worden.

In Nederland bestond vroeger een heel idioot systeem dat bepaalde dat spelers verkocht mochten worden volgens een bepaald tarief, gebaseerd op leeftijd en nog een hoop flauwekul, en daar ging hij tegen in. Hij was net twintig toen hij de KNVB voor de rechter daagde en hij begon ook echt niet met kneusjes. Al in 1993 verkocht hij Bergkamp aan Inter en in 2001 zorgde hij ervoor dat Nedved voor 41 miljoen euro naar Juventus ging.

Toch was Mino geen – nog geen – overdreven grote spelersmakelaar, maar ze zeiden dat hij in opkomst was, dat hij voor niemand bang was en bereid was om alle mogelijke trucs uit te halen, en dat klonk natuurlijk goed. Ik wilde per slot van rekening niet weer een aardig ventje, ik wilde gekocht worden en een goed salaris krijgen. Daarom besloot ik indruk te maken op die Mino.

Toen Thijs een afspraak voor ons had geregeld in het Okura Hotel in Amsterdam trok ik mijn coolste bruine leren jasje aan, van Gucci. Ik was niet van plan mezelf weer belachelijk te maken in mijn trainingspak en me nog een keer te laten bedonderen. Ik deed mijn gouden horloge om, nam mijn Porsche en parkeerde die voor de zekerheid voor de deur. Zo van: ‘hier ben ik’.

Ik ging het Okura in en dat hotel, zeg. Dat ligt aan het Amstelkanaal, is ontzettend chic en luxe, en ik dacht: nou komt het erop aan, nou moet ik me laten zien, iets uitstralen van ‘hier komt een man die gewend is big business te doen’, en ik ging naar het sushirestaurant. Daar hadden we afgesproken. Wat voor type ik had verwacht weet ik niet,

waarschijnlijk een of andere krijtstreep met een nog heftiger gouden horloge dan dat van mij. Maar verdomme, wie komt er binnen? Een vent in spijkerbroek en Nike-T-shirt en met zo'n buikje, nou ja, als die jongens van *The Sopranos*.

Wat krijgen we nou? Moet dat een zaakwaarnemer voorstellen, die kabouter? En toen we bestelden, wat denk je? Nam hij sushi met avocado en garnalen? Hij nam een gigantische lading pasta en die schrokte hij naar binnen. Hij at als een gek. Maar toen begon hij te praten en dat was meteen hard en raak, niks geen mooipraterij. Ik wist meteen: dit klikt, dit gaat recht naar binnen en ik zei tegen mezelf: met deze man wil ik werken. We denken op dezelfde manier en ik wilde hem al de hand geven op onze samenwerking.

Maar weet je wat hij deed, die smeerlap? Hij haalde vier A4'tjes tevoorschijn die hij van internet had gehaald, en daar stonden een hoop namen en getallen op, zo van: Christian Vieri, 27 wedstrijden, 24 doelpunten; Filippo Inzaghi, 25 wedstrijden, 20 doelpunten; David Trezeguet, 24 wedstrijden, 20 doelpunten; en onderaan: Zlatan Ibrahimovic, 25 wedstrijden, 5 doelpunten.

'Denk je dat ik je kan verkopen met zo'n statistiek?' vroeg hij, en ik dacht: wat is dat voor een aanval? Maar dan kende hij mij nog niet.

'Als ik twintig doelpunten had gemaakt, had mijn moeder me ook wel kunnen verkopen,' counterde ik, en toen was hij stil. Hij moest lachen, weet ik tegenwoordig. Maar toen hield hij zijn spelletje vol. Hij wilde zijn overwicht niet verliezen.

'*You are right.* Maar eh...'

Wat nou weer, dacht ik. Het klonk alsof hij opnieuw aanviel.

'Jij vindt jezelf wel heftig, hè?'

'Hoezo?'

'Jij denkt dat je indruk op me maakt met je horloge, je colbertje en je Porsche. Maar dat doe je niet. Helemaal niet. Het stelt niks voor, vind ik.'

'Oké.'

'Wil je de beste van de wereld worden? Of degene die het meest verdient en dit soort spullen kan showen?'

'De beste van de wereld!'

'Goed zo! Want als je de beste van de wereld wilt worden, komt de rest vanzelf. Maar als je alleen maar op geld uit bent, wordt het niks, snap je?'

'Ik snap het. Ik wil samenwerken met jou!'

'*No, no. Think about it first, and let me know,*' zei hij, en toen was ons gesprek afgelopen.

Mino had voor zeven man gegeten of zo en ik ging daar weg met het gevoel van 'goed, dan denk ik er wel over na'. Ik kan ook best een beetje cool zijn en hem laten wachten.

Maar nee, ik zat nog maar net in de auto of het begon te kriebelen. Ik belde hem: ‘Hoor eens, ik kan niet wachten, ik wil nu meteen met je samenwerken.’

Hij zei niets.

‘*Allright*,’ zei hij toen, ‘maar als je met mij wilt samenwerken, moet je doen wat ik zeg.’

‘*Sure*, absoluut.’

‘Je moet je auto’s verkopen, je moet je horloges verkopen en drie keer zo hard gaan trainen. Want je cijfers zijn waardeloos.’

Je cijfers zijn waardeloos! Ik dacht erover na. Natuurlijk, ik kon hem zeggen dat hij naar de hel kon lopen. Mijn auto’s verkopen? Wat had hij daarmee te maken? Maar toch, ik had het gevoel dat hij gelijk had. Ik gaf hem mijn Porsche Turbo. Maar goed dat ik die kwijt was, eerlijk gezegd! Ik zou me er alleen maar in doodrijden. Maar daar bleef het niet bij.

Ik begon in die saaie Fiat Stilo van de club te rijden en liet mijn gouden horloge af. Ik deed in plaats daarvan een lelijk Nike-horloge om en liep weer in trainingspak. *Back to the roots*, als het ware. Het werd *rough now*, en ik trainde als een bezetene. Ik werkte me kapot en ik realiseerde me steeds meer: dit klopt gewoon. Ik was te zelfvoldaan geweest, dacht alleen maar dat ik een gave gast was. Maar dat was de verkeerde instelling.

In feite had ik te weinig doelpunten gemaakt en was ik te sloom geweest. Van Basten heeft gelijk. Mino heeft gelijk. Ik ben niet gemotiveerd genoeg. Ik begreep het steeds beter en ik begon me helemaal te geven op de trainingen en in de wedstrijden. Maar het is waar: je kunt niet zomaar ineens veranderen. In het begin doe je heel erg je best, maar dat houdt je niet vol. Gelukkig kreeg ik de kans niet om het op te geven. Mino zat als een bloedzuiger op me.

‘Jij vindt het leuk als mensen tegen je zeggen dat je de beste bent, hè?’

‘Ja, ik denk het wel.’

‘Maar dat klopt toch niet? Je bent niet de beste. Je bent waardeloos. Je bent *nothing*. Je moet harder werken.’

‘Jij bent waardeloos. Je zanikt alleen maar. Je zou eens zelf in training moeten gaan.’

‘*Go fuck yourself*.’

‘*Fuck you*.’

We werden gauw agressief tegen elkaar, of beter gezegd: het léék agressief, maar zo waren we opgegroeid en natuurlijk begreep ik die hele houding van ‘jij stelt niks voor’ en zo wel. Dat was zijn manier om iets te doen aan mijn instelling, en ik denk wel dat hij succes had. Ik begon af en toe zelfs ook dat soort dingen tegen mezelf te zeggen: ‘Je kunt er niks van, Zlatan. Je bent waardeloos. Je bent nog niet half zo goed als je denkt! Je moet harder werken.’

Dat prikkelde me en ik werd nog meer een winnaarstype. Er was geen sprake van dat ik

me nog door de coach naar huis liet sturen. Ik gaf in alle situaties alles, ik wilde elk potje winnen, zelfs op de training, en ja, ik had wel pijn in mijn linker lies, maar dat maakte me niet uit. Ik ging gewoon door. Ik wilde niet opgeven. Ik maakte me er niet eens druk om dat het steeds erger werd. Ik beet op m'n tanden. Ik was een kerel. Een paar ploeggenoten waren toen ook geblesseerd en ik wilde de trainer niet nog meer problemen bezorgen. Vaak speelde ik op pijnstillers. Ik probeerde de ellende gewoon te negeren. Maar Mino zag het en hij begreep het. Hij wilde dat ik me uitsloofde, maar niet dat ik eraan kapot zou gaan.

‘Zo gaat het niet meer, joh,’ zei hij. ‘Je kunt niet spelen met een blessure.’

Toen nam ik het eindelijk serieus en ging naar een specialist. Ze besloten me te opereren. In het Erasmus UMC in Rotterdam werd een versterking van de linker lies aangebracht. Dat was een fikse ingreep en daarna moest ik in het trainingsbad van de club revalideren. Dat was geen lolletje. Mino zei tegen de fysio dat ik het te makkelijk had gehad.

‘Die jongen heeft maar wat lopen flierefluiten. Het wordt tijd dat hij gaat vechten en zichzelf gaat afmatten!’ Ertegenaan dus.

Ik kreeg zo'n rottige hartslagmeter op en een soort zwemvest dat me boven hield en ik rende in het water totdat ik op mijn maximum zat. Daarna kon ik wel kotsen. Ik zakte aan de rand van het zwembad in elkaar. Ik moest gewoon neervallen, uitrusten. Ik kon me niet bewegen. Ik was helemaal op. Ik moest een keer nodig plassen, steeds erger. Maar ik kon met geen mogelijkheid naar de wc. Er zat daar een gat in de rand van het zwembad en daar piste ik in. Wat moest ik anders? Ik was helemaal *fucked up*. Helemaal af.

Er was bij Ajax een gedragsregel: we mochten pas eten gaan halen als ze ‘eet smakelijk’ hadden gezegd, en vaak rende ik al bij de eerste lettergreep weg. Ik had altijd een honger als een wolf. Nu kon ik mijn hoofd niet eens optillen. Hoe ze ook riepen, ik bleef als een wrak aan de rand van het zwembad liggen.

Op die manier was ik twee weken bezig en het grappige is dat het niet alleen maar zwaar was. Die pijn had ook iets fijns. Ik genoot ervan om mezelf helemaal uit te putten en ik begon te begrijpen wat hard werken betekent. Ik kwam in een nieuwe fase. Ik had me heel lang niet zo sterk gevoeld en toen ik terugkwam van de revalidatie gaf ik alles op het veld en op de training. En er bestond geen twijfel over: het had effect. Ik blonk uit.

Ik kreeg zelfvertrouwen. Er doken ook steeds meer spandoeken en borden op met ZLATAN, THE SON OF GOD en dat soort dingen. De mensen scandeerden mijn naam. Ik werd beter dan ooit en dat was natuurlijk heerlijk, maar zoals altijd: als er iemand schittert, worden anderen jaloers. Er zat al wat spanning in de ploeg, vooral bij de jongere spelers die zich ook wilden laten zien en die verkocht wilden worden aan grote clubs.

Ik denk bijvoorbeeld dat Rafael van der Vaart niet altijd blij was met de ontwikkeling. Rafael was zelf een van de sterren van de ploeg geworden, en hij was op dat moment waarschijnlijk een van de populairste spelers van het land. Hij was in elk geval de meest

geliefde speler bij alle fans die niet zo dol waren op buitenlanders, en Ronald Koeman maakte hem aanvoerder, ook al was Rafael nog maar 21. Dat was ongetwijfeld heel stoer voor hem. Bovendien was hij geweldig voer voor de roddelpers. Hij had verkering met Sylvie Meis.

Sylvie Meis was model en tv-presentatrice. Ze was in 2003 gekozen tot meest sexy vrouw van Nederland. De media hadden het voortdurend over Rafael en Sylvie – vooral over Sylvie, geloof ik – en daardoor was het voor hem niet zo makkelijk om mijn successen op het veld te verwerken. Rafael beschouwde zichzelf waarschijnlijk als de grote ster en dulde geen concurrentie. En hij wilde graag verkocht worden, net als wij allemaal. Hij zou alles doen om verder te komen, denk ik. Aan de andere kant, het is wel zo: ik kende hem niet en het kon me ook niet schelen.

Het was voorjaar 2004 en de spanningen tussen ons zouden pas in augustus tot uitbarsting komen. Toen in mei, juni was het nog heel rustig. We waren weer zeker van het kampioenschap. Mijn vriend Maxwell werd gekozen tot beste speler van de eredivisie, en ik was blij voor hem. Als er iemand is wie ik alles gun, is hij het wel.

Ik weet nog dat we naar het pizzarestaurant van Mino's ouders in Haarlem gingen en dat ik met Mino's zusje aan de praat raakte. Ze vroeg zich iets af, zei ze. Het ging over hun vader.

‘Mijn vader rijdt tegenwoordig rond in een Porsche Turbo,’ zei ze. ‘Een beetje raar eigenlijk. Het is niet echt het soort auto's dat hij eerder had. Heeft dat iets met jou te maken?’

‘Jullie vader...?’

Ik miste de Porsche, maar hij was nu hopelijk in veiliger handen.

Die zomer wilde ik me echt verre houden van stommiten en me alleen maar op het voetbal richten. Het EK in Portugal kwam eraan. Het was mijn eerste grote kampioenschap sinds ik bij de nationale ploeg was, en ik weet nog dat Henke Larsson belde. Zoals jullie weten, was Henke een voorbeeld voor me. Hij had toen zijn langste tijd bij Celtic gehad. Hij zou na de zomer naar Barcelona gaan. Al na de nederlaag tegen Senegal op het WK had hij gezegd: ‘Ik speel niet meer voor Zweden. Ik wil meer tijd hebben voor mijn gezin.’ Zoiets moest je natuurlijk accepteren, zeker van een man als hij.

Maar we misten hem. We speelden in een groep met Italië en hadden alle sterke spelers nodig die we konden krijgen. Ik denk dat de meeste mensen toen niet meer op hem hoopten. Maar nu zei hij dat hij spijt had en mee wilde, en daar was ik blij om.

Nu zouden wij samen in de spits spelen. Daar zouden we sterker door worden. Ik merkte dat de druk op ons elke dag groter werd. Je hoorde steeds vaker dat dit mijn grote internationale doorbraak zou worden, en ik begreep dat alle ogen op me gericht zouden zijn, ook die van buitenlandse scouts en coaches. De dagen voordat we vertrokken, dromden de fans en de journalisten als gekken om me heen en in zulke situaties was het natuurlijk ook fijn om Henke erbij te hebben. Hij had zelf heel wat heisa meegemaakt, maar het circus ging nu alle normale niveaus te boven en ik vergeet nooit meer dat ik hem

later vroeg: ‘Jezus, Henke, wat moet ik doen? Als iemand het weet, dan jij toch wel! Hoe moet ik met al dat gedoe omgaan?’ ‘Sorry, Zlatan. Van nu af aan sta je er alleen voor. Zo’n circus heeft tot nu toe nog geen enkele Zweedse speler meegemaakt.’ Dat was beslist waar.

Er dook bijvoorbeeld een Noor op met een klotesinaasappel. Hij had het al over sinaasappels sinds John Carew bij Valencia kritiek had geuit op mijn spel, en ik had gereageerd met: ‘Wat John Carew doet met een voetbal, kan ik met een sinaasappel.’ Nu kwam die Noorse journalist en hij wilde dat ik zou laten zien wat ik met dat ding kon. Maar hou op, zeg, waarom zou ik die man ook beroemd maken? Waarom zou ik meedoen aan die flauwekul van hem? ‘Pel je sinaasappel maar en eet hem op. Dat zijn goeie vitamines voor je,’ zei ik, en dat werd natuurlijk ook een hele kwestie. Zo van: ‘god, wat is hij toch hautain en arrogant’, en je hoorde steeds vaker dat mijn relatie met de media gespannen was.

Maar eerlijk gezegd: was dat zo gek?

Niemand wist over Helena, zelfs haar moeder niet. We hadden ons vast voorgenomen het geheim te houden. Elk wissewasje over mij leverde krantenkoppen op en we wilden niet dat de journalisten in onze relatie gingen graven voordat we zelf wisten waar we aan toe waren.

We deden alles om ze in de luren te leggen. In het begin profiteerden we misschien een beetje van onze ongelijkheid. Niemand kon zich voorstellen dat ik ging met iemand als zij, een elf jaar oudere zakenvrouw. Als we op dezelfde plaats werden gezien – in een hotel of zo – viel het kwartje niet meteen bij mensen en dat was mazzel. Dat hielp ons. Maar al die heimelijkheid had een prijs.

Helena raakte vrienden kwijt, ze voelde zich eenzaam en geïsoleerd, en ik werd kwader dan ooit op de media. Het jaar daarvoor was ik naar Göteborg gevlogen voor een interland tegen San Marino. Het liep toen beter bij Ajax, ik was in een goed humeur en praatte net als vroeger honderduit, zelfs met een vent van *Aftonbladet* die Robert Laul heette. Ik was heus niet vergeten wat die krant had gedaan met dat akkefietje in de Spy Bar, maar ik wilde niet haatdragend zijn en dus babbelde ik maar wat en zei ik zelfs dat ik in de toekomst een gezin wilde vormen, helemaal niks gek, gewoon zo voor de vuist weg, zo van: ‘zou leuk zijn om in de toekomst kinderen te hebben’. Maar weet je wat Laul deed?

Hij gaf het artikel de vorm van een contactadvertentie. ‘Wil jij de Champions League met mij winnen? Atletische jongen, 21 jaar, 1,92/84, donker haar, donkere ogen, zoekt vrouw van geschikte leeftijd voor serieuze relatie,’ schreef hij, en wat denk je? Zei ik: ‘Uitstekend! Creatief gedacht, Laul?’ Ik werd woedend. Nou ja, dat was toch ook geen respect? Een contactadvertentie! Ik kon die zak wel wurgen. Daarom was het niet zo best dat we elkaar de volgende dag al tegenkwamen in de donkere spelersgang van het stadion, een geweldige plek om een misdaad te begaan. Ik geloof dat Laul en de krant toen al wisten dat ik razend was, dat iemand van het nationale elftal ze dat was gaan vertellen, en nu wilde hij zijn excuses aanbieden, zodat het weer business as usual was. Ze hadden toen al een hoop geld verdiend met mijn naam. Maar daar was ik nou toch echt niet voor in de stemming. Ik ben blij dat ik mezelf nog een beetje in bedwang kon houden.

Ik wist me te beperken tot een bijtend: ‘Wat ben jij een mafketel. En wat wil je nou eigenlijk zeggen? Dat ik problemen heb met meisjes? Wat bedoel je, hè?’

‘Het spijt me, ik wilde alleen maar...’ Hij wauwelde wat. Hij kreeg er geen verstandig woord uit.

‘Ik praat nooit meer met je,’ riep ik, en ik liep weg.

Eerlijk gezegd dacht ik dat ik hem wel bang gemaakt had of dat ik ze bij die krant toch in elk geval voor de toekomst wat meer respect had bijgebracht. Maar het werd nog erger. We wonnen de interland met 5-0 en ik maakte twee doelpunten. En wat denk je waar *Aftonbladet* de volgende dag reclame mee maakte? ‘Goed zo, Zweden!’, of: ‘We gaan naar het EK!’? Niet echt. Er stond: ‘Schaam je, Zlatan!’ – terwijl ik toch echt geen broeken omlaag had getrokken of scheidsrechters had bespuugd.

Ik had een strafschop genomen en die was erin gegaan. Het stond 4-0 en ik was onderuitgehaald in het strafschopgebied. En Lars Lagerbäck had wel een lijstje van penaltynemers en bovenaan stond Kim Källström, maar die had net een doelpunt gemaakt en ik dacht: deze is voor mij, ik zit goed in de wedstrijd, ik ben scherp. Dus toen Kim aan kwam lopen, hield ik de bal aan de andere kant van mijn lichaam, zo van: ‘Pak me mijn speelgoed niet af’.

Hij stak zijn hand uit: geef mij hem! Maar ik gaf hem een low five, legde de bal op de stip en nam de penalty. Meer was het niet. Het was niet het beste wat ik ooit had gedaan, en ik heb er naderhand mijn excuses voor aangeboden, maar kom op, zeg, het was geen Balkanoorlog. Het waren geen voorstadsrellen. Het was een goal in een voetbalwedstrijd. Toch wijdde *Aftonbladet* er zes pagina’s aan. Ik begreep er geen snars van. Wat heeft het verdomme voor zin om contactadvertenties en ‘Schaam je, Zlatan!’ te schrijven als we met 5-0 winnen?

‘Als iemand zich moet schamen, is het *Aftonbladet*,’ zei ik de volgende dag op een persconferentie.

Daarna heb ik die krant geboycot en het begin van het EK in Portugal was niet direct het moment om het ijs te breken. Ik zette de oorlog voort, maar ik nam wel een risico. Als ik niet met ze praatte, hadden ze niks te verliezen en het laatste wat ik wilde was dat de relatie tussen Helena en mij uit zou komen. Dat zou een ramp zijn voor de voorbereiding. We moesten voorzichtig zijn. Maar wat moest ik doen? Ik miste haar. ‘Zou je hierheen kunnen komen?’ vroeg ik. Dat ging niet. Ze had het te druk.

Maar blijkbaar hadden een paar van haar bazen kaartjes voor het EK gekocht en toen konden ze zelf niet. ‘Wil er iemand anders heen?’ vroegen ze, en toen dacht ze: dit is een teken, ik ga. Ze was er een paar dagen, maar zoals gewoonlijk deden we heel heimelijk en zelfs bij het nationale elftal kende niemand haar. De enige die leek te vermoeden dat ze iets verborg, was ‘Skara-Bert’ Karlsson, de ondernemer en tv-presentator, die haar op het vliegveld tegen het lijf liep en zich afvroeg wat iemand als zij te zoeken had tussen al die voetbalfans met hun voetbalshirts en hun komische hoofddeksels. Maar we slaagden erin het geheim te houden, en ik kon me op het voetbal concentreren.

Onze ploeg was goed. Met goeie jongens – en één kapsoneslijer. De kapsoneslijer zat maar te zeuren: ‘Bij Arsenal doen we het zo, snap je? En zo moet het ook. Want bij Arsenal weten ze die dingen, en daar speel ik.’ In die stijl zo ongeveer.

Ik werd het spuugzat. ‘Ik heb pijn in mijn rug,’ zei hij. Ach, gut. ‘Ik kan niet met de gewone bus mee. Ik moet er een voor mezelf hebben. Ik moet dit en ik moet dat.’ Ik

bedoel, wie dacht hij verdomme wel dat hij was dat hij meer meende te zijn dan wij? Lars Lagerbäck praatte er met me over: ‘Alsjeblieft, Zlatan, probeer hier professioneel mee om te gaan. We kunnen geen conflicten in de ploeg hebben.’

‘Nou,’ antwoordde ik, ‘als hij mij respecteert, respecteer ik hem ook. Punt uit.’ Daar kwam een hoop gezeur over.

Maar verder, god, de stemming was fantastisch. Bij onze eerste wedstrijd, tegen Bulgarije in Lissabon, leek het wel of het hele publiek iets geels aanhad en iedereen zong ‘In het doel met die bal’, het EK-liedje van Markoolio.

Het werd 5-0 en de verwachtingen werden nog hoger gespannen. Toch was het EK nog niet echt begonnen. De grote wedstrijd waar iedereen op wachtte, was natuurlijk die op 18 juni tegen Italië in Porto. Het was geen geheim dat de Italianen geprikkeld en belust op revanche waren. Ze hadden in de eerste ronde maar gelijk gespeeld tegen Denemarken, en ze waren natuurlijk geen van allen vergeten dat ze de vorige EK-finale, tegen Frankrijk in Rotterdam, hadden verloren. Italië was erop gebrand om te winnen. Ze hadden een geweldige ploeg, met Nesta, Cannavaro en Zambrotta, met Buffon in het doel en Christian Vieri voorin. Totti, hun grote ster, was weliswaar geschorst – hij had in de wedstrijd tegen Denemarken een tegenstander bespuugd, want hij was ook wel een beetje een *bad guy* – maar je voelde het toch wel in je buik als je tegen die jongens moest spelen.

Het was mijn belangrijkste wedstrijd tot nu toe. Mijn vader zat op de tribune en alles was plechtig en heftig. Ik merkte al vanaf de aftrap dat de Italianen respect voor me hadden. Ze hadden zoiets van: ‘Shit, wat gaat die gast nou weer bedenken?’, en ik nam het op tegen hun verdediging. Maar dat was geen kleinigheid. De Italianen waren verschrikkelijk in het offensief en vlak voor de pauze maakte Cassano, een jonge knul die Totti verving, 1-0 uit een voorzet van Panucci en je kunt niet zeggen dat het tegen de verhouding in was. De Italiaanse druk was groot. Maar wij probeerden met hard werken in de wedstrijd te komen en in de tweede helft kregen we een paar kansen. Toch hadden de Italianen de wedstrijd nog steeds onder controle en het viel niet mee om gelijk te maken. Ze zeggen vaak dat de Italianen een grandioze verdediging hebben. Maar met nog maar vijf minuten te spelen kregen we een corner van links.

Kim Källström nam hem en er ontstond een scrimage in het strafschoopgebied. Markus Albäck zat aan de bal, Olof Mellberg ook, en toen hij, het vraagteken; hij probeerde een omhaal. Maar de bal bleef hoog in de lucht hangen. Ik vloog erop af. Op dat moment zag ik Buffon aan komen rennen en Christian Vieri op de doellijn staan. Ik sprong op en ik gaf een hakbal. Het was haast kungfu: op de foto’s bevindt mijn hak zich ter hoogte van mijn schouder. De bal vloog in een perfecte baan over Christian Vieri, die hem nog weg probeerde te koppen en er was nog een paar centimeter ruimte tussen zijn hoofd en de lat. Maar daar vloog hij in, precies in de kruising, dus je begrijpt wel.

Het was tegen Italië, het was het EK, het was een hakbal en er waren nog maar vijf minuten te spelen. Ik rende weg als een gek en de hele ploeg kwam achter me aan, ook als gekken – allemaal op één na, natuurlijk, die de andere kant op rende, maar *who cares*? Ik liet me op de grond vallen en ze vielen allemaal over me heen en Henke riep: ‘Geniet ervan!’ Op dat moment! Alsof hij meteen het belang ervan doorhad. Goed, het was maar

een gelijkspel. Maar we hadden een gevoel alsof we hadden gewonnen. We gingen naar de kwartfinale en moesten tegen Nederland. Dat was natuurlijk ook een beladen wedstrijd.

De Nederlandse fans in hun oranje kleren en met hun oranje hoeden joelden en floten me uit alsof ik in de verkeerde ploeg speelde. De wedstrijd was ongelofelijk spannend met hopen kansen over en weer. Toch stond het na negentig minuten nog steeds 0-0. Er kwam verlenging. Het was alsof de duvel ermee speelde. We schoten een keer op de lat en een keer op de paal, we hadden er meer dan één moeten maken. Maar ze sleepten er een penaltyserie uit.

Het hele stadion stond als het ware te bidden, iedereen was zenuwachtig en zoals gewoonlijk durfden veel mensen niet eens te kijken. Anderen joelden en probeerden het met psychologische trucs. Een verschrikkelijke druk. Maar het begon goed. Kim Källström maakte zijn penalty, Henke ook. Het stond 2-2 en toen was het mijn beurt. Ik had een zwarte haarband om. Ik had lang haar. Ik glimlachte een beetje, waarom wist ik niet. Maar ik voelde me vrij cool, ondanks alles. Ik was nerveus, maar toch, er was geen gevoel van paniek, niks, helemaal niet. Edwin van der Sar stond in het doel. Het moest kunnen, dacht ik.

Weet je, als ik nu een strafschop neem, weet ik precies waar hij heen moet: in het doel. Maar toen kreeg ik een heel raar gevoel en dat gevoel kwam net toen ik bij de bal was. Het was of ik alleen maar hoefde te schieten, en dat deed ik. Ik schoot alleen maar, alsof het een verrassing zou zijn waar de bal terechtkwam, en ik miste totaal. Ik schoot rampzalig. Het was een ramp. We vlogen uit het toernooi – Olof Mellberg miste ook – en geloof me: dat is geen leuke herinnering. Het was klote. We hadden een goede ploeg en we hadden ver moeten komen bij dat EK. En toch, die wedstrijden brachten alles aan het rollen.

Augustus is een onrustige tijd. De transferperiode sluit op 31 augustus en het gonst aan alle kanten van de geruchten over transfers. Ze noemen het wel het *silly season*. Het seizoen is dan net begonnen en de kranten hebben niet veel anders om over te schrijven: gaat hij hierheen? Of daarheen? Hoeveel willen de clubs betalen? Het giste en veel spelers raakten gestrest, en dat viel vooral op bij Ajax.

Alle jonge spelers wilden een transfer en iedereen keek elkaar nerveus aan: is hij ergens mee bezig? Ja? En waarom belt mijn zaakwaarnemer niet? Het was spannend en er was een hoop jaloezie. Ik liep zelf ook te wachten, maar ik probeerde me toch op het voetbal te concentreren. Ik weet nog dat we tegen Utrecht speelden en het laatste wat ik verwachtte was wel dat ik zou worden gewisseld. Toch gebeurde dat. Koeman wenkte me van het veld en ik werd zo kwaad dat ik tegen een reclamebord langs het veld schopte. Mij op de bank zetten, verdomme!

Toen al had ik de gewoonte aangenomen om Mino na de wedstrijden te bellen. Het was fijn om tegen hem de dingen van me af te praten en een beetje te zeuren in het algemeen. Maar deze keer riep ik: ‘Wat is dat voor idioot dat hij me wisselt? Hoe haalt hij het in zijn stomme kop?’ en hoewel Mino en ik hard waren voor elkaar, verwachtte ik in deze situatie toch steun, zo van: ‘ja, ik ben het met je eens, arme jongen, Koeman moet een zonnesteek

hebben gehad’.

Mino zei: ‘Logisch dat hij je wisselde. Je was de slechtste man van het veld. Je was shit.’

‘Wát zeg je?’

‘Je was waardeloos. Je had al veel eerder van het veld ontmoeten.’

‘Ach man...’ zei ik.

‘Wat?’

‘Loop naar de hel. En Koeman ook.’

Ik hing op, ging douchen en reed naar Diemen naar huis. Mijn humeur werd er echt niet beter op. Maar toen ik daar kwam, zag ik iemand voor de deur staan. Mino. Wat had hij toch een buik, die idioot, dacht ik. Ik had nog geen stap gezet of we waren al weer naar elkaar aan het schreeuwen.

‘Hoe vaak moet ik het tegen je zeggen?’ brulde hij. ‘Je was shit en je kunt verdomme nog niet eens een reclamebord omtrappen. Word toch eens volwassen.’

‘Loop naar de hel.’

‘Fuck you.’

‘Go and fuck yourself!’

‘Ik wil hier weg,’ riep ik.

‘Ga dan naar Turijn.’

‘Wat klets je?’

‘Ik heb misschien iets aan de gang bij Juventus.’

‘Wat?’

‘Je hoorde me wel.’ En dat was ook zo. Ik begreep het alleen niet, niet midden in zo’n hooglopende ruzie.

‘Heb je een deal voor me bij Juventus?’

‘Misschien.’

‘Geweldig van je, stomme idioot!’

‘Er is nog niets zeker, maar ik blijf ermee bezig,’ zei hij, en ik dacht: shit, Juventus, dat is wat anders dan Southampton.

Juventus was toen misschien wel de beste club van Europa. Ze hadden topspelers als Thuram, Trezeguet, Del Piero, Buffon en Nedved, en weliswaar hadden ze het jaar daarvoor in de finale van de Champions League verloren van Milan, op papier was er geen ploeg die zelfs maar bij hen in de buurt kwam. De spelers waren stuk voor stuk supersterren en de club had net Fabio Capello gecontracteerd, de duivelse trainer van

Roma, die mij al jaren wilde hebben. Ik begon serieus te hopen. Kom op, Mino, dacht ik, binnenhalen!

Juventus werd in die tijd bestuurd door Luciano Moggi. Dat was een keiharde, machtige man die zich vanaf nul had opgewerkt. Hij was een van de grote mannen van het Italiaanse voetbal, de koning van de transfermarkt. Hij had Juventus totaal veranderd en onder zijn leiding was de club keer op keer kampioen geworden. Maar Luciano Moggi stond niet bepaald bekend als onbezoedeld. ‘Lucky Luciano’ noemden ze hem ook wel. Hij werd omgeven door schandalen, dopingmythen, processen en zo, en geruchten dat hij bij de Napolitaanse camorra hoorde. Dat was natuurlijk bullshit. Maar de man zag er wel echt uit als een maffioso: hij hield van sigaren en dure pakken. Als onderhandelaar deinsde hij nergens voor terug, zeiden ze. Hij kon geweldige deals sluiten. Hij was bepaald geen ongevaarlijke tegenstander. Maar Mino kende hem.

Ze waren oude vijanden die vrienden waren geworden, zou je kunnen zeggen. Mino had al toen hij net als zaakwaarnemer was begonnen met Moggi te maken gehad. Het was geen goede start. Moggi’s kantoor zag er toen blijkbaar uit als de eerste de beste wachtkamer. Er zat daar zo’n twintig man, en ze waren allemaal ongeduldig en wilden de grote Moggi spreken, maar er gebeurde niks. De tijd verstreek gewoon en uiteindelijk ontplofte Mino. Hij ging weg, uitzinnig van woede. Zomaar je afspraak laten zitten, verdomme, en dan nog zo – dat was toch geen stijl? De meeste mensen zouden het waarschijnlijk hebben gepikt. Je maakt niet onnodig ruzie met Moggi! Moggi was een bigshot. Maar Mino was daar niet van onder de indruk. Als hij smerig was behandeld, dan deed hij ook smerig. Dus hij zocht Mino later die dag op in de stamkroeg van de club, restaurant Urbani in Turijn.

‘Jij hebt mij smerig behandeld,’ beet hij hem toe.

‘Wie bent u in godsnaam?’ vroeg Moggi.

‘Daar kom je wel achter als je een speler van me wilt kopen,’ brulde Mino, en hij bleef nog lang kwaad op Moggi.

Hij stelde zich zelfs aan andere voetbalbonzen voor met de woorden: ‘Ik ben Mino, ik ben tegen Moggi.’ En omdat Moggi iemand was die makkelijk vijanden maakte, ging die opmerking er vaak goed in. Het probleem was alleen dat Mino vroeg of laat toch zaken moest doen met Moggi. In 2001 wilde Juventus Nedved hebben, een van Mino’s grote spelers. Maar er was nog helemaal niks rond. Mino was ook bezig met Real Madrid. Nedved en hij hadden een afspraak met Moggi in Turijn om de zaak te bespreken, maar Moggi besloot hoog spel te spelen en belde journalisten, fotografen en supporters. Hij stelde een heel welkomstcomité samen voordat de onderhandelingen zelfs maar waren begonnen, en Nedved en Mino wisten er niet aan te ontkomen.

Nu vond Mino dat ook weer niet zo erg. Hij wilde Nedved bij Juventus onderbrengen en de coup gaf hem de kans de contractvoorwaarden flink op te krikken, maar voor het eerst was hij onder de indruk van Moggi. De man mocht destijds een klootzak zijn geweest, hij wist waar hij mee bezig was. Dus die twee sloten vrede. Zo van: ‘Ik ben Mino, ik ben voor Moggi.’ Niet dat ze nou dikke vrienden werden. Maar er was respect.

Blijkbaar hadden er heel wat clubs naar me geïnformeerd, maar was alleen Moggi serieus. Maar het zou niet gemakkelijk gaan. Moggi had niet veel tijd voor ons. We konden hem in het geheim een halfuur spreken in Monte Carlo. Het was in de tijd dat de Grand Prix van Monaco, de Formule 1-wedstrijd, werd gereden. Ik denk dat Moggi voor zaken in de stad was. Fiat bezit zowel Ferrari als Juventus. We hadden afgesproken in een VIP-ruimte op het vliegveld. Maar het was retedruk, dus we kwamen er met de auto niet door. We renden door de straten, en Mino is nou niet direct een wonder van conditie. Hij is te zwaar. Hij hijgde. Hij was drijfnat van het zweet en was niet bepaald op de ontmoeting gekleed. Hij had hawaïshorts aan, een Nike-shirt en hardloopschoenen zonder sokken. En hij was dus drijfnat van het zweet. We kwamen die VIP-ruimte op het vliegveld in gerend, waar het blauw zag van de rook. Luciano Moggi zat in een vet deftig pak een dikke sigaar te roken. Hij is wat ouder, weet je, en kaal. Je weet meteen: die vent heeft macht, die is gewend dat mensen doen wat hij zegt. Maar nu staarde hij alleen maar naar Mino's kleren.

‘Wat heb jij nou goddomme aan?’

‘Ben je hier alleen maar om te bekijken hoe ik eruitzie, of hoe zit dat?’ beet Mino terug. En zo begon het.

In die tijd speelden we in Stockholm een interland tegen Nederland. Het was maar een oefenwedstrijd, maar we waren nog geen van allen de nederlaag bij het EK vergeten en we wilden natuurlijk laten zien dat we wel degelijk van Nederland konden winnen. De hele ploeg was op revanche belust. We speelden aanvallend, nogal agressief voetbal en al vroeg in de wedstrijd kreeg ik buiten het strafschopgebied een bal. Er zaten meteen vier Nederlanders op me. Een van hen was Rafael van der Vaart. Ze trokken allemaal aan me. Het was een lastige situatie, maar ik knokte me erdoorheen en gaf de bal voor op Mattias Jonson, die vrijstond.

Hij maakte 1-0 en daarna lag Van der Vaart op de grond met pijn in zijn wreef. Hij werd op een brancard van het veld gedragen met een enkelbandblessure. Het viel wel mee. Misschien moest hij een of twee wedstrijden missen, maar in de kranten trok hij tegen me van leer en beweerde hij dat ik hem expres had geblesseerd. Ik was stomverbaasd. Wat is dat voor shit? Het was niet eens een vrije trap, hoe kan hij dan lullen dat het expres was? En die vent was mijn aanvoerder!

Ik belde hem: ‘Hoor eens, het spijt me, beroerd dat je geblesseerd bent, mijn excuses, maar het was niet de bedoeling, hoor!’ En dat zei ik ook tegen de journalisten. Ik heb het wel honderd keer gezegd. Maar Van der Vaart ging maar door en ik begreep er niks van. Waarom maakt hij zijn ploeggenoot verdomme zwart? Het was waanzinnig. Toch? Ik begon erover na te denken, want vergeet niet: het was augustus en de transfermarkt was open. Misschien wilde hij met ruzie bij de club weg? Het zou niet de eerste keer zijn dat iemand die truc gebruikte, en hij had natuurlijk ook de media achter zich.

Hij was natuurlijk de Nederlander. Hij was de lieveling van de roddelbladen. Ik was de *bad boy* en weet ik wat allemaal, de buitenlander. ‘Meen je dat nou?’ vroeg ik toen ik hem op de training weer zag. En hij meende het blijkbaar echt.

‘Oké, goed,’ zei ik. ‘Dan zal ik het nog één keer te zeggen. Het was níét met opzet. Hoor je?’

‘Ik hoor het!’

Toch gaf hij geen millimeter toe en de sfeer bij Ajax werd steeds verhitter. De ploeg was in twee kampen verdeeld: de Nederlanders stonden aan de kant van Rafael en de buitenlanders aan de mijne. Koeman besloot een vergadering te beleggen en geloof me, tegen die tijd was ik de zaak spuugzat. Mij godverdomme van zoiets beschuldigen. Ik kookte inwendig. Bij de vergadering op de derde verdieping, in ons bedrijfsrestaurant, gingen we allemaal in een kring zitten en je merkte meteen dat het zinderde. Het was hard tegen hard. De clubleiding had zich nota bene in het hoofd gehaald dat we ons moesten verzoenen. Wij waren sleutelspelers en we moesten vriendjes worden. Maar er waren niet direct openingen. Rafael stelde zich keihard op.

‘Zlatan deed het expres. Hij wilde geen concurrentie in de ploeg,’ zei hij, en ik werd kwaad. Wat krijgen we nou? Waarom draait hij niet bij?

‘Ik heb je niet expres geblesseerd, en dat weet je best. Als je me nog een keer beschuldigt, breek ik je allebei de benen, en dan expres,’ zei ik. En natuurlijk begon iedereen die aan de kant van Van der Vaart stond meteen van: ‘Zie je nou wel, hij is agressief. Hij is gek.’ Koeman probeerde de gemoederen te bedaren. ‘Nou, zo ver hoeven we niet te gaan. We lossen dit wel op.’

Maar eerlijk gezegd klonk dat niet erg geloofwaardig. We werden bij Louis van Gaal geroepen, de technisch directeur. Met hem had ik al eerder ruzie gehad, zoals je weet, en het was geen goed idee om samen met Van der Vaart naar Van Gaal te gaan. Ik voelde me daar nou niet direct door vrienden omgeven. Van Gaal begon meteen met zijn machtswoord.

‘Ik ben de directeur,’ zei hij.

Bedankt voor de informatie!

‘En ik zeg jullie,’ ging hij door, ‘begraaf de strijdbijl. Als Rafael blessurevrij is, moeten jullie weer met elkaar spelen!’

‘Absoluut niet,’ antwoordde ik. ‘Zolang hij op het veld staat, speel ik niet voor Ajax.’

‘Wát zeg je?’ vroeg Van Gaal. ‘Hij is mijn aanvoerder, je speelt met hem! Jullie moeten er staan voor de club.’

‘Je aanvoerder?’ vroeg ik. ‘Wat is dat voor gelul? Rafael zegt in de kranten dat ik hem bewust heb geblesseerd. Wat is dat voor een aanvoerder? Iemand die zijn eigen ploeggenoten aanvalt? Ik speel niet met hem, geen sprake van. Nooit ofte nimmer. Je kunt kletsen wat je wilt.’

Toen ging ik weg. Het was hoog spel, maar het feit dat ik met Juventus bezig was maakte me natuurlijk sterk. Er was nog niets ondertekend, maar ik hoopte er echt op. Ik vroeg aan Mino: ‘Hoe gaat het? Wat zeggen ze?’ Ze kwamen steeds met nieuwe voorstellen.

Op 22 augustus moesten we naar NAC Breda voor de competitie. De kranten schreven nog steeds over het conflict en de journalisten stonden meer dan ooit aan de kant van Van der Vaart. Hij was de *golden boy*, met zijn Sylvie. Ik was de schoft die hem had geblesseerd.

‘Bereid je er maar op voor dat ze je uitfluiten,’ zei Mino. ‘Het publiek zal de pest aan je hebben.’

‘Best,’ antwoordde ik.

‘Best?’

‘Dat prikkelt me, dat weet je toch? Ik zal ze eens wat laten zien.’

Ik was gemotiveerd. Heel gemotiveerd. Maar de situatie was niet eenvoudig en ik vertelde Koeman over Juventus. Ik wilde hem voorbereiden. Je weet, zulke gesprekken zijn altijd gevoelig en ik mocht Koeman graag. Beenhakker en hij waren de eersten bij Ajax die zagen wat ik kon, en ik twijfelde er niet aan dat hij me zou begrijpen. Wie wilde er niet naar Juventus? Maar Koeman zou me niet zomaar laten gaan en ik wist natuurlijk ook dat hij pas nog in de media had gezegd dat sommige mensen denken dat ze groter zijn dan de club, en het was duidelijk dat hij mij bedoelde. Het was dus zaak me zorgvuldig uit te drukken. Ik had me al meteen voorgenomen een paar zinnen te gebruiken die Van Gaal tegen me had gezegd.

‘Ik wil echt niet dat hier ook gedoe van komt,’ zei ik tegen Koeman. ‘Maar Juventus wil me hebben, en ik hoop dat jullie daaruit komen. Zo’n kans krijg je maar één keer in je leven.’ En inderdaad, zoals ik al dacht: Koeman begreep het. Die was zelf immers ook prof geweest.

‘Maar ik wil niet dat je weggaat,’ zei hij. ‘Ik wil je houden. Daar ga ik voor knokken!’

‘Weet je wat Van Gaal zei?’

‘Nou?’

‘Hij zei dat hij me voor de competitie niet nodig heeft. Die winnen jullie toch wel. Hij heeft me nodig voor de Champions League.’

‘Jezus! Heeft die idioot dat gezegd?’

Koeman ging door het lint. Hij was woedend op Van Gaal. Hij vond dat zijn handen door die uitspraak gebonden werden. Hij had daardoor minder kans om zich sterk te maken voor mij, en dat was natuurlijk precies wat ik wilde. Ik weet nog dat ik wegging uit de Arena en dacht: nu is het buigen of barsten.

Het was nu een belangrijke wedstrijd voor me. Juventus zou me zorgvuldig bekijken. Maar het was bezopen: het leek wel of de Nederlanders me bespuwden. Ze floten en joelden, en op de tribune zat het lievelingetje van iedereen, Rafael van der Vaart, en hij kreeg applaus – belachelijk. Mij vonden ze een smeerlap. Hij was het onschuldige slachtoffer. Maar dat zou allemaal veranderen.

We hadden geen kind aan NAC en met nog twintig minuten te gaan stond het 3-1 voor

ons. De vervanger van Rafael van der Vaart was een jong ventje uit de jeugdopleiding van Ajax. Hij heette Wesley Sneijder en hij was goed. Hij speelde intelligent. Hij schoot de 4-1 binnen. Hij brak in die tijd net door. Vijf minuten na zijn goal kreeg ik de bal op zo'n twintig meter buiten het strafschopgebied. Ik had een verdediger in de rug. Ik hield hem van me af, draaide me vrij en dribbelde langs nog een tegenstander. Dat was het begin, het introetje. Daarna deed ik alsof ik schoot, naderde het strafschopgebied en maakte nog een schijnbeweging. Ik probeerde een schotkans te creëren. Maar er stonden de hele tijd nieuwe verdedigers voor me. Het wemelde ervan om me heen. Misschien had ik moeten passen, maar die gelegenheid deed zich niet voor. Dus ik ging er in één ruk doorheen, een snelle slalom, ik omspeelde de keeper ook en legde de bal met links in het open doel.

Het was meteen een klassieker. Het werd mijn 'Maradonagoal' genoemd, omdat het een beetje deed denken aan Maradona's doelpunt tegen Engeland in de kwartfinale van het WK 1986, toen hij ook door de hele ploeg heen dribbelde. Het stadion ontplofte. Iedereen werd gek. Zelfs Koeman sprong als een gek in de rondte, hoezeer ik ook bij hem weg wilde. Het was net of alle haat omsloeg in liefde en triomf.

Iedereen jubelde en schreeuwde, iedereen stond te springen, iedereen op één na natuurlijk. De camera gleed over het gillende stadion naar Rafael van der Vaart. Hij zat stokstijf op de tribune in zijn zwarte jasje en met zijn rode stropdas. Hij vertrok geen spier, maakte geen beweging, ook al had zijn eigen ploeg gescoord. Hij zat daar maar, alsof mijn show zo ongeveer het ergste was wat er kon gebeuren – en misschien was dat ook wel zo. Het was mijn afscheid, mijn loop-naar-de-helvoorstelling. En vergeet niet: voor de aftrap hadden ze me allemaal uitgejouwd! Nu schreeuwden ze maar één naam, en dat was de mijne. Niemand bekommerde zich nog om Van der Vaart. De hele avond en de volgende dag lieten alle tv-zenders het doelpunt steeds weer zien. Later werd het door de kijkers van Eurosport tot mooiste doelpunt van het jaar gekozen.

Maar ik was om begrijpelijke redenen op iets anders geconcentreerd. De klok tikte. De transfermarkt was nog maar een paar dagen open en Moggi maakte er een rotzooitje van. Of deed alsof – dat was, zoals altijd, moeilijk te zeggen. Moggi verklaarde opeens dat Trezeguet en ik niet samen konden spelen en David Trezeguet was de grote topscorer van Juventus.

‘Wat is dat voor flauwekul?’ vroeg Mino.

‘Hun speelstijlen passen niet bij elkaar. Dat gaat niet werken,’ antwoordde Moggi, en dat klonk niet goed, absoluut niet.

Als Moggi iets in zijn hoofd had, was het niet zo makkelijk hem op andere gedachten te brengen. Maar Mino zag een uitweg. Hij begreep dat Capello, de trainer, anders in elkaar zat. Capello zat per slot van rekening al jaren achter me aan en Moggi was natuurlijk wel de directeur, maar Fabio Capello was ook niet voor de poes. Die man kan iedere topspeler alleen maar met zijn blik breken. Hij is steenhard. Hij heeft zijns gelijke in de voetbalwereld eigenlijk niet, dus Mino nodigde hen alle twee uit voor een etentje. Hij opende hard: ‘Klopt het dat Trezeguet en Zlatan niet samen kunnen spelen?’

‘Wat is dat voor onzin? Wat heeft dat met ons eten te maken?’ vroeg Capello.

‘Moggi heeft gezegd dat hun speelstijlen niet bij elkaar passen, hè, Luciano?’

Moggi knikte.

‘Dus mijn vraag aan Fabio is: is dat zo?’ ging Mino door.

‘Het kan me geen barst schelen of het zo is of niet, en het zou jullie ook koud moeten laten. Wat er op het veld gebeurt is mijn probleem. Zorg nou maar dat Zlatan hier komt, dan regel ik de rest wel,’ antwoordde hij. En eerlijk, wat moest Moggi doen?

Hij kon de trainer toch geen lesje leren, alsof hij meer verstand van voetbal had, dus Moggi moest wel inbinden en Mino genoot natuurlijk. Hij had ze precies gekregen waar hij ze wilde hebben. Maar de slag was nog niet gewonnen.

In Amsterdam werd het Nederlandse voetbalgala gehouden. Mino en ik waren daar om te vieren dat Maxwell de prijs voor de beste speler van de competitie had gekregen, en we waren allebei blij voor hem. Maar van vieren kwam niet veel. Mino was vreselijk gejaagd. Hij liep in en uit, praatte met de directeuren van Juventus en Ajax, en de hele tijd ontstonden er nieuwe problemen en vraagtekens, of ze nou echt waren of alleen maar in het leven werden geroepen om de onderhandelingspositie te verbeteren. De zaak leek vast te zitten en de volgende avond zou de transfermarkt dichtgaan. Ik was helemaal gestrest.

Ik zat thuis in Diemen op de Xbox te spelen, *Evolution*, geloof ik, of *Call of Duty*, allebei gave games. Ik vergat daardoor bijna alles. Maar Mino belde om de andere minuut. Hij was geïrriteerd. Mijn tas was gepakt en op het vliegveld stond een privévliegtuig van Juventus op me te wachten. Dus de club wilde me beslist hebben. Maar ze werden het niet eens over de prijs. Dan was er dit en dan weer dat; de Ajaxleiding leek niet te geloven dat het serieus was, want de Italianen hadden niet eens een advocaat in Amsterdam. Ik probeerde op eigen houtje nog wat druk op Ajax te zetten: ‘Ik ga ervan uit dat ik niet meer bij jullie speel. Ik ben klaar met jullie,’ zei ik tegen Van Gaal en zijn mannen.

Maar niets hielp. Er gebeurde niks en de tijd verstreek. Ik ging op in mijn Xbox. Je zou me dan eens moeten zien! Ik ben volkomen geconcentreerd. Mijn vingers dansen over de controller. Koortsachtig. Ik kon al mijn frustratie in het spel kwijt. Ik ratelde gewoon door terwijl Mino zijn best deed om de deal rond te krijgen. Hij was op zijn beurt ook buiten zinnen. Waarom kon Moggi niet eens een jurist naar Amsterdam sturen? Wat was dat voor nonchalant gedoe?

Het kon natuurlijk een beetje bij het spel horen. Moeilijk te zeggen. Niets leek zeker en Mino besloot korte metten te maken. Hij belde zijn eigen advocaat. ‘Vlieg naar Amsterdam,’ zei hij, ‘en doe alsof je optreedt namens Juventus.’ En inderdaad, de advocaat kwam en voerde zijn stukje op. Dat hielp: de onderhandelingen kwamen in een stroomversnelling. Maar ze leidden nog niet tot een resultaat. Uiteindelijk gaf Mino het op. Hij belde weer.

‘Wat kan ons het schelen,’ zei hij. ‘Kom hierheen en neem die advocaat mee. We regelen het hiervandaan wel.’ Ik stopte met mijn videospelletje en vertrok. Ik deed de deur niet eens behoorlijk op slot, eerlijk gezegd.

Ik ging gewoon weg. Ik reed naar de Arena, waar de clubleiding met de advocaat zat, en er bestond geen twijfel over: ze waren allemaal volkomen gestrest toen ik binnenkwam. De advocaat ijsbeerde rond en zei maar één ding: ‘Er ontbreekt maar één papiertje, één enkel papiertje. Dan is alles rond.’

‘We halen het niet. We moeten gaan. Mino zegt dat we het moeten laten zitten,’ antwoordde ik. Toen reden we naar het vliegveld, naar het privéttoestel van Juventus.

Toen had ik mijn vader al gebeld. ‘Hallo, hallo, ik heb vreselijke haast. Ik sta op het punt een deal met Juventus te sluiten. Wil je erbij zijn?’ Natuurlijk wilde hij dat, en daar was ik blij om. Als dit goed ging, werd mijn jongensdroom bewaarheid en dan zou het fijn zijn als mijn vader erbij zou zijn. We hadden samen zo veel meegemaakt. Hij vertrok meteen naar vliegveld Kastrup bij Kopenhagen en vloog naar Milaan, waar een man van Mino hem ophaalde en naar het kantoor van de voetbalbond bracht, waar al zulke transfers worden geregistreerd.

Hij was er nog eerder dan ik en toen ik met de advocaat aankwam, stond ik paf. Zo van: ben jij dat? Dit was niet de vader aan wie ik gewend was, en al helemaal niet de vader die thuis in zijn timmermansbroek met de koptelefoon op naar Joegomuziek zat te luisteren. Dit was een man in een keurig kostuum, een man die voor een willekeurige Italiaanse hoge ome kon doorgaan. Ik was trots en verbaasd ook, eerlijk gezegd. Ik had hem nog nooit eerder in pak gezien.

‘Pap.’

‘Zlatan.’

Het was fijn, nu er overal buiten journalisten en fotografen stonden. Het gerucht had zich verspreid. Het was groot nieuws in Italië. Maar het was nog niet rond. De klok tikte door. Er was niet veel tijd meer om te spelen, maar Moggi bleef maar rommelen en omtrekkende bewegingen maken en helaas, dat leverde iets op. Mijn prijs was gezakt van 35 miljoen euro, zoals Mino aanvankelijk had gevraagd, naar 25, 20 en ten slotte 16 miljoen euro. Dat was natuurlijk nog altijd veel. Het was twee keer zoveel als Ajax ooit had betaald. Toch zou het niet zo’n punt moeten zijn voor Juventus. De club had Zidane voor 78 miljoen euro aan Real Madrid verkocht. Natuurlijk hadden die gasten het geld wel. Daar hoefden de Ajaxmensen zich geen zorgen over te maken. Maar ze waren wel nerveus – dat beweerden ze in elk geval – omdat Juventus zelfs geen bankgarantie kon leveren. Daar kan best een natuurlijke verklaring voor zijn geweest.

Ondanks alle successen had Juventus het jaar daarvoor een verlies van 20 miljoen euro geleden, maar dat was niet ongewoon voor grote clubs, integendeel. Hoe hoog de inkomsten ook zijn, de kosten lijken altijd wel nog hoger. Maar geen bankgarantie? Ik vraag me af of het geen truc was, weer zo’n onderhandelingsmanoeuvre. Juventus was een van de grootste clubs van de wereld; die zou dat geld toch heus wel kunnen opbrengen. Maar zonder bankgarantie weigerde Ajax iets te ondertekenen en de tijd verstreek. Het was hopeloos. Moggi zat daar in zijn stoel zijn dikke sigaar te paffen en leek alles onder controle te hebben; zo van: ‘Dit komt wel goed’, ‘Ik weet wat ik doe.’ Maar Mino stond

niet ver bij hem vandaan met een headset op naar het bestuur van Ajax te schreeuwen: ‘Als jullie niet ondertekenen, krijgen jullie geen 16 miljoen euro. En jullie krijgen Zlatan ook niet. Jullie krijgen niks. Snappen jullie dat? Geen drol! En wat denken jullie, dat Juventus onder de betaling uit zal proberen te komen? Juventus! Jullie zijn niet goed snik. Maar goed, doe wat jullie willen, laat het allemaal maar aan je neus voorbijgaan. Toe maar!’

Dat waren harde woorden. Mino weet wat hij doet. Toch gebeurde er niks, geen barst; de stemming werd steeds nerveuzer en ik denk dat Mino zijn energie ergens in kwijt moest. Of hij was gewoon des duivels. Er waren daar een hoop voetbalspullen en Mino pakte een bal en begon ermee te goochelen. Bezopen. Waar was hij mee bezig? Ik snapte er niks van. Die bal vloog rond, stuiterde en raakte Moggi op zijn hoofd en zijn schouder. Iedereen vroeg zich af: wat is hier de bedoeling van? Gaat hij hier nu een beetje trucjes staan te doen? Tijdens zo’n vreselijke crisis in de onderhandelingen? Het was niet bepaald een situatie om spelletjes te doen.

‘Hou daarmee op. Je schiet mensen tegen het hoofd.’

‘Nee, nee, kom maar op,’ ging hij door. ‘We voetballen erom. Neem hem maar aan. Overeind, Luciano, laat eens wat zien. Er komt een corner, Zlatan. Kom op. Koppen, luiwammes.’

Hij ging door en eerlijk gezegd heb ik geen idee wat de griffier en alle andere aanwezigen ervan vonden. Maar één ding is zeker: Mino kreeg die dag een nieuwe supporter – mijn vader. Die vond het prachtig. Wat was dit voor man? Kan het nog mooier? Trucs uithalen met bigshots als Moggi. Dat was helemaal mijn vaders stijl. Het was zoiets als zingen en dansen in de verkeerde situatie. Het was: onder alle omstandigheden je ding doen. Sinds die dag spaart mijn vader niet alleen maar knipsels over mij.

Hij plakt ook alles in wat er over Mino wordt geschreven. Mino is zijn lievelingsgek, want hij had natuurlijk wel door dat Mino niet zomaar een gek was. Hij kreeg het contract er ook door. Ajax wilde niet én mij én het geld kwijt zijn, dus het bestuur ondertekende op het laatste moment. Toen was het al over tien en het kantoor van de bond had eigenlijk al om zeven uur dicht zullen gaan. Maar we kregen het erdoor, en het duurde even voordat het tot me doordrong. Prof in Italië. Het was te gek.

Daarna reden we naar Turijn en op de snelweg belde Mino naar de stamkroeg van Juventus, Urbani, en vroeg ze open te blijven. Het was niet moeilijk het personeel te overtuigen, natuurlijk. Toen we even voor middernacht aankwamen, werden we als vorsten onthaald. We gingen zitten en namen de hele deal door en eerlijk gezegd was ik erg blij dat mijn vader er was en het allemaal zag.

‘Trots op je, Zlatan,’ zei hij.

Fabio Cannavaro en ik kwamen tegelijkertijd rond met Juventus en we hielden samen een persconferentie in stadion Delle Alpi in Turijn. Cannavaro is gaaf. Hij maakt de hele tijd

geintjes en lachte. Ik mocht hem meteen. Een paar jaar later werd hij vóór Zidane gekozen tot beste voetballer van de wereld. Hij hielp me de eerste tijd heel goed.

Na de persconferentie vlogen mijn vader en ik meteen naar Amsterdam, waar we Mino achterlieten en doervlogen naar Göteborg, waar ik een interland moest spelen. Het was een hectische tijd en ik ben nooit meer terug geweest in mijn rijtjeshuis in Diemen. Ik liet het gewoon achter me. We woonden lange tijd in hotel Le Méridien aan de Via Nizza in Turijn, totdat we verhuisden naar Filippo Inzaghi's flat aan de Piazza Castello.

Daarom ging Mino naar Diemen om mijn spullen op te sturen. Maar toen hij het huis binnenkwam, hoorde hij geluid op de bovenverdieping en hij schrok. Een inbraak? Mino hoorde daar duidelijk stemmen en hij sloop naar boven, voorbereid op heibel. Maar hij trof geen dief aan. Mijn Xbox stond nog aan. Die had drie weken staan snorren nadat ik overhaast naar het bondskantoor in Milaan was vertrokken met het privévliegtuig van Juventus.

‘Ibra, kom eens hier.’

Fabio Capello, misschien wel de succesvolste trainer van Europa van de afgelopen decennia, riep me en ik dacht: shit, wat heb ik nou weer gedaan? De hele angst van mijn jeugd voor confrontaties kwam terug. Capello kon trouwens iedereen zenuwachtig maken. Wayne Rooney zei eens dat als Capello op een gang langs je loopt, het ongeveer voelt alsof je dood bent, en dat is waar. Hij liep altijd gewoon met zijn koffie langs je heen, zonder dat je iets van zijn gezicht kon aflezen. Het was bijna griezelig. Soms mompelde hij een kort ‘ciao’. Verder liep hij meestal gewoon weg, met zijn kin naar voren, en je had het gevoel dat je er niet eens wás.

Ik zei eerder al dat de topspelers in Italië niet gaan staan springen omdat de trainer het zegt. Dat geldt niet voor Capello. Alle spelers staan op een rij als hij komt, of het nou Ronaldo of Maradona is. Tegenover Capello gedraag je je.

Ik weet van een journalist die daarover vroeg: ‘Hoe krijg je zo’n respect van iedereen?’

‘Respect krijg je niet. Dat dwing je af,’ antwoordde Capello, en dat heb ik onthouden.

Als Capello kwaad wordt, zijn er maar weinig mensen die hem aan durven te kijken. Als hij je een kans geeft en je gaat er verkeerd mee om, mag je buiten het stadion worstjes gaan verkopen. En niemand gaat met zijn problemen naar hem toe. Capello is niet je maatje. Hij praat niet met de spelers, niet op die manier. Hij is de *sergente di ferro*, de ijzeren sergeant, en het is geen goed teken als hij je roept. Aan de andere kant, je weet nooit. Capello breekt af en bouwt op. Ik herinner me nog een training toen we net wat positieospel aan het doen waren.

Toen blies Capello op zijn fluitje en riep: ‘Naar binnen jullie. Van het veld af.’ Niemand begreep er iets van.

‘Wat hebben we gedaan? Waar gaat het om?’

‘Jullie waren sloom. Jullie waren waardeloos.’ En we konden gaan.

Er was die dag geen training meer. Dat was verwarrend, maar hij had er natuurlijk een bedoeling mee. Hij wilde dat we de volgende dag tot de tanden toe gewapend het veld op zouden komen. Ik hield wel van die stijl, want ik ben, zoals gezegd, niet opgegroeid met ‘och Zlatan, wat ben je toch lief en aardig’ en dat soort prietpraat. Ik hou van mannen met macht en stijl, en Capello geloofde in me.

‘Je hoeft je niet te bewijzen. Ik weet wie je bent en wat je kunt,’ zei hij een van de eerste

dagen en dat gaf me vertrouwen.

Ik kon een beetje ontspannen. Er stond zo verschrikkelijk veel druk op me. Verschillende kranten hadden vraagtekens gezet bij deze aankoop en geschreven dat ik te weinig scoorde, dat ik niet de juiste man was voor Juventus. Veel journalisten dachten dat ik alleen maar op de bank zou zitten. Hoe kan Zlatan een plaats krijgen in zo'n ploeg? En meer van dat soort dingen, heel denigrerend.

‘Is Zlatan klaar voor Italië?’ schreven ze.

‘Is Italië klaar voor Zlatan?’ counterde Mino, en zo was het maar net. Met zulke grootspraak moest je antwoorden. Je moest altijd terugblaffen.

Soms vraag ik me af: had ik het zonder Mino ook gered? Als ik bij Juventus aangekomen was zoals ik bij Ajax kwam, had de pers me opgevreten. In Italië zijn ze gek van voetbal. Voetbal is er leven en dood. Zoals we in Zweden de dag voor en de dag na de wedstrijd schrijven, doen ze dat in Italië de hele week. Het gaat maar door en je wordt voortdurend beoordeeld. Je wordt van top tot teen bekeken en daar wen je niet zomaar aan.

Maar ik had Mino wel. Hij was mijn beschermingswal en ik belde hem geregeld. Ik bedoel: Ajax, wat stelde dat voor? Een kleuterschool vergeleken met Juventus. Als ik op de training wilde scoren, had ik niet alleen te maken met Cannavaro en Thuram, maar ook met Buffon in het doel, en dat was bepaald geen kinderspel. En niemand behandelde me vriendelijk alleen maar omdat ik nieuw was, integendeel.

Capello had een assistent die Italo Galbiati heet. Galbiati is een oudere man, ‘de ouwe’ noemde ik hem. Hij was een goeie vent. Capello en hij waren zo'n beetje *bad cop, good cop*. Capello zegt de harde, lastige dingen en Galbiati staat voor de andere kant. Al na de eerste training had Capello me naar hem toe gestuurd.

‘Italo, pak die jongen maar flink aan!’

Alle anderen van de ploeg waren al naar binnen gegaan om te douchen en ik was helemaal kapot. Ik had er ook graag de brui aan gegeven. Maar van de zijkant kwam een juniorenkeeper en ik begon te begrijpen wat de bedoeling was. Italo zou me ballen aangeven, paf, paf. Ze kwamen op alle mogelijke manieren naar me toe, voorzetten, passes, een-tweetjes of hij smeed me de bal toe; en ik schoot op doel, het ene schot na het andere. Ik mocht de box, het strafschoopgebied, niet uit. Dat was mijn terrein, zei hij. Daar moest ik zijn en schieten, schieten. Er was geen sprake van een pauze of even rustig aan doen. Alles ging in hoog tempo.

‘Kom op, harder, resoluter, niet twijfelen,’ schreeuwde Italo. Het werd een gewoonte, routine. Soms kwamen Del Piero en Trezeguet ook, maar meestal was alleen ik er. Italo en ik, vijftig, zestig, honderd keer afwerken. Af en toe verscheen Capello ook en die is nou eenmaal zoals hij is.

‘Ik krijg Ajax wel uit je lijf gebeukt,’ zei hij.

‘Oké, goed.’

‘Ik wil die Hollandse stijl hier niet. Tiktakken, een-tweetjes, verzorgd, technisch spel. Door een hele ploeg dribbelen. Ik doe het liever zonder die dingen. Ik heb doelpunten nodig. Snap je? Je moet Italiaans leren denken. Je moet killerinstinct krijgen.’

Dat proces was al bij me op gang gekomen. Ik had al met Van Basten en met Mino gepraat. Maar ik beschouwde mezelf toch niet als een echte goalgetter, ook al speelde ik in de spits. Ik was liever de man die alles kon, en er zat nog altijd veel van het straatvoetbal op het binnenplein bij mijn moeder en veel ‘showtime, showtime’ in mijn hoofd. Maar onder Capello veranderde ik. Zijn hardheid was aanstekelijk en ik werd steeds minder een artiest en steeds meer een *hitter*, een effectieve speler die tot elke prijs wilde winnen.

Niet dat ik vroeger niet wilde winnen. Ik was een geboren winnaar. Maar toch, vergeet niet: voetbal was mijn manier om me te laten zien! Met mijn balkunst had ik me onderscheiden van de andere jongeren in Rosengård. Alle och-en-achs en al het ‘wow, kijk die eens!’ stimuleerden me. Het applaus voor mijn trucjes had me groot gemaakt en lange tijd had ik je voor gek verklaard als je beweerde dat een lelijk doelpunt evenveel waard was als een mooi doelpunt!

Maar nu begreep ik steeds beter dat niemand je bedankt voor je trucjes en hakjes als je ploeg heeft verloren. Niemand maakt zich er druk om als jij een droomgoal hebt gemaakt als je ploeg niet wint. Langzaam maar zeker werd ik sluw, werd ik op het veld meer een krijger. Natuurlijk hield ik niet op met dat ‘luisteren, niet luisteren’. Hoe sterk en hard Capello ook was, ik bleef mezelf.

Ik weet nog van de lessen Italiaans. Het was niet altijd makkelijk met de taal. Op het veld was het nooit een probleem. Voetbal heeft zijn eigen taal. Maar daarbuiten voelde ik me soms verloren en de club stuurde me een Italiaanse lerares. Ze kwam twee keer per week en ik moest grammatica en dat soort ellende leren. Grammatica? Zat ik soms weer op school? Dat trok ik niet. Ik zei tegen haar: ‘Hou het geld maar en zeg het tegen niemand, niet tegen je baas, niemand. Maar blijf thuis. Doe maar net alsof je hier bent geweest en vat het niet persoonlijk op.’ En jawel, ze deed wat ik zei. Ze bleef weg en deed alsof ze nog wel kwam. Ik wees haar de deur, maar denk niet dat ik niks gaf om het Italiaans.

Ik wilde het echt leren en ik pikte het op een andere manier op, in de kleedkamer, in het hotel. Ik was wel snel van begrip. Ik leerde vlot en ik was dom en trots genoeg om te durven praten, ook al klopte de grammatica niet. Zelfs tegenover journalisten begon ik in het Italiaans voordat ik overging op Engels, en ik geloof dat ze dat op prijs stelden. Zo van: ‘Die jongen kan het misschien niet, maar hij probeert het toch’, en dat bleef ik over het algemeen doen: ik luisterde, ik luisterde niet.

Maar het is waar, onder Capello werd ik gedisciplineerder dan ooit. In korte tijd veranderde ik geestelijk én lichamelijk. Ik herinner me nog mijn eerste wedstrijd voor Juventus. Het was 12 september en we speelden tegen Brescia. Ik begon op de bank. Op de eretribune zat de familie Agnelli, de eigenaars, en ze keken natuurlijk vooral naar mij, zo van: ‘is hij zijn geld waard?’ Na de rust kwam ik erin voor Nedved, ook uit de ‘stal’ van Mino, die het jaar daarvoor tot beste speler van Europa was uitgeroepen en die waarschijnlijk de grootste trainingsfanaat is die ik ooit heb ontmoet. Nedved fietste voor

de training een uur voor zichzelf. Daarna liep hij net zo lang hard. Het viel niet mee om hem te vervangen en het is natuurlijk geen ramp als het in je eerste wedstrijd slecht gaat. Maar het helpt ook niet. Ik weet nog dat ik een sprint trok op links en dat er twee verdedigers boven op me zaten. Er leek geen opening te zijn. Maar ik rukte me los, brak erdoorheen en maakte een doelpunt. Ik hoorde de supporters vanaf de tribune roepen: ‘Ibrahimovic, Ibrahimovic!’ Dat was machtig – en het was niet de laatste keer.

Ze begonnen me ‘Ibra’ te noemen – al voordat Moggi op dat idee kwam – en zelfs een tijdje ‘De Flamingo’. Ik was nog altijd vrij spichtig. Ik was 1,96 meter lang, maar ik woog maar 85 kilo, en volgens Capello was dat te weinig. ‘Heb je weleens krachttraining gedaan?’ vroeg hij. ‘Nooit,’ zei ik. Ik had zelfs nog nooit een halter vastgehouden en dat vond hij zo ongeveer een schandaal. Hij zorgde ervoor dat de fitnessstrainer me in de sportzaal hard aanpakte en voor het eerst van mijn leven begon ik me te bekommeren om wat ik at; al was het misschien nog steeds te veel pasta – dat zou zich later wreken. Maar bij Juventus ging het er allemaal wat nauwkeuriger aan toe. Ik kwam aan en werd een zwaardere, sterkere speler. Bij Ajax lieten ze de jongens maar zo’n beetje hun gang gaan. Raar eigenlijk, met al die jonge talenten! In Italië aten we voor en na de training. Voor de wedstrijden verbleven we in een hotel en hadden we drie gezamenlijke maaltijden per dag. Het was dus helemaal niet gek dat ik gespierder werd.

Ik kwam tot een maximaal gewicht van 98 kilo. Dat was blijkbaar te veel: ik werd een beetje log en moest minder krachttraining en meer looptraining doen, maar het is duidelijk dat er onder Capello iets met me gebeurde. Ik werd op het veld sterker, sneller en minder egoïstisch en ik leerde geen respect te hebben voor de sterspelers. Je schiet er niks mee op als je een stapje opzij doet. Dat zag ik in dankzij Capello. Je moet ruimte innemen. De sterspelers mogen je niet belemmeren, integendeel, je moet je door hen laten prikkelen. Ik steeg in aanzien. Ik groeide. Ik kreeg respect, of liever, om met Capello te spreken: ik dwong het af.

Stapje voor stapje werd ik degene die ik nu ben: iemand die na een verloren wedstrijd zo gruwelijk dampend van woede van het veld stapt dat niemand ook maar in mijn buurt durft te komen. Dat kan natuurlijk ook negatief uitwerken. Ik schrik jongere spelers vaak af. Ik schreeuw en ga tekeer. Ik heb woede-uitbarstingen.

Die houding heb ik sinds Juventus en net als Capello trek ik me niks meer aan van wie ik voor me heb. Of ze nou Zambrotta of Nedved heetten, als ze op de training niet alles gaven, kregen ze dat van me te horen. Capello heeft Ajax niet alleen uit mijn lijf gebeukt, hij heeft me gemaakt tot de man die bij een club komt en eist dat ze kampioen worden, hoe dan ook, en dat heeft me veel gebracht, daar is geen twijfel over mogelijk. Het heeft me als voetballer veranderd.

Maar het heeft me niet rustiger gemaakt. We hadden een back in de ploeg, een Fransman die Jonathan Zebina heette. Hij had bij Roma onder Capello gespeeld en daarmee in 2001 de scudetto gewonnen. Nu was hij bij ons. Ik geloof dat het niet zo goed met hem ging. Hij had privéproblemen en op de trainingen speelde hij agressief. Hij gedroeg zich nonchalant en op een dag tackelde hij me keihard. Ik liep naar hem toe, ging heel dicht bij hem staan en zei: ‘Als jij smerig wilt spelen, zeg dat dan van tevoren, dan kan ik ook

smerig spelen!’

Toen gaf hij me een kopstoot – gewoon, baf – en daarna ging het snel. Ik had geen tijd meer om na te denken. Het was een pure reflex. Ik gaf hem een klap, vrijwel onmiddellijk, hij was nog niet eens klaar met zijn kopstoot. Maar ik moet hard hebben geslagen. Hij viel op de grond en ik heb geen idee wat ik verwachtte. Een woedende Capello misschien, die scheldend op ons af rende. Maar Capello stond op een afstandje, ijskoud, alsof de zaak hem niet aanging. Alle anderen hadden natuurlijk iets te kletsen. Wat is er gebeurd? Wat was dat? Het zoemde overal. Ik herinner me Cannavaro. Cannavaro en ik namen het altijd voor elkaar op.

‘Ibra,’ zei hij, ‘wat heb je gedaan?’ Even dacht ik dat hij verontwaardigd was. Maar toen knipoogde hij, zo van: ‘zijn verdiende loon’. Cannavaro mocht Zebina ook niet, niet zoals hij zich de laatste tijd gedroeg, maar Lilian Thuram, de Fransman, tapte uit een ander vaatje.

‘Ibra,’ begon hij, ‘je bent jong en dom. Zoiets doe je niet. Je bent een sukkel.’ Maar verder kwam hij niet. Er klonk een brul over het veld en er was maar één man die zó kon schreeuwen.

‘Thuuuraaam,’ brulde Capello. ‘Hou je bek en ga weg.’ En natuurlijk ging Thuram weg; het was net een klein kind. Zelf ging ik ook weg, even bijkomen.

Twee uur later zag ik in de massagekamer iemand die ijs tegen zijn gezicht hield. Het was Zebina. Ik moet hem hard hebben geraakt. Het deed nog steeds zeer. Hij had nog lang een blauw oog en Moggi gaf ons allebei een boete. Twintigduizend euro, geloof ik. Maar Capello deed niks. Hij belegde niet eens een gesprek. Hij zei maar één ding: ‘Het was goed voor de ploeg.’

Dat was alles. Zo was hij. Hij was hard. Hij wilde adrenaline. Je mocht vechten en tot op het bot geprikkeld zijn. Maar één ding mocht je zeker niet: zijn autoriteit ter discussie stellen of overmoedig zijn. Dan ging hij door het lint. Ik weet nog dat we de kwartfinale van de Champions League speelden, uit tegen Liverpool. We verloren met 2-1 en voor de wedstrijd had Capello de tactiek uitgelegd en bepaald wie wie zou bewaken bij corners van Liverpool. Maar Lilian Thuram was op het idee gekomen om van man te wisselen. Hij ging een andere Liverpool-speler dekken en toen werd er gescoord. Later, in de kleedkamer, liep Capello zijn gebruikelijke rondjes, terwijl wij in een kring om hem heen op de bank zaten en ons afvroegen wat er zou gebeuren.

‘Wie heeft er tegen je gezegd dat je een andere man moest dekken?’ vroeg hij Thuram.

‘Niemand, maar ik dacht dat het zo beter was,’ antwoordde Thuram.

Capello haalde een paar keer diep adem.

‘Wie heeft er tegen je gezegd dat je een andere man moest dekken?’ herhaalde hij.

‘Ik dacht dat het zo beter was.’

Dezelfde verklaring. Capello stelde de vraag voor de derde keer en kreeg wéér hetzelfde antwoord. Toen kwam de uitbarsting die al als een bom in hem had liggen wachten.

‘Heb ik tegen je gezegd dat je een ander moest dekken of hoe zit dat? Neem ik hier de besluiten of doet iemand anders dat? *Ik* doe dat, hoor je? *Ik* zeg tegen jou wat je moet doen. Heb je dat begrepen, idioot?’

Toen schopte hij tegen de massagetafel, die met een rotvaart naar ons toe tolde. In zulke situaties durft niemand op te kijken. Iedereen blijft gewoon naar de vloer zitten staren, Trezeguet, Cannavaro, Buffon, allemaal, stuk voor stuk. Niemand durfde zich te verroeren en niemand zou op het idee komen om zoiets te doen als Thuram. Niemand wilde door diezelfde woedende blik worden getroffen. Die dingen gebeurden regelmatig. Het viel niet mee. De verwachtingen waren hooggespannen. Maar ik speelde nog steeds goed.

Capello had Alessandro Del Piero eruit gehaald voor mij, en in tien jaar tijd had niemand Del Piero op de bank gezet. Als je Del Piero op de bank zette, zette je het symbool van de club wissel, en daar werden de fans gek van. Ze jouwden Capello uit en hieven spreekkoren aan voor Del Piero, voor *Il pinturicchio*, *Il fenomeno vero*.

Alessandro Del Piero was zeven keer kampioen geworden met Juventus en was jaar in jaar uit een sleutelspeler geweest. Hij had de Champions League voor de club naar huis gebracht en hij lag ook heel goed bij de eigenaars, de Agnelli's. Hij was de grote ster en hij stond erom bekend dat hij op diverse posities kon spelen. Zidane en hij hadden voorin gespeeld achter Trezeguet, maar hij was ook voorste spits geweest, en spelverdeler, samen met Nedved op het middenveld.

Een normale coach zet Del Piero niet op de bank. Maar Capello was niet normaal. Hij trok zich nooit iets aan van geschiedenis of status. Hij koos gewoon zijn ploeg, en daar was ik blij om. Maar het zette me ook onder druk. Ik moest extra goed spelen met Del Piero op de bank. En ik hoorde zijn naam waarachtig steeds minder klinken op de tribune. Ik hoorde ‘Ibra, Ibra’ en in december kozen de fans me tot speler van de maand; dat was geweldig.

Ik was bezig definitief door te breken in Italië, maar ik wist natuurlijk wel dat er maar weinig hoeft te gebeuren in het voetbal. Het ene moment ben je de held, het volgende de schlemiel. De speciale training met Galbiati wierp z'n vruchten af, geen twijfel aan. Door te trainen in afwerken was ik effectiever en sterker geworden in de box. Ik had een heel stel nieuwe automatismen geleerd en ik hoefde minder na te denken; het ging gewoon van pats-boem.

Maar toch, en dat mag je niet vergeten: scorend vermogen is feeling, instinct. Je hebt het of je hebt het niet. Je kunt het te pakken krijgen, zeker, maar ook weer verliezen als het gevoel en het zelfvertrouwen verdwijnen, en ik had mezelf altijd alleen maar beschouwd als doelpuntenmaker. Ik was een speler die op alle niveaus het verschil wilde maken. Ik was iemand die alles wilde kunnen, en ergens in januari raakte ik uit mijn ritme.

Ik maakte vijf competitiewedstrijden achter elkaar geen doelpunt. In drie maanden tijd scoorde ik maar één keer; waarom weet ik niet. Het was gewoon zo, en Capello viel me erop aan. Zoals hij me eerder had opgebouwd, zo brak hij me nu af. ‘Je hebt geen barst gedaan. Je hebt waardeloos gespeeld,’ zei hij, maar intussen liet hij me wel spelen.

Hij hield Del Piero nog steeds op de bank en ik nam aan dat hij mopperde om me te

motiveren – dat hoopte ik tenminste. Capello wist heus wel dat spelers in zichzelf moeten geloven, maar ze mogen ook niet té zelfverzekerd en eigenwijs worden. Aan overmoed heeft hij de pest en daarom doet hij zo. Hij bouwt op en breekt af, en ik had geen idee welke kant het nu op zou gaan.

‘Ibra, kom eens hier!’

De angst om te worden binnengeroepen gaat bij mij nooit over. Ik vroeg me af: heb ik weer een fiets gejat? Of de verkeerde vent een optater gegeven? Op weg naar de kleedkamer waar hij op me wachtte, probeerde ik slimme excuses te bedenken. Maar dat is lastig als je niet weet waar het om gaat. Ik moest maar zien. Toen ik binnenkwam, had Capello alleen maar een handdoek om.

Hij had gedoucht. Zijn bril was beslagen en de kleedkamer was net zo haveloos als anders. Luciano Moggi hield van mooie dingen. Maar kleedkamers moesten afgeleefd zijn. Dat was een onderdeel van zijn filosofie. ‘Winnen is belangrijker dan dat het mooi is,’ zei hij altijd en ja, daar zit natuurlijk wel wat in. Als we met z’n vieren tegelijk onder de douche stonden, steeg het water ons naar de kuiten, maar iedereen wist dat het geen zin had om te klagen.

Moggi zou er alleen maar een bevestiging van zijn theorie in zien: ‘Zie je wel, zie je wel, het hoeft niet fantastisch te zijn om te kunnen winnen.’ En daarom kwam Capello me halfnaakt tegemoet in die krakkemikkige kleedkamer. Ik vroeg me weer af: wat is er? Wat heb ik je misdaan? Er is iets met Capello, vooral als je met hem alleen bent, waardoor je je klein voelt. Hij groeit. Jij krimpt.

‘Ga zitten,’ zei hij en natuurlijk, allicht, ik ging zitten. Voor me stond een oude tv met een nog oudere VHS-speler en daar schoof Capello een videoband in.

‘Je doet me denken aan een speler die ik bij Milan heb getraind,’ zei hij.

‘Ik denk dat ik wel weet wie u bedoelt.’

‘O ja?’

‘Ik heb het al vaak gehoord.’

‘Goed zo. Maar laat je niet onder druk zetten door die vergelijking. Je bent geen nieuwe Van Basten. Je hebt je eigen stijl en ik denk dat je een betere speler bent. Maar Marco van Basten bewoog handiger in het strafschopgebied. Hier is een film waarop ik zijn doelpunten bij elkaar heb gezet. Bestudeer zijn bewegingen. Zuig ze in je op. Leer ervan.’

Daarna ging Capello weg, en ik bleef alleen achter in de kleedkamer. Ik begon te kijken en het waren dus echt de beste goals van Van Basten, uit alle hoeken en gaten. De bal vloog er maar in en Marco van Basten dook steeds weer op. Ik zat daar tien minuten, een kwartier en vroeg me af wanneer ik kon gaan.

Had Capello een mannetje bij de deur gezet om op me te letten? Dat was niet onmogelijk. Ik besloot de hele band te bekijken. Die duurde vijftientig, dertig minuten en toen dacht ik: oké, nu is het wel genoeg. Ik ging weg. Ik sloop naar buiten en eerlijk gezegd heb ik geen idee of ik er iets van heb geleerd. Maar ik begreep de boodschap. Die

was, zoals gebruikelijk: Capello wilde dat ik scoorde. Dat moest in mijn hoofd, mijn bewegingen, mijn hele systeem gaan zitten. Ik wist dat het nu ernst was.

We stonden bovenaan in de competitie, samen met Milan; we wisselden elkaar aan de top af. Om kampioen te worden, moest ik doelpunten blijven maken. Dat telde, verder niks, en ik weet nog dat ik echt mijn best deed in de box. Maar shit, ik werd ook bewaakt, zeg. De verdedigers van de tegenstander zaten als wolven op me en het begon bekend te worden dat ik temperament had. De spelers en het publiek probeerden me de hele tijd te provoceren met smerige tackles en beledigingen en dat soort shit. Zigeuner, gitano, dingen over mijn moeder en mijn familie, van alles schreeuwden ze, en soms werd ik kwaad. Er waren een paar kopstoten, of liever dreigingen daarmee, maar je weet: ik speel op m'n best als ik kwaad ben. En de ban brak. Op 17 april maakte ik een hattrick tegen Lecce. De fans werden gek en de journalisten schreven: 'Ze zeiden dat hij te weinig scoorde. Nu heeft hij er al vijftien gemaakt.'

Ik klom naar de derde plaats op de topscorerslijst. Ze zeiden dat ik de belangrijkste speler van Juventus was, en overal werd ik toegezongen: 'Ibra, Ibra.' Maar er hing ook iets anders in de lucht.

Er waren rampen op komst.

Ik had er geen idee van dat de politie en de officieren van justitie Moggi's telefoon af luisterden, en dat was maar goed ook. We streden met Milan om de eerste plaats en voor het eerst ging ik samenwonen. Helena had zich over de kop gewerkt. Ze had overdag bij Fly Me in Göteborg gewerkt, 's avonds in het restaurant en intussen gestudeerd en naar Malmö op en neer gependeld. Ze zat er helemaal doorheen en was zo moe dat ze haast niet meer uit haar ogen kon kijken. Ik had tegen haar gezegd: 'Nou is het genoeg. Nou kom je bij mij wonen.' En ook al was het een grote omschakeling, ik geloof dat ze het fijn vond. Het was net of ze eindelijk weer op adem kwam.

Ik was toen van Inzaghi's flat verhuisd naar een fantastisch appartement in hetzelfde pand aan de Piazza Castello. Het had een hoog plafond. Het leek een beetje op een kerk. Op de begane grond zat café Mood, waar een paar jongens werkten met wie we bevriend raakten. Ze serveerden ons soms een ontbijt en ook al hadden we toen nog geen kinderen, we hadden Hoffa, onze mopshond, en die dikzak, die was leuk. We kochten soms drie pizza's: een voor Helena, een voor mij en een voor Hoffa, en die at hij helemaal op, finaal, behalve de randjes dan; daar sabbelde hij alleen maar op en die slingerden door het hele huis – dank je wel! Hij was onze vette baby. Het ging goed met ons. Maar we kwamen natuurlijk uit verschillende werelden.

We gingen een keer op vakantie met mijn familie. We vlogen businessclass naar Dubai. Helena en ik weten hoe dat gaat: in het vliegtuig gedraag je je. Maar mijn familie is een beetje anders. Om zes uur 's morgens wilde mijn broertje een whisky hebben. In de stoel voor hem zat mijn moeder en mijn moeder is geweldig, maar ze is niet voor de poes en ze houdt er niet van als wij alcohol drinken – dat is natuurlijk wel begrijpelijk na wat zij heeft meegemaakt. Daarom trok ze een schoen uit. Dat was haar manier om het probleem te lijf te gaan: met haar schoen mepte ze Keki op zijn hoofd. Pats-boem. Keki werd woest. Hij verweerde zich. Het werd een enorm tumult in de businessclass om zes uur 's morgens. Ik keek naar Helena. Ze kon wel door de grond zakken. Zo van: 'ik hoor niet bij die mensen, tover mij maar weg!'

Ik ging in Turijn meestal om ongeveer kwart voor tien naar de training, maar op een dag was ik wat aan de late kant. Ik haastte me door de flat. Het kan zijn dat er een brandlucht hing. Dat zegt Helena. Ik weet het niet. Ik weet alleen dat er brand was voor de voordeur, toen ik die opendeed om weg te gaan. Een of andere idioot had rozen en rotzooi verzameld en die aangestoken. Iedereen in dat pand had een gasfornuis, moet je weten, en in het trappenhuis er vlak naast was een veranda waar een gasleiding over de muur liep. Het had

totaal verkeerd af kunnen lopen, maar we haalden emmers water en blusten het vuur. Ik vond het alleen jammer dat ik de deur niet dertig seconden eerder had opengedaan. Dan had ik die idioot op heterdaad betrapt en hem een kopje kleiner gemaakt. Brandstichten bij ons voor de deur? Bezopen! En dan nog met rozen, die zwart zouden zijn geworden van het vuur. Wat was dat voor duivelse boodschap? Zwarte rozen!

De politie is er nooit achter gekomen wie het had gedaan, en in die tijd waren de clubs nog niet zo scherp op veiligheid als nu, dus we vergaten het weer. Je kunt niet de hele tijd ongerust zijn. We hadden wel wat anders aan ons hoofd. Er was steeds wat anders en er was veel gebeurd. Zo had ik in mijn eerste tijd in de stad bezoek gehad van twee bladvullers van *Aftonbladet*.

Toen woonde ik nog in hotel Le Méridien. *Aftonbladet* wilde onze relatie herstellen, zeiden ze. Ik leverde hun per slot van rekening geld op en Mino vond het tijd om de strijdbijl te begraven. Maar je weet: ik vergeet niks. Dingen hechten zich vast in mijn geheugen. Ik onthoud het en ik reageer, desnoods tien jaar later.

Toen de mannen van *Aftonbladet* aankwamen, zat ik in mijn kamer. Ik geloof dat ze een poosje met Mino en onze jurist Luca Ferrari hadden gebabbeld toen ik beneden kwam en ik voelde meteen: het heeft geen zin. Een contactadvertentie! Een verzonnen aangifte bij de politie! ‘Schaam je, Zlatan’ in het hele land! Ik groette ze niet eens. Ik werd nog kwader. Wat was dat voor rotstreek destijds? Daarom bekte ik ze af; ik geloof eerlijk gezegd dat ik ze flink de stuipen op het lijf joeg. Ik smiet ze zelfs een waterflesje naar het hoofd.

‘Als jullie daarvandaan kwamen waar ik vandaan kom, hadden jullie het niet overleefd,’ zei ik, en dat was misschien hard. Maar ik was het zat en ik was kwaad.

Waarschijnlijk is het anderen onmogelijk uit te leggen onder welke druk ik stond. Niet alleen van de media, ook van de fans, het publiek, de trainers, de clubleiding, de ploeggenoten, het geld ook. Ik moest presteren en als de doelpunten uitbleven, kreeg ik dat van alle kanten te horen. Ik had een uitlaatklep nodig. Ik had Mino, Helena, de jongens van de ploeg, maar er waren ook andere, simpeler dingen, zoals mijn auto’s. Die gaven een gevoel van vrijheid. In deze tijd kreeg ik mijn Ferrari Enzo. Die maakte deel uit van de onderhandelingen over mijn contract.

Ik zat met Mino, Moggi, directeur Antonio Girardo en Roberto Bettega, de internationale man van de club, in een kamer over mijn contract te praten toen Mino zei: ‘Zlatan wil een Ferrari Enzo hebben.’

Ze keken elkaar allemaal aan. We hadden niet anders verwacht. Enzo was de nieuwe superauto van Ferrari, de heftigste wagen die ze ooit hadden geproduceerd, en er waren maar 399 exemplaren van gemaakt. We dachten dat we misschien te veel vroegen. Maar Moggi en Girardo leken het een redelijke eis te vinden, zo van: ‘natuurlijk moet die jongen een Enzo hebben’.

‘Geen probleem. We regelen er een voor je,’ zeiden ze, en ik dacht: wow, wat een club, hé!

Maar ze hadden het natuurlijk niet begrepen. Toen we hadden ondertekend zei Antonio Girauda terloops: ‘En die auto is dus een oude Ferrari?’ Ik schrok. Ik keek naar Mino.

‘Nee,’ zei hij. ‘Dat is een nieuwe, die waar er maar 399 van zijn gemaakt.’ Girauda slikte.

‘Dan denk ik dat we een probleem hebben,’ zei hij, en dat was ook zo.

Er waren nog maar drie auto’s over. Daar was een lange wachtlijst voor, met allemaal zwaargewichten. We belden de baas van Ferrari, Luca di Montezemolo, en legden de situatie uit. Het was moeilijk, zei hij, bijna onmogelijk. Maar hij gaf toe. Ik zou er een krijgen als ik beloofde dat ik hem nooit zou verkopen.

‘Ik zal hem houden totdat ik doodga,’ antwoordde ik, en ik ging van die auto houden.

Helena had er een hekel aan. Hij was te wild en te schokkerig naar haar smaak. Maar ik was er gek op, en niet alleen om de gebruikelijke redenen: hij is cool, heftig, snel en kijk-mij-eens-geslaagd-zijn-in-het-leven. De Enzo gaf me het gevoel dat ik harder moest werken om hem te verdienen. Hij voorkwam dat ik zelfgenoegzaam werd. Ik kon ernaar kijken en denken: als ik niet hard werk, pakken ze me hem af. De Enzo werd ook een bron van energie, een trigger.

Of ik liet een tatoeage zetten. Tatoeages werden een soort drug voor me. Ik moest de hele tijd iets nieuws hebben. Dat waren nooit impulsieve dingen. Alles was doordacht. Toch was ik er in het begin op tegen. Ik hield toen niet van tatoeages. Het getuigde van slechte smaak, vond ik. Maar uiteindelijk ging ik toch om. Alexander Östlund hielp me op weg, en de eerste tatoeage was een witte streep op mijn buik. Hij was nauwelijks te zien. Het was meer een test.

Daarna durfde ik meer. Ik had een uitdrukking gehoord: ‘Only God can judge me.’ Tupac had er ook een liedje op gemaakt, en dat vond ik mooi. Ze mochten schrijven wat ze wilden in hun kranten. Alles brullen vanaf de tribune. Ze kregen mijzelf toch niet te pakken. Alleen God kon over me oordelen! Dat stond me wel aan. Je moet je eigen weg gaan, je niet laten kleineren. Ik liet die woorden tatoeëren. Ik nam ook een draak, want de draak staat in de Japanse cultuur symbool voor de krijger, en ik was een krijger.

En ik liet een karper zetten, de vis die tegen de stroom in gaat, en zo’n Boeddhasymbool dat beschermt tegen lijden. En de vijf elementen, water, aarde, vuur en zo. Bovendien liet ik mijn familie tatoeëren. De mannen op de rechterhand, die voor kracht staat: mijn vader, mijn broers, later ook mijn zonen. En de vrouwen links, want dat ligt het dichtst bij het hart: mijn moeder, Sanela, niet de halfzusters die met de familie hadden gebroken – dat leek toen logisch, maar later heb ik er veel over nagedacht: wie is familie en wie niet? Maar dat was later.

Toen concentreerde ik me op het voetbal. Vaak is de competitie al vroeg in het voorjaar beslist. Eén ploeg heeft dan een voorsprong genomen. Maar dit jaar was het een gevecht tot op het laatst. Milan en wij hadden allebei 70 punten en de kranten stonden er vol van, natuurlijk. Het had alles in zich van een drama. Op 18 mei zouden we in het San Siro tegen elkaar spelen in wat een pure competitiefinale beloofde te worden. De meeste

mensen gaven Milan de grootste kans, niet alleen omdat ze thuis speelden. De eerste wedstrijd tegen ons in het Stadio delle Alpi was in 0-0 geëindigd. Maar Milan domineerde toen en veel mensen beschouwden Milan toen als de beste ploeg van Europa, ondanks onze sterke opstelling. Het verbaasde ook eigenlijk niemand dat Milan dat voorjaar weer de finale van de Champions League haalde. Onze kansen werden laag ingeschat en dat werd er na onze wedstrijd tegen Inter niet bepaald beter op.

Die was op 20 april, maar een paar dagen na mijn hattrick tegen Lecce. Ik was alom geprezen en Mino had me gewaarschuwd dat Inter me hard zou aanpakken. Ik was de grote ster. Inter moest mij proberen tegen te houden of zelfs psychologisch uit de wedstrijd te halen.

‘Als je het wilt overleven, moet je twee keer zo hard terugslaan. Anders heb je geen kans,’ zei Mino. Ik antwoordde, zoals altijd: ‘Geen probleem. Harde ploegen prikkelen me.’

Maar de stemming was natuurlijk nerveus. Er bestaat een oude vete tussen Inter en Juventus en dat jaar had Inter een heel harde defensie. Met onder anderen Marco Materazzi. Tot op de dag van vandaag heeft niemand in de Serie A meer rode kaarten gehad dan hij. Materazzi stond erom bekend dat hij agressief en vuil speelde. Een jaar later, in de zomer van 2006, zou hij wereldberoemd worden door Zidane tijdens de WK-finale grof te beledigen, waarop die hem een kopstoot tegen zijn borst gaf. Materazzi verdedigde met provocaties en hard spel. Hij werd wel ‘De Slachter’ genoemd.

Inter had ook Iván Córdoba, een kleine, maar atletische Colombiaan. En verder Siniša Mihajlovic, een Serviër. Daar werd natuurlijk veel over geschreven: dat de wedstrijd een mini-Balkanoorlog zou worden. Dat was gelul. Wat er op het veld gebeurde, had niets met de oorlog te maken. Mihajlovic en ik werden later bij Inter vrienden. Ik heb me er nooit druk om gemaakt waar mensen vandaan komen. Dat soort etnische flauwekul kan me geen moer schelen en eerlijk gezegd: dat kon toch ook niet anders? In onze familie loopt alles door elkaar. Mijn vader is Bosniër, mijn moeder is Kroatische en de vader van mijn broertje is Serviër. Nee, nee, daar ging het niet om.

Maar Mihajlovic was heel hard. Hij was een van de besten van de wereld in het nemen van vrije trappen en hij provoceerde. Hij had Patrick Vieira in een Champions Leaguewedstrijd ‘nero de merda’ genoemd – ‘strontzwarte’ – en dat had geleid tot een politieonderzoek op verdenking van racistische opruiing. Een andere keer had hij Adrian Muto, die sinds kort bij ons speelde, geschopt en bespuugd, en daar was hij acht wedstrijden voor geschorst. Hij had temperament. Hij kon ontploffen als een bom. Niet dat ik daar een punt van maak, helemaal niet. Wat op het veld gebeurt, blijft op het veld. Dat is mijn filosofie en eerlijk gezegd zou je geschokt zijn als je wist wat er daar allemaal gebeurt. Er wordt geslagen en gescholden, het is één groot gevecht, maar voor ons spelers is het de normaalste zaak van de wereld en ik vertel dat over die backs van Inter hier alleen om duidelijk te maken dat die niet voor de poes zijn. Ze speelden vuil en hard, en ik dacht meteen: shit, dit is smerig, dit is geen gewone wedstrijd, dit is haat, dit zijn beledigingen.

Ze zwetsten een hoop over mijn familie en mijn eer en ik sloeg hard terug. Iets anders

kun je in zo'n situatie niet doen. Als je opzijaat, word je verbrijzeld. Je moet van je woede zien te profiteren door nog harder te werken en ik speelde extreem fysiek en hard. Het zou geen seconde meevallen tegen Zlatan te spelen. In die tijd was ik steviger geworden. Ik was geen tenger Ajaxdribbelaartje meer. Ik was gespierder en sneller. Ik was geen makkelijke prooi, absoluut niet, en naderhand zei trainer Roberto Mancini van Inter: 'Die Ibrahimovic, dat fenomeen, als die zo speelt, is het onmogelijk hem af te stoppen.'

Maar god weet dat ze het wel probeerden. Ze tackelden me verschrikkelijk en ik reageerde net zo hard. Ik was een wilde. Ik was 'Il Gladiatore', zoals de kranten schreven. Al in de vierde minuut klapten Córdoba en ik met de koppen tegen elkaar, en we bleven allebei op de grond liggen. Ik stond groggy op. Córdoba bloedde hevig, wankelde het veld uit en werd gehecht. Hij kwam terug met een verband om zijn hoofd en het werd niet bepaald rustiger. Er bouwde zich eerder iets ernstigs op. We keken elkaar met gitzwarte ogen aan. Het was oorlog. Zenuwen en agressie regeerden. In de dertiende minuut vielen Mihajlovic en ik na een botsing over elkaar heen.

Even waren we in de war. Zo van: wat gebeurt er? Maar toen ontdekten we dat we naast elkaar op het veld zaten, en toen joeg de adrenaline door ons heen. Hij maakte een beweging met zijn hoofd. Ik reageerde met een kopstoot. Die zag er vast wel akelig uit. Hij moest dreigend overkomen, maar ik duwde alleen maar mijn hoofd tegen hem aan. Geloof me, als ik hem een echte kopstoot had gegeven, was hij niet meer opgestaan. Ik raakte hem alleen maar licht, om te laten zien: 'Ik ga niet voor je opzij, klootzak!' Maar Mihajlovic hield zijn handen voor zijn gezicht en stortte neer. Theater natuurlijk. Hij wilde dat ik eruit gestuurd werd. Maar ik kreeg niet eens een gele kaart. Nog niet.

Die kwam een minuut later, na een duel met Favalli. Het was over het geheel genomen een smerige wedstrijd, maar ik speelde goed en was bij bijna al onze gevaarlijke momenten betrokken. Maar Interkeeper Francesco Toldo speelde fantastisch. Hij redde keer op keer en we kregen een doelpunt tegen. Julio Cruz kopte de bal in het doel. We deden er alles aan om terug te komen. We kwamen er dichtbij, maar het lukte niet en er hing een sfeer van wraak en oorlog.

Córdoba wilde me betaald zetten. Hij schopte me tegen mijn heup en liep zelf een gele kaart op. Materazzi speelde een psychologisch spelletje met me en Mihajlovic ging door met schelden en tackelen en meer van die rotzooi. Ik had het moeilijk. Ik worstelde me naar voren. Ik knokte en vuurde vlak voor rust een goed schot af. In de tweede helft schoot ik van afstand tegen de buitenkant van de paal, in de kruising, en ik had nog een vrije trap, die Toldo met een onbewuste reflex redde.

Maar ik scoorde niet, en met nog maar een minuut te spelen kwamen Córdoba en ik elkaar weer tegen. We botsten tegen elkaar en meteen, als in een reflex, gaf ik hem een klap, tegen zijn kin of zijn hals. Niet zo erg, vond ik. Het hoorde bij ons gevecht op het veld en de scheids had het niet gezien. Maar het kreeg gevolgen. We verloren en dat was al erg genoeg. Zoals de ranglijst er nu uitzag, kon deze wedstrijd ons de scudetto kosten.

Maar de Italiaanse tuchtcommissie bestudeerde ook de filmbeelden van mijn klap en besloot me voor drie wedstrijden te schorsen. Dat was een kleine ramp. Ik zou de slotfase van de competitie missen, ook de beslissende wedstrijd tegen Milan op 18 mei. Ik voelde

me onrechtvaardig behandeld. ‘Het is niet eerlijk,’ zei ik tegen de journalisten. ‘Al die rotschoppen die ik heb gekregen, en dan ben ik degene die gestraft wordt.’

Het was hard en gezien het belang dat ik voor de ploeg had gehad, was het een klap voor de hele club. Het bestuur tekende beroep aan en riep de hulp in van topadvocaat Luigi Chiappero. Chiappero had Juventus verdedigd tegen de oude dopingbeschuldigingen en hij beweerde nu dat mijn klap in het gevecht om de bal had plaatsgevonden, of dan toch in nauw verband daarmee. Ik had ook de hele wedstrijd getier en gescheld moeten verduren, zei hij. Hij riep zelfs de hulp van een liplezer in, die probeerde te achterhalen wat Mihajlovic me had toegeschreeuwd. Maar dat was niet makkelijk, want het meeste was Servisch. Dus in plaats daarvan getuigde Mino dat Mihajlovic dingen had gezegd die te grof waren om te herhalen, dingen over mijn familie en mijn moeder.

‘Raiola is maar een pizzabakker,’ reageerde Mihajlovic.

Mino was nooit pizzabakker geweest. Hij had wel geholpen in het restaurant van zijn ouders. Hij counterde: ‘Het beste van deze opmerking van Mihajlovic is dat hij nu bewijst wat we allemaal al wisten, namelijk dat hij dom is. Hij ontkent niet eens dat hij Zlatan heeft geprovoceerd. Hij is een racist; dat heeft hij al eerder laten zien.’

Het was een zootje. Beschuldigingen vlogen over en weer en Luciano Moggi, die toch nooit ergens bang voor was, insinueerde dat er een samenzwering was, een coup. De camera’s die mijn klap hadden geregistreerd, waren van Mediaset, het mediabedrijf van Berlusconi, en Berlusconi was toch de eigenaar van Milan. Waren de beelden niet wat erg snel doorgespeeld aan de tuchtcommissie? Zelfs minister van Binnenlandse Zaken Giuseppe Pisanu bemoeide zich ermee en gaf commentaar, en elke dag waren er discussies in de kranten.

Maar het mocht allemaal niet baten. Mijn schorsing werd definitief vastgesteld. Ik zou er niet bij zijn in de beslissende wedstrijd tegen Milan, en dat was shit. Dit was mijn seizoen geweest en ik wilde niets liever dan erbij zijn als we kampioen werden. Maar nu zou ik de wedstrijden vanaf de tribune moeten bekijken. Dat was moeilijk. De druk was verschrikkelijk. De onzinverhalen bleven van alle kanten komen, en nu gingen ze niet alleen meer over mijn schorsing.

Er dook opeens een oude video op waarop Cannavaro een injectie met iets krijgt, en de meeste mensen dachten natuurlijk dat het doping was. Waarom duikt die film nu, vlak voor de wedstrijd, op? Nog een opzetje van Milan? Het was een optelsom. Het was een circus.

Dit was Italië en Juventus voerde een *silenzio stampa* in. Niemand bij de club mocht met media praten. Niets, geen nieuwe opschudding over mijn schorsing of Cannavaro’s spuitje, mocht de voorbereiding verstoren. Iedereen moest zijn mond houden en zich concentreren op de wedstrijd die beschouwd werd als de belangrijkste van het jaar in Europa. Milan en wij hadden allebei 76 punten. Het was een thriller. De wedstrijd was hét onderwerp van gesprek in Italië en de meeste mensen waren het erover eens, ook de wedkantoren: Milan was favoriet. Er waren tachtigduizend kaartjes verkocht, Milan speelde thuis en ik was geschorst, terwijl ik als belangrijkste speler werd beschouwd.

Adrian Muto was ook geschorst. Zebina en Tacchinardi waren geblesseerd. Wij speelden niet in onze beste opstelling, terwijl Milan een schitterend elftal had, met in de achterste linie Cafú, Nesta, Stam en Maldini, met Kaká op het middenveld en Filippo Inzaghi en Sjevtsjenko voorin.

Ik had slechte voorgevoelens en het was echt geen lolletje als ze schreven dat mijn uitbarstingen ons het kampioenschap leken te kosten. ‘Hij moet zich leren beheersen. Hij moet rustiger worden.’ Dat soort geklets de hele tijd, zelfs van Capello. En dan mocht ik verdomme niet meedoen!

Maar de ploeg was ongelofelijk gemotiveerd. De woede over wat er was gebeurd, leek alles in vuur en vlam te zetten en na 27 minuten in de eerste helft werd Del Piero bij een dribbel op links gestopt door Gattuso – geen man van Milan werkt zo hard als hij – en de bal vloog met een hoge boog naar achteren. Del Piero rende erachteraan, en maakte een omhaal, een waar kunststukje. De bal vloog het strafschoopgebied binnen en kwam bij David Trezeguet, die hem in het doel kopte. Maar er was nog een hele tijd te spelen.

Milan drukte gigantisch en in de elfde minuut van de tweede helft kwam Inzaghi vrij voor doel. Hij schoot, Buffon redde, de bal stuiterde terug en Inzaghi kreeg hem weer te pakken. Hij kreeg een nieuwe kans, maar hij werd op de doellijn gehinderd door Zambrotta en schoot tegen de paal.

Beide ploegen kregen de ene kans na de andere. Del Piero schoot op de lat en Cafú schreeuwde om een penalty. Er gebeurde de hele tijd iets. Maar het resultaat veranderde niet. Het bleef 1-0 en opeens lagen wij voor in de strijd om de titel. En ik mocht weer spelen. Er viel een last van mijn schouders. Op 15 mei moesten we thuis in het Delle Alpi tegen Parma. De druk op mij was groot. Niet alleen omdat ik terugkwam na mijn schorsing.

Tien vooraanstaande voetbalkranten hadden me gekozen tot de op twee na beste aanvaller van Europa, na Sjevtsjenko en Ronaldo. Er was zelfs sprake van dat ik de Europese gouden bal zou kunnen krijgen. Alle ogen zouden op me gericht zijn, hoe dan ook, vooral omdat Capello Trezeguet, de held van de wedstrijd tegen Milan, op de bank had gezet. Ik voelde dat ik moest presteren. Ik moest geprikkeld zijn, maar tot een grens. Er mochten geen nieuwe woede-uitbarstingen en schorsingen komen; dat maakte iedereen me wel duidelijk. Alle camera’s langs het veld zouden me onder de loep nemen. Toen ik het stadion betrad, hoorde ik de fans zingen: ‘Ibrahimovic, Ibrahimovic, Ibrahimovic.’

Het dreunde om me heen. Ik was ongelofelijk gretig. We maakten 1-0 en later, in de drieëntwintigste minuut, na een vrije trap van Camoranesi, kwam de bal hoog naar me toe in het strafschoopgebied. Je weet, ik kreeg altijd kritiek omdat ik, ondanks mijn lengte, niet goed kan koppen.

Nu kopte ik de bal met volle kracht in het doel, heerlijk! Ik was er weer. Een paar minuten voor het eindsignaal flikkerde het elektronische scorebord van het stadion op: Lecce had 2-2 gelijk gemaakt tegen Milan en de scudetto leek voor ons. Als we in de volgende wedstrijd van Livorno zouden winnen, zouden we kampioen zijn! Maar dat hoefde niet eens. Op 20 mei verloor Milan met 3-1 van Parma en wij waren kampioen. De

mensen liepen huilend door de straten van Turijn. We reden in een open bus door de stad. We kwamen er bijna niet doorheen. Overal mensen, en iedereen zong, jubelde en schreeuwde. Ik voelde me net een kind. We gingen uit, dineerden en vierden feest met de hele ploeg en je weet, ik drink niet vaak. Ik heb te veel onplezierige herinneringen aan mijn vader die te diep in het glaasje keek. Maar nu gingen alle remmen los.

We waren kampioen geworden, het was te gek. Dat had geen Zweed gepresteerd sinds Kurre Hamrin in 1968 met Milan had gewonnen, en god weet dat ik mijn aandeel had geleverd. Ik werd verkozen tot beste buitenlander van de Serie A en waardevolste speler van Juventus. Het was mijn scudetto. Ik dronk maar door, de hele tijd aangemoedigd door David Trezeguet. ‘Meer wodka, meer shots,’ zei hij. Hij is Fransman en is behoorlijk gesloten, maar hij wil eigenlijk liever Argentijn zijn – hij is in Argentinië geboren – en nu ging hij helemaal los. Het was wodka hier, wodka daar. Ik kon er niet tegenop, ik werd ladderzat en toen ik op de Piazza Castello kwam, draaide alles om me heen. Ik dacht: ik neem een douche, misschien helpt dat. Maar alles bleef ronddraaien. Zodra ik een beweging maakte met mijn hoofd, draaide de hele wereld mee. Uiteindelijk viel ik in de badkuip in slaap. Ik werd wakker van Helena, die me vierkant uitlachte. Maar gelukkig heb ik tegen haar gezegd dat ze er geen woord over mag zeggen.

Moggi was zoals hij was, maar hij had respect voor mensen en het was fijn om met hem te praten. Hij bracht iets teweeg. Hij was direct, hij had macht en hij was snel van begrip. Toen ik de eerste keer over mijn contract moest onderhandelen, was dat natuurlijk heel belangrijk voor me. Ik hoopte op salarisverhoging. Ik wilde hem niet provoceren, integendeel, ik wilde het op de nette manier doen en hem behandelen als de bigshot die hij ook was.

Alleen, ik had Mino bij me, en Mino is niet zo van het buigen. Hij is niet goed snik. Hij ging gewoon Moggi's kantoor binnen en ging op diens stoel zitten, met zijn voeten op tafel, vreselijk nonchalant.

‘Verdomme,’ zei ik. ‘Hij komt zo. Verpest mijn contract niet. Kom hier bij mij zitten.’

‘*Go and fuck yourself and be quiet,*’ zei hij, en eigenlijk had ik niet anders verwacht.

Zo is Mino nou eenmaal, en ik wist wel dat hij kon onderhandelen. Dat kon hij als de beste. Toch werd ik bang dat hij het voor me zou verpesten. Het was ook echt niet leuk toen Moggi binnenkwam in zijn beste pak en met zijn sigaar, en bulderde: ‘Wat doe jij verdomme op mijn plek?’

‘Ga zitten, dan kunnen we praten.’ Mino wist natuurlijk wat hij deed en ze kenden elkaar, Moggi en hij. Ze hadden een hele historie van dat soort respectloze toestanden en mijn salaris werd een stuk hoger. Maar, en dat was nog belangrijker, Moggi zegde ook nieuwe besprekingen toe. Als ik goed zou blijven spelen en net zo belangrijk bleef voor de club, zou ik de best betaalde speler worden, beloofde Moggi, en daar was ik blij om. Maar toen begon de ellende. De eerste tekenen dat er iets niet in orde was.

Ik deelde in het tweede jaar vaak een kamer met Adrian Mutu als we in een hotel of op trainingskamp waren, en dat was niet bepaald saai. Adrian Mutu is Roemeen, maar hij was in 2000 naar Italië gekomen, eerst naar Inter. Hij sprak Italiaans en zo en hij was ook een grote steun voor me. Maar die jongen was een *party animal*, zeg. Een verhalen dat hij had! Ik lachte me in onze hotelkamer kapot om al die dingen, het was echt waanzinnig. Toen hij door Chelsea was gekocht, was hij de hele tijd aan het feesten. Van de zeven avonden ging hij er zes uit. Maar dat was op den duur natuurlijk niet vol te houden. Hij werd gepakt met cocaïne in zijn bloed en werd door Chelsea ontslagen. Hij werd geschorst, raakte verward in een geweldig proces en moest een schadevergoeding van miljoenen euro's betalen. Maar toen we kamers deelden, was hij behandeld. Hij was weer rustig en clean, en we konden om de hele waanzin lachen. Je begrijpt dat ik er niet veel tegenover kon

stellen. Wat stelde het nou voor dat ik een keer in de badkuip in slaap was gevallen?

Ook Patrick Vieira kwam nu bij Juventus. Ik moet zeggen, ik wist meteen: dit is een lastig type. Het was dan ook vast geen toeval dat we op de training slaags raakten. Ik benader iemand nou ook niet direct zachtzinnig. Tegen dat soort jongens doe ik altijd hard tegen hard, en bij Juventus was ik erger geworden dan ooit. Ik was een krijger. Vieira had de bal en ik rende het veld op.

'Give me the fucking ball,' riep ik. Ik wist natuurlijk heel goed wie hij was.

Patrick Vieira was aanvoerder van Arsenal geweest. Hij had drie keer de Premier League gewonnen met Arsenal en was wereld- en Europees kampioen geworden met Frankrijk. Hij was bepaald niet de eerste de beste, maar ik gaf hem een grote bek; dat kon ik gewoon doen. En dit was topvoetbal, hè? Dan is het toch niet de bedoeling dat we elkaars kont likken.

'Shut up and run,' snauwde hij terug.

'Just pass me the ball and I'll be quiet,' antwoordde ik en toen gingen we op de vuist; ze moesten ons uit elkaar halen. Maar eerlijk gezegd: het stelde niks voor, het was gewoon een teken dat we allebei winnaarstypes zijn. Je kunt in deze sport niet aardig zijn. Dat wist Patrick Vieira als geen ander. Hij is er zo een die in iedere situatie alles geeft. Ik zag dat hij de hele ploeg omhoogtrok. Er zijn vandaag de dag maar weinig voetballers voor wie ik zo veel respect heb. Hij speelde heel sterk en het was een heerlijk gevoel om hem en Nedved achter me op het middenveld te hebben. Mijn tweede seizoen bij Juventus begon goed.

Tegen Roma kreeg ik op de middenlijn een bal van Emerson. Die nam ik niet aan, maar ik hakte hem over de back van Roma, Samuel Kuffour, heen, hoog en ver, want ik zag dat Roma's speelhelft leeg was, en ik rende erachteraan. Ik vertrok als een speer en Kuffour probeerde me bij te houden. Hij had geen kans. Hij trok me aan mijn shirt en viel zelf. Ik plukte de bal uit de lucht, hij stuiterde even tussen mijn voeten en ik nam hem mee. De keeper, Doni, kwam uit en ik schoot, wham, een hard schot, dat in de bovenhoek knalde. *'Mama mia, wat een goal,'* zei ik later tegen de journalisten. Het leek inderdaad een goed jaar te zullen worden.

In Zweden kreeg ik de gouden bal, de prijs voor de beste speler van het jaar, en dat was natuurlijk leuk, maar niet zo simpel. *Aftonbladet* organiseerde het gala, en ik was ze niet vergeten. Ik bleef thuis.

Turijn organiseerde een jaar later de Olympische Winterspelen. De mensen stroomden naar de stad, er waren feesten en concerten op de Piazza Castello en 's avonds stonden Helena en ik er op het terras naar te kijken.

Het ging goed met ons en we besloten kinderen te nemen – nou ja, besloten – we lieten het gewoon gebeuren. Zulke dingen moet je niet plannen, vind ik. Die moeten gewoon gebeuren. Wie weet wanneer hij er klaar voor is? Soms gingen we naar Malmö om mijn familie te bezoeken. Helena had haar landhuis in de tussentijd verkocht en we logeerden vaak bij mijn moeder in het rijtjeshuis dat ik voor haar had gekocht in Svågertorp. Ik

voetbalde op haar grasveld en op een dag vuurde ik een schot af, zo gruwelijk hard dat de bal dwars door de schutting vloog. Er zat een groot gat in en mijn moeder kon me natuurlijk wel in elkaar slaan – die hééft me toch een temperament!

‘Je gaat meteen een nieuwe schutting voor me kopen. Wegwezen,’ beet ze me toe. En tja, dan kun je maar één ding doen: gehoorzamen. Helena en ik reden naar de Bauhaus. Maar we konden geen losse planken kopen. We moesten een hele schutting nemen, zo groot als een huis, en die paste met geen mogelijkheid in de auto. Dus ik liep er twee kilometer mee op mijn rug. Net als toen mijn vader mijn bed droeg. Ik kwam helemaal uitgewoond aan, maar mijn moeder was tevreden en daar ging het om. En, zoals ik al zei: het ging goed met ons.

Maar op het veld raakte ik mijn ritme een beetje kwijt. Ik voelde me te zwaar. Ik woog wel 98 kilo en dat waren niet allemaal spieren. Ik at vaak twee keer per dag pasta en dat was te veel, ontdekte ik nu. Ik ging minder aan krachttraining doen, at minder en probeerde weer in vorm te komen.

Maar er was ook gelazer. Hoe zat het bijvoorbeeld met Moggi? Speelde hij een spelletje met me? Ik snapte er niks van. We zouden toch over mijn contract onderhandelen? Maar Moggi stelde het maar uit. Hij kwam met smoesjes. Hij was natuurlijk altijd een goochelaar geweest, iemand die je op het verkeerde been zette. Maar nu was hij helemaal hopeloos. ‘Volgende week,’ zei hij. Of volgende maand. Er was aldoor wat. Het duurde maar en duurde maar, en uiteindelijk was ik het zat.

Ik zei tegen Mino: ‘Het kan me geen moer meer schelen. We gaan nu ondertekenen! Ik houd dat gehakketak niet meer uit.’

Toen kregen we een contract dat er fatsoenlijk uitzag en ik vond het nu wel genoeg, ik wilde het afronden. Maar weer gebeurde er niks. Of ja, Moggi liet weten: *fine*, goed, we ondertekenen over een paar dagen. Maar eerst zouden we voor de Champions League tegen Bayern München spelen. Thuis in Turijn. In die wedstrijd had Bayern een centrale verdediger die Valérien Ismaël heette. Hij zat me de hele tijd op de lip en toen hij me een keer vuil onderuithaalde, gaf ik hem een schop en kreeg ik een gele kaart. Maar daar bleef het niet bij.

In de negentigste minuut viel ik in het strafschopgebied en ik had me natuurlijk gedeisd moeten houden. We stonden met 2-1 voor en de wedstrijd was bijna afgelopen. Maar ik was kwaad op Ismaël, haalde hem onderuit en kreeg mijn tweede gele kaart. Ik werd eruit gestuurd en natuurlijk was Capello niet blij. Hij schold me uit. Terecht: het was onnodig en stom, en natuurlijk moest Capello me een standje geven. Dat was zijn werk.

Maar Moggi, wat had die ermee te maken? Hij verklaarde dat mijn contract niet meer geldig was. Ik had mijn kans voorbij laten gaan, zei hij. Ik werd gek. Zou ik vanwege één foutje een deal mislopen die zo veel waard was?

‘Doe Moggi maar de groeten en zeg dat ik nooit zal ondertekenen, waar hij ook mee komt,’ zei ik tegen Mino. ‘Ik wil hier weg.’

‘Denk even na over wat je zegt,’ zei Mino.

Ik hád erover nagedacht. Ik weigerde dit te accepteren. Dit betekende oorlog, zonder meer. Nu moest het afgelopen zijn. Nu was het genoeg. Dus Mino ging naar Moggi en zei naar waarheid: ‘Pas op voor Zlatan. Hij is eigenwijs en als hij iets in z’n kop heeft... Je loopt kans hem kwijt te raken.’ Twee weken later kwam Moggi waarachtig met het contract opdagen. We hadden niet anders verwacht. Hij wilde me niet kwijt. Maar toch was het nog niet afgelopen. Mino maakte een afspraak. Moggi stelde die uit en kwam met smoezen. Hij moest op reis, hij moest dit, hij moest dat.

Ik weet nog goed dat Mino me belde. ‘Er klopt iets niet,’ zei hij.

‘Hoe bedoel je? Wat klopt er niet?’

‘Ik kan er niet de vinger achter krijgen. Maar Moggi doet raar.’ Het duurde niet lang of niet alleen Mino had dat gevoel.

Er hing iets in de lucht. Er was iets gaande bij de club en het ging niet over Lapo Elkann, ook al was dat ook een hele kwestie. Lapo Elkann was een kleinzoon van Gianni Agnelli. Ik had hem een paar keer ontmoet. Ik kan niet zeggen dat we echt contact hadden. Zo’n man leeft op zijn eigen planeet. Hij was een playboy en een mode-icoon. Met het beheer van Juventus had hij vrijwel niets te maken. Moggi en Giraudò bestuurden de club, niet de Agnelli’s. Maar de man was natuurlijk wel een symbool van de club en van Fiat. Hij kwam later op de lijst van best geklede mannen ter wereld, hij had met Kissinger gewerkt en weet ik wat niet al. Zijn schandaal gaf enorme trammelant.

Lapo Elkann nam een overdosis cocaïne, en niet met zomaar iemand: hij deed dat samen met transseksuele prostituees in een flat in Turijn. Hij werd met een ziekenwagen naar het ziekenhuis gebracht, waar hij in coma lag en kunstmatig werd beademd. Het beheerste alle nieuwsuitzendingen in Italië. Del Piero en andere spelers kwamen in de media om hun steun te betuigen, maar natuurlijk had de zaak niks met voetbal te maken. Maar achteraf werd het toch beschouwd als inleiding tot de catastrofe.

Wanneer Moggi zelf precies hoorde van de verdenkingen weet ik niet. Maar waarschijnlijk is de politie hem al lang gaan verhoren voordat het verhaal als een bom insloeg in de media. Als ik het goed begrijp, begon het allemaal met het oude dopingschandaal – dat waarvan Juventus eigenlijk al vrijgesproken was. In verband daarmee had de politie Moggi’s telefoon afgeluisterd, en toen hadden ze dingen gehoord die niks met doping te maken hadden, maar toch duister waren. Het klonk alsof Moggi probeerde de ‘juiste’ scheidsrechters te krijgen voor de wedstrijden van Juventus. Daarom bleven ze hem aftappen en daarbij kwam een hoop rotzooi aan het licht – daar zag het in elk geval naar uit toen alles op een rijtje werd gezet, ook al geef ik zelf niet veel om die bewijzen. Het ging er vooral om dat Juventus nummer één was. Daar ben ik van overtuigd.

Zoals altijd wanneer iemand erboven uitsteekt, willen anderen hem door het slijk halen. Het verbaasde me niks dat de beschuldigingen naar buiten kwamen toen we weer kampioen leken te gaan worden. Toen het schandaal vorm kreeg, stonden we op het punt alles te winnen wat er te winnen viel, en we begrepen meteen dat het er slecht uitzag. De media beschouwden het zo ongeveer als een wereldoorlog. Maar het was flauwekul,

grotendeels. Scheidsrechters die ons bevoordeelden? Kom op, zeg! We hadden gevochten op het veld.

We hadden onze benen geriskeerd en de scheidsrechters waren om de dooie dood niet vóór ons, echt niet. Ze hebben eerlijk gezegd nooit aan mijn kant gestaan. Daar ben ik te groot voor. Als er iemand tegen mij aan botst, blijf ik staan, maar als ik tegen hem aan donder, vliegt hij vier meter weg. Ik heb mijn lichaam en mijn speelstijl tegen.

Ik ben nooit goeie maatjes geweest met de scheidsrechters, niemand van onze ploeg. Nee, nee. Wij waren de besten, en wij moesten een toontje lager zingen. Dat was de waarheid. Het onderzoek had ook een hoop duistere kantjes. Zo werd het geleid door een zekere Guido Rossi, een man met nauwe banden met Inter, en Inter kwam er in deze puinhoop verbazend gemakkelijk van af.

Veel dingen werden ofwel niet opgepakt, ofwel overdreven om ervoor te zorgen dat Juventus werd afgeschilderd als de grote schurk. Milan, Lazio, Fiorentina en de scheidsrechtersbond kwamen ook wel in moeilijkheden. Maar voor ons was het het ergst, want Moggi's telefoon was afgeluisterd en binnenstebuiten gekeerd. Toch waren de bewijzen nooit erg sterk. Maar al met al zag het er niet best uit, dat is zo. Het leek alsof Moggi de Italiaanse scheidsrechtersbond onder druk had gezet om goede mensen te krijgen voor de wedstrijden en je kon hem horen schelden op scheidsrechters die het niet goed hadden gedaan, onder anderen op iemand die Fandel heette en die Juventus' gevecht tegen Djurgården had gefloten.

Van andere scheidsrechters werd gezegd dat ze, nadat we in november 2004 van Reggina hadden verloren, in de kleedkamer werden gehouden en door Moggi en Girauda werden uitgescholden. En dan was er dat gedoe met de paus. De paus lag op sterven. Dan mochten er geen wedstrijden worden gespeeld. Het land moest treuren om zijn vader. Maar Moggi zou minister Pisanu van Binnenlandse Zaken hebben gebeld met het verzoek om toch te spelen, naar men zegt omdat er bij onze tegenstander Fiorentina twee spelers geblesseerd waren, en twee geschorst. Ik heb geen idee hoeveel daarvan waar is. Zoiets gebeurt overal in deze branche en, eerlijk gezegd: wie scheldt er niet op de scheidsrechters?

Ook Moggi's zoon Alessandro raakte bij de puinhoop betrokken. Er werd gezegd dat er wedstrijden waren verkocht, met de zoon als de spin in het web. De ene zaak na de andere. Verdenking van belastingfraude. Aldo Biscardi, de presentator van de populairste voetbalshow van Italië, werd ervan beschuldigd dat hij met Moggi had samengewerkt om Juventusspelers op tv te promoten.

Het was een zootje. 'Moggiopoli' werd het vaak genoemd, of 'Moggigate'. En natuurlijk dook mijn naam ook op. Ik had niet anders verwacht. Allicht dat de beste spelers er ook bij worden betrokken. Er werd beweerd dat Moggi naar aanleiding van mijn ruzie met Van der Vaart had gezegd dat ik me sterk had opgesteld en het goed had aangepakt, en dat dat de goede manier was om bij de club weg te komen of iets dergelijks. 'Die knul heeft ballen,' zei hij, of iets in die richting. Hij zinspeelde er zelfs op dat hij me tot die ruzie had aangezet, en dat ging er bij de mensen in als koek, natuurlijk. Dat vonden ze een typische Moggi-streek – en waarschijnlijk ook een typische Ibra-truc. Maar het was natuurlijk

flauwekul. De ruzie was iets tussen Van der Vaart en mij, en verder niemand. Na verloop van tijd mochten ze van alles zeggen over de club en nu kwam dan ook de ene klap na de andere.

Op 18 mei 's morgens kreeg ik een telefoontje. Ik was toen in Monte Carlo met Alexander Östlund en zijn gezin. Ik kreeg te horen dat er politie voor mijn deur stond. Ze wilden naar binnen. Ze hadden zelfs een huiszoekingsbevel en, eerlijk, wat moest ik doen? Ik vertrok natuurlijk onmiddellijk. Ik reed in een uur tijd naar Turijn en trof de politie voor het gebouw aan. Ik moet zeggen: het waren *gentlemen*. Ze deden gewoon hun werk, ze deden het niet voor de lol. Ze moesten al mijn ontvangsten van Juventus zien, alsof ik een crimineel was, en ze vroegen of ik zwart geld had ontvangen. Ik antwoordde naar waarheid: 'Nooit!' En toen gingen ze wroeten. Uiteindelijk zei ik: 'Zoeken jullie dit?' Ik had mijn bankpaperassen en die van Helena gepakt, en daar namen ze genoeg mee. Ze namen beleefd afscheid, zo van: 'we bewonderen je spel'.

Rond die tijd trad het bestuur van Juventus af – Girauda, Bettega en Moggi – en dat was een raar idee. Ze werden door het slijk gehaald. Moggi zei tegen de kranten: 'Ik ben mijn ziel kwijt. Die hebben ze gedood.' De volgende dag crashten de aandelen Juventus op de beurs van Milaan en we hadden crisisoverleg in de fitnessruimte. Dat vergeet ik nooit meer. Moggi kwam. Uiterlijk leek hij net als anders, goedgekleed en dominant. Maar het was een andere Moggi. Toen was er net een nieuw schandaal rond zijn zoon uitgekomen, iets over ontrouw. Hij vertelde daarover, en hoe krenkend het was. Ik weet nog dat ik met hem te doen had: het waren persoonlijke dingen, die niks met voetbal te maken hadden. Maar dat was niet wat me het meest ontroerde.

Dat was dat hij begon te huilen – hij, *of all people*. Ik voelde het in mijn maag. Ik had hem nog nooit zwak gezien. Die man had altijd alles onder controle gehad. Hij straalde macht en kracht uit. Maar toen... Hoe moet ik het uitleggen? Nog niet zo lang geleden had hij me gecommandeerd en mijn contract ongeldig verklaard en al dat soort dingen, maar nu was ik opeens degene die medelijden moest hebben met hém. Het was de wereld op z'n kop. Misschien had ik me niet zo veel van hem aan moeten trekken en zoiets moeten zeggen als: 'Eigen schuld, dikke bult.' Maar ik had echt met hem te doen. Het deed zeer om te zien hoe een man als hij van zijn voetstuk viel. Naderhand heb ik er veel over nagedacht, en dan natuurlijk niet alleen het gebruikelijke dat je niks als vanzelfsprekend kunt aannemen. Allerlei dingen kwamen in een ander daglicht te staan. Waarom had hij de onderhandelingen steeds uitgesteld? Waarom had hij toen zo gerommeld?

Om mij te beschermen? Ik begon het te geloven. Ik wist het niet. Maar ik besloot het zo te bekijken. Hij moet toen toch al hebben geweten dat dit eraan zat te komen. Hij moet hebben beseft dat Juventus niet meer dezelfde ploeg zou zijn als vroeger en dat het met mij gedaan zou zijn als hij me aan de club verbonden had. Dan had ik bij Juventus moeten blijven, wat er ook gebeurde. Ik geloof dat hij aan zulke dingen dacht. Moggi stopte misschien niet altijd voor rood licht en hij hield zich vast niet even goed aan alle regels. Maar hij was een bekwaam vakman en hij zorgde voor zijn spelers, dat weet ik zeker. Zonder hem was mijn carrière vastgelopen. Ik ben hem daar dankbaar voor. En ook al heeft de hele wereld kritiek op hem, ik sta achter hem. Ik mocht Luciano Moggi.

De ramp werd steeds groter. Juventus was een zinkend schip. Er was nu sprake van dat de club zou kunnen worden teruggezet naar de Serie B of zelfs de Serie C. Zo'n tumult was het. Toch begrepen we het niet goed, niet meteen. Zouden wij, die zo'n ploeg hadden opgebouwd en twee keer achter elkaar kampioen waren geworden, alles kwijtraken om iets wat geen donder met ons voetbal te maken had? Dat ging er gewoon niet in. Het duurde ook even voordat het nieuwe bestuur begreep hoe serieus het was. Ik weet nog dat Alessio Secco in het begin een keer belde.

Alessio Secco was mijn oude teammanager. Hij belde me om trainingstijden door te geven: 'Morgen om halfelf gaan we. Zorg dat je op tijd bent.' Dat soort geklets was ik van hem gewend. Nu was hij opeens de nieuwe directeur, belachelijk. Het kostte me moeite hem serieus te nemen. Maar toen, in dat eerste gesprek, bood hij me een opening. 'Als je een aanbieding krijgt, Zlatan, ga er dan op in. Dat is mijn advies aan je.'

Maar het was ook het laatste vriendelijke wat ik te horen kreeg. Vlak daarna werd het *tough shit* en ja, dat was ook wel begrijpelijk. De spelers gingen er een voor een vandoor. Thuram en Zambrotta gingen naar Barcelona, Cannavaro en Emerson naar Real Madrid, Patrick Vieira naar Inter en alle anderen die er nog waren, belden hun agenten: 'Verkoop ons, verkoop ons. Waar kunnen we heen?' Er hing onrust en wanhoop in de lucht. Het gonsde overal van de geruchten en zulke dingen als Alessio Secco had gezegd, hoorde je niet meer. Nu vocht de club voor haar leven.

Het bestuur deed alles om degenen die er nog waren te behouden. Ze probeerden elk achterdeurtje te benutten dat er in het contract te vinden was. Het was een nachtmerrie. Mijn carrière zat in de lift. Ik was net serieus aan het doorbreken. Zou alles nu in elkaar storten? Het was een onrustige tijd. Ik kreeg met de dag meer het gevoel dat ik moest vechten. Ik was niet van plan een jaar kwijt te raken in de tweede klasse, nooit van m'n leven. Trouwens, één jaar? Het zouden er meer worden, begreep ik wel. Eén jaar om weer te promoveren als we werden teruggezet en nog één of twee jaar om terug te komen aan de top en een plek in de Champions League af te dwingen, en dan zou onze ploeg daar waarschijnlijk niet sterk genoeg voor zijn. Mijn beste jaren als voetballer dreigden verloren te gaan en ik zei steeds weer tegen Mino: 'Doe iets, wat dan ook, maar haal me hier weg.'

'Ik werk eraan.'

'*You better!*'

Juni 2006. Helena was in verwachting en ik was blij. Het kind werd eind september verwacht, maar verder bevond ik me in niemandsland. Wat zou er gaan gebeuren? Ik had geen idee. In die tijd bereidde ik me met het nationale elftal voor op het WK voetbal dat die zomer in Duitsland zou plaatsvinden. Ik verwachtte een groot deel van mijn familie bij het toernooi: mijn vader, mijn moeder, Sapko, Sanela en haar man en Keki. Zoals gewoonlijk zou ik alles regelen met hotel, reizen, geld en huurauto's en zo.

Het werkte me algauw op de zenuwen. Op het laatste moment haakte mijn vader af – het gebruikelijke geklooi – en toen ontstond er gezeur over zijn kaartjes: wat moeten we daarmee doen? Wie mag ze in zijn plaats hebben? Je kunt niet zeggen dat ik daar evenwichtiger door werd. En toen kreeg ik ook nog last van mijn lies, dezelfde ellende als waarvoor ik in mijn Ajaxtijd was geopereerd. Ik besprak het met de staf van het nationale elftal.

Maar we besloten dat ik zou spelen. En je weet, ik heb een grondprincipe: als het slecht gaat, gebruik ik blessures niet als excuus. Dat is kinderachtig. Ik bedoel: als je niet goed speelt wegens een blessure, waarom speel je dan? Wat je daar ook op zegt, het is altijd fout. Je moet gewoon doorbijten en je best doen. Maar het was wel een bijzonder zware tijd. En op 14 juli kwam ten slotte het definitieve vonnis in Italië.

Onze beide kampioenschappen werden ons ontnomen en we raakten onze plek in de Champions League kwijt, maar bovenal: we werden teruggezet naar de Serie B en moesten het seizoen daar beginnen met een hoop strafpunten.

Eerder, in september 2005, hadden we een WK-kwalificatiewedstrijd tegen Hongarije gespeeld in het Ferenc Puskás Stadion in Boedapest. We moesten toen min of meer winnen om ons voor het WK te kwalificeren en de druk was groot geweest de dagen voor de wedstrijd. Maar het werd een anticlimax. Er gebeurde niks en ik kwam niet in mijn spel. Ik was lusteloos, uit mijn doen. Na negentig minuten stond het 0-0 en het publiek wachtte op het slotsignaal.

Sommige kranten hadden me een vette onvoldoende gegeven. Ik had teleurgesteld. Veel mensen zagen er de bevestiging in dat ik ondanks alles toch overgewaardeerd was en sterallures had. Maar toen kreeg ik een bal in het strafschopgebied. Hij kwam van Mattias Jonson, geloof ik, en het zag ernaar uit dat ik daar ook niet veel mee deed. De verdediger Gábor Gyepes stond tegenover me. Ik dribbelde in de richting van onze eigen speelhelft zonder dat ik er iets mee opschoot. Maar toen draaide ik me om, zomaar, paf, want vergeet niet: voor dit soort momenten speel ik en daarom lijkt het vaak alsof ik zomaar wat rondloop op het veld. Ik spaar me om snelle, agressieve acties te kunnen maken. Nu deed ik een paar snelle passen naar de zijlijn en Gyepes ging niet mee. Ik kwam in schotpositie, maar het was geen goede hoek. Hij was te klein en keeper Gábor Király stond goed opgesteld. De meeste mensen verwachtten een voorzet of een pass.

Maar ik gaf een knal. Vanaf die plaats gaat de bal er meestal niet in. Hij gaat hooguit in het zijnet. Gábor Király reageerde niet. Hij stak zijn armen niet eens uit en een fractie van een seconde dacht ik dat ik had gemist. Ik was niet de enige. Er was geen geluidsexplosie in het stadion en Olof Mellberg liet zijn hoofd hangen, zo van: ‘verdomme, zo dichtbij en dat in blessuretijd’. Hij draaide zich zelfs om. Hij wachtte op de doeltrap van Hongarije. En verderop, in ons doel, dacht Andreas Isaksson: het is te stil en Olof laat zijn hoofd hangen, de bal zal wel in het zijnet zijn gegaan. Maar toen stak ik mijn armen omhoog en rende met een brede lach om het doel heen, en toen werd het stadion wakker.

De bal was helemaal niet in het zijnet gegaan. Hij was uit een onmogelijke hoek in de kruising gedaverd. Gábor Király had niet eens de tijd gehad om een hand uit te steken. Niet veel later floot de scheidsrechter voor het einde van de wedstrijd, en niemand gaf mij meer een onvoldoende.

Het doelpunt werd een klassieker, we gingen naar het WK in Duitsland en ik hoopte dat het een succes zou worden. Dat had ik nodig en ik had er ook een goed gevoel over, ondanks de onrust bij Juventus. We hadden sinds het vertrek van Tommy Söderberg een nieuwe assistent-trainer, en dat was niet zomaar iemand. Het was Roland Andersson, je weet wel: ‘Tijd om bij het kleine grut weg te gaan, Zlatan.’ De man die me ooit in het

eerste elftal had opgenomen. Het ontroerde me eerlijk gezegd. Ik had hem niet meer gezien sinds hij bij Malmö FF was weggestuurd, en het was een fijn gevoel dat ik had laten zien: je hebt gelijk gekregen, Roland. Je zag het terecht in me. Daar had hij kritiek voor gekregen, moet je weten. Veel mensen vonden mij wel de laatste die hij in het eerste had moeten opstellen. Maar hier staan we, Roland en ik. Het was met ons allebei goedgekomen. De stemming was sowieso goed. Het barstte in Duitsland van de Zweedse supporters en overall hoorde je dat liedje dat toen een landelijke plaag was:

Niemand die voetballen kan als Zlatan, ik zeg Zlatan,

Zwedens hoop, onze superman.

Zlatan, ik zeg Zlatan.

I love you, ich liebe dich, Zlatan Ibrahimovic.

Er zat een lekkere cadans in. Maar mijn lies voelde niet goed en mijn familie deed moeilijk. Waanzinnig eigenlijk. Ik mag dan het kleine broertje zijn – alleen Keki is jonger – ik ben toch een soort vader voor ze allemaal geworden. Daar in Duitsland was er de hele tijd wat. Eerst hoopte mijn vader dat zijn kaartjes nog niet waren vergeven, toen lag het hotel te ver weg, toen had mijn grote broer Sapko geld nodig en toen hij dat kreeg kon hij het niet wisselen. Bovendien was Helena in verwachting en was het een chaos om haar heen. Toen ze uit de bus wilde stappen voor onze wedstrijd tegen Paraguay vielen alle fans over haar heen, en ze voelde zich onveilig en wilde naar huis. Dan was er dit en dan weer dat, soms was het belangrijk en soms stelde het niks voor.

‘Ach, Zlatan, zou je dit of dat kunnen regelen?’

Ik was de reisleader van de familie en ik kon me niet op mijn spel concentreren. De telefoon ging onophoudelijk. Het was belachelijk. Ik speelde verdomme op het wereldkampioenschap. En toch moest ik huurauto's en dat soort flauwekul regelen. Waarschijnlijk had ik helemaal niet moeten spelen. Mijn lies speelde op. Maar Lagerbäck, de bondscoach, wist het zeker: ik moest meespelen. De eerste wedstrijd was tegen Trinidad en Tobago en die moesten we natuurlijk winnen, niet met één doelpunt verschil, maar met drie, vier, vijf. Maar niks ging zoals wij het wilden. Hun keeper speelde geweldig en we maakten zelfs geen doelpunt toen er iemand van hen uit gestuurd werd. Het enige positieve van die wedstrijd gebeurde na afloop. Toen drukte ik de trainer van Trinidad en Tobago de hand.

Dat was Leo Beenhakker. Het was fantastisch om hem weer te zien. Allemachtig, veel mensen willen de eer voor mijn carrière. Dat is bijna allemaal flauwekul, belachelijke pogingen van types die misbruik willen maken van mijn naam. Maar sommige mensen hebben echt veel voor me betekend. Roland Andersson is er zo een, en Beenhakker ook. Zij geloofden in me toen anderen twijfelden. Ik hoop dat ik zelf ook zoiets kan doen als ik ouder word. Niet alleen maar vitten op mensen die anders zijn, zo van: ‘kijk, daar dribbelt hij weer, nou doet hij dit of dat zonder vooruit te denken’. Er is een foto van die

ontmoeting met Beenhakker. Ik had mijn wedstrijdshirt uitgetrokken en mijn gezicht licht op, ondanks de teleurstelling over de wedstrijd.

Vervelend dat we elkaar niet in betere omstandigheden tegenkwamen. Ik kwam in dat toernooi geen moment in mijn spel. We speelden gelijk tegen Engeland, en dat was goed. Maar Duitsland was in de achtste finale veel te sterk voor ons. Ik speelde waardeloos en ik wil de schuld niet van me afschuiven. Ik neem er de volle verantwoordelijkheid voor. Familie is familie. Daar moet je voor zorgen. Maar ik had verdomme niet ook nog reisleider moeten zijn. Dit WK was wel een lesje voor me.

Naderhand heb ik tegen iedereen gezegd: 'Jullie mogen best mee en ik zal proberen het goed voor jullie te regelen, maar als we er eenmaal zijn, moeten jullie je eigen problemen oplossen.'

Ik ging terug naar Turijn en dat voelde niet meer als mijn thuis. Turijn was een plaats geworden waar ik uit weg moest, en de stemming bij de club was er ook niet bepaald beter op geworden. Er had nóg een ramp plaatsgevonden.

Gianluca Pessotto was al verdediger bij ons sinds 1995. Hij had alles met de club gewonnen en identificeerde zich helemaal met Juventus. Ik kende hem vrij goed. We hadden twee jaar samen gespeeld. Het was geen stoer type. Hij was ontzettend gevoelig, aardig en bescheiden. Wat er precies is gebeurd, weet ik niet. Pessotto was net gestopt als speler en was teammanager geworden nadat Alessio Secco tot directeur was bevorderd. Het was waarschijnlijk niet makkelijk om zo vanuit een leven als voetballer naar een kantoorbaan te gaan. Maar Pessotto had het schandaal en de degradatie naar de tweede divisie zwaar opgenomen en er was ook iets gebeurd in de familie.

Op een dag zat hij in zijn kantoor op de vierde verdieping, net als anders. Maar die dag ging hij in een open raam staan met een rozenkrans in zijn hand en liet zich achterover naar beneden vallen. Hij kwam op het asfalt tussen twee auto's terecht. Een val van vijftien meter. Ongelofelijk dat hij dat overleefde. Hij belandde met botbreuken en inwendige bloedingen in het ziekenhuis, maar hij kwam erbovenop en daar waren de mensen ondanks alles blij om. Toch was zijn zelfmoordpoging natuurlijk ook een zorgwekkend signaal. Mensen dachten van: wie is de volgende die springt?

Er hing een gevoel van wanhoop in de lucht en de nieuwe voorzitter, Giovanni Cobolli Gigli, verklaarde nu ook dat de club niet van plan was meer spelers te laten gaan. Het bestuur zou zich met hand en tand verzetten tegen het vertrek van iedere speler. Ik had het er natuurlijk ook met Mino over. We bespraken het uitvoerig en waren het erover eens dat er maar één manier was: we moesten terugslaan. Daarom ging Mino naar de media en zei: 'We zijn bereid alle juridische stappen te zetten om Zlatan los te maken van Juventus.'

We zouden ons niet zwak tonen, geen denken aan. Als Juventus het hard speelde, zouden wij het net zo hard spelen. Maar het was geen gemakkelijke strijd. Er stond veel op het spel. Ik praatte weer met Alessio Secco, die de nieuwe Moggi probeerde uit te hangen, ook al had hij alleen maar trainingstijden doorgegeven. Ik hoorde meteen dat zijn instelling nu anders was: 'Je moet bij de club blijven. Dat eisen we van je. We willen dat

je loyaal bent aan de ploeg.’

‘Een halfjaar geleden zei je nog het tegenovergestelde. Dat ik op een aanbieding in moest gaan.’

‘Maar nu is de situatie anders. We zitten in een crisissituatie. We zullen je een nieuw contract aanbieden.’

‘Ik blijf niet,’ zei ik. ‘Op geen enkele voorwaarde.’

Met de dag, met het uur nam de druk toe. Dat was natuurlijk onaangenaam. Ik verzette me met alles wat ik had, met Mino, met juridische middelen, met mijn hele oude immigranteninstelling. Maar toch, ik kon niet al te koppig zijn. Ik kreeg nog altijd salaris van Juventus. De grote vraag was natuurlijk: hoe ver kon ik gaan? Ik had het erover met Mino.

We besloten dat ik wel met de ploeg zou trainen, maar geen wedstrijden zou spelen. Volgens Mino bood het contract ruimte voor zo’n variant. Daarom ging ik met de anderen naar een trainingskamp in de bergen ter voorbereiding op het nieuwe seizoen. De Italiaanse internationals waren er nog niet bij. Die zaten nog in Duitsland. Want Italië won het WK. Dat was verschrikkelijk sterk van ze, vind ik, gezien de schandalen in eigen land. Ik kon ze alleen maar feliciteren. Maar ik had er niet veel aan. De nieuwe trainer van de club was Didier Deschamps. Ook een oud-speler, een Fransman. Hij was aanvoerder van het Franse elftal dat in 1998 wereldkampioen werd. In zijn nieuwe functie was hij erop gebrand Juventus terug te brengen naar de hoogste divisie. Hij stond vreselijk onder druk en al op de eerste dag van het trainingskamp kwam hij naar me toe.

‘Ibra,’ zei hij.

‘Ja?’

‘Ik wil het spel om jou heen opbouwen. Jij bent mijn belangrijkste speler. Jij bent de toekomst. Jij moet ons terug helpen.’

‘Dank je, maar...’

‘Geen gemaar. Je moet bij de club blijven. Iets anders accepteer ik niet,’ vervolgde hij. En ook al vond ik het natuurlijk niet leuk – ik zag hoe belangrijk ik voor hem was – ik bleef mijn eigen koers varen.

‘Nee, nee, nee. Ik ga weg.’

Ik deelde in het trainingskamp een kamer met Nedved. Nedved en ik waren vrienden. We hadden allebei Mino. Maar we zaten in een verschillende positie. Nedved had besloten bij Juventus te blijven, evenals Del Piero, Buffon en Trezeguet. Ik weet nog dat Deschamps naar ons toe kwam, misschien wel om ons tegen elkaar uit te spelen, weet ik veel. Hij was blijkbaar niet van plan het op te geven.

‘Luister,’ zei hij. ‘Ik heb grote verwachtingen van je, Ibra. Ik heb deze baan voor een groot deel genomen wegens jou.’

‘Hou op,’ antwoordde ik. ‘Je hebt het voor de club gedaan, niet voor mij.’

‘Ik zweer je, als jij stopt, stop ik ook,’ ging hij door. Toen moest ik ondanks alles lachen.

‘Oké, pak je koffers dan maar en bestel een taxi,’ antwoordde ik, en toen lachte hij alsof ik een grapje maakte.

Maar ik was mijn hele leven nog niet zo serieus geweest. Juventus vocht om te overleven als grote club, maar ik vocht om als speler te overleven. Een jaar in de Serie B zou een eind aan alles maken. Op een dag kwamen Alessio Secco en Jean-Claude Blanc naar me toe. Jean-Claude was een Harvard-man, een grote naam die de familie Agnelli in de arm had genomen om Juventus uit de crisis te redden. Hij had zijn werk natuurlijk zorgvuldig gedaan. Hij had zijn papieren in orde en een contractvoorstel opgesteld met verschillende bedragen. Ik dacht meteen: je moet het niet eens lezen! Maak liever stennis. Hoe meer stennis je maakt, hoe liever ze je kwijt willen.

‘Ik wil het niet eens zien. Ik ben niet van plan te tekenen,’ reageerde ik.

‘Je kunt toch tenminste even kijken wat we aanbieden? We zijn verdomd royaal geweest!’

‘En waar dient dat dan voor? Het leidt toch nergens toe.’

‘Dat kun je toch niet weten als je er niet eens naar kijkt.’

‘Dat weet ik wél. Al bieden jullie me 20 miljoen euro, het is niet interessant voor me.’

‘Dat is respectloos van je,’ snauwde Blanc.

‘Vat het maar op zoals jullie willen,’ zei ik, en ik ging weg. Ik wist natuurlijk dat ik hem had beledigd, en dat is altijd een risico. In het ergste geval zat ik in september zonder club.

Maar ik moest wel hoog spel spelen. Ik moest verder. Natuurlijk was ik me er wel van bewust dat mijn vooruitzichten op de markt niet best meer waren. Ik had een slecht WK gespeeld en ook het afgelopen seizoen bij Juventus was ik niet erg goed geweest. Ik was te zwaar en ik had te weinig gescoord. Toch hoopte ik dat de mensen mijn kwaliteiten kenden. Nog maar een jaar tevoren was ik vreselijk goed geweest en gekozen tot beste buitenlander van de competitie! Er moest belangstelling bij clubs bestaan, dacht ik, en Mino werkte achter de schermen ook hard.

‘Ik heb contact met Inter en Milan,’ zei hij algauw, en dat klonk natuurlijk goed. Licht aan het eind van de tunnel.

Maar voorlopig was het alleen nog maar loos gepraat. We wisten nog niet hoe mijn contractsituatie bij Juventus ervoor stond. Welke mogelijkheden had ik om me los te maken als de club dat weigerde? Ik was onzeker. Het ging elke dag op en neer. Maar Mino was optimistisch. Dat was ook zijn werk. Ik kon niet anders doen dan wachten en knokken. Toen was in de kranten al bekend dat ik tot elke prijs weg wilde. Nu lekte ook uit dat Inter achter me aan zat. Je weet: de supporters van Juventus haten Inter en als voetballer ben je voortdurend omringd door fans. Ze wachten met hun handtekeningenblokken en vaantjes bij de hekken van het trainingscomplex. Vaak mogen ze tegen betaling naar binnen om te kijken. Dat is overal in deze sport gebruikelijk. En

toen, daar in de bergen bij Turijn, bij ons voorbereidingskamp, stonden ze naast het trainingsveld naar me te schreeuwen.

‘Verrader’, ‘vuilak’, en dat soort dingen brulden ze, en nee, dat was niet leuk.

Maar eerlijk gezegd, als speler ben je wel wat gewend en die scheldwoorden gleden gewoon langs me af. Toen zouden we een trainingwedstrijd spelen tegen Spezia en wat had ik ook weer gezegd over wedstrijden? Die zou ik niet spelen. Daarom bleef ik op mijn kamer op de PlayStation zitten spelen. Buiten wachtte de bus die ons naar het stadion zou brengen, en iedereen was er al, ook Nedved, en als ik het goed heb begrepen, stond de bus klaar met draaiende motor. Heel ongeduldig. Zo van: ‘Waar blijft Ibra verdomme?’ Ze stonden daar maar te wachten, totdat Didier Deschamps uiteindelijk naar mijn kamer kwam. Hij was woedend.

‘Waarom zit je hier? We gaan weg!’

Ik draaide me niet eens om. Ik bleef gewoon spelen.

‘Hoorde je niet wat ik zei?’

‘Hoorde je niet wat ik zei?’ reageerde ik. ‘Ik train, maar ik speel geen wedstrijden. Dat heb ik al tien keer gezegd.’

‘Je speelt verdomme wél wedstrijden. Je hoort bij deze ploeg. Kom nu meteen mee. Sta op.’

Hij kwam vlak bij me staan, maar ik bleef zitten en speelde door.

‘Je hebt toch verdomme geen respect als je hier maar blijft zitten spelen,’ ging hij tekeer. ‘Je krijgt hier een boete voor, hoor.’

‘Oké.’

‘Wat nou oké?’

‘Geef me maar een boete. Ik blijf.’

Toen ging hij pas weg. Hij was door het dulle heen en ik zat daar met mijn PlayStation, terwijl alle anderen in de bus wegreden. Als de situatie niet al gespannen was, werd ze dat nu wel. Het incident werd natuurlijk naar boven toe gerapporteerd. Ik kreeg een boete van 30.000 euro, geloof ik. Het werd pure oorlog, en zoals in alle oorlogen was het zaak tactisch na te denken. Hoe moest ik terugslaan? Wat is de volgende stap? De gedachten tolden door mijn hoofd.

Ik ontving in het geheim bezoek. Ariel Braidà, een hoge piet van Milan, kwam stiekem bij me in het trainingskamp. Ik ging er gewoon vandoor, en sprak hem in een ander hotel daar in de buurt. We bespraken hoe het zou zijn om bij Milan te spelen. Maar eerlijk gezegd sprak zijn stijl me niet aan. Hij had zo’n air van: ‘Kaká is een ster, jij niet. Maar dat kan Milan van je maken.’ Hij zei min of meer dat ik Milan nodig had, maar Milan mij niet. Ik voelde me niet erg gezien of gewenst, en ik had graag meteen voor de eer bedankt. Maar mijn onderhandelingspositie was nou niet direct perfect. Ik wilde te wanhopig weg bij Juventus. Ik had geen troeven in handen en ik moest naar Turijn terug zonder concrete

aanbiedingen.

Het was heet, het was augustus en Helena was hoogzwanger en vertoonde symptomen van stress. Er zaten natuurlijk paparazzi achter ons aan. Ik steunde haar zo goed ik kon. Maar ik zat nog midden in mijn niemandsland. Ik wist niet hoe het in de toekomst verder moest. Het was allemaal niet makkelijk. De club had een nieuw trainingscomplex gekregen. Alles wat met Moggi te maken had, moest opgeruimd worden, ook zijn oude, afgeleefde kleedkamers. Ik bleef trainen. Wat moest ik anders? Ik moest mijn koers trouw blijven. Maar het was raar. Niemand beschouwde me nog als onderdeel van de ploeg. Achter de coulissen werd het steeds dramatischer. Er gebeurde de hele tijd wel wat, maar ik merkte ook iets positiefs: Juventus vocht niet meer zo hard als vroeger om me vast te houden.

Wie wil er nou een speler hebben die overal lak aan heeft en op de PlayStation zit te spelen?

Er was nog een lange weg te gaan en de vraag was nog steeds: Milan of Inter? De keuze had eenvoudig moeten zijn. Inter was al zeventien jaar geen kampioen geweest. Inter was geen echte topploeg meer. Milan was een van de succesvolste clubs van Europa in alle categorieën. ‘Natuurlijk ga je naar Milan,’ zei Mino. Ik was daar niet zo zeker van. Inter was een jeugdroom. Inter was Ronaldo’s oude club en die club leek me echt graag te willen hebben. Ik dacht aan wat Braida tegen me had gezegd, daar in de bergen. ‘Je bent nog geen echte ster.’ Milan had de sterkste ploeg. Toch neigde ik naar Inter. Ik wilde naar de underdog.

‘Oké,’ zei Mino. ‘Maar vergeet niet dat Inter een heel andere uitdaging wordt. Daar krijg je de kampioenschappen niet gratis.’

Ik wilde niks gratis. Ik wilde uitdagingen en verantwoordelijkheden. Dat gevoel kreeg ik steeds sterker. Toen al begreep ik wat het zou betekenen als ik bij een club kwam die al zeventien jaar geen kampioen was geweest, en ervoor zorgde dat die dat mét mij wel werd. Dat kon de zaken naar een heel ander niveau tillen. Maar zoals ik al zei, er was nog absoluut niks rond, en we moesten in de eerste plaats zien dat we íéts voor elkaar kregen. We moesten het zinkende schip verlaten en we moesten het eerste het beste aanbod aangrijpen.

Milan moest toen kwalificaties voor de Champions League spelen. Dat was het gevolg van het schandaal. Eigenlijk was de club een vanzelfsprekendheid in de Champions League, maar doordat ze strafpunten hadden gekregen, moesten ze nu kwalificatiewedstrijden spelen tegen Rode Ster. De eerste wedstrijd was in het San Siro in Milaan. Dat was ook voor mij een belangrijke wedstrijd. Als Milan het hoofdtoernooi haalde, zouden ze meer geld hebben om spelers aan te kopen. Adriano Galliani, de vicevoorzitter van Milan, had tegen me gezegd: ‘We wachten de uitslag af en dan laten we weer van ons horen.’

Tot dan toe was Inter meer geïnteresseerd geweest, al waren zij ook niet zo makkelijk. De eigenaar van Inter was Massimo Moratti. Moratti is een grote jongen. Hij is een

oliemagnaat. Hij is eigenaar van de club en hij wist natuurlijk ook dat ik wanhopig was. Hij had zijn bod al vier keer verlaagd. Er was de hele tijd wat, en op 18 augustus zat ik thuis in onze flat aan de Piazza Castello in Turijn.

De wedstrijd van Milan tegen Rode Ster in het San Siro begon om kwart voor negen. Ik keek er niet naar. Ik had iets anders aan mijn hoofd. Maar blijkbaar gaf Kaká al vroeg in de wedstrijd een voorzet, waaruit Filippo Inzaghi 1-0 maakte. De spanning bij de club nam wat af. Even later ging mijn telefoon. Dat had hij de hele dag al gedaan, en meestal was het Mino. Hij stelde me op de hoogte van elke stap in het proces en nu vertelde hij dat Silvio Berlusconi me wilde ontmoeten. Toen sprong ik natuurlijk overeind. Niet alleen omdat hij het was, maar omdat het aangaf dat de club echt geïnteresseerd was. Toch wist ik het nog niet. Inter was nog steeds mijn eerste keus. Maar ik begreep wel dat dit gesprek niet direct schadelijk voor ons was.

‘Kunnen we hier gebruik van maken?’ vroeg ik.

‘Reken maar!’ antwoordde Mino, en hij stortte zich op de telefoon.

Hij belde Moratti, want als iets die man in beweging krijgt, is het de kans om Milan te slim af te zijn.

‘We willen je even laten weten dat Ibrahimovic met Berlusconi gaat dineren in Milaan,’ zei Mino bij wijze van begroeting.

‘Wát?’

‘Ze hebben een tafel besproken in restaurant Giannino.’

‘Godverdomme,’ antwoordde Moratti. ‘Ik stuur meteen iemand.’

Moratti stuurde Branca. Marco Branca was technisch directeur bij Inter. Hij was een vrij jonge, magere man, maar toen hij al een paar uur later bij ons aanbelde, kwam ik nog iets over hem te weten. Hij was een van de ergste kettingrokers die ik ooit had meegemaakt. Hij liep maar door onze flat te ijsberen en maakte in no time een asbak helemaal vol met peuken. Maar toen was hij ook gestrest. Hij moest de deal afronden voordat Berlusconi zijn stropdas knoopte en naar Giannino vertrok voor het diner. Dus natuurlijk voelde hij zich opgejaagd. Hij moest de machtigste man van Italië de kaas van het brood eten, niet meer en niet minder, en daar maakte Mino natuurlijk gebruik van. Hij houdt ervan als de tegenpartij onder druk staat. Onder druk worden mensen zacht en er gingen voortdurend allerlei telefoontjes en bedragen over en weer. Dit was mijn salaris. Dit waren mijn voorwaarden, en al die tijd tikte de klok, en Branca rookte maar en rookte maar.

‘Accepteer je dat?’ vroeg hij.

Ik overlegde met Mino.

Mino zei: ‘Doen!’

‘Oké, ik accepteer het.’

Toen begon Branca nog meer te roken. Hij nam contact op met Moratti. De opwinding was in zijn stem te horen.

‘Zlatan heeft het aanbod geaccepteerd,’ zei hij.

Dat was goed nieuws. Groot nieuws. Dat kon je horen aan de toon. Maar het was nog niet rond. Nu moesten de clubs nog onderhandelen. Voor welk bedrag zou ik worden verkocht? Dat was weer een ander spel en natuurlijk wilde Juventus, als het me dan toch kwijtraakte, daarvoor in elk geval flink worden betaald. Maar voordat het rond was, belde Moratti.

‘Ben je blij?’

‘Ik ben blij,’ zei ik. ‘Ik heb er altijd van gedroomd om bij Inter te spelen.’

‘Dan heet ik je welkom!’ Je begrijpt dat ik een zucht van verlichting slaakte.

De onzekerheid van het hele voorjaar en de hele zomer werd in één keer uit mijn lichaam weggeblazen. Nu moest Mino alleen nog de secretaresse van Berlusconi bellen. Die wilde nu natuurlijk niet meer met me dineren. We zouden per slot van rekening niet over het weer praten. Als ik het goed begreep, waren die gasten van Milan totaal verrast. Wat was dat nou? Gaat Ibra nou naar Inter?

‘Het kan soms snel gaan,’ zei Mino.

Uiteindelijk werd ik voor 27 miljoen euro verkocht. Dat was een van de hoogste transferbedragen van dat jaar in de Serie A en de boete die ik had gekregen omdat ik op de PlayStation zat te spelen, hoefde ik niet te betalen. Die toverde Mino weg. Moratti zei in de media dat mijn transfer net zo belangrijk was als toen de club Ronaldo kocht, en dat gaf me natuurlijk een warm gevoel. Ik was klaar voor mijn oude droomclub. Maar eerst moest ik naar het nationale elftal in Göteborg. Ik rekende op een rustig reisje voordat het weer ernst werd.

We speelden een interland tegen Letland en wonnen met 1-0. Kim Källström maakte het doelpunt. De dag daarna hadden we vrij. Het was 3 september. Olof Mellberg werd 29. Mellberg was aanvoerder van Aston Villa. We hadden elkaar leren kennen bij de nationale ploeg. In het begin vond ik hem nogal gesloten, een beetje zoals Trezeguet, maar later werd hij toeschietelijker en raakten we bevriend. Nu wilde hij dat Chippen – Christian Wilhelmsson – en ik met hem meedingen om het te vieren en ja, dat deden we.

We belandden in een zaak aan de Aveny die Park Lane heette, met foto's aan de muur. De kranten noemden het een place to be. Alle tenten waar ik ben geweest worden een place to be. Maar deze was waardeloos. Het was er bijna leeg. We waren er vrijwel de enigen en we zaten heel rustig te drinken. Spannender was het niet. Het werd elf uur. Om elf uur 's avonds moesten we volgens de regels van het nationale elftal terug zijn in het hotel. Maar ach, zeiden wij. Zo nauw zal het er toch niet op aankomen. We waren wel vaker uit geweest en te laat gekomen, zonder dat er ophef over werd gemaakt. Bovendien was het Olofs verjaardag en we waren nuchter en netjes. Om kwart over twaalf waren we terug in het hotel en we gingen als brave jongetjes naar bed. Dat was alles. Mijn gabbers uit Rosengård hadden het nauwelijks kunnen aanhoren als ik het had verteld. Het stelde echt niks voor.

Het probleem was alleen dat ik niet eens een pak melk kan gaan kopen of het komt in de krant. Waar ik ook ga of sta zijn spionnen. Mensen sturen sms'jes en foto's op. Ik heb Zlatan daar en daar gezien, olala, en om het niet saai te laten lijken overdrijven ze en vertellen het aan hun vrienden, die het nog wat meer overdrijven. Het moest toch wel heftig zijn, in elk geval een beetje. Het hoort erbij en meestal zijn er wel mensen die het voor me opnemen: 'Wat is dat voor geklets? Zlatan heeft niks gedaan.' Maar deze keer waren de kranten slimmer.

Ze draaiden het om en belden Lasse Richt, onze teammanager. Ze vroegen niet naar ons of hoe laat we in het hotel waren, maar wat de regels van de nationale ploeg waren. Lasse zei naar waarheid: 'Iedereen moet om elf uur in het hotel terug zijn.'

'Maar Zlatan, Chippen en Mellberg waren later terug. Daar hebben we getuigen van,' zeiden de journalisten. Lasse is een goeie vent, weet je, hij neemt het meestal wel voor ons op. Maar deze keer was hij niet snel genoeg van begrip, en dat kun je ook eigenlijk niet van hem verlangen. Niemand zegt altijd de goede dingen op het goede moment.

Maar als hij slim was geweest en had gedaan wat ze bij de Italiaanse clubs doen, had hij gevraagd of hij erop terug mocht komen, en dan had hij later gebeld met een logische

verklaring waarom we het wat later hadden gemaakt, bijvoorbeeld dat we daar toestemming voor hadden of iets in die richting. Daarmee is niet gezegd dat we dan niet gestraft waren, hoor. Maar in principe moet je naar buiten toe altijd de gelederen gesloten houden. We zijn een team, we zijn een eenheid, en intern kun je straffen hoeveel je wilt.

Maar Lasse antwoordde dat niemand tot na elf uur uit mocht en dat we dan de regels hadden overtreden. Daarna brak de hel los. Lasse belde me 's morgens. 'Jullie moeten bij Lagerbäck komen,' zei hij. En je weet, ik heb er een hekel aan als ik zo op rapport moet. Aan de andere kant heb ik er een zekere ervaring in. Ik moest op de crèche al op rapport. Dat was normaal voor me. Het was mijn leven. En deze keer wist ik waar het om ging. Het stelde niks voor en ik maakte me er niet druk om. Ik belde een van de veiligheidsmensen die ik ken en die meestal wel weet hoe de zaken ervoor staan.

'Hoe ziet het eruit?'

'Ik denk dat je je koffers kunt pakken,' zei hij. Ik snapte er niks van.

Mijn koffers pakken? Omdat ik een beetje te laat was gekomen? Ik kon het eerst niet geloven. Maar toen accepteerde ik het. Wat moest ik anders? Ik pakte mijn koffers en probeerde niet eens excuses te bedenken. Daarvoor was de zaak te kinderachtig. De waarheid moest nu maar eens goed genoeg zijn. Ik was ook niet van plan iemand anders de schuld te geven. Daarna ging ik gauw naar Lagerbäck en daar zaten ook Lasse Richt en de hele mikmak al, en Mellberg en Chippen natuurlijk. Die waren niet zo cool als ik, dat was duidelijk. Maar zij hadden dan ook niet zo veel fietsen gejat als ik. Ze waren dit soort dingen niet zo gewend. Maar ik voelde me helemaal thuis. Het was haast alsof ik het had gemist. Zo van: 'Shit, ik ben te oppassend geweest. Ik had meer op het randje moeten leven!'

'Wat hebben jullie over het gebeurde te zeggen?' begon Lars Lagerbäck, en ze keken elkaar allemaal aarzelend aan.

'Ik bied mijn excuses aan,' zei Chippen. 'Het was dom van ons.'

'Ik bied ook mijn excuses aan,' zei Mellberg. 'Maar...'

'Maar wat?'

'Hoe gaan jullie dit naar buiten brengen?' vervolgde hij. Daar werd een hele tijd over heen en weer gepraat, en al die tijd hield ik mijn mond. Ik had niets over de kwestie te zeggen. Waarschijnlijk vond Lagerbäck dat maar raar. Ik ben anders niet bepaald een verlegen jongen.

'En jij dan, Zlatan, wat zeg jij?'

'Ik zeg niks.'

'Hoezo, niks?'

'Zoals ik het zeg: niks.' Ik merkte meteen dat ze daar zenuwachtig van werden.

Het was vast prettiger geweest als ik mijn stekels had opgezet en me als iemand uit een achterstandswijk had gedragen. Dat was meer mijn stijl geweest. Maar dit was iets nieuws

voor hen. Ze raakten erdoor gestrest, zo van: ‘Wat is Zlatan nou weer van plan?’ En hoe nerveuzer zij werden, hoe rustiger ik me voelde. Het was eigenlijk wel komisch. Mijn zwijgen verstoorde het evenwicht. Het verschafte me overwicht. Maar je weet, alles kwam me opeens zo bekend voor. Dit was weer warenhuis Wessels. Dit was weer de school. Dit waren de jeugd ploegen van Malmö FF. Ik luisterde met dezelfde belangstelling naar Lagerbäck's preekje over hoe duidelijk ze toch met hun regels waren geweest als ik vroeger op school naar mijn leraren luisterde, zo van: ‘Klets maar raak, het kan me toch geen zak schelen’. Maar ik moet toegeven: over één ding werd ik kwaad.

Dat was toen hij zei: ‘We hebben besloten jullie meteen naar huis te sturen. Jullie doen niet mee tegen Liechtenstein.’ Nou moet je niet denken dat me dat wat kon schelen; ik had verdomme al gepakt en Lagerbäck had me voor mijn part naar Kiruna mogen sturen zonder dat ik een kik had gegeven en laten we eerlijk zijn: wat stelt Liechtenstein nou helemaal voor? Nee, het woord ‘wij’ schoot me in het verkeerde keelgat. Hoezo ‘wij’, verdomme?

Hij was de baas. Waarom verschool hij zich achter anderen? Hij had mans genoeg moeten zijn om te zeggen: ‘Ik heb besloten’, dan had ik respect voor hem gehad, maar dit? Dit was laf. Ik keek hem stug aan, maar ik zei nog steeds niks. Na afloop ging ik naar mijn kamer en belde Keki. In zulke situaties heb je behoefte aan je familie.

‘Je moet me komen halen!’

‘Wat heb je gedaan?’

‘Ik ben te laat gekomen.’

Voordat ik wegging, sprak ik met Lasse Richt. Lasse en ik hebben altijd goed contact gehad, weet je. Hij kent me beter dan de meeste anderen bij het nationale team, hij kent mijn achtergrond en hij weet hoe ik in elkaar zit. Hij weet dat ik niet zomaar iets vergeet. ‘Zlatan,’ zei hij. ‘Ik maak me geen zorgen om Chippen en Mellberg. Dat zijn gewone Zweedse jongens. Die accepteren hun straf en komen terug. Maar jij, Zlatan... Ik ben bang dat Lagerbäck zijn eigen graf graaft.’

‘We zullen wel zien,’ antwoordde ik alleen maar, en binnen een uur was ik weg uit het hotel. Mijn broertje en ik namen Chippen mee in de auto. En er was nog een vriend van me bij. Ik weet nog dat we stopten bij een benzinepomp. En toen zagen we de affiches van de kranten

Zo veel ophef was er van te laat komen waarschijnlijk nog nooit gemaakt! Het leek wel of er een vliegende schotel was geland, en het werd alleen nog maar erger. Ik hield de hele tijd contact met Chippen en Mellberg. Ik was een beetje als een vader voor hen.

‘Rustig nou maar, jongens. Dit werkt alleen maar in jullie voordeel. Niemand houdt van lieve jongetjes.’

Maar eerlijk gezegd raakte ik steeds meer geïrriteerd. Lagerbäck en de anderen deden alsof het een ‘wij tegen hen’ was. Belachelijk. Niet zo lang geleden raakte ik slaags met een jongen van Milan, Oguchi Onyewu. Daar kom ik later nog op terug. Het ging er behoorlijk hard aan toe en niemand vond die ruzie nou echt een succes. Het had verkeerd

kunnen aflopen, denk ik. Maar naar buiten toe nam de clubleiding het voor me op. Ze zeiden dat het goed was dat ik explosief en geprikkeld was, of zoiets. Naar buiten toe vormde je één front. Zo gaat dat in Italië. Naar buiten toe verdedig je je mensen, binnen kun je ze bekritisieren. Maar hier werden wij de *bad guys* tegenover de *good guys*. Dat was verkeerd, en dat zei ik ook tegen Lars Lagerbäck.

‘Voor mij is de zaak vergeven en vergeten,’ zei hij. ‘Je bent welkom terug.’

‘O ja? Maar ik kom niet. Jullie hadden me een boete kunnen geven. Jullie hadden van alles kunnen doen. Maar jullie hebben ons te kijk gezet in de media. Dat pik ik niet.’ En daar bleef het bij.

Ik gaf de brui aan de nationale ploeg en ik vergat de hele zaak. Ik had wel wat anders aan mijn hoofd. Hoewel... vergeten... Ik werd er de hele tijd aan herinnerd en eerlijk gezegd had ik spijt van één ding. Als ik dan toch uit de ploeg werd gezet, had ik er wel voor mogen zorgen dat het schandaal wat meer om het lijf had gehad. Godverdomme, één drankje nemen in een vrijwel lege tent en dan een uur te laat komen! Wat stelde dat nou voor? Ik had een café in elkaar moeten rammen of met een auto in de fontein daar aan de Aveny moeten rijden en dan in mijn onderbroek naar het hotel moeten waggelen. Dat was meer mijn niveau geweest. Dit was een futiliteit.

Je vraagt niet om respect. Je dwingt het af. Het is makkelijk om klein te worden als je naar een andere club gaat. Alles is nieuw en iedereen heeft zijn rol en zijn plek – en zijn praatjes. Het is het gemakkelijkst om dan een stapje terug te doen en de kat uit de boom te kijken. Maar dan verlies je het initiatief. Dan verlies je tijd. Ik kwam naar Inter om het verschil te maken en te zorgen dat de club voor het eerst in zeventien jaar kampioen werd. Dan kun je je niet terugtrekken of voorzichtig doen omdat de media kritiek op je hebben en omdat mensen vooringenomen zijn. Zlatan is een *bad boy*. Zlatan heeft een lastig temperament, al dat soort dingen. Het is gemakkelijk om je daardoor te laten beïnvloeden en te proberen te bewijzen dat je juist een vreselijk aardige jongen bent. Maar dan laat je je sturen.

Het kwam niet echt handig uit dat het gedoe in Göteborg net op dat moment ook in alle Italiaanse kranten rondzong. Zo van: ‘Kijk, die jongen trekt zich niks van regels aan, en hij was nog wel zo duur. Is hij soms een beetje overgewaardeerd? Of zelfs zonder meer een miskoop?’ Veel van dat soort geklets. Het ergste was een zogenaamde expert die ooit een keer een beetje in het nationale elftal had mogen ballen. Hij zei: ‘Volgens mij heeft Inter altijd al merkwaardige aankopen gedaan. Ze zoeken het alleen maar in individualisten... Nu hebben ze wéér een probleem gekocht.’

Maar ik dacht dus aan de woorden van Capello: respect moet je afdwingen. Het was net of ik een nieuw binnenplein in Rosengård op kwam. Je kunt niet meer terug, je kunt je niet meer druk maken omdat iemand iets over je heeft gehoord. Integendeel, je moet vooruit! Ik kwam met alles wat ik bij Juventus had geleerd: ‘Hallo, jongens, hier ben ik. Nou gaan we winnen!’

Ik trainde verbeten. Ik liet me zien als winnaar, met heel die wilde mentaliteit en

wilskracht. Ik werd erger dan ooit. Ik werd gek als mensen zich niet volledig inzetten op het veld. Ik schreeuwde en maakte misbaar als we verloren of slecht speelden. Ik kreeg de leidersrol, op een heel andere manier dan eerder in mijn carrière. Ik zag het aan de ogen van mensen: die waren nu op mij gericht. Ik moest ze naar betere prestaties leiden. En aan mijn zijde had ik Patrick Vieira weer. Met hem naast je lukt er veel. We waren allebei winnaars die alles deden om de motivatie van de ploeg te verhogen.

Maar er waren problemen bij de club. Moratti, de president en eigenaar, had voor Inter gedaan wat hij kon. Hij had voor meer dan 300 miljoen euro aan spelers gekocht. Hij had geïnvesteerd in mannen als Ronaldo, Maicon, Crespo, Christian Vieri, Figo en Baggio. Hij had het ontzettend voortvarend aangepakt. Maar hij had ook een andere kant. Hij was te royaal, te aardig. Hij gaf soms fikse bonussen na één gewonnen wedstrijd en daar was ik het niet mee eens. Niet dat ik iets tegen bonussen en privileges heb. Wie wel? Maar dat geld werd niet uitgedeeld nadat we de competitie of de beker hadden gewonnen. Het gebeurde na één wedstrijd, een wedstrijd die soms niet eens belangrijk was.

Dat gaf een verkeerd signaal, vond ik. Maar als speler ga je niet zomaar naar Moratti. Moratti is afkomstig uit een geweldige familie van financiers. Hij is power. Hij is money. Maar ik had een zodanige positie bij de club dat ik het toch deed. Want Moratti is geen lastige man. Hij is gemakkelijk toegankelijk, dus ik zei tegen hem: ‘Zeg...’

‘Ja, Ibra?’

‘U moet kalm aan doen.’

‘Hoezo?’

‘Met die bonussen. Daardoor kunnen de jongens blasé worden. Een gewonnen wedstrijd, dat is verdomme niks. We worden betaald om te winnen en ja, als we de scudetto pakken, dan mag u ons gerust wat moois geven als u wilt en u kunt het zich permitteren, maar niet na elke overwinning.’ Ik geloof dat hij het begreep.

Hij hield ermee op. Begrijp me niet verkeerd, ik dacht niet dat ik de club beter kon leiden dan Moratti, absoluut niet. Maar als ik iets zag wat verkeerd was, wat negatief kon uitwerken op de motivatie, dan gaf ik dat aan, en dat met die bonussen was uiteindelijk toch maar een kleinigheid.

De echte uitdaging was die groepjescultuur. Die stoorde me vanaf dag één, en dat kwam niet alleen maar doordat ik uit Rosengård kwam, waar iedereen in één grote smeltkroes leefde: Turken, Somaliërs, Joego's, Arabieren. Het kwam ook doordat ik het zo duidelijk had gezien in het voetbal, bij Juventus en ook bij Ajax. Alle ploegen presteren beter als de spelers een team vormen. Bij Inter was het precies andersom. Daar zaten de Brazilianen, Maicon, Júlio César en hun groepje, in de ene hoek. De Argentijnen, Cruz, Cambiasso, Crespo, Burdisso en Solari, zaten in een ander hoekje, en de rest in weer een ander hoekje. Het was zo oppervlakkig, zo slap.

Oké, bij alle clubs is wel sprake van een zekere groepsvorming. Het is niet goed, maar het gebeurt. Maar dan kiezen mensen tenminste hun eigen vrienden en kijken bij wie ze het best passen. Hier deden ze het op basis van nationaliteit. Dat was zo primitief! Vaak

groetten de groepen onderling elkaar niet eens. Ze speelden samen voetbal, maar verder leefden ze in gescheiden werelden. Daar werd ik gek van en ik begreep meteen dat er verandering in moest komen. Anders worden we geen kampioen. Sommigen zeiden: ‘Wat maakt het nou uit met wie je lunch?’ Geloof me, het maakt wel degelijk uit. Als je buiten het veld een team bent, merk je dat in het spel.

Het heeft invloed op de motivatie en de teamgeest. In het voetbal zijn de marges zo klein dat dat soort dingen de doorslag kan geven. Ik beschouwde het als mijn eerste grote test om een eind te maken aan die groepjescultuur. Maar ik merkte dat het niet genoeg was om erover te praten.

Ik liep rond en zei: ‘Wat is dit voor kinderachtigs? Waarom zitten jullie als kleine kinderen in groepjes?’ en ja, sommigen waren het met me eens. Anderen geneerden zich een beetje, maar er gebeurde niks. De gewoontes waren ingesleten. De onzichtbare barrières waren te hoog. Daarom ging ik weer naar Moratti. Ik drukte me zo duidelijk mogelijk uit. Nou ja, shit, Inter was al eeuwen geen kampioen meer geweest. Moest dat zo blijven? Moesten we verliezers zijn alleen maar omdat mensen niet met elkaar praatten?

‘Natuurlijk niet,’ zei Moratti.

‘Maar dan moeten die klotegroepjes uit elkaar. We kunnen niet winnen als we niet als team functioneren.’

Ik geloof niet dat Moratti inzag hoe erg het was, maar hij begreep mijn redenering. Die was helemaal in lijn met zijn filosofie, zei hij.

‘We moeten bij Inter als het ware één familie zijn. Ik zal met ze praten.’ En inderdaad, niet veel later kwam hij naar de jongens toe. En je ziet meteen hoeveel respect iedereen voor hem heeft.

Moratti wás de club. Hij trok niet alleen aan de touwtjes. Hij was ook onze eigenaar. Hij hield een toespraakje. Hij sprak heel bevlogen over eensgezindheid en iedereen keek natuurlijk naar mij. Het klonk naar wat ik had gezegd. Heeft Ibra soms gekletst? Daar waren de meesten wel van overtuigd. Maar dat kon me geen moer schelen. Ik wilde de ploeg alleen maar tot een eenheid maken, en de sfeer werd ook stapje voor stapje beter. De groepjes vielen uit elkaar en we begonnen allemaal met elkaar om te gaan.

We raakten beter gemotiveerd, waren een hechtere eenheid, en ik praatte met iedereen afzonderlijk om te proberen ze nog meer samen te smeden. Maar daarmee waren we natuurlijk nog niet zomaar kampioen. Ik herinner me nog mijn eerste wedstrijd. Dat was in Florence tegen Fiorentina. Het was 9 september en Fiorentina wilde natuurlijk koste wat kost van ons winnen. Ze waren ook bij het schandaal betrokken geweest en waren de competitie begonnen met 15 punten aftrek. Het publiek in het Stadio Artemio Franchi was vijandig.

Inter was helemaal aan het schandaal ontsnapt en veel mensen vonden dat niet eerlijk. Het leek wel alsof we allebei per se moesten winnen: Fiorentina om eerherstel te krijgen en wij om meteen respect af te dwingen om eindelijk de scudetto te winnen.

Ik speelde vanaf het begin met Hernán Crespo in de aanval. Crespo was een Argentijn

die van Chelsea kwam. We hadden een goede start samen, in elk geval op het veld, en in het begin van de tweede helft kreeg ik een lange bal in het strafschopgebied, die ik met een halfvolley in het doel schoot. En dan snap je het wel: wat een opluchting! Dat was mijn debuut. Daarna groeide ik steeds meer in de ploeg. Het sprak voor mij vanzelf om te bedanken voor de EK-kwalificatiewedstrijden met Zweden tegen Spanje en IJsland in oktober. Ik wilde me helemaal concentreren op Inter en op mijn gezin. Helena en ik telden de dagen. We zouden ons eerste kind krijgen en we hadden besloten dat dat in Zweden zou gebeuren, in het ziekenhuis in Lund. We vertrouwden toch het meest op de Zweedse medische zorg. Maar dat was nog niet zo eenvoudig. Er waren problemen.

Media en paparazzi. Het was een hele hysterie. We namen privébewakers mee en informeerden de ziekenhuisleiding, die afdeling 44 van de vrouwenkliniek afsloot. Iedereen die binnenkwam, werd gecontroleerd. Buiten patrouilleerde politie. We waren allebei zenuwachtig. Het rook eigenaardig daar. Mensen holden door de gangen en je hoorde stemmen, geroep. Heb ik al gezegd dat ik een hekel heb aan ziekenhuizen? Ik heb een hekel aan ziekenhuizen. Ik voel me goed als anderen zich goed voelen. Als mensen in mijn omgeving ziek zijn, word ik zelf ook ziek – tenminste, zo voelt het. Ik kan het niet uitleggen. Maar ik krijg buikpijn van ziekenhuizen. Er hangt daar iets in de lucht en in de atmosfeer, en meestal maak ik dat ik zo gauw mogelijk weer wegkom.

Nu had ik me voorgenomen om te blijven en overal bij te zijn, en dat maakte me gespannen. Ik krijg veel brieven uit de hele wereld, weet je, en meestal maak ik die niet open. Dat is een kwestie van eerlijkheid. Omdat ik ze toch niet allemaal kan lezen en beantwoorden, laat ik ze allemaal dicht. Niemand krijgt meer dan een ander. Maar soms kan Helena het niet laten en dan horen we de gruwelijkste verhalen, bijvoorbeeld over een kind dat binnen een maand doodgaat en mij als idool heeft, en dan vraagt Helena altijd: ‘Wat kunnen we doen? Kunnen we kaartjes voor een wedstrijd regelen? Gesignde shirts sturen?’ We proberen echt wel te helpen. Maar ik word er niet goed van. Dat is een zwakte van me, dat geef ik toe. En nu moest ik in het ziekenhuis blijven slapen en daar zag ik tegen op, maar voor Helena was het natuurlijk het ergst. Zij was helemaal over haar toeren. Het valt niet mee om achternagezeten te worden als je je eerste kind ter wereld gaat brengen. Als er iets misgaat, weet de hele wereld het.

Zou er iets misgaan? Dat soort gedachten had ik natuurlijk. Maar het ging goed en na afloop was ik natuurlijk blij en gelukkig. Het was een heel mooi jongetje. We hadden het voor elkaar gekregen. We waren ouders. Ik was vader en dat er iets mis kon zijn met het jochie, kwam niet in mijn hoofd op, niet tijdens al die weeën, en alle artsen en verpleegsters leken zo blij. Het bestond niet, maar het drama was nog lang niet voorbij.

We doopten het jongetje Maximilian. Ik weet eigenlijk niet hoe we aan die naam kwamen. Maar het klonk machtig. Ibrahimovic was al machtig. Maximilian Ibrahimovic klonk nog machtiger. Het klonk mooi en tegelijk ook krachtig en natuurlijk noemden we hem uiteindelijk Maxi, maar dat klonk ook goed. Het leek sowieso allemaal heel veelbelovend en ik ging meteen weg uit het ziekenhuis. Niet dat dat nou zo eenvoudig was. Overal stonden journalisten. Maar een man van Securitas deed me een doktersjas aan: dokter Ibrahimovic als het ware. Daarna werd ik in een wasmand gestopt,

waaninnig, een gigantische mand, en daar lag ik als een bal in elkaar gekropen, en zo werd ik door ondergrondse gangen en tunnels naar de garage gebracht. En pas daar sprong ik eruit, kleedde me om en ging naar Italië. We namen iedereen in de maling.

Met Helena ging het niet zo goed. Het viel niet mee voor haar. Het was een zware bevalling geweest en ze was niet zo aan al die heisa gewend als ik. Zelf stond ik er haast niet meer bij stil. Het was gewoon een deel van mijn leven. Maar Helena raakte er steeds meer door gestrest. Maxi en zij werden allebei in een andere auto naar mijn moeders rijtjeshuis in Svågertorp gesmokkeld. We dachten dat ze daar een beetje kon bijkomen. Maar dat was naïef. Het duurde maar een uur. Toen verzamelden de journalisten zich daar en Helena voelde zich opgejaagd en opgesloten. Ze kreeg over haar hele lichaam rode vlekken. Dat kwam van de stress, denk ik, en ik was er niet meer om haar te steunen.

Ik was weer in Milaan en moest in het San Siro tegen Chievo spelen. Ik zat op de bank. Ik had niet veel geslapen. Roberto Mancini, onze trainer, dacht dat ik me niet goed genoeg kon concentreren, en dat was vast verstandig. Mijn gedachten dwaalden af en ik keek naar het veld en naar het publiek. De Ultras, de harde kern van de supporters van Inter, hadden een enorm wit spandoek aan de tribune gehangen. Het leek wel een zeeroverszeil dat in de wind wapperde. Op dat doek stond met zwarte en blauwe letters geschreven, of gesprayd: 'Benvenuto Maximilian', 'Welkom Maximilian', en ik vroeg me af: wie is Maximilian? Hebben wij een speler die zo heet?

Toen begreep ik het. Het was mijn zoon. De Ultras verwelkomden mijn zoontje in het leven! Dat was zo mooi dat ik wel kon huilen. Die fans zijn niet voor de poes, weet je. Dat zijn stoere kerels, ik zou nog heel wat zware gevechten met ze hebben. Maar nu... wat moet ik zeggen? Dit was Italië op z'n best. Dit was liefde voor het voetbal en liefde voor het kind. Ik pakte mijn telefoon en maakte een foto. Die stuurde ik naar Helena en, eerlijk, er zijn maar weinig dingen die haar zo hebben ontroerd. Ze krijgt nog altijd tranen in de ogen als ze erover vertelt. Ze lag daar, helemaal kapot en ontdaan, met rode vlekken over haar hele lichaam, terwijl de fotografen buiten op de loer lagen, en toen kwam dat. Het was alsof het San Siro haar zijn liefde stuurde.

We hadden ook een nieuwe jonge hond. We noemden hem Trustor naar die inbraak toen ze al het geld uit ons huis hadden gehaald. Dus nu had ik echt een gezin. Ik had Helena, Maxi en Trustor. En mijn computer. Ik speelde in die tijd constant op mijn Xbox. Het ging gewoon te ver. Het was puur gif. Ik kon niet meer ophouden. Vaak zat ik met de kleine Maxi op schoot te spelen.

We logeerden toen, in afwachting van een eigen appartement, in een hotel in Milaan en als we naar beneden belden en eten bestelden, hadden we het gevoel: zij zijn ons zat en wij zijn hen zat. Het hotel begon ons op de zenuwen te werken en we verhuisden naar hotel Nhow aan de Via Tortona. Dat was beter, maar nog steeds chaotisch.

Alles met Maxi was nieuw. Het viel ons natuurlijk wel op dat hij vaak overgaf en niet aankwam. Integendeel, hij werd magerder. Maar wij wisten niet hoe het hoorde te zijn. Het kon wel normaal zijn. Iemand had gezegd dat een baby een tijdje na de geboorte

gewicht kan verliezen, en hij leek sterk, toch? Maar het eten kwam eruit en zijn braaksel zag er dik uit. Hoorde dat zo? We hadden geen idee. Ik belde mijn familie en mijn vrienden, en iedereen zei troostend: ‘Het is vast niet erg.’ Dat dacht ik ook, dat wilde ik in elk geval denken en ik probeerde er een verklaring voor te vinden.

Rustig maar. Hij is mijn zoon. Wat kan er misgaan? Maar de ongerustheid verdween niet. Het braaksel werd zwart en hij ging nog minder wegen. Hij woog 3 kilo toen hij werd geboren. Nu woog hij nog maar 2,8 kilo en ik voelde gewoon dat het helemaal niet goed was, en ik kon me niet meer bedwingen.

‘Er klopt iets niet, Helena!’

‘Dat geloof ik ook,’ antwoordde ze, en hoe moet ik het uitleggen?

Wat eerder een vermoeden, een argwaan was, werd nu een volkomen zekerheid. De kamer draaide rond. Mijn hele lichaam verkrampte. Zoiets had ik nog nooit gevoeld, zelfs niet bij benadering. Voordat we kinderen kregen, was ik Mr. Untouchable. Ik kon kwaad worden, uitzinnig, alle mogelijke gevoelens krijgen. Maar alles was op te lossen als ik maar beter mijn best deed. Nu kon dat niet. Nu was ik machteloos. Ik kon hem niet gezond trainen. Ik kon niets doen. Maxi werd steeds zwakker. Hij was zo klein, dat zag je nu echt. Hij was vel over been. Hij leek zijn voedsel niet te kunnen opnemen. Het braaksel werd steeds zwakker en het stonk. Het was net of het leven hem verliet, en we belden als gekken rond. Een vrouwelijke arts kwam naar het hotel. Ik was er toen niet. Ik moest een wedstrijd spelen. Maar ik denk dat we geluk hadden.

De dokter rook aan het braaksel. Ze keek ernaar, herkende de symptomen en zei: ‘Jullie moeten meteen naar het ziekenhuis.’ Dat weet ik nog zo goed. Ik was bij de ploeg. We zouden thuis tegen Messina spelen en de telefoon ging. Helena was hysterisch. ‘Maxi moet worden geopereerd,’ zei ze. ‘Het heeft haast.’ Ik dacht: gaan we hem verliezen? Zou dat echt kunnen? Mijn hoofd liep om van alle denkbare vragen en angstbeelden. Ik vertelde het aan Mancini. Hij was misschien niet de beste trainer die ik had gehad. Zoals zo veel anderen was hij een oud-speler. Hij was zijn trainerscarrière begonnen bij Lazio, onder Sven-Göran Eriksson. Maar hij begreep het, hij had een hart.

‘Mijn kind is ziek,’ zei ik, en hij zag aan mijn ogen dat het slecht met me ging.

Ik dacht niet meer alleen aan winnen. Ik dacht aan Maxi, nergens anders aan, mijn kereltje, mijn geliefde zoon. Ik mocht zelf bepalen of ik zou spelen of niet. Ik had dat seizoen tot dan toe zes goals gemaakt en ik was in veel wedstrijden heel goed geweest. Maar nu... wat moest ik doen? Het zou met Maxi niet beter gaan als ik op de bank zat, dat was waar. Maar zou ik kunnen presteren? Ik wist het niet. Mijn hersens kookten.

Helena bracht af en toe verslag uit, voor zover ze nog kon praten. Ze was het ziekenhuis binnengestormd en blijkbaar hadden ze haar van alle kanten toegeroepen. Niemand sprak Engels en Helena sprak nauwelijks een woord Italiaans. Ze was helemaal de kluts kwijt. Ze snapte er niks van, alleen dat het haast had en dat een arts haar vroeg een stuk te ondertekenen. Wat voor stuk? Ze had geen idee. Maar er was geen tijd om na te denken. Ze ondertekende. In zulke omstandigheden onderteken je alles, denk ik. Er kwamen meer stukken.

Die ondertekende ze ook en toen werd Maxi haar afgepakt. Dat deed zeer, dat begrijp ik goed. Wat is er aan de hand? Wat gebeurt er? Ze was buiten zichzelf van verdriet en Maxi was niet meer aanspreekbaar. Hij leek weg te kwijnen. Maar Helena hield vol. Meer kon ze niet doen. Ze kon zich er alleen maar doorheen slaan en hopen, terwijl Maxi naar een andere ruimte werd gebracht met artsen en verpleegsters en wat niet al, en pas na verloop van tijd begreep ze wat er mis was. Het was een spier in zijn buik, de spier die de ontlasting aanstuurt. Die werkte niet, en nu moest hij worden geopereerd om te kunnen poepen en voedsel te kunnen opnemen.

Zelf zat ik in het San Siro, met dat uitzinnige publiek, en het was niet makkelijk me ergens op te concentreren. Maar ik had besloten te spelen. Ik stond in de basis. Dat geloof ik tenminste. Alles is mistig en ik denk dat ik niet goed speelde. Hoe kon ik ook. Ik weet nog dat Mancini aan de zijlijn stond en me een teken gaf: over vijf minuten wissel ik je. Ik knikte. Natuurlijk, ik ga eraf. Ik doe hier toch niks nuttigs.

Maar een minuut later maakte ik een doelpunt en ik dacht: loop naar de hel, Mancini! Probeer me nou maar eens te wisselen! Ik speelde en we wonnen met grote cijfers. Ik speelde puur op woede en ongerustheid, en naderhand haastte ik me weg. Ik zei in de kleedkamer geen woord en ik kan me de rit nauwelijks herinneren. Mijn hart bonsde. Maar ik herinner me de ziekenhuisgang nog en de lucht die daar hing, hoe ik erdoorheen rende en vroeg: 'waar, waar?' Hoe ik uiteindelijk bij een grote zaal kwam, waar Maxi in een couveuse lag, met een heleboel andere kinderen. Hij was kleiner dan ooit, net een vogeltje. Hij had slangetjes in zijn lichaam en in zijn neus. Mijn hart werd uit mijn borst gerukt, ik keek naar hem en naar Helena, en wat denk je? Was ik de mannetjesputter uit Rosengård?

Ik zei: 'Ik hou van jullie. Jullie zijn alles voor me. Maar ik kan hier niet tegen. Ik word hier gek. Bel me bij het minste of geringste.' Toen ging ik weg.

Dat was niet aardig voor Helena. Ze was alleen met hem. Maar ik kon daar niet blijven. Ik raakte in paniek. Ik haatte ziekenhuizen meer dan ooit, dus ik ging naar het hotel en ik heb vast Xbox gespeeld. In zulke situaties geeft me dat meestal rust. Ik lag de hele nacht met mijn mobiele telefoon vlak naast me en af en toe schrok ik wakker, alsof ik iets akeligs verwachtte.

Maar het was goed gegaan. De operatie was geslaagd en het gaat nu goed met Maxi. Hij heeft een litteken op zijn buik. Verder is hij net zo gezond als ieder ander. Ik denk er nog weleens aan terug. Dat zet dingen in perspectief, eerlijk gezegd. Je moet weten, we wonnen de scudetto dat eerste jaar met Inter daadwerkelijk, en later in Zweden werd ik genomineerd voor de Jerringprijs.

De winnaar wordt niet door een jury gekozen, maar door het Zweedse volk. De Zweden stemmen welke sportman dat jaar het best was, en zo'n prijs wordt natuurlijk bijna altijd gewonnen door iemand die een individuele sport bedrijft: Ingemar Stenmark, Stefan Holm, Annika Sörenstam en zo. Een paar keer hebben ook hele ploegen gewonnen. Het Zweedse voetbalelftal kreeg hem in 1994. Maar toen, in 2007, was ik alleen genomineerd. Het was tijdens het Sportgala. Helena en ik waren daar samen. Ik had een smoking aan en een vlinderstrikje om. Voor de prijsuitreiking liep ik wat rond en toen kwam ik Martin

Dahlin tegen.

Martin Dahlin is een grote oud-speler. Hij maakte deel uit van de ploeg die WK-brons had gewonnen en de Jerringprijs had gekregen in 1994. Hij had bij Roma en Borussia Mönchengladbach gespeeld en het ene na het andere doelpunt gescoord. Hij is een goeie vent, geloof ik. Maar weet je, het is altijd de ene generatie tegen de andere. De oudste wil de beste aller tijden zijn. Dat willen wij jongeren ook. Wij willen niet dat die oude sterren ons op de kop zitten, we willen zeker niet horen: ‘Jullie hadden er in onze tijd eens bij moeten zijn!’, en dat soort shit. We willen dat het voetbal nu, op dit moment, het beste is. Ik weet nog dat ik iets neerbuigends in Martins stem hoorde.

‘Hé, jij hier?’

Waarom zou ik hier niet zijn?

‘En jij ook?’ zei ik met dezelfde neerbuigendheid, alsof ik vreselijk verbaasd was dat hij *of all people* hier was binnengekomen.

‘Wij hebben de prijs toch gewonnen in 1994!’

‘Als ploeg, ja. Ik ben individueel genomineerd,’ counterde ik, en ik glimlachte. Het stelde niks voor, het was maar een hanengevechtje.

Maar op dat moment voelde ik met mijn hele lichaam: ik wil die prijs. En dat zei ik ook tegen Helena, toen ik weer aan ons tafeltje terugkwam. ‘Lieve god, ik hoop dat ik win!’ Ik heb zoiets nooit gezegd, zelfs niet over het kampioenschap of over bekens. Het kwam er toen zomaar uit. Die prijs was ineens belangrijk geworden, alsof er echt iets van afhing. Ik kan het niet goed uitleggen. Ik had alle mogelijke onderscheidingen gehad, maar het had me nooit zó geraakt. Misschien begreep ik dat het een bevestiging zou zijn, een teken dat ik echt was geaccepteerd, niet alleen als voetballer, maar ook als mens, ondanks al mijn uitbarstingen en ondanks mijn achtergrond. Daarom was ik tot op het bot gespannen, terwijl ze daar op het podium bezig waren de kandidaten te presenteren.

Dat waren die hordeloopster, Kallur, en die skister, Persson, en ik. En ik had geen idee hoe het af zou lopen, weet je. Bij mijn gouden ballen krijg ik de informatie altijd van tevoren. Ik wil er niet voor niks naartoe gaan, maar nu wist ik niks, niks. De seconden verstreken. Verdomme, zeg het nou. En de winnaar is...

Mijn naam werd geroepen en toen kwamen de tranen in me op, en geloof me, ik huil niet zo gauw. Ik ben in mijn jeugd nooit voor dit soort dingen getraind en nu werd ik heel emotioneel. Ik stond op. Iedereen schreeuwde en applausseerde. Het was een enorm kabaal om me heen. Ik liep weer langs Martin Dahlin en toen kon ik het niet laten. Wat moest hij ook zeuren van ‘hé, jij ook hier’ en zo? Ik zei tegen hem: ‘Sorry, Martin, ik moet even naar boven om een prijs op te halen.’

Op het podium greep ik de microfoon. Ik ben niet zo iemand die een dankwoord voorbereidt, absoluut niet. Ik praat maar wat. En opeens moest ik aan Maxi denken en alles wat we met hem hadden meegemaakt, en toen vroeg ik me iets af, heel raar eigenlijk. Maar ik had de prijs gekregen omdat ik ertoe had bijgedragen dat Inter zijn eerste scudetto in zeventien jaar had binnengehaald, en ik vroeg me af of Maxi in dat seizoen was

geboren, dus niet het lopende jaar, maar het jaar dat we gewonnen hadden, waar ik die prijs voor had gekregen. Het was of ik het opeens niet meer wist. Ik vroeg het later aan Helena: 'Was dat het seizoen dat Maxi werd geboren?' Ik zag aan haar dat ze nog maar net kon knikken.

Ze werd helemaal overmand door tranen en dat vergeet ik nooit meer, geloof me.

Misschien was ik bezig volwassen te worden. Misschien ook niet, trouwens. Ik heb het gehad over kicks. Ik heb kicks nodig. Dat is al zo sinds ik in Rosengård rondbanjerde en fietsen jatte, en af en toe ontspoor ik. Dat gebeurt nog steeds. Ik heb een vriend, al heel lang, die een pizzarestaurant heeft in Malmö. Hij weegt ongeveer 120 kilo. Met hem reed ik in mijn Porsche van Båstad naar Malmö. Eerlijk gezegd rijden veel mensen niet graag met mij mee. Niet omdat ik een slechte chauffeur ben, absoluut niet. Ik ben heel goed. Maar ik heb veel adrenaline en die keer reed ik meer dan 300 kilometer per uur. Dat leek maar zachtjes, dus ik drukte het gaspedaal verder in: 301, 302 – en na een tijdje werd de weg smaller. Maar ik ging gewoon door en toen de snelheidsmeter op 325 stond, werd het mijn vriend te veel: ‘Zlatan, in godsnaam, rij wat zachter. Ik heb een gezin!’

‘En ik dan, vuile dikzak, wat heb ik dan?’ reageerde ik.

Maar ik minderde toch vaart, tegen mijn zin waarschijnlijk. We gaven een zucht van verlichting en glimlachten naar elkaar. Je moet toch om elkaar denken, uiteindelijk. Maar het was niet makkelijk om verstandig te zijn. Ik kreeg een kick van zulke dingen en ook al heb ik nooit drugs gebruikt, misschien zit er toch iets van een verslaafde in me. Ik kan me helemaal verliezen in sommige dingen. Nu is dat de jacht. Maar toen was het de Xbox. In november van dat jaar kwam er een nieuw spel uit.

Het heette *Gears of War*. Ik was helemaal in de ban daarvan. Ik sloot mezelf op. Ik bouwde een hele speelkamer en zat uren achter elkaar te spelen. Soms werd het wel drie, vier uur in de ochtend. Eigenlijk hoorde ik te slapen en mezelf goed te verzorgen, zodat ik niet als een wrak op de training kwam. Maar ik ging er maar mee door. *Gears of War* werd een soort gif voor me, *Gears of War* en *Call of Duty*. Ik was er voortdurend mee bezig.

Net een verslaafde. Ik had steeds meer nodig en ik kon niet ophouden. Ik speelde vaak online met anderen, Engelsen, Italianen, Zweden, wie dan ook; zes, zeven uur per dag. Natuurlijk had ik een *gamertag*. Ik kon natuurlijk op het net niet Zlatan heten. Dus natuurlijk wist niemand wie er achter mijn *tag* zat. (Omdat ik die nog altijd gebruik, zeg ik niet wat hij is – sorry.)

Maar geloof me, ik maakte ook onder een valse naam indruk op mensen. Ik had al mijn hele leven videospelletjes gedaan en zoals je weet ben ik ontzettend competitief ingesteld. Ik ben volkomen geconcentreerd. Ik maakte iedereen in. Maar er was nog een man, die was ook goed. Hij was ook steeds online, hele nachten, net als ik. Zijn *gamertag* was D en nog wat, en ik hoorde hem soms praten. We hadden allemaal een headset op en mensen praatten soms tijdens het spelen en tussendoor.

Ik probeerde mijn mond te houden. Ik wilde anoniem blijven. Maar dat viel niet altijd mee. Ik had adrenaline in mijn lijf en op een dag had hij het over zijn auto's. D had een Porsche 911 Turbo, zei hij, en toen kon ik me niet meer inhouden. Zo een had ik er toen na die lunch in het Okura in Amsterdam aan Mino gegeven. Dus ik begon te praten en ik merkte meteen: ze hadden een vermoeden. 'Je klinkt als Zlatan,' zei er een. 'Nee, nee, dat ben ik niet.' 'Kom op,' zeiden ze, en ze stelden allerlei vragen. Maar ik draaide me eronderuit. Toen kwamen we op Ferrari's, maar daar werd het eerlijk gezegd niet beter van.

'Ik heb er een,' zei ik. 'Een heel speciale zelfs.'

'Welk model?' vroeg D.

'Dat geloof je niet,' antwoordde ik, en toen werd hij natuurlijk nieuwsgierig.

'Kom op nou. Wat is het er voor een?'

'Een Enzo.'

Hij was even stil.

'Dat bestaat niet.'

'Jawel, hoor.'

'Een Enzo?'

'Een Enzo!'

'Dan kun je maar één iemand zijn.'

'Wie dan?' probeerde ik.

'Die waar we het over hadden.'

'Misschien,' zei ik. 'Misschien ook niet.' Toen speelden we door en als we niet speelden, praatten we door. Ik vroeg hem een beetje uit en ik kwam erachter dat hij *daytrader* was.

Hij was actief op de beurs en hij was heel toegankelijk. We hielden van dezelfde dingen. Maar hij vroeg niet meer door over wie ik was. We praatten over andere dingen en ik merkte wel dat hij van voetbal hield. Hij was voor Real Madrid en hij hield van snelle auto's. Maar hij was geen dikdoener, absoluut niet, eerder een gevoelig, bedachtzaam type. Op een dag praatten we op het net over horloges. Horloges zijn ook iets waarvoor ik belangstelling heb. D wil een AP hebben. Een AP is een Audemars Piguet, een vet gaaf ding. D zei dat hij erover dacht om een AP Pink Gold te kopen. Die zijn reteduur en iemand anders op die lijn zei: 'Daar is een lange wachttijd voor.' Dat is misschien wel zo, maar niet voor mij. Als voetballer in Italië heb je het goed. Je kunt om allerlei wachtrijen heen gaan en korting op allerlei dingen krijgen, dus ik bemoeide me weer met het gesprek.

'Ik kan er voor zo-en-zoveel eentje voor je regelen in een week.'

'Je neemt me in de maling!'

'Echt niet!'

‘Hoe gaat dat dan?’

‘Ik bel gewoon iemand,’ zei ik, en ik dacht: wat heb ik te verliezen?

Als D het horloge niet wilde hebben of als hij uit zijn nek kletste, kon ik het zelf houden.

Het was geen big deal en die man klonk betrouwbaar. Hij praatte wel over Ferrari’s en dure spullen, maar ik vond hem geen opschepper. Hij leek gewoon van die dingen te houden, dus ik zei: ‘Ik moet binnenkort naar Stockholm en dan logeer ik in het Scandic Park.’

‘Oké,’ zei hij.

‘Als je daar om vier uur in de lobby zit, krijg je je horloge.’

‘Meen je dat serieus?’

‘Ik ben een serieuze jongen.’

Daarna belde ik mijn contactpersoon, kreeg een AP Pink Gold bezorgd, een mooi dingetje, en ik sms’te mijn bankgegevens via mijn Xbox-account naar D. Niet lang daarna vloog ik naar Stockholm. We zouden een EK-kwalificatiewedstrijd tegen Denemarken spelen in Råsunda, en dan zoals altijd verblijven in het Scandic Park Hotel aan de Karlaväg. Lagerbäck en ik hadden ons ondanks alles weer verzoend. Ik nam mijn intrek in het hotel en trof de jongens van de ploeg. In mijn bagage had ik de AP in een doosje en om vier uur ging ik daarmee naar beneden, naar de receptie. Het was begin september. Ik was volkomen op m’n gemak. Maar voor de zekerheid had ik Janne Hammarbäck, een bewaker, meegenomen.

Ik had geen idee hoe D eruitzag of wie hij was. Hij klonk wel heel aardig, maar hij kon van alles zijn, een of andere gek met een stuk of tien agressieve maten – al geloofde ik dat niet. Maar je kon nooit weten, dus ik keek naar rechts en naar links en de enige die ik zag, was een tengerere, donkere man die op een stoel zat en een verlegen indruk maakte.

‘Ben je hier voor een horloge?’ vroeg ik.

‘Ja, ik...’

Hij stond op en ik zag het meteen. Hij werd zenuwachtig. Ik denk dat hij voor die tijd al had begrepen wie ik was, maar toch, op dat moment drong het tot hem door. *Jij bent het. Jij bent het echt.* Ik had dat natuurlijk al vaker gezien. Mensen worden onzeker van me. Ze raken hun zelfvertrouwen kwijt. Op zulke momenten word ik juist opener, vriendelijker. Ik stelde een hoop vragen over zijn werk en over waar hij uitging en dat soort dingen, en na een poosje ontspande hij ook en toen gingen we over Xbox praten. We waren per slot van rekening allebei experts. En hoe zal ik het zeggen? Het was leuk. Het was iets nieuws.

Mijn vrienden uit Rosengård zijn jongens van de straat: ze zijn heel stoer en hebben veel adrenaline, en daar is helemaal niks mis mee; daar ben ik mee opgegroeid. Maar deze man was intelligent en voorzichtig, hij dacht anders, hij was helemaal niet macho, hij deed zich niet groter voor dan hij was. Normaal gesproken laat ik mensen niet zomaar erg dichtbij komen, weet je. Ik heb al een paar keer mijn neus gestoten: mensen wilden me vaak voor hun eigen doeleinden gebruiken. *Ik ken Zlatan. Ik ben hartstikke hip.*

Maar het klikte meteen tussen deze man en mij. Ik zei tegen hem: ‘Ik geef het horloge af bij de receptie en zodra ik het geld op mijn rekening heb, kun je het ophalen.’ Nou, toen ging het snel.

Na een halfuur had hij het bedrag overgemaakt. We hielden contact. We sms'ten. We belden elkaar. Hij kwam naar ons toe in Milaan en we gingen samen op vakantie naar Åre en Dubai, en het was zoals ik al dacht. Hij was een welopgevoede Zweedse man die ‘aangenaam kennis te maken’ zegt en zo. Hij hoorde niet thuis bij mijn gabbers uit Rosengård. Maar hij kon het goed vinden met Helena. Hij had haar stijl, zo van: ‘Eindelijk iemand die geen bommen in kebaptentjes gooit!’ Hij werd een nieuwe figuur in mijn leven. Helena noemt hem altijd mijn ‘computerdate’.

Weet je nog van ‘De Mijl’ bij Malmö FF, het hardlooperdorpje waar ik me aan onttrok door de bus te pakken of een fiets te gappen? Dat was toen nog niet zo lang geleden en ik moest daar af en toe aan denken, niet alleen aan het gevoel dat ik in het eerste elftal was opgenomen, maar ook aan hoe onzeker ik in die tijd over veel dingen nog was. Neem alleen al die huizen aan de Limhamnsväg. Die leken volkomen onbereikbaar, vooral dat huis dat roze was en zo groot als een kasteel. In die tijd kon ik er gewoon niet bij: wat voor mensen wonen in zulke huizen? Dan moet het wel waanzinnig goed met je gaan.

In zekere zin dacht ik nog steeds zo. Ik was niet meer onzeker tegenover dat soort mensen, integendeel, maar ik herinnerde me wel de pijn: de pijn dat je buiten die hele wereld stond, de wetenschap dat je niet onder dezelfde voorwaarden leeft. Dat soort gevoelens vergeet je niet. Dat hoort bij het getto, dat je nooit meer kwijtraakt. Ik droomde nog steeds van een vette revanche. Ik wilde iedereen laten zien dat ik niet meer die jongen van Fido Dido was, met die grote neus, die zo vreselijk sliste. Ik was ook iemand als ik in een heel chic huis kon wonen, en Helena en ik hadden ook echt een huis nodig in Malmö.

We konden niet meer bij mijn moeder in Svågertorp logeren. We verwachtten ons tweede kind. Ik wilde een eigen schutting hebben om kapot te voetballen. Helena en ik reden wat rond en zetten huizen op een rijtje. Dat was leuk om te doen. We maakten verlanglijstjes en welk huis denk je dat er bovenaan kwam? Dat roze aan de Limhamnsväg natuurlijk, en niet alleen vanwege mijn oude dromen. Het was echt top. Het was het mooiste huis van Malmö, maar er was natuurlijk één probleem.

Er woonden mensen en die waren niet van plan het te verkopen. Wat doe je dan? Dat was de vraag. We besloten ons er niet bij neer te leggen. Misschien moesten we ze gewoon een *offer they couldn't refuse* doen. Ik moest ze natuurlijk niet mijn gabbers uit Rosengård op hun dak sturen; dit moest stijlvol gaan, maar we besloten het offensief aan te pakken.

Op een dag was Helena bij de Ikea. Daar kwam ze een vriendin tegen en die begon te praten over dat roze huis: ‘Joh, in dat paleis woont toch die-en-die!’

Die-en-die was een echtpaar dat rijk geworden was in zaken, maar dat zich nu met paarden bezighield en pas een paar jaar in dat huis woonde.

‘Regel maar een afspraak. We willen met ze praten,’ zei Helena.

‘Maak je een geintje?’ vroeg de vriendin.

‘Helemaal niet!’ En zo geschiedde.

De vriendin belde, legde de situatie uit en kreeg te horen dat het echtpaar absoluut niet van plan was te verkopen. Ze hadden het daar naar hun zin, de burens waren aardig en keurig, het gras was groen en het uitzicht op Ribersborg en de Sont was fantastisch, bla bla bla. Maar onze vriendin had haar instructies gekregen en antwoordde dat wij het daar niet bij wilden laten. Als ze daar wilden blijven wonen, ongeacht wat wij wilden betalen, dan moesten ze dat maar rechtstreeks tegen ons zeggen. En zou het trouwens niet leuk zijn om Zlatan en Helena een keer op de koffie te hebben? Dat hielden ze er dan toch in elk geval aan over?

Dat leek het echtpaar wel wat. Ze ontvingen ons. En toen Helena en ik daar aankwamen, voelde ik meteen: dit kan ik, ik ben ik, dit gaat ons lukken. Maar toch had ik er een dubbel gevoel bij. Toen ik door dat hek liep, voelde ik me groot en klein tegelijk, ik was die jongen die naar de huizen langs De Mijl stond te gapen én de man die een grote ster was. In het begin liep ik alleen maar met Helena te kijken. ‘Leuk, leuk, wat hebben jullie het hier mooi.’ Ik gedroeg me en was beleefd en zo. Maar bij de koffie kon ik me niet meer bedwingen.

‘We zijn hier omdat jullie in ons huis wonen,’ zei ik, en toen moest die man lachen, zo van: ‘hartstikke leuk, ja, nou, met mij kon je nog eens lachen’. Het was ook in zekere zin grappig, een soort filmrepliek. Maar ik ging door: ‘Jullie mogen het best grappig vinden maar ik méén het. Ik wil het huis kopen. Ik zal zorgen dat jullie tevredengesteld worden, maar wij moeten en zullen het krijgen.’ En toen zei hij dat het niet te koop was, voor geen prijs.

Hij was vastbesloten of liever, hij deed alsof hij vastbesloten was. Maar ik doorzag hem. Het was net als op de transfermarkt. Het was een spel. Het huis had wel degelijk een prijs voor hem. Het was aan zijn ogen te zien en aan de stemming te merken. Ik legde uit hoe ik erover dacht: ik wil geen dingen doen die ik niet kan. Ik ben voetballer, geen onderhandelaar. ‘Ik zal iemand sturen om te onderhandelen.’

Niet Mino, als je dat soms dacht. Het moest een beetje gematigder. Ik stuurde een man die advocaat én makelaar was. En denk nou niet dat ik een gek ben die zijn geld zomaar in de rondte smijt. Ik ben een tacticus. Ik ben voorzichtig. Het ging niet van ‘koop het tot elke prijs’, absoluut niet. Het ging van ‘zorg dat je het voor zo weinig mogelijk krijgt’. En intussen zaten wij thuis te wachten, weet je. Best spannend. Maar toen kwam het telefoontje: ‘Ze verkopen het voor 30,’ en toen waren we eruit. We kochten het voor 30 en eerlijk gezegd denk ik dat de bewoners niet wisten hoe snel ze eruit moesten rennen.

Daar had ik wel voor gezorgd. Ze hadden het vier jaar geleden voor 8 miljoen gekocht. Nu kregen ze bijna vier keer zo veel, dus nee, het was voor ons niet gratis. We hadden betaald om die mensen eruit te kunnen krijgen. Toch was dit nog maar het begin. We renoveerden als gekken en bezuinigden nergens op. We mochten de muur niet hoger maken, weet je. Dat vond de gemeente niet goed. Dus wat moesten we doen? We wilden een hogere muur hebben. Er mochten geen fans of stalkers naar binnen staan gluren. Dus

daarom groeven we onszelf naar beneden. We verlaagden het perceel. En zo was er van alles. We gingen maar door en dat viel niet altijd in goede aarde.

De huizen in de buurt worden meestal overgeërfd. Vaders geld is goed en er is nooit iemand komen wonen uit het soort achterstandswijk waar ik vandaan kom. Hier is het allemaal upper class. Geen mens praat zoals ik. Niemand zegt ‘retegaaf huis’ of zo. Hier zeggen ze ‘voornaam’, ‘uitermate’ en dat soort shit.

Maar ik wilde laten zien dat een man met mijn achtergrond hier ook met eigen geld in kon komen. Dat vond ik meteen vanaf het begin belangrijk. Ik had ook niet verwacht dat iedereen zou staan te klappen, maar toch was ik verbaasd. O god, gaan ze dit of dat doen? Zo ging het de hele tijd. Een buurvrouw zei dat ze ‘hier geen Rosengårders’ wilde hebben, niet rechtstreeks tegen mij – dat durfde ze niet – maar tegen onze architect. Alsof ze bang was dat de hele buurt besmet zou raken. Ik vloog tegen het plafond toen ik het hoorde.

‘Weet je wat?’ zei ik tegen de architect. ‘Bouw nog meer. Overdrijf! Pest haar maar zo veel als je kunt,’ en dat deden we. Of liever: we maakten het huis precies zoals we het wilden hebben.

Vooraf Helena hield zich daarmee bezig. Ze was er heel precies mee en kreeg hulp van het Malmö Museum en weet ik het. Ik was er iets minder nauw bij betrokken. Ik heb daar niet zo veel aanleg voor, maar één ding heb ik toch wel bijgedragen. In de hal hing ik op het rode achtergrondbehang een reusachtige foto van twee vuile voeten op. En toen mijn gabbers kwamen, met veel poeha, zeiden ze allemaal ‘gaaf’, ‘waanzinnig’, ‘wat een coole tent’ en zo.

‘Maar wat zijn dat een vieze voeten! Hoe kun je zoiets nou aan de muur hangen?’

‘Idioten,’ zei ik. ‘Die voeten hebben het allemaal betaald.’

Ik weet nog: toen ik hem op de training zag vond ik dat heel fijn, dat moet ik zeggen; een gevoel dat íéts onveranderd bleef, wat dieper ging dan clubs en zo. Maar ik wist niks beters te bedenken dan roepen: ‘Hé, achtervolg je me of zo?’

‘Natuurlijk. Iemand moet toch zorgen dat je cornflakes in je koelkast hebt.’

‘Maar ik weiger deze keer op jouw matras te logeren.’

‘Als je lief bent, hoeft dat niet.’

Het was goed om Maxwell erbij te hebben bij Inter. Hij was een paar maanden vóór mij gekomen, maar was geblesseerd geraakt aan zijn knie en revalideerde, dus het duurde een tijdje voordat ik hem weer zag. Ik geloof dat ik geen elegantere speler ken. Hij is die offensieve Braziliaanse back, weet je wel, die zo mooi diep in de verdediging van de tegenstander durft te spelen. Ik geniet er vaak van om hem te zien. Toch verbaast het me soms dat hij zo goed is geworden. Zulke aardige jongens houden zich in het voetbal meestal niet staande. Je moet stoer en hard zijn. Ik had het idee dat ik dat na de jaren bij Juventus echt was geworden. En meer dan bij welke ploeg ook had ik in het eerste jaar bij Inter bijgedragen aan het kampioenschap, niet alleen in de wedstrijden, maar sowieso door mijn instelling, mijn houding.

Dat hele kleutergedoe met Brazilianen in de ene hoek en Argentijnen in de andere was weg en mijn status bij de club werd met de maand hoger. Dat merkte Moratti ook natuurlijk. Hij was goed voor me en zorgde ervoor dat mijn gezin het naar de zin had en zo. Op het veld bleef ik schitteren en we stonden weer bovenaan in de competitie. Die hele sombere jaren negentig, toen het Inter maar nooit lukte, waren als het ware verdwenen. Het was zo gegaan als ik had gehoopt. De hele ploeg was beter geworden toen ik kwam. Mino en ik begrepen natuurlijk dat we een goede onderhandelingspositie hadden.

Het was tijd om het salaris omhoog te krijgen, en dat kan niemand beter dan Mino. Hij speelde al zijn trucs uit tegen Moratti. Ik heb geen idee hoe de gesprekken verliepen – ik was nooit bij de onderhandelingen – maar er was sprake van dat Real Madrid me toen wilde hebben, en dat speelde Mino keihard uit. Hij zette Moratti ermee onder druk. Maar eerlijk gezegd was dat niet zo erg nodig. De krachtsverhoudingen waren veranderd. Toen ik bij Inter ondertekende, wilde ik wanhopig weg bij Juventus en daar profiteerde Moratti natuurlijk van. In deze branche mik je altijd op de zwakke punten van de tegenstander. Dat hoort bij het spel. Je zet iemand het mes op de keel, en bij die onderhandelingen had hij mijn salaris vier keer verlaagd. Maar dat zou hij bezuren. Daar waren Mino en ik het algauw over eens. En nu was Moratti’s positie niet meer zo sterk. Gezien mijn betekenis

voor de ploeg kon hij het zich niet veroorloven mij kwijt te raken, dus het duurde niet lang of hij zei: ‘Geef die man wat hij hebben wil.’

Het was een gave deal. Later, toen er informatie uitlekte, werd er zelfs gezegd dat ik de best betaalde voetballer van de wereld was, maar toen wist niemand er iets van. Een van Moratti's eisen was dat de onderhandelingen zes, zeven maanden geheim werden gehouden, maar op een gegeven moment zou het opeens bekend worden, dat wisten we, en eerlijk gezegd maakte het salaris op mij minder indruk dan de hype die het veroorzaakte.

Wanneer je wordt beschouwd als de best betaalde speler ter wereld, word je anders bekeken. Er gaat nóg een schijnwerper aan. Het publiek, de spelers, de supporters, de sponsors gaan je met andere ogen bekijken, en hoe zeggen ze het ook al weer? ‘Wie heeft, hem zal nog meer gegeven worden.’ Als je de top nadert, klim je door. Dat is puur psychologie. Iedereen is geïnteresseerd in de nummer één. Zo werkt de markt en ook al vind ik persoonlijk niet dat iemand zo veel geld waard is, ik wist wat mijn marktwaarde was en ik had mezelf ingeprent: laat je nooit meer zo bedonderen als bij die zaak met Ajax. Maar het is waar: bij een hoog salaris horen ook een hoop andere dingen. Meer druk bijvoorbeeld. Je moet presteren, blijven uitblinken.

Maar ik hield daar ook van. Ik had graag druk op me. Dat prikkelde me en in het eerste halfjaar had ik tien goals gemaakt voor de ploeg en overal heerste hysterie. Het was overal ‘Ibra, Ibra’ en in februari leek het kampioenschap ons niet meer te kunnen ontgaan. Niets leek ons te kunnen tegenhouden. Maar toen begon mijn knie op te spelen. Ik probeerde het te ontkennen, te zeggen: ‘Och, wat nou, het is niks.’ Maar het kwam terug en het werd steeds erger. We waren groepswinnaar geworden in de Champions League en ook daar zag het er veelbelovend uit.

Maar in de achtste finale speelden we tegen Liverpool en thuis, in het San Siro, voelde ik dat die blessure me beperkte. We speelden catastrofaal en verloren met 2-0. Daarna had ik echt pijn en nu kon ik het niet meer negeren. Ik liet me onderzoeken en al gauw kwam het bericht: ik had een ontsteking in de knieschijfpees.

Dat is het verlengde van de dijbeenspier. Ik sloeg de eerstvolgende competitiewedstrijd tegen Sampdoria over. Dat leek me niet zo erg, niet voor de ploeg en niet voor mezelf. Sampdoria was geen Liverpool. De jongens moesten het zonder mij ook kunnen redden. We hadden in de competitie een hele reeks wedstrijden achter elkaar gewonnen, we hadden zelfs het record van de grootste serie overwinningen in de Serie A verbroken. Maar het mocht niet baten.

Tegen Sampdoria zat ons spel vast. Het was een van de eerste tekenen dat het misging en we leken lange tijd op weg naar een nederlaag. Hernán Crespo redde ons in de slotminuten met een kopbal. Het werd op het nippertje 1-1. Maar toen ik geblesseerd was – of het daar nu door kwam of niet – verdween ons ritme. We speelden een paar dagen later 1-1 tegen Roma en op 2 maart verloren we van Napoli. Ik luisterde naar Mancini en de anderen, en ze klonken ongerust. Ik moest weer spelen. We mochten onze voorsprong in de competitie niet kwijtraken. Mijn blessure moest behandeld worden. Mijn genezing moest geforceerd worden. Kort daarna, op 18 maart 2008, werd ik ingezet tegen Reggina.

Reggina stond een na laatste en je kunt je werkelijk afvragen of het nodig was dat ik het veld op ging. Ik had pijn. Ik speelde met pijnstillende injecties, en dat terwijl Reggina toch geen probleem had moeten zijn. Maar er was nervositeit in de ploeg gekropen. Het zelfvertrouwen was verdwenen tijdens mijn afwezigheid en Roma en Milan waren elke week dichterbij ons gekomen, dus ik denk dat Mancini geen risico durfde te nemen. Van een overwinningsmachine waren we nu een club geworden die zich niet eens zeker voelde tegen de laagst geklasseerde ploegen. Ik kon niet weigeren, vooral niet omdat de dokter, zij het onder druk, me toestemming had gegeven om te spelen. In zekere zin was die knie per slot van rekening niet van mij.

De clubleiding was ergens de baas over mijn benen. Een voetballer van mijn niveau is net een sinaasappel. De club perst hem uit tot er geen sap meer in zit, en dan is het tijd om hem te verkopen. Dat klinkt misschien hard, maar zo is het. Het hoort bij het spel. We zijn van de club en we zijn daar niet om onze gezondheid te verbeteren, maar om te winnen, en soms weten zelfs de artsen niet waar ze staan. Moeten ze de spelers beschouwen als patiënten of als producten? Ze werken per slot van rekening niet in een gezondheidscentrum, ze maken deel uit van het team. En dat geldt voor jezelf ook. Je kunt het zeggen. Je kunt zelfs roepen: ‘Dit kan niet. Het doet te veel pijn.’ Niemand kent je lichaam beter dan jijzelf.

Maar de druk is groot en meestal wil je spelen en kunnen de gevolgen je niet schelen. Maar je neemt risico. Ik kan me nu misschien verdienstelijk maken, maar op den duur maak ik het kapot voor mezelf en ook voor de club. Zulke afwegingen maak je steeds. Wat moet je doen? Naar wie moet je luisteren? Naar de dokters, die ondanks alles voorzichtiger zijn, of naar de trainer, die wil dat je meedoet en die vaak alleen maar aan de eerstvolgende wedstrijd denkt, zo van: ‘wat kan mij morgen schelen, zorg dat we vandaag winnen’.

Hoe dan ook, ik speelde tegen Reggina en Mancini kreeg gelijk – op de korte termijn tenminste. Ik maakte in die wedstrijd mijn vijftiende doelpunt en leidde onze ploeg naar de overwinning. Dat was natuurlijk een opluchting. Maar het betekende ook dat de club wilde dat ik de volgende wedstrijd speelde, en de volgende. En ik pikte dat. Wat moest ik anders? Ik kreeg meer spuitjes en meer Voltaren, en de hele tijd hoorde of voelde ik: ‘Ibra moet meedoen. We kunnen het ons niet veroorloven hem rust te laten nemen.’ En ik neem eigenlijk niemand iets kwalijk. Ik zei al: ik was geen patiënt. Ik had de leiding genomen vanaf het moment dat ik bij deze club kwam. Er werd besloten dat ik ook mee zou doen aan de return tegen Liverpool in de Champions League. Die was echt belangrijk voor mij én voor het team.

De Champions League was een beetje een fixatie geworden. Ik wilde dat verrekte toernooi winnen, maar omdat we thuis al met 2-0 hadden verloren, moesten we wel met grote cijfers winnen om verder te komen. Het was ook nog een uitwedstrijd, dus we hadden het publiek tegen. Natuurlijk deden we er alles aan. We werkten keihard. Maar ons spel klopte nu ook niet en ik was ook absoluut niet op mijn best. Ik miste kansen, Materazzi was geschorst, Córdoba geblesseerd en in de vijftiende minuut werd Burdisso uit het veld gestuurd.

Waardeloos. We moesten nog harder vechten. Het baatte niet. Ik voelde ook steeds meer: dit gaat niet, dit doet te zeer, ik maak mezelf kapot. Uiteindelijk ging ik van het veld met pijn in mijn knie. En ik zal nooit vergeten dat het hele stadion me uitjoelde en uitfloot. En je begrijpt natuurlijk wel, als je geblesseerd bent, vraag je je de hele tijd af: zal ik doorspelen of eruit gaan? Hoeveel wil je opofferen voor deze wedstrijd? Niet dat je dat weet, dat kun je niet weten. Het is net roulette: je moet inzetten en maar hopen dat je niet alles verliest, een heel seizoen of wat dan ook. Maar ik was lang op het veld gebleven omdat de trainer het wilde en omdat ik dacht dat ik iets voor de ploeg kon betekenen. Maar het enige wat er gebeurde, was dat de blessure ernstiger werd en dat we met 1-0 verloren. Ik had mijn gezondheid op het spel gezet en geen zak gewonnen, en het Engelse publiek joelde me uit. Het Engelse publiek en de pers daar en ik hebben nooit goed met elkaar overweg gekund. Er is zo veel stront over me uitgegoten dat het gewoon belachelijk is, en nu werd ik weer neergezet als die sterspeler uit Italië die niet kon presteren als het erop aankwam.

De krant *The Times* noemde me een 'jankerige prima donna' en 'de meest overschatte speler van Europa', en normaal raak ik alleen maar geprikkeld van zulke dingen. Zo van: 'wacht maar, ik zal jullie eens wat laten zien, idioten'. Net als toen die ouders handtekeningen verzamelden om mij weg te krijgen. Ik vecht dan nog harder om het die klootzakken te laten zien. Maar nu had ik geen lichaam om het ze betaald te zetten. Ik had pijn en de stemming in de ploeg was belabberd. Alles was ineens compleet veranderd. Alle harmonie en optimisme van eerder was verdwenen. 'Er is iets mis bij Inter,' schreven de journalisten en Roberto Mancini liet weten dat hij wegging bij de club. Hij zou weggaan, zei hij. Daarna nam hij dat weer terug. Opeens zou hij helemaal niet weggaan. Het vertrouwen in hem nam af. Wat wil hij? Als trainer kun je niet zo dubben van 'ik blijf, ik blijf niet'. Dat is niet serieus. We bleven punten verliezen.

We hadden een grote voorsprong gehad in de competitie, maar nu werd die steeds kleiner. We speelden maar 1-1 tegen Genoa en verloren thuis van Juventus; toen deed ik ook mee. Ik kon niet weigeren, idioot die ik was. Maar na afloop had ik zo veel pijn dat ik haast niet kon lopen. Ik weet nog dat ik de kleedkamer binnenkwam en de hele verdomde inrichting kort en klein wilde slaan. Ik schreeuwde naar Mancini en was helemaal gek. Nu was het genoeg. Ik moest rust hebben en kunnen revalideren. Ik wilde het drama van de competitie niet meemaken. Ik had geen keus. Ik moest er wel uit stappen. Maar geloof me, het was niet makkelijk. Het was klote.

Daar zit je dan. De anderen gaan trainen. Jij sukkelst naar de fitnessruimte en vanuit het raam zie je je ploeggenoten op het veld. Het is alsof je naar een film kijkt waarin je eigenlijk had zullen meedoen, maar het mag niet. Dat doet zeer. Dat gevoel is erger dan de blessure zelf. Ik besloot het hele circus bij de club te ontvluchten. Ik ging naar Zweden. Het was lente. Het was mooi, maar ik genoot er niet van, totaal niet. Ik had maar één gedachte en dat was: weer gezond worden. Ik liet me onderzoeken door de arts van de nationale ploeg en ik weet nog dat hij schrok. Hoe had ik zo lang op spuiten kunnen spelen? Het was toen nog maar twee maanden voor het EK in Zwitserland en Oostenrijk, en nu leek ook dat voor mij in gevaar te komen.

Ik had te veel van mezelf gevraagd. Het was klote. Ik moest alles doen om weer fit te worden. Ik belde Rickard Dahan. Die was fysiotherapeut bij Malmö FF. We kenden elkaar sinds ik daar speelde en we gingen samen hard aan het werk. Verder kreeg ik een tip over een arts, professor Håkan Alfredsson.

Hij zat in Umeå. Ik vloog erheen en kreeg spuiten die de cellen in de knieschijfpees doodden. Ik werd beter, maar ik was nog lang niet fit en ik kon nog steeds niet spelen. Het was hopeloos. Ik was kwaad en geïrriteerd en niet prettig in de omgang. En in de competitie bleef het moeizaam gaan. Tegen Siena konden de jongens de scudetto veiligstellen. Gewoon winnen en alles was klaar. Patrick Vieira maakte ook 1-0 en de supporters op de tribune begonnen te dansen en te zingen. Het leek ondanks alles goed te komen. Balotelli, het jonge talent dat in mijn plaats speelde, maakte nog een doelpunt. Het kon gewoon niet misgaan, niet tegen een club als Siena.

Maar Siena maakte gelijk. Het stond 2-2. Het was waanzinnig spannend en er waren nog maar tien minuten te spelen. Toen werd Materazzi onderuit gehaald. We kregen een penalty en, shit, ze deden het in hun broek. Die bal móést erin. Alles stond op het spel. In die tijd was Julio Cruz, de Argentijn, onze vaste penaltynemer. Maar Materazzi – die jongen heeft temperament en autoriteit, dat weet iedereen op het veld. Hij zei zoiets als: ‘Dat kan me niet schelen. Ik neem die penalty.’ En ik denk dat veel spelers dat ook wel best vonden. Materazzi was 34 en geroutineerd. Hij had een WK-finale gespeeld en beslist. Maar hij trapte een waardeloze strafschoep. De keeper redde en de supporters schreeuwden het uit van verdriet en woede; dat snap je wel. Het gaf een gevoel van totale ramp. Maar als iemand met zoiets kon omgaan, was het Materazzi wel. Hij is net als ik. Hij wordt getriggerd door haat en de wil tot revanche. Maar hij zal het wel moeilijk hebben gehad.

De Ultras waren woedend en agressief en de kranten waren wild. Ze schreven dat Materazzi moest worden verkocht, dat de club hem niet meer wilde nu hij een strafschoep had gestolen en het hele team van een kampioenschap had beroofd. Het was bullshit, maar het was hard en echt niemand bij de club voelde zich goed. Terwijl wij onze kans tegen Roma hadden gemist, had Roma van Atalanta gewonnen en was het op ons ingelopen. Roma leek nu de beste kansen te hebben. Er was nog maar één wedstrijd te gaan en het was echt verontrustend.

We hadden de scudetto al in handen. De meesten dachten dat het al beslist was. Maar toen was ik geblesseerd geraakt en onze voorsprong van negen punten was gekrompen tot één enkel punt. Het was niet zo gek dat mensen nu dachten dat onze kansen verkeken waren, en dat dachten de goden waarschijnlijk ook. Er heersten bange vermoedens. Het voelde niet goed. Wat is er met Inter gebeurd? Waarom gaat het niet meer? Zo praatten ze overal.

Een feit was dat als wij verloren of gelijk speelden tegen Parma en Roma won van hekkensluiter Catania – wat ze vast wel zouden doen – we in het zicht van de haven zouden stranden en alles kwijt waren waar we al zeker van dachten te zijn. Ik was toen weer terug in Milaan en ik was nog steeds niet fit, maar dat maakte niet uit, want nu hoorde je meer dan ooit: ‘Ibra moet spelen, we moeten hem erbij hebben.’ De druk op mij werd waanzinnig. Zoiets had ik nog nooit meegemaakt. Ik was toen zes weken aan het

revalideren en had nog heel weinig met de bal getraind. De laatste keer dat ik aan een wedstrijd had meegedaan, was op 29 maart. Nu was het midden mei en iedereen wist dat ik niet briljant in vorm kon zijn.

Maar daar hield niemand rekening mee en ik maak niemand een verwijt, echt niet. Ik werd beschouwd als de belangrijkste speler van Inter en voetbal is in Italië belangrijker dan het leven zelf, zeker in dit soort situaties. Het was jaren geleden sinds de laatste competitieronde zo spannend was geweest, en het was Milaan tegen Rome, de twee grote steden tegen elkaar. De mensen praatten bijna nergens anders over. Als je de tv aanzette, kreeg je aan één stuk door sportprogramma's en de hele tijd werd mijn naam genoemd. Ibra, Ibra. Was er kans dat hij zou spelen? Is hij fit genoeg? Is hij goed, ondanks zijn afwezigheid? Niemand wist het. Iedereen had het erover en de fans schreeuwden als het ware: 'Ibra, help ons!'

Het viel niet mee om aan mijn gezondheid en het komende EK te denken. De wedstrijd tegen Parma zong de hele tijd rond in mijn hoofd en als ik de deur uit ging, zag ik mezelf op de voorpagina's met hevige smeekbedes, zo van: 'Doe het voor de ploeg en voor de stad.'

Ik weet nog dat Mancini naar me toe kwam. Het was een paar dagen voordat de ploeg weg moest. Robert Mancini is een beetje een snob. Hij houdt van glanzende maatpakken en pochetjes en dat soort dingen. Ik heb nooit iets tegen hem gehad, hoor, helemaal niet. Maar zijn positie bij de club was verslechterd sinds hij had getwijfeld of hij er wilde blijven. Ik bedoel, of je gaat weg of je gaat niet weg. Je zegt niet: 'Ik wil weg', en blijft dan. Daar hadden veel mensen zich aan geërgerd. De club had behoefte aan stabiliteit en niet aan onzekerheid over de toewijding van de coach. Maar nu deed Mancini zijn best om zijn gezag terug te krijgen. Hij moest wel. De belangrijkste dag van zijn trainersloopbaan naderde en er mocht niks fout gaan. Dus het was niet direct verrassend dat hij vragend keek.

'Ja?' vroeg ik.

'Ik weet dat je nog niet helemaal bent hersteld van je blessure.'

'Nee.'

'Maar dat kan me eerlijk gezegd niet schelen,' zei hij.

'Daar heb je gelijk in, denk ik.'

'Mooi! Ik wil je meenemen naar Parma, wat je ook zegt. Of je staat in de basis of je begint op de bank. Maar ik wil je per se mee hebben. We moeten dit binnenhalen.'

'Ik weet het. Ik wil ook spelen.'

Ik wilde het meer dan wat ook. Ik wilde niet afwezig zijn als de scudetto werd beslist. Daar zou je niet mee verder willen leven. Liever weken en maanden pijn dan zo'n gevecht missen. Maar het was waar: ik had geen idee van mijn vorm. Ik wist niet hoe mijn knie in een wedstrijdssituatie zou reageren en of ik voluit durfde te gaan. Misschien had Mancini mijn twijfel door en wilde hij dat zijn boodschap niet was mis te verstaan.

Hij stuurde Mihajlovic ook naar me toe. Je weet nog wel: we hadden die haatwedstrijd gehad toen ik bij Juventus speelde. Ik had hem een kopstoot gegeven, of een aanzet daartoe, en hij had mij allerlei vuiligheid toegeroepen. Maar dat was allemaal verleden tijd. Wat er op het veld gebeurt, blijft op het veld en vaak ben ik juist bevriend geraakt met jongens met wie ik had gevochten, misschien omdat we op dezelfde manier in elkaar zitten. Ik hou van krijgers en Mihajlovic was een reus. Hij had altijd alles gedaan om te winnen. Nu was hij gestopt als speler en assistent-trainer geworden onder Mancini. Ik moet zeggen dat weinig jongens me zoveel hebben geleerd over het nemen van vrije trappen als Mihajlovic.

Dat kon hij als de beste. Hij had wel dertig doelpunten uit vrije trappen gemaakt in de Serie A. Hij was een goeie vent. Een warrige kop met haar, groot en direct.

‘Ibra,’ zei hij.

‘Ik weet wat je wilt,’ zei ik.

‘Oké, maar je moet één ding weten. Je hoeft niet te trainen. Je hoeft helemaal niks te doen. Maar je moet meedoen tegen Parma en je moet ons helpen de scudetto mee te nemen naar huis.’

‘Ik zal het proberen,’ zei ik.

‘Je moet het niet proberen. Het móét,’ zei hij, en toen stapten we in de bus.

Soms blijven dingen in de muren zitten. Er zijn herinneringen die giftig zijn, zoals de jaren negentig bij Inter. Hoewel ze Ronaldo hadden, was de club toen niet één keer kampioen geworden. Ze struikelden de hele tijd net voor de finish. Neem bijvoorbeeld het seizoen 1997-1998.

Ik was vijftien, zestien jaar en ik wist geen zak over Ravelli en zijn team of over het Zweedse voetbal in het algemeen. Maar ik kende Inter wel. Ik kende Ronaldo. Ik bestudeerde zijn schijnbewegingen en zijn acceleratie. Dat deden er veel, zoals ik al zei. Maar niemand ging er zo ver in als ik. Ik miste geen enkel detail. Zonder hem was ik een heel ander soort speler geweest, denk ik, en je weet dat ik niet gauw onder de indruk ben. Ik heb alle mogelijke mensen ontmoet. Ik heb in een café in Barcelona naast de koning gezeten en het kan zijn dat ik dacht: help, ik heb mijn vork verkeerd vast. Of ik heb niet netjes ‘Uwe Majesteit’ gezegd. Maar toch, ik was op m’n gemak. Ik ben ik. Ik ga gewoon m’n gang. Maar met Ronaldo was het anders. Toen ik bij Inter was, speelde hij bij Milan en er staat een filmpje op YouTube waarop ik kauwgum kauw en alleen maar naar hem kijk, alsof ik niet kan bevatten dat we op hetzelfde veld staan. Ronaldo was de man.

Hij had zoiets groots. Zo’n overzicht. Elke beweging van hem had kwaliteit en toen, in dat seizoen 1997-1998, waren Inter en hij grandioos, het grootste deel van het seizoen tenminste. Ze wonnen de UEFA Cup, Ronaldo maakte 25 doelpunten en werd voor de tweede keer op rij gekozen tot beste speler van de wereld. Inter was superieur in de Serie A. En toch verloren ze het in het voorjaar, net als wij nu vlak voor de wedstrijd tegen Parma.

Inter had pech en alles liep uit de klauwen. Toen speelden ze in het Stadio delle Alpi in Turijn een legendarische wedstrijd tegen Juventus. Dat was op 27 april 1998. Maar één of twee puntjes scheidden de ploegen, het was een pure competitiefinale. Er hing een enorme spanning en Ronaldo dribbelde op links het strafschopgebied in. Hij spoot ervandoor met zijn geweldige acceleratie. Maar hij werd keihard opgevangen.

Mark Iuliano haalde hem onderuit. Hij stortte neer en het hele stadion schreeuwde. De bank van Inter schreeuwde, vloog overeind en racete naar de zijlijn. De mensen werden gek. Het stadion kolkte. Maar de scheidsrechter floot niet. Hij liet doorspelen. Juventus won de wedstrijd met 1-0 en later ook het kampioenschap, en dat werd op dat moment beslist. Dat is de algemeen heersende opvatting daarover. Het was Inters kwade uur. Daar werd eigenlijk nog steeds over gepraat. Het werd beschouwd als een overduidelijke strafschop en Ronaldo zelf zei: ‘Ze mogen me straffen of beboeten, maar na wat er nu gebeurd is, kan ik me niet inhouden. Het is schandalig en de hele wereld moet het weten.’

De meeste anderen zeiden nog ergere dingen.

In heel Italië waren er woedende protesten. Er werd gezegd dat de scheidsrechter was omgekocht of dat alle scheidsrechters in het algemeen omgekocht, corrupt en achterlijk waren. Alle ouderen bij de club hadden daar nog duidelijke herinneringen aan, vooral omdat er nu allerlei soortgelijke dingen gebeurden. Het seizoen daarvoor hadden ze de scudetto ook in handen, maar verloren ze die in de slotfase in een grimmige wedstrijd tegen Lazio. Het jaar erna was Ronaldo geblesseerd. Het ging allemaal mis, alsof het team zijn motor, zijn aandrijving kwijt was geraakt, en Inter eindigde op de achtste plaats in de competitie, een laagterecord, geloof ik, en niemand deed het goed.

Niemand wilde kwade geesten oproepen, maar veel mensen dachten daaraan terug voor onze wedstrijd tegen Parma. Ze hadden bange voorgevoelens, dachten terug en hadden de zenuwen. En dan die strafs chop van Materazzi. De jongens hadden meerdere kansen gehad om de competitie te beslissen, maar het was steeds mislukt. Er was de hele tijd wat, kleine dingen, pech, foutjes. Allerlei shit. Natuurlijk waren we allemaal geprikkeld tegen Parma, klaar om alles te geven. Maar dat kon ook een probleem zijn. Er werd over gefluisterd. De druk dreigde te groot te worden. Mensen zouden kunnen blokkeren. De clubleiding verbood ons met de pers te praten. We moesten ons volledig concentreren. Mancini, die anders altijd een persconferentie gaf voor de wedstrijd, zweeg ook. De enige die iets zei, was Moratti. Hij verscheen de avond voor de wedstrijd in ons hotel en zei alleen maar: 'Wens me succes. Dat hebben we nodig.' Het was des te lastiger dat Parma van ons moest winnen om niet te degraderen.

Bij de tegenstander heerste dezelfde dodelijke ernst als bij ons. We zouden niks voor niks krijgen. Vlak voordat we naar het stadion vertrokken, kregen we bericht dat we geen steun zouden krijgen van onze eigen fans. Dat was een kwestie van rechtvaardigheid. De Romasupporters hadden uit veiligheidsoverwegingen geen toestemming gekregen om mee te reizen naar de uitwedstrijd tegen Catania, en daarom mochten onze fans ook niet mee naar Parma. Later mocht het toch, geloof ik. Ze waren overal. Elk detail werd met argusogen bekeken en besproken. Ik weet nog dat Mancini over zijn toeren raakte toen hij hoorde dat Tommaso Rocchi scheidsrechter zou zijn.

'Die klootzak fluit altijd zo inconsequent,' brieste hij. Donkere wolken pakten zich samen.

Het zag uit naar regen. Ik begon op de bank. Ik had lang niet gespeeld en Mancini begon met Balotelli en Cruz voorin. 'Maar wees klaar...' zei hij tegen mij, '... wees klaar om erin te komen.' Ik knikte. We zaten allemaal onder een afdakje en hoorden de eerste regendruppels vallen. Al gauw kletterde het boven ons. De wedstrijd begon en het publiek joelde. We zetten ontzettend veel druk en domineerden, we drongen op. Cruz en Maicon kregen enorme kansen, maar nee, hij ging er niet in. Het leek een hopeloze zaak. Op de bank volgden we de wedstrijd natuurlijk in opperste spanning. Onze ogen waren aan de bal gekluisterd, we schreeuwden, we vloekten en tierden, hoopten en huiverden, maar we keken ook de hele tijd met een schuin oog naar het grote scorebord in het stadion.

Want het ging niet alleen om onze wedstrijd. Die van Roma was ook belangrijk en tot nu toe was het daar ook 0-0; dat was een geruststelling. Dan stonden we nog aan kop. Dan

was de scudetto voor ons. Maar toen lichtte het scorebord op. De hele ploeg schrok. In godsnaam, toch geen doelpunt voor Roma? Dat zou te erg zijn. Je kunt toch niet het hele jaar aan kop gaan en dan op het laatste moment verliezen? Dat zou verdomme verboden moeten worden. Maar jawel: Roma had 1-0 gemaakt tegen Catania, en opeens stonden we op de tweede plaats in de competitie. Het was niet waar! Ik keek iedereen op de bank aan, de fysioloog, de arts, de materiaalman, iedereen die er in de jaren negentig bij geweest was herinnerde het zich. Ze werden bleek: gaat het nu wéér gebeuren? Is de oude vloek terug?

Ik heb nog nooit zoiets gezien. De kleur trok uit hen weg. Het was ook op het veld te merken. Het was pure doodsangst, anders niet. Dit mocht niet gebeuren. Het was afgrijselijk, het was een ramp. En de regen bleef maar vallen. Het hoosde. Het thuispubliek schreeuwde van vreugde. De stand was in hun voordeel, want als Catania verloor, handhaafde Parma zich in de Serie A. Maar voor ons was het alsof de dood zelf ons op de hielen zat. De spelers werden steeds gespannener. Ik zag het aan ze. Ze droegen een kruis op hun rug. Ik kan niet zeggen dat ik zelf erg vrolijk was, natuurlijk niet, maar toch: ik had al drie scudetto's gewonnen en ik merkte niets van die oude vloek. Daar was ik te jong voor. Ik werd met de minuut geconcentreerder en gretiger. Het leek wel of het brandde in mijn lichaam.

Ik moest erin en voor een ommekeer zorgen, hoeveel pijn ik ook had. Ik weigerde met minder genoeg te nemen. In de rust, toen het nog 0-0 stond en Roma het kampioenschap in handen had, kreeg ik opdracht om me op te warmen. En ik weet nog goed: iedereen keek me aan. Mancini, Mihajlovic, allemaal, de materiaalman, de fysioloog, iedereen. En ik keek hen aan. Ze stelden hun hoop op mij. Ik zag het in hun ogen. Ze keken me smekend aan. Natuurlijk, het was onmogelijk de druk niet te voelen.

‘Maak dit in orde voor ons,’ zeiden ze stuk voor stuk.

‘Zal ik doen, zal ik doen!’

Maar ik kwam er bij het begin van de tweede helft niet meteen in. Het duurde nog zes minuten, toen kwam ik in het veld. Het gras was nat. Hardlopen was zwaar, ik was niet goed getraind en de druk was waanzinnig groot. Maar toch, ik was nog nooit van m'n leven zo geprikkeld geweest en ik weet nog dat ik meteen schoot, vanuit het midden, even buiten het strafschoopgebied.

Mis. Een paar minuten later probeerde ik het opnieuw. Weer mis. Het leek alsof ik steeds weer in dezelfde situatie kwam zonder dat het iets opleverde. In de tweeënzestigste minuut gebeurde dat weer. Ik kreeg de bal in dezelfde positie. Dejan Stankovic passeerde. Ik trok een man naar me toe. Die maakte een sliding. Ik rende door naar het doel en elke keer als ik de bal raakte, spatte er een waterfontein op. Ik zag een mogelijkheid en ik schoot. Het was geen enorme dreun, helemaal niet. Het was een gericht schot en het ging via de linker paal in het doel. En in plaats van meteen te juichen ging ik gewoon staan wachten. Van de bank en van het veld kwamen ze allemaal, eerst Patrick Vieira, geloof ik, toen Balotelli, toen de hele ploeg, de materiaalman, de jongens van het magazijn, allemaal, iedereen die me

smekend had aangekeken en ik zag: de angst was verdwenen. Dejan Stankovic liet zich op het natte gras vallen. Het leek wel of hij de goden op z'n knieën bedankte. Het was één grote histerie en hoog boven op de tribune jubelde Massimo Moratti. Hij danste zo ongeveer op de eretribune.

Iedereen bij de club, overal, stuk voor stuk, voelde het: er was een last van de mensen af gevallen. De kleur kwam terug in hun gezichten. Het was veel meer dan een doelpunt, het was zo'n opluchting, alsof ik ze van de verdrinking had gered of zo. Ik keek naar het publiek. Door het boegeroep heen klonk het gejubel van onze supporters. Ik maakte een gebaar met mijn hand naar mijn oor, zo van: 'Wat hoor ik?', en toen ging het stadion nog harder tekeer. Toen het kabaal eindelijk voorbij was, ging de wedstrijd door. Natuurlijk was er nog niks zeker. Eén enkel doelpunt van Parma en we waren weer net zo ver. De nervositeit kwam terug. Niet de angst van daarvoor, dat niet, maar niemand durfde gerust adem te halen. Er waren in het voetbal wel ergere dingen gebeurd dan een gelijkmaker. Maar in de zevenentachtigste minuut dribbelde Maicon op rechts langs één, twee, drie man. Toen gaf hij een voorzet en ik liep in. Ik kwam tegelijk aan met een verdediger, maar ik kreeg mijn voet tegen de bal en schoot hem er met een halfvolley in. Stel je voor! Ik was er twee maanden uit geweest en de journalisten hadden vuiligheid geschreven over mij en de ploeg. Ze hadden gezegd dat Inter zijn winnaarsinstinct kwijt was, dat alles ons uit de handen glipte, dat ik geen echte kampioen was, niet zoals Totti en Del Piero, en zelfs dat ik niet goed was als het erop aankwam. Maar nu had ik het ze laten zien. Ik zonk op mijn knieën in het drijfnatte gras en wachtte gewoon totdat iedereen weer over me heen viel. Ik voelde het in mijn hele lijf. Dit was groots. Niet veel later werd de wedstrijd afgefloten, en we hadden de scudetto.

Inter was al zeventien jaar geen kampioen geweest. Het was een lange, zware tijd, een lijdensweg vol pech en ellende geweest. Maar toen kwam ik, en nu waren we twee keer achter elkaar kampioen geworden. Het was een gekkenhuis. De mensen renden het veld op en trokken aan ons. In de kleedkamer was iedereen aan het schreeuwen en springen. Maar toen werden ze stil. Mancini kwam binnen. Hij was niet altijd even populair geweest, zeker niet toen hij twijfelde over zijn toekomst bij de club en toen het misging in de Champions League. Maar nu had hij het kampioenschap binnengehaald en de spelers kwamen de een na de ander een beetje plechtig naar hem toe, gaven hem een hand en zeiden: 'Dank je wel voor wat je voor ons gedaan hebt.' Maar toen kwam Mancini bij mij, helemaal in de wolken door de overwinning en alle gelukwensen. Alleen, van mij kreeg hij geen dankjewel.

Ik zei: 'Alsjeblieft.' Toen lachte iedereen, zo van: 'die verrekte Ibra toch'. Later, toen ik met de journalisten praatte, vroegen er een paar: 'Aan wie draag je deze overwinning op?' 'Aan jullie,' antwoordde ik. 'Aan de media, aan iedereen die aan mij en aan Inter twijfelde en die ons al afschreef.' Want zo zit ik in elkaar, hè? Ik ben altijd uit op revanche. Dat zit erin sinds Rosengård. Dat drijft me. En ik vergeet nooit wat Moratti tegen de media zei: 'Heel Italië was tegen ons, maar Zlatan Ibrahimovic was het symbool van onze vechtlust.'

Ik werd dat jaar gekozen tot beste speler van de Serie A. Niet veel later lekte uit dat ik

misschien wel de best betaalde voetballer ter wereld was. Toen werd het helemaal erg. Ik kon de deur bijna niet meer uit en overal waar ik kwam ontstond opschudding. Iedereen dacht natuurlijk dat ik dat contract na de wedstrijd tegen Parma had uitonderhandeld. Maar die deal was al zeven, acht maanden eerder in kunnen en kruiken. Ik dacht: allemachtig, Moratti kan nou toch geen spijt hebben, niet na deze bekroning. En ik merkte: shit, nou heeft het leven weer een nieuwe wending gekregen. Nou zijn de wolken verdampt. Nou heb ik terug kunnen slaan. Maar natuurlijk waren er nog steeds dingen om ongerust over te zijn. Ik merkte het meteen na de wedstrijd tegen Parma.

Mijn knie was weer opgezwollen. Ik was per slot van rekening nog steeds niet fit. Voor veel mensen kwam het geloof ik als een schok dat ik de Italiaanse bekerfinale aan me voorbij moest laten gaan en dat was jammer, want we hadden dus kans op de dubbel. Maar zonder mij kreeg Roma in die finale zijn revanche. Het EK naderde, en ik had geen idee of mijn knie het zou houden. Ik had me dit seizoen geforceerd. Daar moest ik een prijs voor betalen.

Ik ging niet zo vaak meer uit. Ik bleef thuis bij mijn gezin. Ik was toen net vader van twee kinderen. De kleine Vincent was er nu ook. Ook bij zijn geboorte was het natuurlijk weer een heel circus. Toch was hij nummer twee, en de media gingen er iets rustiger mee om.

Maar eerlijk gezegd, twee kinderen, dat was geen kleinigheid! Ik begon te beseffen hoe mijn moeder het in mijn jeugd had gehad met al die kinderen en haar schoonmaakwerk – verder geen vergelijking natuurlijk, wij hadden het geweldig goed, Helena en ik, onbeschoft goed. Maar ik begreep wel ongeveer hoe zwaar het voor mijn moeder moest zijn geweest. Na het drama met Maxi had ik al gauw de zenuwen. Wat is dat voor uitslag? Waarom ademt Vincent zo zwaar? Waarom staat zijn buik zo strak? Dat soort dingen.

We hadden een nieuw kindermisje. Ons vorige had die zomer, toen we in Malmö waren, een vriend gekregen en opgezegd, en we waren een beetje in paniek. We hadden hulp nodig en we wilden een Zweedse, met het oog op de kinderen. Helena belde met de afdeling buitenland van het uitzendbureau om de zaak te bespreken. Wat moesten we doen? We konden toch niet zomaar een advertentie zetten van ‘Zlatan en Helena zoeken oppas’? Dat zou waarschijnlijk niet de goede mensen aantrekken.

Helena deed alsof we ambassadeurs waren of zo. ‘Zweeds diplomatengezin zoekt kindermisje,’ schreef ze in een advertentie. We kregen meer dan driehonderd reacties. Helena las ze allemaal. Heel nauwkeurig, zoals altijd. Ik denk dat ze ervan uitging dat het moeilijk zou worden. Maar ze had meteen voorkeur voor een bepaald misje. Ze kwam uit een dorpje in Dalarna, en dat alleen al was een duidelijk voordeel. Helena wilde iemand van het platteland hebben. Ze is zelf een plattelander. Dit misje was gediplomeerd kleuteronderwijzeres, sprak talen en hield van fitness, net als Helena. Ze kwam in het algemeen sympathiek en flink over.

Ik bemoeide me er niet mee. Maar Helena belde dat misje zonder te zeggen wie ze was. Ze was nog steeds op en top een ambassadeursvrouw, zeg maar, en het misje leek geïnteresseerd en makkelijk om mee te praten. Later mailden ze ook nog.

Ze besloten met Helena’s huurauto naar Arlanda te gaan en samen, en met de jongens, naar Milaan te vliegen. Daarvoor moest het misje eerst naar Lindsberg. Haar vader zou haar brengen. Maar voordat ze weggingen, stuurde Helena de reisbescheiden, en die zetten het misje aan het denken. Volgens die papieren heetten de kinderen van dit diplomatengezin Maximilian en Vincent Ibrahimovic, en dat was toch wel raar. In principe konden diplomatengezinnen toch ook wel zo heten? Misschien waren er veel Ibrahimovicen in het land, wist zij veel. Ze vroeg het aan haar vader.

‘Word jij kindermeisje voor de kinderen van Zlatan?’ vroeg hij. Toen wilde het meisje niet meer. Zo van: ‘Help!’

Ze werd bang. Dit klonk heftig. Aan de andere kant had ze het idee dat het te laat was om zich terug te trekken. De reis was toch geboekt en zo, dus ze gingen op weg, haar vader en zij. Nu was ze behoorlijk zenuwachtig, vertelde ze later. Maar Helena... wat zal ik zeggen... Zij is een echte ‘evilsuperbitchdelux’ als ze zich erop kleedt. Het vereist moed om op zo’n dame af te stappen. Maar heus, ze is heel relaxed, ze weet heel goed hoe ze mensen op hun gemak moet stellen en tijdens de reis hadden zij en het meisje heel veel tijd om elkaar te leren kennen. Veel te veel tijd, eerlijk gezegd.

Het begon al op Arlanda. Ze zouden vliegen met EasyJet. Alleen EasyJet vloog die dag op Milaan. Maar er was iets met het vliegtuig. De vlucht werd een uur uitgesteld, toen twee, drie, zes, twaalf, achttien uur. Het was idioot, het was een puur schandaal. Iedereen was moe, geïrriteerd, kwaad, en uiteindelijk kreeg ik er genoeg van. Ik kon er niet meer tegen. Ik belde een piloot die ik ken. Hij vliegt privévlucht, waarvan ik gebruik mag maken.

‘Haal ze maar op,’ zei ik tegen hem, en dat deed hij.

Helena en Johanna haalden hun bagage terug en werden naar het privévlucht gebracht. Ik had voor catering aan boord gezorgd, met in chocolade gedoopte aardbeien en zo, en ik hoopte dat ze het naar hun zin hadden. Dat verdienden ze wel na die beproeving. En ten slotte ontmoette ik het meisje. Ze was toen behoorlijk nerveus, en dat begreep ik best. Die dacht zeker dat privévlucht en zo bij ons aan de orde van de dag waren. Maar we konden het goed vinden samen en sindsdien helpt ze ons en woont ze bij ons. Ze is een deel van het gezin, kun je wel zeggen. We zouden geen dag zonder haar kunnen. De kinderen zijn dol op haar en Helena en zij zijn vriendinnen geworden. Ze leren nu samen Italiaans. Elke dag om elf uur gaan ze samen fitnesssen. Ons leven begon er sowieso steeds anders uit te zien.

We kregen een aantal nieuwe vrienden en andere gewoontes en we gingen dingen doen die je niet direct verwacht van een jongen uit Rosengård. We gingen een keer naar St. Moritz, een vet skioord. Voelde ik me daar thuis, denk je? Niet direct, hè? Ik had nog nooit geskied. Met je ouders naar de Alpen gaan, was net zoiets als een reis naar de maan of zo.

St. Moritz was voor chique mensen. Je dronk er champagne bij het ontbijt. Champagne? Wat was dat nou weer? Ik zat in mijn onderbroek en wilde cereals. Olof Mellberg was er ook. Hij probeerde me te leren skiën, een *pizza slice* maken of hoe het ook heet. Dat lukte niet zo best. Ik vloog rond als een idioot, terwijl Mellberg en de anderen in ons gezelschap de hellingen af dansten. Ik maakte me volkomen belachelijk en voor de zekerheid zette ik een bivakmuts en een grote zonnebril op. Niemand mocht weten wie ik was. Maar op een dag zat ik in een skilift. Naast me zat een jongetje met zijn vader en dat jochie stuurde me maar aan. Geeft niks, dacht ik. Hij herkent me niet met die muts. Geen kans. Maar na een poosje zei hij: ‘Ibra?’ Het moet die verdomde neus van me zijn geweest.

Ik ontkende vierkant. Hoezo, Ibra? Wie is dat? Maar ik schoot er niks mee op: Helena begon te lachen. Dit was zo ongeveer het leukste wat ze ooit had meegemaakt. Die jongen

ging maar door met zijn 'Ibra, Ibra', en uiteindelijk zei ik: 'Si, dat ben ik.' Toen ontstond er een ietwat plechtige stilte. Het joch was flabbergasted. Er was alleen één probleem. Hij zou niet zo onder de indruk zijn als hij me zag skiën. Ik vroeg me af hoe ik dit moest oplossen. Ik was een enorme sportman. Ik kon niet laten merken dat ik skiede als een drol. Maar het werd nog erger. Het gerucht verspreidde zich. Een hele mensenmassa verzamelde zich, en ze wilden allemaal kijken hoe ik skiede. Ik had problemen met mijn handschoenen. Zorgde er heel secuur voor dat ze goed om mijn vingertoppen zaten.

Ik was ook heel precies met mijn jack, met mijn broek en met mijn bindingen. Vooral met mijn bindingen, wat dat had ik wel gezien. Mensen waren voortdurend met hun bindingen bezig. Ze deden ze open en dicht. Wie weet, misschien was ik wel zo'n pietluttige prof die precies de juiste afstelling moest hebben voordat ik als een verschrikkelijke Ingemar Stenmark naar beneden zeilde. Maar lastig was het natuurlijk wel. Hoe langer ik bezig was, hoe hoger de verwachtingen werden. Zo van: gaat hij trucjes doen? Skiet hij met een noodvaart weg op die voetbalbenen?

Ik moest mijn sjaal nog goed doen, en mijn muts en mijn haar, en uiteindelijk werden ze het zat. Ze gingen weg. Wat kan hij ons ook schelen? Ik was wel Ibra, maar ze konden me toch niet eeuwig blijven aankijken, dus ik kon in alle rust naar beneden gaan als een echte beginneling, wat ik ook was. Olof Mellberg en de anderen vroegen: 'Waar zat je? Wat heb je gedaan?'

'Ik moest even iets in orde maken.'

Maar over het algemeen was het hard werken, natuurlijk. De zomer na de wedstrijd tegen Parma en het tweede kampioenschap met Inter zou ik het EK spelen in Zwitserland en Oostenrijk, en ik maakte me nog steeds zorgen om mijn knie. Er werd veel over mijn blessure geschreven en ik praatte er met Lagerbäck over en niemand wist of ik dat kampioenschap voluit zou kunnen spelen, ook ikzelf niet. We zaten in een groep met Rusland, Spanje en Griekenland. Dat zag er niet makkelijk uit. Ik had een contract met Nike. Mino was daarop tegen, maar ik had mijn zin doorgedreven en ja, het was vaak leuk geweest. We hadden een paar leuke filmpjes gemaakt waarin ik trucjes deed met bijvoorbeeld een stukje kauwgum, dat ik in mijn mond schiet. Mijn vader is erbij en doet of hij ongerust is dat het in mijn keel blijft steken. Maar het belangrijkste was dat Nike een Zlatan Court aanlegde aan de Cronmansväg in Rosengård, waar ik als kind speelde.

Dat was groots. Het veld is gemaakt van de zolen van oude gymschoenen. Het had een geweldig gave rubber ondergrond en er was verlichting en zo. De jongens hoefden voortaan niet meer te stoppen omdat het donker werd, zoals wij vroeger. We hingen er een bordje op met: 'Hier ligt mijn hart. Hier ligt mijn verleden. Hier ligt mijn spel. Zet het voort. Zlatan.' Het was fantastisch om iets terug te geven. Ik was er om het veld te openen, en je kunt je wel voorstellen: 'Zlatan, Zlatan,' schreeuwden de kinderen. Het was een enorm kabaal. Het was thuiskomen. Ik was erg ontroerd, eerlijk gezegd, en ik speelde met de kinderen in het donker op het verlichte veld en had een gevoel van: 'Wow, dat hadden jullie niet gedacht, hè, van die snotneus van de Cronmansväg?'

Maar tijdens het EK kreeg ik het aan de stok met Nike. Nike had duidelijk gemaakt dat iedereen die daar een contract had, dezelfde kleur schoenen moest dragen en ik dacht: oké, doe maar, het maakt mij niet uit welke. Maar toen bleek dat één man toch een eigen kleur kreeg. Ik nam het op met Nike. Wat kletsen jullie? Iedereen zou toch dezelfde kleur krijgen? Dit hebben we besloten, antwoordden ze. Ik zei wat ik ervan vond en toen veranderden ze van gedachten. Toen moest ik opeens ook een eigen kleur krijgen. Maar toen was het niet leuk meer. Om zoiets moet je niet hoeven zeuren. Ik bleef bij mijn oude schoenen. Dat klinkt misschien kinderachtig. Maar mensen moeten duidelijk zijn in wat ze zeggen.

De eerste wedstrijd was tegen Griekenland. Sotirios Kyrgiakos stond op mij. Hij is een goede verdediger. Hij had lang haar en een paardenstaart. Elke keer dat ik sprong of hardliep, kreeg ik zijn haar in mijn gezicht. Het kwam haast in mijn mond. Hij dekte me hard. Hij deed het goed, ik kan niet anders zeggen. Hij schakelde me uit. Maar hij verloor zijn concentratie twee, drie seconden, en meer had ik niet nodig. Ik kreeg de bal uit een inworp, begon aan een dribbel en opeens was Kyrgiakos ver weg en had ik de ruimte. Ik schoot de bal recht in de kruising.

Het was een perfecte start van het EK. We wonnen met 2-0. Mijn familie was er en zorgde voor zichzelf. We hadden allemaal ons lesje geleerd van het WK in Duitsland. Ik voetbalde. Ik kon niet ook nog reisleader zijn. Iedereen zorgde voor zichzelf en dat gaf een goed gevoel. Maar mijn knie deed zeer en was gezwollen. We moesten in de volgende wedstrijd tegen Spanje. Spanje was een van de favorieten van het toernooi. Ze hadden in de eerste wedstrijd met 4-1 van Rusland gewonnen. Het zou moeilijk worden; dat wisten we. Er werd veel over mijn blessure gepraat. Zou ik spelen of niet? Ik was er niet zeker van. Het deed zeer en de pijn kon me echt niks schelen.

Dit was het EK en ik had nog wel mee willen doen met een mes in mijn been. Maar in voetbal is er dus altijd een korte en een lange termijn. De wedstrijd van vandaag en dan de wedstrijden van morgen en overmorgen. Je kunt je volledig inzetten en je opofferen in één gevecht, maar daarna uitgeschakeld zijn. We moesten tegen Spanje en daarna tegen Rusland, en dan de kwartfinale, als we doorgingen. Er was sprake van dat ik zou spelen op pijnstillende injecties. In Italië had ik dat vaak gedaan. Maar de arts van de Zweedse ploeg was daar een tegenstander van. Pijn is het waarschuwingssignaal van het lichaam. Je kunt de pijn tijdelijk wegnemen, maar dan neem je het risico ernstig geblesseerd te raken. Het is een beetje gokken, spelen met blessures. Hoe belangrijk is de wedstrijd? Hoeveel hebben we ervoor over om de man vandaag goed te laten zijn? Is deze wedstrijd het risico waard dat hij er naderhand weken of maanden niet bij is? Dat soort overwegingen maken ze, en in Zweden zijn de artsen van oudsher voorzichtiger dan in Zuid-Europa. Ze zien de speler meer als patiënt dan als voetbalmachine. Maar het is toch niet makkelijk, en als speler prakkiseer je er zelf ook vaak over. Er zijn wedstrijden die voor je gevoel zo belangrijk zijn dat je geneigd bent om te zeggen: 'Fuck the future! Wat kunnen mij de gevolgen schelen?' Alleen, je ontkomt niet aan de toekomst en als je voor je nationale ploeg speelt, zit je club toch ook altijd in je achterhoofd.

Die betaalt je al dat geld, en ik was een grote investering. Ik mocht mezelf niet in de

vernieling spelen. Ik kon me niet opofferen voor een interland die niks met Inter te maken had. De arts van Zweden kreeg een telefoontje van de clubarts. Ik heb geen idee wat er werd gezegd. Maar zulke discussies zijn al gauw verhit. Ze hebben tegenovergestelde belangen. Die man van Inter wist hoe hij voor zijn spelers moest zorgen, en natuurlijk wilde hij niet dat de nationale ploeg iets op het spel zette. Over een maand zou de voorbereiding al weer beginnen en Inter had zijn Zlatan nodig. Ik was de belangrijkste speler van de club. Maar toch, allebei de artsen waren verstandige mannen. Het was een rustig gesprek, geloof ik, en ze werden het eens. Ik zou niet op spuiten spelen, ik werd urenlang behandeld door een manueel therapeut en ze besloten dat ik ondanks alles toch tegen Spanje zou spelen.

Henke Larsson en ik speelden voorin, een goed gevoel. Maar Spanje was goed. Ze kregen al gauw een corner. Xavi nam hem kort op David Villa, die hem schuin naar achteren speelde, naar Silva. Die stond vrij en gaf een voorzet op Fernando Torres. Torres duelleerde met Petter Hansson, maar hij was hem net een stap voor en tikte de bal bijna met zijn heup in, 1-0. Toen werd het natuurlijk lastig. Het valt niet mee om gelijk te maken tegen Spanje. Maar de Spanjaarden liepen achteruit en probeerden de overwinning en hun plaats in de kwartfinale veilig te stellen. Ze gaven de ene kans na de andere weg. Ik vergat mijn knie. Ik gaf alles. Ik werkte keihard en in de vierendertigste minuut kreeg ik in het strafschopgebied een lange bal van Fredrik Stoor, ik kwam vrij voor keeper Casillas en probeerde de bal rechtstreeks in het doel te schieten. Het was zo'n situatie waarover Van Basten het met me had gehad en waarop Capello en Galbiati me hadden getraind, het soort mogelijkheden waarvan je moet kunnen profiteren. Maar ik miste. Ik raakte de bal niet en een halve tel later stond Ramos voor me, de jonge sterverdediger van Real.

Maar godverdomme, ik wilde het ook niet opgeven. Ik blokte de bal, hield Ramos af en schoot nog eens, in het kleine gaatje tussen hem en een andere verdediger door, en de bal ging in het doel. Het was 1-1, we zaten in de wedstrijd en er was geen twijfel dat ik in vorm was. Ik was het toernooi schitterend begonnen, maar het mocht toch niet baten. Toen de scheidsrechter voor de rust floot en de adrenaline verdween, had ik pijn. Het ging helemaal niet goed met mijn knie. Wat moest ik doen? Het was geen gemakkelijk besluit. Ik was beslissend geweest voor de ploeg, maar ik moest heel blijven. Er was nog minstens een wedstrijd te gaan en we stonden er goed voor. We hadden drie punten van de wedstrijd tegen Griekenland en zelfs als we vandaag verloren, konden we in de laatste groepswedstrijd tegen Rusland op eigen kracht een plaats in de kwartfinale afdwingen. Daarom ging ik in de rust naar Lars Lagerbäck.

‘Ik heb veel pijn,’ zei ik.

‘Shit!’

‘Ik denk dat we moeten kiezen.’

‘Oké.’

‘Wat is het belangrijkste voor je: de tweede helft nu of de wedstrijd tegen Rusland?’

‘Rusland,’ zei hij. ‘Daar hebben we meer kans tegen!’

Daarom zat ik de tweede helft op de bank. Lagerbäck zette Markus Rosenberg erin en het begon veelbelovend. Spanje had in de tweede helft veel kansen. Maar we hielden vol. Het was wel te merken dat ik er niet meer bij was. Een bepaalde kwaliteit was weg uit ons spel, het onberekenbare. Ik was in vorm en ik vervloekte mijn knie. Godverdomme. Maar de jongens vochten en toen de officiële speeltijd was verstreken, stond het nog steeds 1-1. Het leek te gaan lukken. We keken elkaar op de bank bemoedigend aan. Gaan we dit toch redden? Maar twee minuten in de blessuretijd raakte Markus Rosenberg de bal diep op onze helft kwijt na een overtreding. Lagerbäck vloog woedend overeind. Zo van: ‘Stomme idioot!’

Het was een zonneklare vrije trap, vond hij. Maar de scheidsrechter liet doorspelen en ik zag geschokte gezichten. Op de bank vonden mensen daarvoor al dat we de scheidsrechter tegen hadden, ze schreeuwden en gingen tekeer, maar niet lang. Het onheil kwam. Joan Capdevila, die de bal van Rosenberg had afgepakt, gaf een lange crossbal en Fredrik Stoor probeerde die te onderscheppen. Maar hij was helemaal op. Ze hadden zich allemaal leeggespeeld. David Villa rende hem voorbij en daarna Petter Hansson, en hij schoot de 2-1 binnen. Meteen daarna floot de scheidsrechter af. Die nederlaag kwam hard aan, dat kan ik wel zeggen.

In de volgende wedstrijd, tegen Rusland, werden we ingemaakt. Ik had pijn en Rusland was in alle opzichten beter. We vlogen uit het toernooi en waren waanzinnig teleurgesteld. Wat zo goed begon, eindigde met niks. Het was verschrikkelijk. Maar zoals altijd, als het ene voorbij is, komt er weer iets anders. Vlak voor het EK had ik gehoord dat Roberto Mancini ontslagen was als trainer van Inter. In zijn plaats zou iemand komen die José Mourinho heette. Ik had hem nog niet ontmoet. Maar ik had me al over hem verbaasd. Hij had me al voor zich ingenomen voordat we elkaar hadden gezien. Hij zou een man blijken te zijn voor wie ik door het vuur zou gaan.

Ik kende hem toen nog niet goed. Maar Mourinho was toen wel al ‘The Special One’ en ik had natuurlijk veel over hem gehoord. Ze zeiden dat hij eigenwijs was, shows maakte van zijn persconferenties en precies zei wat hij dacht, geen hoogdravende flauwekul, zoals Zweedse trainers. Maar ik wist eigenlijk nog niks van hem en ik dacht: hij zal wel net zo zijn als Capello, een keiharde leider. Mij best. Ik hou wel van die stijl. Maar ik had het mis – gedeeltelijk tenminste. Mourinho is een Portugees. Hij houdt ervan in het middelpunt te staan. Hij manipuleert spelers als geen ander. Toch zegt dat niks.

Mourinho heeft veel van Bobby Robson geleerd. Robson was een vroegere bondscoach van Engeland, een min of meer legendarische. Hij was toen trainer van Sporting Clube de Portugal en had een vertaler nodig. Door toeval werd dat Mourinho. Mourinho was goed in talen. Maar Robson begreep al snel dat de man nog meer kon. Mourinho was snel van begrip en het was prettig om ideeën met hem uit te wisselen. Op een dag vroeg Bobby Robson hem een rapport op te stellen over een tegenstander. Ik heb geen idee wat hij daarvan verwachtte. Wat weet een vertaler daar nou van? Maar Mourinho’s rapport was blijkbaar uitstekend.

Robson was stomverbaasd. Mourinho had nooit op hoog niveau gevoetbald, maar hij leverde toch beter materiaal dan Robson ooit eerder had gehad. Zo van: ‘verdomme, ik heb die vertaler toch wel onderschat’. Toen Bobby Robson de overstap maakte naar Porto en later naar Barcelona nam hij Mourinho mee. Die leerde de hele tijd bij, niet alleen tactiek en feiten, maar ook psychologische dingen. Hij zei altijd: ‘Als je ploeg wint, ben je er een onderdeel van. Maar als ze verliezen, ben je een zak stront.’ Uiteindelijk werd Mourinho zelf coach. In 2002 werd hij trainer van Porto. Hij was toen nog volkomen onbekend. Hij was nog steeds voor veel mensen ‘The Translator’.

Porto was misschien een leuke ploeg in Portugal, maar kom op zeg, het was geen grote club. Porto was het jaar daarvoor in de middenmoot geëindigd en de Portugese competitie, wat stelde die nou voor? Niet veel, in vergelijking met andere. Er was geen geld, er waren geen sterspelers. In de Europese toernooien hield niemand rekening met Porto, en in de Champions League al helemaal niet. Maar Mourinho kwam bij de club met iets heel nieuws. Hij wist alles van de tegenstanders, tot in elk detail. Hij kreeg het voor elkaar dat de spelers alles voor hem deden, en daar begreep ik toen nog niks van. Maar ik kwam er nog wel achter, geloof mij maar. In die tijd had hij het vaak over de omschakeling, je weet wel: wanneer je het offensief van de tegenstanders onderbreekt en die snel moeten hergroeperen van aanval naar verdediging.

Dat zijn belangrijke seconden. In zulke situaties kan één onverwachte manoeuvre, één

klein tactisch foutje beslissend zijn, en Mourinho bestudeerde dit fenomeen nauwgezetter dan wie ook vóór hem en hij leerde zijn spelers analytisch en snel te denken. Porto werd een meester in het profiteren van die momenten. Tegen alle verwachtingen in werd de ploeg niet alleen kampioen van Portugal, maar kwamen ze ook ver in de Champions League. Ze speelden daarin tegen ploegen als Manchester United en Real Madrid, clubs waarbij één speler evenveel verdiende als de hele Portugese ploeg. Maar Mourinho en zijn mannen versloegen ze allebei en wonnen de hele Champions League.

Het was een sensatie van de eerste orde. Het was een van de onwaarschijnlijkste dingen die er ooit in het Europese voetbal waren gebeurd, en Mourinho werd de meest gewilde trainer van de wereld. Dat was in 2004. Roman Abramovitsj, de Russische miljardair, had Chelsea gekocht. Hij pompte geld in de club en, nog belangrijker, hij kocht Mourinho. Maar wat denk je? Werd Mourinho in Engeland geaccepteerd? Hij was een buitenlander, een Portugees. Veel snobs en journalisten twijfelden aan hem en op een persconferentie zei hij: ‘Ik kom niet zomaar uit het niets. Ik heb met Porto de Champions League gewonnen. Ik ben bijzonder. *I am a special one.*’ En dat bleef hangen.

Mourinho werd in de Engelse media ‘The Special One’, maar ik denk dat dat net zo goed uit respect was als uit verachting, in elk geval in het begin. Hij ergerde mensen. Niet alleen omdat hij eruitzag als een filmster. Hij zei ook eigenwijze dingen, zo van: ‘Als ik op rust uit was geweest, was ik wel in Portugal gebleven. Daar had je een heerlijk blauwe lucht, een lekkere stoel, God en na God ikzelf.’

Hij wist wat hij waard was en soms viel hij zijn concurrenten hard aan. Toen hij vond dat Arsène Wenger van Arsenal gefixeerd was op zijn Chelsea, noemde hij Wenger een gluurder, je weet wel, zo’n vent die thuis een verrekijker heeft en daardoor zit te loeren hoe het bij andere gezinnen toegaat. Er was altijd ontzettend veel te doen om Mourinho. Geen trainer was zo veelbesproken als hij. Maar shit, hij prátte niet alleen maar. Toen hij bij Chelsea kwam, was die club al vijftien jaar geen kampioen meer geweest. Met Mourinho werden ze dat twee keer achter elkaar en beide keren werd hij gekozen tot trainer van het jaar. Mourinho was ‘The Special One’ en nu kwam hij dus bij ons. Gezien zijn reputatie verwachtte ik meteen een paar stevige bevelen. Maar al tijdens het EK kreeg ik bericht dat Mourinho zou bellen. Ik dacht: is er iets gebeurd?

Hij wilde alleen maar een praatje maken. Leuk om samen te werken, kijk ernaar uit om je te zien – niks geks op dat moment, maar hij sprak Italiaans. Ik snapte er niks van. Mourinho had nog nooit een Italiaanse club getraind. En toch sprak hij beter Italiaans dan ik. Hij had de taal in no time geleerd, in drie weken, zeggen ze, en ik kon hem niet volgen. We gingen over op Engels en toen merkte ik al: hij interesseert zich voor je, hij stelt andere vragen. Na de wedstrijd tegen Spanje kreeg ik een sms’je van hem.

Ik krijg altijd een hoop sms’jes. Maar deze was van Mourinho. ‘Goed gespeeld,’ schreef hij, en hij gaf advies. En ik kan je verzekeren: ik wist niet wat me overkwam. Zoiets had ik nog nooit meegemaakt. Een sms’je van de trainer! Ik bedoel, ik speelde met Zweden – dat was niet zijn zaak. Maar hij was betrokken. Ik reageerde en ik kreeg meer berichten. Ik had zoiets van ‘Wow, Mourinho volgt me’. Ik voelde me gezien. Misschien was die man toch niet zo lastig en hard. Oké, ik snapte wel dat hij een bedoeling had met zijn

berichtjes.

Hij wilde me oppeppen. Zorgen voor loyaliteit. Maar ik mocht hem meteen. Het klikte. We begrepen elkaar en ik beseftte meteen: die man werkt hard. Hij werkt twee keer zo hard als alle anderen. Is dag en nacht met voetbal bezig, analyseert. Ik heb nooit een trainer ontmoet die zo veel wist van de tegenstander. Het is niet alleen maar het gewone 'kijk, ze spelen zus en zo, die-en-die tactiek, pas op voor hem'. Het was alles, elk klein detail tot aan de schoenmaat van de derde keeper en zo. Het was alles. Ik had meteen het gevoel: die man heeft alles onder controle.

Maar het duurde een tijdje voordat ik hem ontmoette. Want het was EK en vakantie. Ik weet ook niet precies wat ik verwachtte.

Ik had wel veel foto's van hem gezien. Hij is elegant, hij is zelfverzekerd, hij is een leider, maar toch was ik verbaasd. Het was een kort mannetje met smalle schouders. Hij zag er klein uit naast de spelers. Toch voelde ik meteen: het zinderde om hem heen. Hij maakte dat mensen deden wat hij zei. Hij ging op kerels af die zichzelf als *ontouchable* beschouwden, en pakte ze aan. Daar stond hij: een kop kleiner. Hij probeerde niet bij ze in het gevlug te komen, geen moment. Hij ging recht op ze af en zei ijskoud: 'Van nu af aan doen jullie het zus en zo. Begrepen?' En iedereen luisterde. Ze sloofden zich uit om elke nuance in zijn woorden op te pikken. Niet dat ze bang voor hem waren. Zoals ik al zei, hij was geen Capello. Hij had meer pijlen op zijn boog, hij smeedde persoonlijke banden met de spelers door middel van zijn sms'jes, zijn mailtjes, zijn betrokkenheid en zijn kennis van hoe het met onze vrouwen en kinderen ging. En hij schreeuwde niet.

Toch luisterden de mensen, en iedereen beseftte al gauw: die man heeft iets te vertellen. Hij werkt keihard om ons goed voor te bereiden. Hij bouwde ons op voor de wedstrijden. Het leek wel theater, het was een psychologisch spel. Soms liet hij ons opnames zien van als we slecht gespeeld hadden, en dan zei hij: 'Kijk nou toch! Wat droevig! Wat hopeloos! Dat kunnen jullie toch niet zijn? Dat moeten jullie broers zijn of jullie slechtere ikken.' We knikten. We waren het ermee eens. We schaamden ons.

'Zo wil ik jullie vandaag niet zien,' vervolgde hij. Nee, dachten we. Nee, geloof dat maar niet.

'Ga het veld in als hongerige leeuwen, als strijders,' vervolgde hij, en wij riepen: 'Yeah, natuurlijk, voor minder doen we het niet.'

'In het eerste duel moeten jullie zó zijn...' ging hij door. Hij sloeg met zijn vuist tegen zijn handpalm. 'En in het tweede duel...'

Hij schopte tegen het analysebord zodat het door de kamer vloog, de adrenaline gierde door ons heen en we gingen als wilden het veld op. Zulke dingen had hij steeds. Onverwachte dingen die ons prikkelden, en ik voelde steeds duidelijker: deze man geeft alles voor de ploeg. Dan wil ik ook alles voor hem doen. Dat was een soort kwaliteit die hij had. Je wilde voor hem door het vuur gaan.

Maar het was niet alleen peptalk. Hij kon je ook met een paar woorden de grond in boren, dan kwam hij bijvoorbeeld de kleedkamer in en zei ijskoud: 'Je krijgt een nul

vandaag, Zlatan, een nul. Je hebt geen moer klaargespeeld.’ In zulke gevallen sms’te ik hem even niet.

Ik verdedigde mezelf niet, niet omdat ik bang was of overdreven veel respect voor hem had, maar omdat ik begreep dat hij gelijk had. Ik had helemaal niks gepresteerd en voor Mourinho maakte het geen moer uit wat je gisteren of eergisteren had gedaan. Alleen vandaag telde. Nu gold: ‘Het veld op en voetballen, idioot.’

Ik herinner me nog een wedstrijd tegen Atalanta. De dag daarna zou ik de prijs ontvangen voor de beste buitenlandse speler en de beste speler in totaal van de Serie A, maar bij de rust stonden we met 2-0 achter. Ik was vrijwel onzichtbaar geweest en in de kleedkamer kwam Mourinho naar me toe.

‘Je krijgt morgen een prijs, hè?’

‘Eh... jazeker.’

‘Weet je wat je moet doen als je die prijs in ontvangst neemt?’

‘Nou?’

‘Je moet je schamen. Je moet een kleur krijgen. Je moet weten dat je geen reet hebt gewonnen. Je kunt geen prijzen krijgen als je zo waardeloos speelt. Geef die prijs maar aan je moeder of aan iemand die hem meer verdient,’ zei hij. En weet je, ik dacht: ik zal hem eens wat laten zien. Ik zal hem laten zien dat ik die onderscheiding waard ben. Wacht maar tot de tweede helft. Al loopt het bloed me in de mond, ik zal hem eens wat laten zien. Ik zal weer de baas zijn op het veld.

Zo was er de hele tijd iets. Hij pompte me op en kraakte me af. Hij was een meester in het manipuleren van de ploeg, en eigenlijk stoorde me maar één ding: zijn gezichtsuitdrukking tijdens de wedstrijd. Wat ik ook voor acties uitvoerde, wat voor doelpunten ik ook maakte, hij bleef ijzig. Nooit een glimlachje of gebaren, of wat dan ook. Het was alsof er helemaal niets was gebeurd, alsof er alleen maar stilstaand spel op het middenveld was of zo, en dan werd ik gretiger dan ooit. Ik deed ongelofelijke dingen, maar Mourinho zag eruit alsof het regende.

Ik werd op 3 oktober 27. We speelden op die dag tegen Bologna. In de zevenenveertigste minuut dribbelde Adriano, de Braziliaan, op links naar de achterlijn. Ik kreeg een voorzet, een harde bal die te laag kwam om te koppen en te hoog om als volley te nemen. Ik kreeg weinig ruimte in het strafschoopgebied, maar ik deed een stap naar voren en hakte. Het zag eruit als een karatetrap, gewoon baf, recht in het doel. Het was waanzinnig. Later werd het gekozen tot doelpunt van het jaar. Het publiek was door het dolle heen, de mensen stonden op, schreeuwden en applaudisseerden, allemaal, ook Moratti op de eretribune. Maar Mourinho, wat denk je dat hij deed? Hij stond met een compleet stalen gezicht langs de lijn, in zijn nette pak met zijn handen langs zijn zij. Wat mankeert die man in godsnaam, dacht ik. Als je dáár nog niet op reageert, waar kick je dan wel op?

Ik had het erover met Rui Faria. Rui Faria is ook een Portugees. Hij is fitnesstrainer en Mourinho’s rechterhand. Die twee gaan met elkaar van de ene club naar de andere en

kennen elkaar door en door.

‘Leg mij eens iets uit,’ zei ik tegen hem.

‘Oké, goed.’

‘Ik heb dit seizoen doelpunten gemaakt waarvan ik zelf niet snap hoe ik het doe. Mourinho kan toch niet vaak zoiets hebben gezien. En toch staat hij erbij als een standbeeld.’

‘Rustig maar, jongen,’ zei Rui. ‘Zo is hij nou eenmaal. Hij reageert niet zoals andere mensen.’

Misschien niet, dacht ik. Maar toch... ik zal er verdomme voor zorgen dat hij reageert, al moet ik er ook de gaafste actie aller tijden voor uitvoeren. Op de een of andere manier zal ik die man aan het juichen krijgen.

De Champions League was bijna een soort obsessie voor me aan het worden. De competitie was weer begonnen, mijn knie was weer beter en ik maakte het ene schitterende doelpunt na het andere, en we kregen al snel het gevoel: we gaan de scudetto dit jaar wéér winnen. Maar begrijp me goed, het was niet meer zo bijzonder. Ik was nu vier keer Italiaans kampioen geweest en ik was tot beste speler van de competitie uitgeroepen. De Champions League was nu het belangrijkste voor me. Ik was nooit ver gekomen in dat toernooi, en binnenkort moesten we in de achtste finale tegen Manchester United.

United was een van de beste ploegen van Europa. United had de Champions League het jaar daarvoor gewonnen en had spelers als Cristiano Ronaldo, Wayne Rooney, Paul Scholes, Ryan Giggs, Nemanja Vidic, maar geen van hen stak erboven uit, geen van hen was bepalend. Integendeel, je kreeg echt het idee dat United een team was. Geen speler was groter dan de club. Geen trainer hanteerde die filosofie strikter dan Alex Ferguson, sir Alex Ferguson moet je eigenlijk zeggen. Iedereen kent sir Alex. Hij is een god in Engeland. Hij matte zijn sterspelers nooit af. Hij liet ze rouleren. ‘Sir Alex’ klinkt goed. Maar het is in hart en nieren een arbeidersjongen uit Schotland. Toen hij in 1986 als trainer bij United kwam, stelde die club niet veel voor. Ze leken hun grote jaren al achter zich te hebben. Het was één grote troep en de spelers zaten in cafés te zuipen. Dat werd als iets gaafs gezien of zo, wat de teamspirit bevorderde.

Maar Ferguson bond de strijd ermee aan. Wel godverdomme, bier drinken als idioten! En langzaam maar zeker bereikte hij zijn doel. Er kwam discipline. Hij behaalde met Manchester United 21 titels en werd de succesvolste trainer uit de geschiedenis. In 1999, toen United het kampioenschap, de FA Cup en de Champions League had gewonnen, werd hij in de adelstand verheven. Dus je begrijpt wel dat er rivaliteit was tussen zo’n man en Mourinho, vooral omdat sir Alex maar één wedstrijd tegen een ploeg van Mourinho had gewonnen. Ik weet niet meer of dat Porto of Chelsea was en ook niet of hem dat erg dwarszat. Maar hij kreeg het wel steeds weer te horen. Er werd voortdurend over gepraat.

Het was Mourinho tegen sir Alex en ook Cristiano Ronaldo tegen Zlatan. Er werd veel over ons geschreven. We hadden allebei een contract met Nike en we hadden samen een reclamefilm gemaakt, een duel waarin we trucs deden en op doel schoten, heel grappig, met Eric Cantona als presentator. Maar dat betekende niet dat ik hem kende. We hebben elkaar tijdens de opnames nooit ontmoet. Alles gebeurde op afstand en ik maakte me ook nooit druk om dat soort mediadingen. Maar ik voelde me geprikkeld. Ik dacht dat we een goede kans hadden om te winnen, en Mourinho had ons natuurlijk net zo zorgvuldig

voorbereid als altijd. Maar de eerste wedstrijd in het San Siro was een teleurstelling. We bleven op 0-0 steken, en ik kwam niet goed in de wedstrijd. Naderhand schreven de Engelse kranten een hoop shit natuurlijk, en dat was niet voor het eerst. Engelse journalisten hadden me altijd afgekraakt, maar dat was hun probleem, niet het mijne. Ze mochten hun vuil spuiten. Dat kon me geen zak schelen. Maar ik wilde de return op Old Trafford absoluut winnen en doorgaan in de Champions League. Die wens groeide in me. Misschien hoopte ik er te veel op. Ik weet nog dat ik het stadion in rende en applaus en boegeroep hoorde.

De zenuwen lagen bloot. Mourinho was gekleed in een zwart pak en zwarte overjas. Hij zag er serieus uit en zoals gewoonlijk ging hij niet zitten. Hij stond dicht aan de zijlijn en volgde de wedstrijd als een generaal op het slagveld. Herhaaldelijk zong of schreeuwde het publiek: 'Sit down, Mourinho.' Hij zwaaide vaak met zijn handen. Hij brulde: 'Naar voren, Ibra helpen!' Ik stond veel te veel alleen in de spits en ik werd zwaar gedekt. Er hing veel van me af. Zo was het het hele seizoen al. Mourinho speelde 4-5-1 met mij in de spits. Ik voelde de druk om te scoren en ja, ik vond het fijn. Ik wilde verantwoordelijkheid. Maar United was scherper. Ik stond te geïsoleerd en had te weinig ruimte, en in het begin verloor ik ook een paar duels tegen Rio Ferdinand. Ik vloekte. Maar het ergste van alles was dat Ryan Giggs na drie minuten een corner nam, die Vidic inkopte: 1-0. Dat was een koude douche. Heel Old Trafford stond op en riep: 'You're not special anymore, José Mourinho.'

Mourinho en ik kregen het ergste boegeroep. Maar het ging steeds beter lopen en het was een feit dat we maar één doelpunt nodig hadden om door te gaan. Met 1-1 waren wij een ronde verder. Ik begon goed te spelen. Het ging steeds beter en na dertig minuten kreeg ik een lange voorzet in het strafschopgebied. Ik kopte hard, pal op de doellijn. De bal stuiterde omhoog, raakte de lat en vloog er weer uit. Dat scheelde maar een haartje. Ik voelde steeds duidelijker: we kunnen dit toch nog pakken. We kregen ook een kans: Adriano schoot de bal uit de lucht tegen de paal. Maar het lukte toch niet. Integendeel, Wayne Rooney dribbelde even buiten het strafschopgebied en gaf een voorzet op Cristiano, die de 2-0 binnenkopte. Dat was erg. De minuten verstreken zonder dat we tegen konden scoren.

Tegen het eind van de wedstrijd zong het hele stadion: 'Bye, bye, Mourinho. It's over.' Ik kon het gras wel kapottrappen of iets kostbaars stukslaan. Toen we in de kleedkamer kwamen, probeerde Mourinho ons op te monteren, zo van: 'nou gaan we voor het kampioenschap'. Hij is keihard voor en tijdens de wedstrijden, weet je, en soms, als er een paar dagen zijn verstreken en hij de nederlaag heeft geanalyseerd, kan hij ons aanvallen om ervoor te zorgen dat we die fouten niet weer maken, maar in zulke omstandigheden is er geen reden om ons af te maken. Dat zou geen nut hebben. We waren toch al verdrietig genoeg.

We konden allemaal wel zo ongeveer iemand vermoorden. Ik geloof dat toen de gedachte in me opkwam. Ik wilde weg. Ik ben een onrustig type. Ik ben altijd verhuisd. Ik wisselde van school, huis, club, als kind al. Het was een soort gif. En nu, terwijl ik daar zat en naar mijn benen keek, werd ik bang dat ik de Champions League nooit zou kunnen

winnen met Inter. De ploeg was niet goed genoeg, dacht ik, en al in de eerste interviews na de wedstrijd liet ik mijn twijfel doorschemeren. Of liever gezegd, ik antwoordde gewoon eerlijk, niet met het gebruikelijke ‘natuurlijk, volgend jaar gaan we winnen’.

‘Kun je de Champions League winnen als je bij Inter blijft?’ vroegen de journalisten.

‘Ik weet het niet. We zullen zien,’ antwoordde ik, en de fans vermoedden toen waarschijnlijk wel al iets.

Dat was het begin van de spanningen. Ik praatte erover met Mino. ‘Ik wil weg,’ zei ik. ‘Ik wil naar Spanje.’ Hij begreep me natuurlijk volkomen. Spanje betekende Real Madrid of Barcelona, de beide topclubs. Real klonk natuurlijk verleidelijk. Real had fantastische tradities. Het had spelers gehad als Ronaldo, Zidane, Figo, Roberto Carlos en Raúl, maar ik neigde toch steeds meer naar Barça. Barça speelde dat jaar schitterend en het had mannen als Lionel Messi, Xavi en Iniesta.

Maar hoe moesten we dat aanpakken? Dat viel nog niet mee. Je kon niet gewoon zeggen: ‘Ik wil naar Barça.’ Niet alleen omdat dat een ramp zou zijn voor mijn reputatie bij Inter. Het zou ook zoiets zijn als: ‘Ik wil wel voor niks spelen.’ Op die manier kun je jezelf niet aanbieden. Dan begrijpen de directeuren dat ze je voor een prikje kunnen krijgen. Nee, de club moet naar jou toe komen. De clubleiding moet me koste wat kost willen hebben. Maar dat was niet het echte probleem. Het probleem was mijn status en mijn contract in Italië. Ik werd als te duur beschouwd.

Ik was een speler die niet weg kon. Dat hoorde ik vaak. Zo’n speler was ik bij Inter, Kaká bij Milan, Messi bij Barça en Cristiano bij United. Ze dachten dat niemand ons contract kon verbeteren. Onze prijskaartjes zouden te hoog zijn. Zelfs Mourinho had het daarover. ‘Ibra blijft,’ zei hij. ‘Geen club kan betalen wat hij kost. Niemand kan 100 miljoen euro bieden.’ En dat leek ook absurd. Was ik te duur voor de markt? Een verrekte Mona Lisa die niet te verkopen was? Ik wist het niet. Het was een onzekere situatie en misschien was het toch ook idioot om er in de media zo openhartig over te zijn. Ik had waarschijnlijk met hetzelfde gelul moeten komen als zo veel andere topspelers: ‘Ik blijf altijd bij mijn club, bla bla bla.’

Maar dat kan ik niet. Ik kon niet liegen. Ik was onzeker over de toekomst en dat zei ik ook, en dat irriteerde veel mensen natuurlijk, vooral de fans. Ze zagen het als verraad of op z’n minst een aanduiding daarvan. Ze maakten zich ongerust dat ik mijn motivatie voor Inter zou kwijtraken, vooral toen ik dingen zei als: ‘Ik wil wel weer eens iets nieuws uitproberen. Ik ben nu al vijf jaar in Italië. Ik hou van technisch voetbal, en dat spelen ze in Spanje.’ Er waren een hoop geruchten en speculaties.

Maar het was geen tactiek, geen truc om me van de club los te maken. Het was alleen maar eerlijk. Maar niks was makkelijk, niet voor een speler van mijn niveau. Ik was de belangrijkste speler van Inter en niemand wilde dat ik wegging. Elk woord dat ik zei leverde herrie op, en misschien was het toch allemaal zinloos. We kregen geen bod. En als ik echt te duur was voor de markt, werd mijn waarde er ook niet minder op. Jazeker, ik verlangde naar iets nieuws, maar dat had geen invloed op mijn spel. Integendeel, ik was blessurevrij en beter dan ooit en ik bleef alles doen om Mourinho een reactie te ontlokken.

Tegen Reggina maakte ik bijvoorbeeld een mooie rush, een dribbel bijna vanaf de middenlijn. Ik ging drie verdedigers voorbij – dat was eerlijk gezegd al een prestatie op zich – en het publiek dacht vast dat ik met een hard schot zou afsluiten. Maar ik zag dat de keeper te ver voor zijn doel stond en ik kreeg een beeld, een idee, en met mijn linkervoet lobde ik de bal over hem heen. Perfecter kon niet. De bal zeilde met een mooie boog in de kruising en het hele stadion juichte, iedereen behalve Mourinho natuurlijk, die daar in zijn grijze pak grimmig kauwgum stond te kauwen. Met andere woorden: alles was zoals altijd. Toch was de goal mooier dan de meeste andere die ik heb gemaakt, en ik kwam er ook nog mee aan de leiding in de topscorerslijst, samen met Marco Di Vaio van Bologna. Topscorer worden in Italië is iets geweldigs, en ik begon me daar steeds meer op toe te leggen. Het was een uitdaging die ik nodig had. Ik was voor het doel agressiever dan ooit. En echt, niemand houdt zo veel van doelpuntenmakers als de Italiaanse fans. Niemand heeft op zichzelf ook een grote hekel aan doelpuntenmakers die bij hun club weg willen, maar ik maakte het er niet gemakkelijker op doordat ik na de wedstrijd zei: ‘Ik ben dit jaar helemaal gefocust op het kampioenschap, maar wat er volgend jaar gebeurt, zien we nog wel.’

Ik mag wel zeggen dat de spanning steeg. Wat is dat met Ibra? Wat gaat er gebeuren? Het was nog lang tot aan het *silly season*, en we hadden nog niks concreets. Maar de kranten waren al aan het speculeren. Het ging over Cristiano van Manchester United en mij. Zou Real een van ons beiden kopen? Hadden ze daar geld genoeg voor? Het gonsde van de geruchten. Er werd bijvoorbeeld over gespeculeerd dat Real een ruilhandel zou kunnen doen. Hun sterspeler Gonzalo Higuaín ruilen voor mij.

Op die manier hoefden ze niet zo veel te betalen. Higuain was dan een deel van de prijs. Maar zoals ik al zei, het waren maar geruchten. Of liever gezegd, niks in de media is zomaar een gerucht. Het heeft invloed, hoe vals het ook is. Veel mensen wilden me terechtwijzen. Je hoorde vaak: ‘Niemand is groter dan de club’, en: ‘Ibra is ondankbaar, Ibra is een verrader’, dat soort dingen. Maar het kon me geen moer schelen.

Ik werkte keihard door. Tegen Fiorentina schoot ik een ongelooflijke vrije trap binnen in blessuretijd. De bal ging 109 kilometer per uur en sloeg van grote afstand in. Het zag ernaar uit dat we weer kampioen zouden worden en alles hing met elkaar samen. Alles had twee kanten. Hoe beter ik was, hoe meer de supporters zich opwonden dat ik bij de club weg wilde. Voor de wedstrijd tegen Lazio op 2 mei was de stemming nogal explosief. De Ultras hadden ‘Welkom Maximilian’ en dat soort dingen geschreven. Ze konden liefde tonen. Maar shit, ze konden ook haten, en dan niet alleen de tegenstander, maar ook hun eigen spelers. Ik voelde het al toen ik het veld op kwam: het San Siro kookte.

De hele week stond er al in de kranten dat ik uit Italië weg wilde en dat ik iets nieuws wilde proberen. Dat had niemand kunnen missen. Ik pingelde me al snel het strafschopgebied in. Ik knokte, maar kreeg de bal niet weg. In zulke situaties klappen de supporters meestal. Zo van: ‘goed geprobeerd!’ Maar nu hoorde ik boegeroep en gefluit van de Ultras. Wat krijgen we nou? Wij sloven ons hier uit, we staan aan kop en dan komen jullie daarmee! Wat zijn jullie voor lui? Ik maande ze tot kalmte. Ik legde mijn

vinger op mijn mond. Maar het werd niet beter, helemaal niet. Vlak voor rust stond het nog steeds 0-0, ook al zetten we veel pressie, en toen begonnen die gasten het hele team uit te fluiten. Ik werd driftig, of liever gezegd, ik stroomde vol adrenaline.

Ik zou ze eens wat laten zien! Je weet, ik speel beter als ik kwaad ben. Onthoud dat: als je ziet dat ik woedend ben, maak je dan niet ongerust. Goed, ik doe weleens iets stoms en krijg weleens een rode kaart. Maar meestal is het een goed teken. Mijn hele carrière is gebaseerd op de wil om terug te slaan. In de tweede helft kreeg ik de bal zo'n vijftien meter buiten het strafschoopgebied. Ik draaide. Ik sprintte weg. Ik maakte een schijnbeweging, en tussen twee verdedigers door scoorde ik. Het was een schot uit pure woede. Een mooie goal, maar later zou er niet worden gepraat over het doelpunt.

Er werd gepraat over mijn gebaar, want ik juichte niet. Ik rende achterwaarts terug naar onze helft van het veld, met mijn gezicht naar de Ultras, en de hele tijd maande ik ze weer tot stilte met mijn vinger op mijn mond. Het was zo iets van: 'Hou je bek, dit is mijn antwoord op jullie gezeik. Ik maak een goal en jullie joelen.' Dus dat werd hét moment van de wedstrijd: heb je dat gezien, heb je dat gezien? Het was iets volkomen nieuws.

Het was een openlijk conflict tussen de fans en de grootste ster van de ploeg. En langs de zijlijn stond Mourinho, en die maakte natuurlijk geen overwinningsgebaar. Wie had dat ook verwacht? Maar hij stond natuurlijk achter me. Je eigen ploeg uitfluiten, verdomme. Hij wees met zijn vinger naar zijn hoofd, zo van: 'Stommelingen op de tribune, jullie snappen er niks van.' Als de situatie vóór die tijd al gespannen was, werd die dat nu helemaal. Het rommelde in het stadion. Maar daar kick ik alleen maar op, dus ik bleef goed spelen. Ik speelde vanuit pure woede en gaf de assist voor de 2-0. Ik was de baas op het veld en was tevreden toen de scheidsrechter affloot. Maar daarmee was het nog helemaal niet afgelopen. Toen ik van het veld liep, hoorde ik dat de leiders van de Ultras beneden in de kleedkamer op me stonden te wachten. Ik heb geen idee hoe ze daar gekomen waren.

Maar ze stonden in de tunnel, zeven, acht man, en niet één die zegt: 'Sorry, hoor, mogen we je even spreken?' Het waren kerels zoals uit de voorstad waar ik vandaan kom, ze zaten vol agressie en iedereen om me heen werd nerveus. Mijn hartslag ging naar de honderdvijftig. Ik was bang, eerlijk gezegd. Maar weet je, ik zei tegen mezelf: 'Ben ik een kerel of een kwezel?' Als ik een kwezel ben, blijf ik dat de rest van mijn leven. Dat was mijn mening. Als je komt van waar ik vandaan kom, mag je niet terugdeinzen. Daarom liep ik op ze af en ik merkte meteen dat ze onrustig werden, maar tegelijkertijd fokten ze zichzelf ook op. Wat krijgen we nou, komt Ibra naar ons toe?

'Zijn er mensen die problemen hebben, daar op de tribune?' vroeg ik.

'Nou ja, eh, sommigen zijn kwaad...' begonnen ze.

'Zeg ze dan maar dat ze naar het veld komen, dan lossen we dat hier één op één op!'

Toen liep ik weg, met bonzend hart. Toch voelde het goed. Ik had de druk weerstaan. Ik was voor mezelf opgekomen. Maar het gezanik blééf. De supportersclub eiste een officieel gesprek. Maar kom op, zeg! Waarom zou ik nog een keer met ze praten? Wat schoot ik daarmee op? Ik was voetballer. De fans zijn hun club trouw. Dat is mooi. Maar een

voetballer heeft maar een korte carrière. Hij moet voor zijn eigen belangen opkomen. Hij wisselt van club. Dat wisten de supporters. Dat wist ik. En ik zei: 'Bied op jullie website jullie excuses aan voor jullie gejoel en gekloot, dan is het goed. Dan vergeten we het.' Maar er gebeurde niks. Of ja, toch wel: de Ultras besloten dat ze me niet zouden uitfluiten, maar ook niet zouden toejuichen. Ze zouden doen alsof ik er niet was. Je doet je best maar, dacht ik.

Ik was niet zo makkelijk over het hoofd te zien. Toen niet en later ook niet. Ik was in vorm. Het geklets ging door. Gaat hij weg? Blijft hij? Kan iemand hem betalen? Het was een heel getouwtrek en ik was bang dat ik op dood spoor zat. Dat ik met de staart tussen mijn benen bij de club zou moeten blijven. Het was een zenuwenspel. Ik belde Mino.

Zijn er aanbiedingen? Gebeurt er iets? Er gebeurde niks en het werd steeds duidelijker dat er een recordbedrag nodig was om mij los te krijgen, áls dat al genoeg was. Ik probeerde mijn ogen en oren ervoor dicht te houden en niet te luisteren naar al het gedraai in de media. Maar dat viel niet mee. Niet in die situatie. Ik had voortdurend contact met Mino en ik hoopte steeds meer op Barça. Barça won in die tijd de Champions League. Ze versloegen Manchester United met 2-0 door doelpunten van Eto'o en Messi en ik dacht: jesus, naar die club wil ik, en ik bleef Mino maar bellen.

'Wat doe je, verdomme? Lig je te pitten?'

'*Go and fuck yourself,*' zei Mino. 'Je bent waardeloos. Niemand wil je hebben! Ga maar terug naar Malmö FF.'

'*Fuck you!*'

Maar natuurlijk werkte hij zich uit de naad om dit rond te krijgen. Niet alleen omdat hij altijd zijn best voor me deed. Dit was de deal waarvan we allebei hadden gedroomd. Ja, het kon nog misgaan. Het kon er nog op uitdraaien dat we er niks aan overhielden, behalve de ergernis van de Ultras en de directeuren. Maar het kon ook de beste deal aller tijden worden, en we waren bereid het hoog te spelen.

Intussen speelde ik maar door. We waren toen al zeker van de scudetto. Maar ik wilde ook topscorer worden. Als je *capocannoniere* bent, schrijf je geschiedenis. Geen Zweed had dat gepresteerd sinds Gunnar Nordahl in 1955. Maar nu had ik de kans en de koers was nog lang niet gelopen. Het ging gelijk op. Marco Di Vaio van Bologna en Diego Milito van Genoa lagen gelijk met me. En het was eigenlijk ook niet Mourinho's zaak. Hij coachte de ploeg.

Maar hij kwam de kleedkamer in en zei: 'Nou moeten we zorgen dat Ibra ook nog topscorer wordt.' Dat werd nog een hele toestand. Ze zouden me allemaal helpen. Dat zeiden ze allemaal openlijk.

Maar Balotelli, die klootzak, kreeg in een van de laatste wedstrijden in het strafschopgebied de bal. Ik kwam eraan gerend. Ik was helemaal vrij. Ik stond er perfect voor. Maar Balotelli dribbelde maar door. Ik keek naar hem. Waar ben je mee bezig? Ga je me niet helpen? Ik was kwaad, maar goed, het was nog een jonge jongen. Hij had gescoord. Dan kon ik hem toch niet gaan uitschelden. Maar ik was kwaad. De hele bank

was kwaad. Verdomme, een beetje rennen en scoren terwijl Zlatan er perfect voor staat? Ik dacht: als het zo moet, laat die topscorerslijst dan maar zitten. Bedankt, Balotelli. Maar ik kwam er natuurlijk wel overheen.

Ik maakte in de volgende wedstrijd een doelpunt en voorafgaand aan de laatste speelronde was de situatie bloedstollend. Marco Di Vaio en ik hadden allebei 23 doelpunten gemaakt en vlak daarna kwam Diego Milito van Genoa met 22. Het was 31 mei. Alle kranten schreven over het gevecht. Wie gaat het winnen? Het was heet die dag. De competitie was beslist. We waren allang kampioen. Toch was iedereen zenuwachtig. Met een beetje mazzel zou dit mijn afscheid van de Italiaanse competitie worden. Ik hoopte het. Ik wist het niet. Maar of dit nou mijn afscheidswedstrijd was of niet, ik wilde er een prachtige wedstrijd van maken en topscorer worden. Ik wilde er verdomme geen saaie pot van maken.

Maar natuurlijk hing dat niet alleen van mij af. Het hing ook van Di Vaio en Milito af, en die speelden tegelijkertijd. Di Vaio's Bologna speelde tegen Catania en Milito's Genoa moest tegen Lecce, en ik twijfelde er niet aan dat die gasten goals gingen maken. Ik was erop gebrand om ze met gelijke munt te betalen. Ik moest scoren, maar dat gaat niet zomaar op bestelling. Als je het te hard probeert, lukt het niet. Dat weet iedere spits. Je moet niet te veel nadenken. Het is een kwestie van instinct. Je moet gewoon toeslaan. We merkten meteen dat we een swingende wedstrijd tegen Atalanta kregen. Het stond al na een paar minuten 1-1.

In de twaalfde minuut trapte Esteban Cambiasso een lange bal van vlak voor ons eigen strafschopgebied en ik stond voorin op één lijn met de verdedigers. Ik liep in de diepte, net op het randje van buitenspel, en de verdediging kwam niet mee. Ik vloog als een speer en kwam alleen voor de keeper. Maar de bal maakte een stuit. Hij stuitte en tolde. Ik stootte hem naar voren met mijn knie en botste bijna tegen de keeper aan. Maar vlak daarvoor schoot ik met de binnenkant van de voet en de bal ging er aan de rechterkant van het doel in: 2-1. Op dat moment was ik topscorer. De mensen schreeuwden naar me en ik begon te hopen dat het misschien toch goed ging. Maar er gebeurde van alles. Ik snapte het niet helemaal. Mensen riepen wel dingen vanaf de zijlijn: 'Milito en Di Vaio hebben gescoord', of iets in die richting. Ik geloofde het niet. Het klonk alsof een paar jongens op de bank zomaar iets riepen. Dat gebeurt vaak bij voetbal, weet je, flauwekul om je te prikkelen en te pesten, dus ik speelde gewoon door. Ik sloot verder alles buiten en dacht dat nog een doelpunt genoeg zou zijn. Maar in de andere wedstrijden was er dramatiek.

Diego Milito stond derde op de topscorerslijst. Hij is Argentijn. Hij had een verschrikkelijk scorend vermogen. Nog maar een week daarvoor was hij rond gekomen met Inter. Dus als ik daar niet wegging, zouden we samen gaan spelen. Maar nu tegen Lecce was hij geweldig in vorm. Binnen tien minuten had hij twee doelpunten gemaakt, waardoor hij net als ik op 24 stond, en een derde doelpunt hing in de lucht. Dat kon elk moment vallen. Maar niet alleen Milito liet van zich horen. Ook Marco Di Vaio scoorde. Ik wist dat niet. Maar nu stonden we met z'n drieën boven aan de topscorerslijst, en dat is geen manier om te winnen. Je moet niet delen. Je moet de enige topscorer zijn. En ook al wist ik niks zeker, ik besepte steeds duidelijker dat ik nog een doelpunt moest maken. Ik

merkte het aan de sfeer, aan de druk op de tribunes. Ik zag het aan de gezichten op de bank. Maar de minuten verstreken. Er gebeurde niks. Het leek een gelijkspel te worden. Het stond 3-3 en er waren nog maar tien minuten te spelen. Mourinho bracht Hernán Crespo in het veld. Hij had behoefte aan vers bloed.

Hij wilde dat we de aanval zochten, en hij gebaarde naar mij: verder naar voren en doorzetten! Hij zwaaide met zijn armen. Was ik de topscorerspositie aan het verliezen? Ik was bang van wel en ik deed vreselijk mijn best. Ik schreeuwde om de bal. Maar veel spelers waren moe. Het was een gelijk opgaande strijd geweest. Hoewel... Crespo had nog kracht over. Hij dribbelde op rechts en ik sprintte naar het doel. Ik kreeg een lange voorzet en er ontstond een gevecht om de bal. Ik duwde een man weg en kwam met mijn rug naar het doel te staan, terwijl de bal rondstuiterde. Ik zag een gaatje. Maar ik stond dus verkeerd om en wat doe je dan? Je geeft een hakbal. Ik hakte de bal schuin naar achteren. Ik wist dat ik in mijn carrière vaak met een hakje had gescoord. Die keer tegen Italië in het EK natuurlijk, en die karatetrap tegen Bologna. Maar dit, in deze situatie, dat was te veel.

Die kon er niet in. Het was een trucje van het binnenplein bij mijn moeder en daar word je geen topscorer mee in de laatste wedstrijd. Dat bestaat niet. Maar de bal rolde in het doel. Het was 4-3. Ik trok mijn shirt uit, ook al wist ik dat ik daar een gele kaart voor zou krijgen. Maar godsamme, dit was geweldig. Ik ging met ontbloot bovenlijf bij de cornervlag staan en iedereen besprong me natuurlijk, Crespo en alle anderen. Ze drukten mijn rug omlaag. Het zag er bijna agressief uit. En ze schreeuwden me de een na de ander toe: 'Nou word je topscorer!' Langzaam maar zeker begon het tot me door te dringen. Dit was historisch. Ik dacht: dit is mijn manier om het ze betaald te zetten. Toen ik in Italië kwam, zeiden de mensen: 'Zlatan maakt niet genoeg doelpunten.' Nou was ik topscorer geworden. Nou kon niemand meer aan me twijfelen. Maar ik bleef toch vrij koel.

Ik keerde me weer naar het veld en toen stond ik perplex van iets heel anders: Mourinho, met zijn stalen gezicht. De man die nooit een spier in zijn gezicht vertrok, was wakker geworden. Hij was door het dolle heen. Hij juichte als een schooljongen, hij sprong op en neer. En ik glimlachte: je bent dus toch gek te krijgen. Maar er was wel veel voor nodig.

Ik moest topscorer worden met een hakballetje.

Op 3 juni ging Kaká voor ongeveer 65 miljoen euro naar Real Madrid en amper een week later werd Cristiano Ronaldo voor 100 miljoen aan dezelfde club verkocht. Dat zei iets over het niveau, en ik ging naar Moratti. Moratti was toch best cool. Hij had toch ervaring. Hij kende de business.

‘Luister,’ zei ik. ‘Het waren fantastische jaren. Ik blijf graag en het kan me niet schelen of United of Arsenal of wie dan ook komt. Maar als Barça zich zou melden...’

‘Ja?’ vroeg hij.

‘Dan wil ik graag dat u in elk geval met ze gaat praten. Ik hoef niet voor zo-en-zoveel geld weg, echt niet. Dat is aan u. Maar belof me dat u met ze gaat praten,’ vervolgde ik. Hij keek me aan, die man met dat brilletje en dat warrige haar, en natuurlijk begreep hij dat er geld te verdienen was, hoe weinig hij me ook kwijt wilde.

‘Oké,’ zei hij. ‘Ik belof het.’

Niet veel later gingen we naar Los Angeles. Het was het begin van de voorbereiding. Ik deelde een kamer met Maxwell en dat was veelbelovend, net als in oude tijden. Maar we hadden een jetlag en waren moe, en de journalisten waren wild. Ze dromden om het hotel en de zaak van de dag in de media was dat Barça me niet kon betalen. Ze overwogen in plaats van mij David Villa te kopen. Niet dat de kranten ook maar iets wisten, maar toch, ik begon zelf te twijfelen. Ze waren de afgelopen weken een paar keer geweest. Ik was wanhopig. Ik had hoop gehad, maar nu leek het weer van de baan en die verdomde Maxwell maakte het er niet beter op.

Maxwell is, zoals gezegd, een alleraardigste vent. Maar toen maakte hij me gek. We waren al vanaf de eerste dag in Amsterdam met elkaar meegegaan en nu zaten we weer in dezelfde situatie. We onderhandelden allebei met Barça. Maar hij was me een stap voor. Of erger nog: hij was écht op weg naar Barça, terwijl de deur voor mij waarschijnlijk weer dichtging. Bovendien kon hij niet slapen. Hij belde maar: ‘Is het rond? Ja?’ Dat werkte me op de zenuwen. Hij kletste aan één stuk door. Het was Barça voor en Barça na. Hij bleef maar bezig, dag en nacht. Zo voelde het in elk geval. Ik zat de hele tijd midden in dat gezeur, terwijl ikzelf niks over mijn deal hoorde, niet veel tenminste. Ik werd er gek van. Ik werd kwaad op Mino, die vervloekte Mino. Die regelde het wel voor Maxwell en niet voor mij. Ik belde hem.

‘Dus voor hem sloof je je wel uit en voor mij niet,’ zei ik.

‘*Go and fuck yourself,*’ zei Mino, en niet lang daarna was Maxwell echt rond met Barça.

Bij mij was elke stap in het proces door de media gevolgd, maar hem was het gelukt de onderhandelingen geheim te houden. Niemand dacht dat hij naar Barcelona zou gaan. Maar toen we die dag de kleedkamer binnenkwamen, waar iedereen in een kring op ons zat te wachten, zei hij naar waarheid: ‘Ik ben rond met Barcelona!’

Mensen vlogen overeind. ‘Meen je dat? Is het waar?’ Het geklets kwam op gang. Zulke dingen maken iets los bij mensen. Inter was geen Ajax. De jongens waren cooler, maar toch: Barça had de Champions League gewonnen. Barça was de beste ploeg van de wereld. Natuurlijk werden er een paar gasten jaloers en Maxwell pakte bijna gegeneerd zijn spullen en zijn voetbalschoenen.

‘Neem mijn schoenen ook maar mee,’ zei ik luid. ‘Ik kom achter je aan.’ En toen lachten ze allemaal, zo van: ‘geintje’.

Ik was te duur om verkocht te worden, dachten ze. Of ik had het te goed bij Inter. Nee, Ibra blijft wel. Niemand kan hem betalen. Daar was iedereen van overtuigd.

‘Ga maar zitten! Jij gaat nergens heen,’ riepen ze, en ik grapte maar wat mee, maar eerlijk gezegd was ik zelf onzeker.

Ik wist alleen dat Mino zo hard mogelijk voor me aan het werk was en dat er van alles kon gebeuren, of niets. Op een van die dagen speelden we een trainingswedstrijd tegen Chelsea en toen werd ik getackeld door John Terry. Daarna had ik een zere hand. Maar dat negeerde ik. Mijn hand? Die kon me toch niet schelen? Je speelt met je voeten en ik had wel wat anders aan mijn hoofd. Barça was niet uit mijn gedachten. Ik belde Mino om de haverklap. Het was net een soort koorts. Maar in plaats van goed nieuws kreeg ik een nieuwe klap.

Joan Laporta was voorzitter van Barcelona. Hij was echt een bigshot. In zijn tijd was de club weer aan de top gekomen in Europa. Ik had gehoord dat hij met zijn privévliegtuig naar Milaan was gekomen om te dineren met Moratti en Marco Branca, de technisch directeur. Ik verwachtte natuurlijk veel van die afspraak. Maar het was niks geworden. Laporta was nog maar nauwelijks binnen of Moratti zei: ‘Als je hier voor Zlatan bent, kun je wel weer gaan. Hij is niet te koop.’

Ik werd woedend toen ik dat hoorde. Wel godverdomme, ze hadden het toch beloofd! Ik belde Branca. Waar is Moratti mee bezig? Branca schoof de schuld van zich af. ‘Het gesprek ging niet over jou,’ zei hij. Dat was een leugen. Dat wist ik via Mino. Ik was teleurgesteld. Maar goed, ik begreep ook wel dat het bij het spel hoorde. Dat kon in elk geval de reden zijn. ‘Niet te koop’ kon een omschrijving zijn van ‘duur’. Maar ik had geen idee wat er echt aan de hand was, en die ellendige journalisten waren ook dol. Die vroegen de hele tijd: ‘Hoe gaat het? Ben je rond met Barça? Blijf je bij Inter?’ Ik had geen antwoord.

Ik bevond me weer in een niemandsland. Zelfs Mino, die als een gek aan het werk was, begon pessimistisch te worden. ‘Barça wil wel, maar ze krijgen je niet los!’ zei hij. Ik wist me geen raad en het was heet en lawaaiig in LA. Sommige dingen leken er ook op te wijzen dat ik zou blijven. Het volgende seizoen bij Inter zou ik rugnummer 10 krijgen, hetzelfde als Ronaldo had gehad. Van die dingen, pr-activiteiten en andere zaken waar ik

bij betrokken werd. Alles was onzeker. Het was een onrustige tijd.

Ik hoorde dat Joan Laporta en Txiki Begiristain, de technisch directeur van Barça, weer in hun privévliegtuig waren gestapt. De reis had niks met mij te maken. Ze waren op weg naar Oekraïne om Dmitri Tsjigrinski te kopen, een van de sleutelspelers van FC Sjachtar Donetsk, dat volkomen onverwacht de UEFA Cup had gewonnen. Maar die trip werd ook belangrijk voor ons. Mino is zo slim als een vos. Hij kent alle trucs. Hij had net een vergadering gehad met Moratti en dacht dat er toch een opening was. Daarom belde hij dat vliegtuig. Ze hadden een open lijn en Txiki Begiristain nam op, geloof ik. Laporta en hij waren op weg terug naar Barcelona.

‘Jullie zouden eerst in Milaan moeten landen,’ zei Mino.

‘Waarom?’

‘Omdat ik weet dat Moratti op dit moment thuis is. Als jullie nu aanbellen, denk ik dat jullie een deal kunnen maken over Ibrahimovic.’

‘Oké, wacht vijf minuten. Ik zal het even overleggen met Laporta.’

Het waren lange minuten en het was hoog spel. Moratti had niks beloofd en hij had geen idee dat hij bezoek zou krijgen. Maar toen gebeurde alles tegelijkertijd. Txiki Begiristain belde terug.

‘Oké,’ zei hij. ‘We keren om. We landen eerst in Milaan.’ Natuurlijk hoorde ik dat meteen.

Mino belde. Er gingen telefoontjes en sms’jes heen en weer. De telefoons stonden roodgloeiend. Moratti kreeg bericht: ‘De top van Barça is op weg naar je toe!’ Misschien vond hij het wel plotseling, dat weet ik niet, of vond hij dat de heren toch eigenlijk eerst een afspraak hadden moeten maken. Maar hij besloot natuurlijk ze wel te ontvangen. Hij heeft nou eenmaal stijl. Hij wilde geen respect verliezen. Dat hoorde ik natuurlijk ook en toen twijfelde ik geen moment. Ik wilde doen wat ik kon.

Ik stuurde een sms’je naar Marco Branca. Ik schreef: ‘Ik weet dat de top van Barça onderweg is naar Moratti. Jullie hebben me beloofd dat jullie met ze zouden praten en jullie weten dat ik daarheen wil. Verpruts het nou niet, dan zal ik het niet verprutsen voor jullie.’ Ik moest lang op antwoord wachten. Ik kreeg het niet. Dat had vast zo zijn oorzaken. Het is een spel, zoals gezegd. Maar ik voelde gewoon: nu is het ernst. Nu gaat het gebeuren! Of de deur gaat dicht. Het is het een of het ander. De tijd verstreek. Waar hadden ze het over daarginds? Ik had geen idee.

Ik wist wanneer ze elkaar zouden spreken. Ik keek op de klok en verwachtte dat het uren zou duren. Maar na 25 minuten belde Mino, en ik schrok natuurlijk. Wat nou? Had Moratti ze er weer meteen uit gegoooid? Mijn hart ging sneller kloppen. Ik kreeg een droge mond.

‘Ja?’ vroeg ik.

‘Het is rond,’ antwoordde hij.

‘Hoezo, rond?’

‘Je gaat naar Barcelona. Pak je koffers maar.’

‘Je mag geen geintjes maken over zoiets.’

‘Ik maak geen geintjes.’

‘Hoe is dat in godsnaam zo snel gegaan?’

‘Ik heb nu geen tijd om te praten.’

Hij hing op. Ik snapte het en ik snapte het niet. Mijn hoofd tolde en ik liep de gang op. Ik moest met iemand praten. En daar stond Patrick Vieira en die is wel te vertrouwen.

‘Ik ben rond met Barça,’ zei ik.

Hij keek me aan.

‘Kan niet,’ zei hij.

‘Jawel, ik zweer het.’

‘Voor hoeveel?’

Dat wist ik niet. Ik had geen idee, en ik merkte aan hem dat hij nog steeds twijfelde. Hij dacht dat ik te duur was. Ik werd zelf ook weer onzeker. Maar kort daarna belde Mino weer en toen vielen de puzzelstukjes op hun plaats. Moratti had iedereen verrast.

Hij had maar één eis, en dat was in principe niet de eerste de beste. Hij wilde Milan te slim af zijn en mij voor meer verkopen dan waarvoor Real Kaká had gekocht, en dat was niet weinig. Het zou de op een na duurste transfer aller tijden zijn, maar Joan Laporta had er blijkbaar geen problemen mee. Moratti en hij waren het snel eens geworden. Toen ik het bedrag hoorde, duurde het even voordat het tot me doordrong. Mijn 85 miljoen kronen van de deal met Ajax, wat stelde die nou voor? Een fooi in vergelijking hiermee. We hadden het nu over bijna 700 miljoen Zweedse kronen.

Inter kreeg 46 miljoen euro in contanten voor me en als onderdeel van de betaling ook Samuel Eto’o, en dat was toch niet de eerste de beste. Hij had het vorige seizoen dertig doelpunten gemaakt. Hij was een van de beste goalgetters uit de geschiedenis van Barcelona en zijn waarde werd geschat op 20 miljoen euro. In totaal was dat 66 miljoen euro, een miljoen meer dan waarvoor Milan Kaká had gekocht, en je begrijpt wel: toen het naar buiten kwam, brak er een kabaal uit. Zoiets had ik nog nooit meegemaakt.

Het was veertig graden in Palo Alto. De lucht leek wel te koken. Iedereen belaagde me en ik voelde me... ik weet het eerlijk gezegd niet. Ik kon niet helder denken. We zouden een trainingwedstrijd spelen tegen een Mexicaanse ploeg. Ik zou voor het eerst het shirt met rugnummer 10 dragen voor Inter, en meteen voor het laatst ook. Mijn jaren bij Inter waren voorbij. Dat begon tot me door te dringen. Ik was gekomen toen Inter al zeventien jaar geen kampioen meer was geweest. Nu waren we drie keer achter elkaar kampioen geworden en ik was topscorer. Het was te gek. Ik keek naar Mourinho. Mourinho, aan wie

ik dan toch eindelijk een reactie op een doelpunt had weten te ontlokken. Ik merkte natuurlijk dat hij kwaad en teleurgesteld was.

Hij wilde me niet kwijt. Hij zette me in die trainingswedstrijd op de bank. Ik voelde ook: hoe blij ik ook was dat ik naar Barça ging, het was vervelend om Mourinho in de steek te laten. Het is een bijzondere man. Een jaar later ging hij zelf van Inter naar Real Madrid. De laatste avond in Milaan kwam hij Materazzi tegen bij zijn auto. Materazzi is zo'n beetje de hardste verdediger van de wereld, weet je. Maar toen hij Mourinho omhelsde, barstte hij in tranen uit, en dat begrijp ik ook ergens wel. Mourinho is iemand die gevoelens bij je oproept. Ik weet nog dat we de dag na de trainingswedstrijd trinden in de Rose Bowl in Pasadena. Toen kwam hij naar me toe.

‘Je mag niet weggaan!’

‘Sorry, ik moet deze kans grijpen.’

‘Maar als jij weggaat, ga ik ook weg.’

God, wat moet je daarop zeggen?

‘Dank je wel,’ zei ik. ‘Je hebt me veel geleerd.’

We stonden een poosje te praten, heel prettig. Maar die man is net als ik. Hij is trots, hij wil koste wat kost winnen en hij kon het natuurlijk niet laten. Hij gaf me ook een sneer.

‘Zeg, Ibra!’

‘Ja?’

‘Je gaat naar Barcelona om de Champions League te winnen, hè?’

‘Ja, ook wel.’

‘Maar die gaan wij dit jaar pakken, vergeet dat niet. Wij.’ En zo namen we afscheid.

Ik vloog naar Kopenhagen en kwam thuis in ons huis aan de Limhamnsväg, bij Helena en de kinderen. Ik had ernaar verlangd om alles te kunnen vertellen en een beetje tot rust te komen. Maar ons huis leek wel belegerd. Journalisten en fans sliepen voor ons huis. Ze belden aan. Mensen riepen en zongen daarbuiten. Ze zwaaiden met Barcelonavlaggen. Het was pure waanzin en mijn hele familie raakte ervan in de stress. Mijn moeder, mijn vader, Sanela, Keki, niemand durfde de deur uit te gaan. De mensen zaten ook achter hen aan. Ik dwaalde door het huis. Ik merkte dat mijn hand zeer deed, maar ik stond er niet bij stil.

Want er gebeurde de hele tijd wel wat. Details van mijn contract werden uitgewerkt, Eto'o deed moeilijk en wilde meer geld hebben, Helena en ik bespraken waar we zouden gaan wonen, van die dingen. Ik kreeg geen kans om tot rust te komen of ergens serieus over na te denken, en na twee dagen ging ik naar Barcelona. In die tijd gebruikte ik al meestal een privévliegtuig. Dat klinkt misschien snobistisch. Maar het is niet altijd makkelijk voor mij op reguliere vluchten. Iedereen let op me. Ik kan niet slapen, hoe moe ik ook ben, tenminste niet zonder jack over mijn hoofd.

Mensen nemen zelfs dan foto's. Maar nu nam ik toch een gewoon vliegtuig. Ik had met de mensen van Barça gesproken en je weet, Barcelona en Real voeren oorlog met elkaar. Ze zijn aartsrivalen en daar ligt veel politiek aan ten grondslag: Catalonië tegen de centrale macht, al dat soort dingen. Maar de clubs hebben ook een verschillende filosofie. 'In Barcelona staan we met beide benen op de grond. We zijn niet zoals Real. Wij nemen gewone vliegtuigen,' zeiden ze tegen me, en dat klonk ook best sympathiek. Ik vloog met Spanair en landde om kwart over vijf 's middags in Barcelona. En als ik nog niet doorhad wat mijn transfer betekende, dan nu wel.

Het was chaos. Honderden fans en journalisten stonden op me te wachten en de kranten schreven pagina's vol. Er heerste Ibramania in de stad, zeiden ze. Het was niet normaal. Ik was niet alleen de duurste aankoop van Barcelona aller tijden. Geen enkele nieuwe speler had ooit zo de aandacht getrokken. Ik zou de volgende dag worden gepresenteerd in het stadion, Camp Nou. Dat is traditie bij de club. Toen Ronaldinho kwam, in 2003, stonden er dertigduizend mensen. Bij Thierry Henry kwamen er net zoveel. Maar nu... er stonden minstens twee keer zoveel mensen op mij te wachten. Ik huiverde, eerlijk gezegd, nam de achteruitgang van het vliegveld en werd met een beveiligde auto naar het stadion gebracht.

We zouden eerst een persconferentie houden. Er dromden honderden journalisten samen in de zaal. Het was er tjokvol en onrustig: waarom komt hij maar niet? Toch konden we niet naar binnen. Eto'o deed tot op het laatst moeilijk bij Inter, en Barcelona wachtte op een laatste bevestiging van de deal. De tijd verstreek en de stemmen daarbinnen werden steeds verhitte en nerveuzer. Het leek wel of er een opstootje ophanden was. We hoorden het zo duidelijk alsof we er middenin zaten. Mino, Laporta en ik zaten met de andere hoge pieten achter de schermen te wachten. Wat nou? Moeten we hier tot in het oneindige blijven zitten?

'Nou is het genoeg,' zei Mino.

'We moeten die bevestiging hebben...'

'Kan ons niet schelen,' zei hij. De anderen waren het daarmee eens, en zo gingen we uiteindelijk naar binnen.

Ik had nog nooit zo veel verslaggevers gezien en ik antwoordde op de vragen, maar ik hoorde het de hele tijd dreunen in het stadion. Het was één grote gekte, dat kan ik je verzekeren. Na de persconferentie kleepte ik me om in Barçatenu. Ik had nummer 9 gekregen, hetzelfde nummer als Romário en Ronaldo bij Barça hadden gehad, en nu werd het echt emotioneel. Het stadion kookte. Er zaten zestig-, zeventigduizend mensen. Ik haalde diep adem en ging naar buiten. Ik zal het nooit kunnen beschrijven.

Ik had een bal in mijn hand en ik liep naar de stelling die ze hadden neergezet. Om heen ging het publiek tekeer. Ze riepen allemaal mijn naam. Het hele stadion schreeuwde en die man van de pers rende rond en zei de hele tijd dingen tegen me: 'Zeg: "*Visca Barça*, hup Barça!'" Ik deed wat hij zei, deed trucjes, hield de bal hoog, op mijn borst, mijn hoofd, op mijn hakken, dat soort dingen. Het publiek riep om meer, dus ik kuste het clublogo op het shirt. Dat moet ik even vertellen. Je weet, ik heb daar veel voor over me heen gekregen. Hoe kan hij het clublogo zoenen als hij net weg is bij Inter? Gaf hij dan

niks om zijn oude fans? Iedereen had er iets tegen me over te zeuren. Ze deden ook sketches en dat soort flauwekul. Maar de persjongens vroegen het me. Die zeiden als gekken: ‘Kus het logo, kus het logo’, en ik was net een jongetje. Ik deed wat ze zeiden. Ik trilde over mijn hele lichaam en ik weet nog dat ik de kleedkamer in wilde om tot rust te komen.

Ik had te veel adrenaline. Ik was rillerig en toen het uiteindelijk afgelopen was, keek ik naar Mino. Mino was al die tijd niet meer dan tien meter bij me vandaan geweest. Op zulke momenten is hij alles voor mij. Samen gingen we de kleedkamer in en bekeken we alle namen op de muur: Messi, Xavi, Iniesta, Henry en Maxwell, allemaal. En dan de mijne: Ibrahimovic. Dat stond er al. Ik keek weer naar Mino. Hij was helemaal ontroerd. Het was net of hij een kind had gekregen. We konden er allebei niet bij. Het was overweldigender dan we ons hadden kunnen voorstellen. Op dat moment piepte er een sms’je in mijn telefoon. Wie is dat? Het was Patrick Vieira. ‘Enjoy,’ schreef hij, ‘geniet! Dit overkomt niet veel spelers.’

Eerlijk, je hoort van alles van allerlei denkbare figuren. Maar als een man als Vieira zo’n bericht stuurt, dan weet je dat je iets ongelofelijks hebt meegemaakt. Ik ging zitten en blies uit. Later zei ik tegen de journalisten: ‘Ik ben de gelukkigste man op aarde! Dit is het mooiste wat me is overkomen sinds de geboorte van mijn zonen.’ Zulke dingen hebben sportmannen in zulke situaties vast wel eerder gezegd. Maar ik meende het echt. Dit was geweldig. Ik ging naar hotel Princesa Sofia, dat ook belegerd werd door supporters die het geweldig vonden om mij alleen maar koffie te zien drinken in de lobby.

’s Nachts had ik moeite om in slaap te komen. Niet zo gek natuurlijk. Mijn hele lichaam was in beweging en ik voelde natuurlijk dat mijn hand niet helemaal in orde was. Maar ook toen stond ik daar niet erg bij stil. Er gingen zo veel andere dingen door mijn hoofd. Ik dacht niet dat het de volgende dag bij de medische controle een probleem zou vormen. Als je naar een andere club gaat, is het gebruikelijk dat je volledig wordt onderzocht. Hoeveel weeg je? Hoe lang ben je? Hoeveel procent vet heb je? Voel je je volkomen gezond?

‘Ik heb een zere hand,’ zei ik tijdens het onderzoek, en de artsen maakten een röntgenfoto.

Ik had een barst in mijn hand. Een barst! Het was niet normaal. Een van de belangrijkste dingen die er zijn als je bij een nieuwe ploeg komt, is dat je bij de voorbereiding bent en je ploeggenoten en hun spel leert kennen. Dat kon nu niet meer. We moesten snel een besluit nemen. Ik praatte erover met de trainer, Guardiola. Het leek een aardige vent. Hij excuseerde zich ervoor dat hij niet bij mijn ontvangst was geweest. Maar hij was met de ploeg in Londen. Net als alle anderen zei hij dat ik zo gauw mogelijk helemaal gezond moest worden. Er mochten geen risico’s worden genomen en daarom werd besloten dat ik meteen geopereerd zou worden.

Een handspecialist zette twee stalen pennen in mijn hand om de breuk te fixeren en sneller te laten genezen. Dezelfde dag ging ik terug naar Los Angeles, op trainingskamp. Dat was ergens absurd. Ik was daar net met Inter geweest. Nu kwam ik er met Barça, en met mijn hand in het gips. Het zou zeker drie weken duren voordat ik weer beter was.

We moesten thuis in Camp Nou tegen Real Madrid spelen. Het was 28 november. Ik was er weer vijftien dagen niet bij geweest vanwege een bovenbeenblessure en ik zou op de bank beginnen. Dat was natuurlijk geen pretje. De wedstrijden tegen Real, *El Clásico*, zijn nergens anders mee te vergelijken. De druk is enorm. De kranten maken er bijlagen van zestig pagina's of zo over en de mensen praten nergens anders over.

Dit was mijn eerste *Clásico*, dus ja, ik had wel in de basis willen staan. Ik had een goede voorbereiding gehad, ondanks de breuk in mijn hand en de hele omschakeling. Ik had in mijn eerste vijf competitiewedstrijden vijf goals gemaakt en was wijd en zijd geprezen. Dat was een goed gevoel. Het was duidelijk dat La Liga de place to be was. Real en Barça hadden bijna tweeënhalf miljard geïnvesteerd in drie spelers – Kaká, Cristiano en mij – en de Serie A en de Premier League waren armer geworden. La Liga was nu waar iedereen wilde spelen. Het zou allemaal fantastisch worden. Dacht ik.

Al bij de voorbereiding in LA had ik met gips en pennen in mijn hand rondgerend en had ik de ploeg leren kennen. Het was natuurlijk niet makkelijk met de taal, en ik ging veel om met jongens die Engels spraken, Thierry Henry, Maxwell. Maar het ging goed met allemaal. Messi, Xavi en Iniesta zijn heel gewone, goeie jongens. Vreselijk goed op het veld en makkelijk in de omgang, helemaal niet van 'hier kom ik, ik ben de beste en de grootste', geen spoor daarvan, en geen modeshows als ze ergens komen – zoals veel spelers in Italië, die met de duurste merken en in de coolste stijl aan komen zetten – totaal niet.

Messi en de andere jongens kwamen in trainingspak en waren low profile. En dan was er Guardiola, natuurlijk. Hij leek heel geschikt. Na elke training kwam hij naar me toe om te praten. Hij wilde me echt bij het team hebben. Ik vond toen de cultuur bij de club wel al apart, dat is waar. Dat had ik meteen gemerkt.

Het was net een school, een beetje zoals bij Ajax. Alleen, dit was Barça, de beste ploeg van de wereld. Toch waren ze allemaal stil en braaf, en voegden ze zich netjes naar de groep. Soms dacht ik: shit, deze jongens zijn superstars. Maar toch gedragen ze zich niet zo. Dat is vast sympathiek, weet ik veel. Waarom zou je een grote broek aantrekken? Maar soms kon ik niet nalaten me af te vragen hoe die jongens zouden zijn behandeld als ze in Italië hadden gespeeld. Daar waren het goden geweest.

Nu stonden ze allemaal netjes op een rijtje voor Pep Guardiola. Guardiola is Catalaan en oud-speler van Barça, middenvelder. Hij heeft La Liga vijf of zes keer met Barcelona gewonnen – in 1997 werd hij aanvoerder – en hij heeft ook in de Serie A gespeeld, bij

Brescia en Roma. Toen ik bij Barça kwam, was hij daar al twee jaar trainer, en met veel succes. De man verdiende beslist alle respect. Hij leek ook echt geïnteresseerd in mij en ik vond het vanzelfsprekend dat ik rustig mijn plaats in het elftal zocht. Dat was per slot van rekening niks nieuws voor me. Ik was al vaak van club veranderd en ik weet best hoe het toegaat. Het is echt niet zo dat je binnenvalt en meteen de lakens gaat uitdelen. Ik proef de sfeer. Wie is er sterk? Wie is er zwak? Wie kletsen er? Welke groepjes zijn er?

Maar ik kende natuurlijk ook mijn kwaliteiten. Het stond zwart op wit wat ik met mijn instelling voor een ploeg kon betekenen. En meestal vond ik mijn plaats toch wel vrij snel, niet alleen door mijn winnaarsmentaliteit. Er komt ook humor aan te pas. Niet zo lang geleden gaf ik Chippen Wilhelmsson bij een training met het nationale team een schop – we waren zomaar wat aan het dollen. De volgende dag, toen ik de krant opensloeg, was ik stomverbaasd. Het werd behandeld als een vreselijke aanval. Maar het stelde niks voor, geen fluit. Zo gaat dat bij ons. Bij topclubs is het een spelletje en tegelijk ook dodelijke ernst. We zijn met twintig man. We zien elkaar de hele dag en doen af en toe voor de verandering iets gek. Meer is het niet. Normaal ben ik altijd iemand die geintjes uithaalt. Maar bij Barça werd ik saaier. Ik werd overdreven aardig. Ik durfde niet te schreeuwen, niet echt te dollen, niet te schelden en geen ruzie te maken, terwijl ik dat op het veld toch nodig heb.

Dat de kranten schreven dat ik een *bad boy* was, dat ik lastig was en dat soort dingen, hielp ook. Dat maakte dat ik het tegendeel wilde bewijzen, en daar ging ik waarschijnlijk te ver in. In plaats van mezelf te zijn probeerde ik te laten zien dat ik een toffe gast ben, en dat was idioot. Je mag je door het geklets van de media niet op je kop laten zitten. Dat was onprofessioneel. Dat geef ik toe. Toch was dat niet het ergste. Dat was wat ik hoorde van Guardiola en zijn mensen: ‘We staan hier met beide benen op de grond. Wij zijn *fabricantes*. We werken hier. We zijn gewone jongens!’ En dat klonk misschien niet zo gek, maar er was iets raars met die opmerkingen. Ik begon me af te vragen: waarom zegt hij dat tegen mij?

Denkt hij dat ik anders ben? Dat het me ingeprent moet worden? Ik kon er aanvankelijk niet de vinger op leggen. Maar het voelde niet goed. Soms was het haast of ik weer terug was bij het juniorenteam van Malmö en weer een trainer had die me beschouwde als een jongen uit een verkeerde voorstad.

Toch had ik niks gedaan, geen ploeggenoot geslagen, geen fiets gejat, niks. Ik was mijn hele leven niet zo aardig en bangelijk geweest. Ik was het tegenovergestelde van wat de kranten schreven. Ik liep op m’n tenen en dacht de hele tijd goed na voordat ik iets deed. Weg was de oude, wilde Zlatan! Weg was nog veel meer! Ik werd een schaduw van mezelf.

Dat was nog nooit gebeurd. In het begin was het niet zo gek. Het komt wel goed, dacht ik. Binnenkort ben ik mezelf wel weer. Het wordt wel beter, en misschien is het allemaal maar inbeelding en paranoia. Guardiola was ook helemaal niet onaardig. Hij leek vertrouwen in me te hebben. Hij zag dat ik scoorde en veel voor de ploeg betekende, maar toch... dat gevoel ging maar niet over.

De *vibes* werden steeds slechter en ik had steeds meer het idee dat dat van die ‘beide

benen op de grond' niet zo leuk was als het klonk. Het betekende niet alleen 'hier zijn we bescheiden en wellevend', het was net zo goed 'val niet op, pas je aan'. Het gaf een beetje een sekte-gevoel. Ik begreep niet waarom hij dat deed. Zag hij niet hoe ik mijn best deed? Of dacht hij dat ik opeens zou freaken en vreselijke sterallures zou krijgen?

'Hier zijn we gewone jongens.'

Wat was dat eigenlijk voor flauwekul? Ik ging me er steeds meer aan ergeren. Betekende het in feite niet: 'Het zijn hier allemaal gewone jongens, behalve degene die de touwtjes in handen heeft, en dat ben ik, Pep?' Eerlijk gezegd begreep ik niet hoe dat motto überhaupt zou kunnen werken. In zekere zin moesten we allemaal gelijk zijn, en dat was niet gezond. We zijn niet gelijk. Mensen doen natuurlijk wel alsof. Ze proberen zelfs perfect te lijken, zoals Tiger Woods. Maar hoe liep dat af? Er moest veel onderdrukt worden. Natuurlijk, ik geef toe: Guardiola was succesvol. De club had onder hem al veel gewonnen. Daar kan ik natuurlijk alleen maar voor applaudisseren, en een overwinning is een overwinning.

Maar ik geloof dat het een prijs heeft gehad. De prijs is dat het de grootste persoonlijkheden wegjaagt. Het is geen toeval dat Guardiola altijd problemen heeft met mannen als Ronaldinho, Deco, Eto'o, Henry en mij. Wij zijn geen 'gewone jongens'. Wij vormden een bedreiging voor hem en dus probeert hij ons te lozen. Ingewikkelder is het niet. En ik haat dat, dat weet je. We zijn allemaal verschillend. Als je geen 'gewone jongen' bent, moet je dat verdomme ook niet hoeven te worden. Daar schiet op den duur niemand iets mee op. Godsamme, als ik had geprobeerd te worden zoals de jongens uit Limhamn bij Malmö FF, had ik hier nu niet gezeten. 'Luisteren, niet luisteren', dát is de reden van mijn succes geweest.

Dat geldt niet voor iedereen. Maar voor mij wel. En daar begreep Guardiola geen snars van. Hij dacht dat hij me kon veranderen en toen dat niet lukte, probeerde hij het door me buiten te sluiten, zo van: 'die vent is anders, laten we doen alsof hij er niet is'. Bij Barça moest je zijn als Xavi, Iniesta en Messi. Dat waren zijn lievelingetjes. Geen kwaad woord over hen, hoor, absoluut niet, integendeel. Het was geweldig om in dezelfde ploeg te spelen. Goede spelers brengen altijd het beste in me boven en ik keek naar hen zoals ik altijd naar grote talenten heb gekeken: kan ik iets van ze leren?

Maar kijk eens naar hun achtergrond. Xavi kwam op zijn elfde bij de club. Iniesta was twaalf, Messi dertien. Ze zijn door de club gevormd. Ze kenden niks anders, en voor hen was dat waarschijnlijk goed. Messi heeft bijvoorbeeld wel een heel speciale achtergrond. De dokters zeiden al vroeg: 'Je zult niet langer worden dan één meter veertig.' Dat moet verschrikkelijk zijn geweest. Zo van: 'zal ik dan nooit een man worden? Zullen ze allemaal op me neerkijken?' Ik denk dat veel supersterren wel zoiets met zich meedragen. Ofwel het knakt je, ofwel je wordt er sterker van. Ik had het ook, op mijn manier. Er was één redding voor Messi: een hormoonbehandeling, maar die was te duur voor zijn familie. Maar het joch kon voetballen. Hij kreeg niet alleen de kans om naar Spanje, naar Barcelona te verhuizen. Hij kreeg ook hulp van de club om die groeihormonen te krijgen. In die tijd werd hij El Mudo genoemd, 'de stomme'. Hij was verlegen. Dat is hij nog steeds. Hij is nu 1,69 meter. Dat jaar was hij favoriet voor de Europese gouden bal. Ook ik

was kandidaat en er werd natuurlijk veel over Zlatan en Messi gepraat. Gaat dat samen? Is er concurrentie? Is er dit, is er dat?

Het was geen probleem – nog niet. De ellende deed zich op een ander vlak voor, en op 28 november was er dus die *Clásico*. Ik was weer geblesseerd geweest, maar ik voelde me beter en wilde spelen. De druk was groot voor iedereen. In die tijd was de Chileen Manuel Pellegrini trainer van Real. Er was sprake van dat hij zou worden ontslagen als hij niet won. Er werd niet alleen gepraat over Kaká, Cristiano, Messi en mij, maar ook over Pellegrini en Guardiola. Er was veel ‘die tegen die’. Messi tegen Kaká. Cristiano tegen mij. Zoiets als Ali tegen Foreman in Kinshasa. De stad kookte van verwachting. Ik kwam in de Audi van de club naar het stadion en ging de kleedkamer in. Het was al gauw duidelijk dat ik op de bank zou beginnen. Guardiola startte met Thierry Henry in de spits, Messi op rechts en Iniesta op links. Het was donker. Het stadion was verlicht en overal op de tribunes flitsten de camera’s.

Je merkte meteen dat Real scherper was. Ze creëerden meer kansen. In de twintigste minuut maakte Kaká een geweldig elegante, snelle dribbel en speelde Cristiano aan, die helemaal vrij stond. Hij stond in een schitterende positie, maar hij miste. Victor Vales, onze keeper, redde met zijn voet. Een minuut later brak Higuaín bijna door onze verdediging. Het scheelde maar een haartje. Zij kregen veel kansen en wij speelden te statisch en hadden problemen met de passing. De nervositeit nam toe. Messi was niet helemaal zichzelf en het thuispubliek joelde, niet in de laatste plaats tegen Casillas in het doel van Real. Hij rekte tijd bij alle uittrappen. Maar Real bleef domineren en we hadden mazzel dat het na de eerste helft nog 0-0 stond. In het begin van de tweede helft vroeg Guardiola me aan mijn warming-up te beginnen en dat was een fijn gevoel, dat moet ik zeggen. Het publiek schreeuwde en jubelde. Het gebulder ging helemaal door me heen. Ik applaudiseerde terug om te bedanken. In de eenenvijftigste minuut ging Thierry Henry eruit en kwam ik erin. Jezus, wat was ik gretig. Ik was er lang uit geweest. Tenminste, zo voelde het, ook al omdat ik een groepswedstrijd in de Champions League tegen mijn oude club Inter had gemist. Maar nu was ik terug. Er waren nog maar een paar minuten verstreken toen de Braziliaan Daniel Alves de bal op rechts kreeg. Alves houdt van snel spel, en de aanval ging vlug. Het was onrustig in de verdediging van Real, en in zulke situaties hoef je niet na te denken: je rent het strafschopgebied binnen. Vlak daarna kwam er een voorzet. Ik stormde naar voren.

Ik kwam vrij en schoot de bal met links zo uit de lucht – pats-boem – in het doel. Het stadion kwam tot leven. Het leek wel een vulkaan. Iemand zette het volume op z’n hardst. Ik voelde door mijn hele lichaam: wat er ook gebeurt bij deze club, niemand kan mij stoppen. We wonnen die wedstrijd met 1-0. Ik was de matchwinnaar en van alle kanten werd me lof toegezwaaid. Niemand stelde op dat moment ter discussie dat ik 700 miljoen kronen had gekost. Ik was hot. Iedereen prees me. Iedereen, behalve de trainer. Hij ging maar door met zijn ‘beide benen op aarde’ en zijn ‘gewone jongens’. Niet lang daarna kwam de kerstvakantie. We gingen naar Åre en, zoals ik al eerder zei, ik reed als een gek op mijn scooter en had het naar mijn zin. Maar het was ook het breekpunt. In de herfst was het al zwaar, maar na Nieuwjaar werd het nog erger, en elke keer als Mino een vergadering had met de leiding van Barça vroeg ik hem: ‘Wat vinden ze van me?’

‘Dat je de beste aanvaller van de wereld bent!’

‘Ik bedoel privé. Als mens.’

Daar had ik me nog nooit druk om gemaakt. Het liet me koud. Ik wilde goed spelen. Verder mochten mensen van me zeggen wat ze wilden. Maar nu was het ineens belangrijk en daar bleek wel uit dat het niet goed met me ging. Mijn zelfvertrouwen was aangetast, ik voelde me geremd. Ik juichte nauwelijks als ik een doelpunt maakte. Ik durfde niet kwaad te worden en dat is niet goed, helemaal niet goed. Ik potte dingen op. Ik stapelde een hoop ellende in mezelf op en ik ben toch echt niet overgevoelig. Ik ben hard. Ik heb veel meegemaakt. Maar dag in dag uit bekeken worden en commentaar krijgen alsof ik er niet bij hoorde, was iets heel anders. Dat deed zeer. Het was net of ik teruggeworpen werd in de tijd. Natuurlijk, veel dingen waren zo klein dat het nauwelijks onder woorden te brengen is: blikken, opmerkingen, woordkeus – dingen waar ik me nog nooit druk om had gemaakt. Ik was gewend aan een harde toon. Daar was ik mee opgegroeid, dat weet je. Maar nu kreeg ik een gevoel alsof ik het stiefkindje van de familie was, een man die hier niet thuishoorde. Dat was toch waanzinnig?

Toen ik voor het eerst echt probeerde me rustig aan te passen, werd ik uitgestoten. En alsof dat nog niet genoeg was, kwam dat akkefietje met Messi. Je weet wel, uit hoofdstuk 1. Messi was de grote ster. In zekere zin was het zijn team. Hij was verlegen en aardig, ja. Ik mocht hem graag. Maar nu was ik er en ik was ook dominant op het veld. Het is vast niet makkelijk voor hem geweest, met al die opschudding die ik veroorzaakte.

Het zal wel een beetje hebben gevoeld alsof ik bij hem thuis had aangebeld en op zijn bank was gaan liggen. Hij zei tegen Guardiola dat hij niet meer aan de zijkant wilde spelen. Hij wilde in het midden spelen, achter mij, en toen ging alles in de spits dicht. Ik kreeg niet veel ballen meer. Na Nieuwjaar waren de rollen omgedraaid. Ik was niet meer degene die de doelpunten maakte.

Dat deed Messi, en ik had dat gesprek met Guardiola. De directie had me onder druk gezet: ‘Praat met hem. Los het op!’ Maar hoe liep dat af? Het was het begin van de koude oorlog. Hij praatte niet meer met me. Hij keek niet meer. Hij zei iedereen goeiemorgen. Maar tegen mij zei hij geen barst, en dat was onprettig. Heel jammer. Ik had graag gezegd: ‘Wat kan mij het schelen? Waarom zou ik me druk maken om zulke kinderachtige pesterijen van een idioot?’ In andere omstandigheden had ik dat vast wel gedaan. Maar ik was op dat moment niet sterk.

De situatie vrat aan me, en dat viel niet mee. Een baas met zo veel macht te hebben die je opzettelijk negeert, dat gaat je uiteindelijk niet in je koude kleren zitten. Ik was ook niet meer de enige die het opviel. Anderen zagen het ook, en ze vroegen zich af: Wat nou? Wat is er aan de hand? Ze zeiden tegen me: ‘Je moet met hem gaan praten. Dit kan zo niet.’ Maar nee, ik heb genoeg met die man gepraat. Ik was niet van plan voor hem te kruipen. Ik beet op m'n tanden en begon weer goed te spelen, ondanks mijn positie op het veld en de rampzalige sfeer bij de club. Ik kwam in een flow waarin ik vijf, zes goals maakte. Maar Guardiola was elke keer even kil, en dat was niet zo gek; dat begrijp ik nu wel.

Het ging al die tijd natuurlijk niet om mijn spel. Het ging om mijn persoon. Dag en

nacht ging het maar door me heen: heb ik iets verkeerd gezegd of gedaan? Zie ik er raar uit? Ik ging alles na, elke kleine ontmoeting en gebeurtenis. Ik vond niks. Ik had me toch kalm gehouden, ik was een vreselijk saaie piet geweest. Toch ging ik maar door: is het dit, is het dat? Dus nee, ik reageerde niet alleen maar met woede.

Ik nam mezelf net zo goed onder de loep: wat heb ik verkeerd gedaan? Zo ging het de hele tijd. Maar die vent bleef maar doorgaan met zijn psychologische oorlog. Het was niet alleen klote. Het was ook onprofessioneel. Het hele team leed eronder, en de leiding werd steeds nerveuzer. Guardiola stond op het punt de grootste investering van de club te saboteren, terwijl er in de Champions League belangrijke wedstrijden voor de deur stonden. We moesten uit tegen Arsenal. De patstelling tussen de trainer en mij bleef maar bestaan. Hij had me vast graag helemaal willen passeren. Maar zo ver durfde hij toch ook niet te gaan, dus ik stond samen met Messi in de spits.

Maar kreeg ik aanwijzingen? Niks! Ik moest het zelf maar uitzoeken. Het was in het Emirates Stadium. Dat was groot en zoals gewoonlijk in Engeland had ik het publiek en de journalisten tegen. Er werd een hoop gekletst: 'Hij maakt nooit doelpunten tegen Engelse ploegen.' Ik hield een persconferentie. Ik probeerde ondanks alles mezelf te blijven. 'Wacht maar,' zei ik, 'ik zal jullie eens wat laten zien.'

Maar het viel niet mee. Niet met die trainer. We kwamen het veld op en, shit, het begon moeilijk. Het tempo was waanzinnig hoog en ik dacht niet meer aan Guardiola. Het was gewoon tovenarij. Ik heb geloof ik nooit meegespeeld in een wedstrijd die zo goed was. Maar ik miste wel kansen. Ik schoot recht in handen van Manuel Almunia, de keeper van Arsenal, of naast. Ik had er een moeten maken, maar het lukte niet en we gingen de rust in met 0-0.

Guardiola zal me wel wisselen, dacht ik. Maar hij liet me staan. De tweede helft was nog maar net begonnen of ik kreeg een lange bal van Piqué. Ik sprintte de diepte in. Er kwam een back mee, Alexandre Song, en Almunia, de keeper, kwam uit. De bal stuiterde en ik gaf een lob. Ik lobde de bal over hem heen in het doel. Het was 1-0. Een dikke tien minuten later kreeg ik een mooie, lange pass van Xavi en ik vloog er als een pijl achteraan. Maar deze keer lobde ik niet. Ik gaf een knal. Ik schoot snoeihard de 2-0 binnen en de wedstrijd leek beslist. Ik had geweldig gespeeld. Maar wat deed Guardiola? Klapte hij? Hij wisselde me. Slimme zet. Daarna stortte de ploeg in en Arsenal maakte in de slotminuten nog gelijk: 2-2. Bedankt, trainer!

Tijdens de wedstrijd had ik niks gevoeld. Maar na afloop had ik last van mijn kuit. Het werd erger en dat was shit. Ik was weer in vorm, maar nou zou ik niet meespelen in de return tegen Arsenal, thuis, en in *El Clásico* van dat voorjaar. Ik kreeg geen steun van de trainer. Ik kreeg nieuwe psychologische tikken. Als ik ergens binnenkwam, ging hij weg. Hij wilde niet eens in de buurt zijn, en nu ik er naderhand over nadenk, lijkt het volkomen waanzinnig. Niemand begreep wat er aan de hand was, de leiding niet, de spelers niet, niemand. Maar het is raar met die man. Nogmaals, ik wil niks aan zijn successen afdoen of zeggen dat hij in andere opzichten geen goede trainer is. Maar met sommige dingen heeft hij toch waarschijnlijk serieuze problemen: hij lijkt niet om te kunnen gaan met mensen die geen schooljongetjes willen zijn. Misschien is hij gewoon bang om zijn gezag te

verliezen. Dat is toch niet ongewoon? Chefs die beslist kwaliteiten, maar geen sterke persoonlijkheid hebben en geen andere uitweg zien dan mensen negeren. Dat wil zeggen: laffe leiders!

Hij heeft me nooit naar mijn blessure gevraagd. Dat durfde hij zeker niet. Of ja, toch wel: hij praatte met me voor de halve finale van de Champions League, uit tegen Inter. Maar toen deed hij zo raar en het ging helemaal mis, zoals je weet. Mourinho kreeg gelijk: niet wij wonnen de Champions League, maar hij. En daarna behandelde Guardiola me alsof alles mijn schuld was, en toen hing er een uitbarsting in de lucht.

Het was in zekere zin griezelig, dat gevoel dat alles wat je hebt opgepot eruit moet. Ik was blij dat ik Thierry Henry had. Hij begreep me en we maakten er geintjes over, zoals ik al vertelde. Dat haalde de druk een beetje van de ketel en ergens kon de hele handel me ook geen moer meer schelen. Wat moest ik anders? Het was iets volkomen nieuws. Voetbal leek me voor het eerst niet meer zo belangrijk. Ik concentreerde me op Maxi, Vincent en Helena, en we kwamen in die tijd een stuk nader tot elkaar. Daar ben ik dankbaar voor. Mijn kinderen zijn alles voor me. Zo is het. Maar toch, ik kon de sfeer bij de club niet van me afschudden. En wat al een tijd in me smeulde, kwam tot uitbarsting. In de kleedkamer na de wedstrijd tegen Villarreal gaf ik Guardiola de volle laag. Ik schreeuwde over zijn ballen en dat hij het in zijn broek deed voor Mourinho. Nou ja, dan begrijp je het wel. Het werd oorlog en wij waren de hoofdpersonen.

Dat kleine, angstige piekeraartje dat me niet aan durfde te kijken of goeiemorgen durfde te wensen, en ik, die wel lang stil en voorzichtig was geweest, maar toen was geëxplodeerd en weer de woedende jongen uit de allochtonenbuurt was geworden. Dat was geen kinderspel. In een andere situatie, met iemand anders, was het niet erg geweest. Een woede-uitbarsting is niet zo bijzonder voor mij, niet om te hebben en niet om over me heen te krijgen. Ik ben ermee opgegroeid. Het is puur routine voor me en vaak pakte het zelfs goed uit, klaarde zo'n uitbarsting de lucht. Vieira en ik werden goede vrienden na een fikse ruzie. Maar met Pep... je merkte het meteen.

Hij kon er niet mee omgaan. Hij werd bang. Hij ontliep me volledig. Vaak lag ik wakker en dan dacht ik over de situatie na: wat is de volgende stap? En wat moet ik doen? Eén ding was duidelijk: het was net als bij de junioren van Malmö FF. Ze vonden me anders. Daarom moest ik als speler nog beter worden. Ik moest wel zo vreselijk goed worden dat zelfs een angsthaasje als Guardiola me niet op de bank kon zetten. Maar ik wilde niet meer proberen iemand anders te zijn, echt niet, verdomme, 'hier zijn we zus of zo'. 'Hier zijn we gewone jongens.' Ik begreep steeds beter hoe onvolwassen het was. Een echte trainer kan met verschillende persoonlijkheden omgaan. Dat hoort bij zijn werk. Een ploeg heeft baat bij verschillende soorten mensen. Sommigen zijn nogal lastig. Anderen zijn als Maxwell of Messi en de rest.

Maar Guardiola kreeg het niet voor elkaar. Hij deed het in z'n broek toen ik hem uitschold en daar moest hij zich voor wreken. Dat hing in de lucht, en dat het de club honderden miljoenen zou kosten kon hem blijkbaar niet schelen. We zouden onze laatste competitiewedstrijd spelen en hij zette me op de bank. Ik had niet anders verwacht. Maar nou wilde hij ineens met me praten. Hij riep me bij zich op zijn kantoor in het stadion. Dat

was 's morgens. Op zijn kantoor hingen wedstrijdshirts en foto's van hemzelf, dat soort dingen. De sfeer was ijzig. We hadden niets meer tegen elkaar gezegd sinds mijn uitbarsting. Maar hij was ook zenuwachtig. Zijn ogen dwaalden rond.

Weet je, die man heeft geen natuurlijk gezag, geen echte uitstraling. Als je niet wist dat hij trainer van een goede ploeg was, zou je nauwelijks merken dat hij binnenkwam, en waarschijnlijk zou er niemand naar hem luisteren. Ik heb hem op de training zo veel zinloos horen leuteren, en nu op zijn kantoor aarzelde hij. Hij wachtte zeker totdat ik iets zou zeggen. Ik zei niks. Ik wachtte af.

'Eh, tja,' begon hij.

Hij keek me niet aan.

'Volgend seizoen weet ik niet wat ik met je aan moet...'

'Oké.'

'Wat er gebeurt, is aan jou en Mino. Ik bedoel, jij bent Ibrahimovic. Je bent geen jongen die een op de drie wedstrijden wil spelen, hè?'

Hij wilde dat ik antwoord zou geven. Dat merkte ik wel. Maar ik ben niet achterlijk. Ik weet heel goed: wie in zulke omstandigheden het meest praat, verliest. Daarom zweeg ik. Ik vertrok geen spier van mijn gezicht. Ik bleef stil zitten. Maar natuurlijk begreep ik het wel. Hij had een boodschap. Welke was niet helemaal duidelijk. Maar het klonk alsof hij van me af wilde, en dat was geen kattenpis: ik was de grootste investering aller tijden van de club. Toch hield ik mijn mond. Ik deed niks. Toen viel hij in herhaling.

'Ik weet niet wat ik met je aan moet. Wat heb je daarop te zeggen? Wat is je commentaar?'

Ik had geen commentaar.

'Was dat alles?' vroeg ik alleen maar.

'Ja...'

'Bedankt,' zei ik, en ik ging weg.

Ik denk dat ik er hard en cool uitzag. Dat was tenminste mijn bedoeling. Maar ik kookte inwendig, en toen ik buitenkwam, belde ik Mino.

Soms ga ik er misschien te hard tegenaan. Ik weet het niet. Dat is iets wat ik van jongs af aan al heb. Mijn vader gedroeg zich als een kwaai beer als hij dronk, en de hele familie werd bang en smeerde 'm. Maar ik ging op hem af, *man to man*, en ik schreeuwde. Ik brulde dingen als: 'Hou op met drinken!' Hij werd uitzinnig. 'Godverdomme, dit is mijn huis. Ik doe hier wat ik wil. Ik gooi je eruit!'

Het was soms een enorm tumult. De hele flat dreunde. We vochten nooit met elkaar. Hij had een groot hart. Hij zou voor me door het vuur gaan. Maar eerlijk gezegd: ik was bereid om erop te slaan.

Ik was bereid tot wat dan ook. Soms begreep ik heus wel dat het zinloos was. Dat het alleen maar conflicten en woede opleverde. We zouden geen stap verder komen, integendeel. En toch ging ik door. Ik ging het gevecht aan. Denk niet dat ik probeer op te scheppen, zo van: 'ik was de harde jongen van de familie', bla bla bla. Echt niet. Ik vertel de waarheid.

Die eigenschap had ik al jong. Ik ging erop af. Ik vluchtte niet, en dat was niet alleen zo bij mijn vader. Het was overal. Mijn hele jeugd zat vol harde types, die ontvlamden als de bliksem: mijn moeder, mijn zussen, de jongens op de pleinen. Sindsdien heb ik dat in me, dat waakzame: wat is er? Wil iemand ruziemaken? Mijn lichaam is altijd klaar voor de strijd.

Dat was de weg die voor mij was weggelegd. Anderen in de familie hadden andere rollen. Naar Sanela ging je met je emoties. Ik was de vechter. Als er iemand klierde, klierde ik terug. Dat was mijn manier om te overleven. Ik leerde dingen niet mooier voor te stellen dan ze waren. Dan snapten mensen het niet. Ik zei dingen recht voor z'n raap. Niet van: 'Je bent geweldig, je bent fantastisch, maar...' Ik zei iemand recht in zijn gezicht: 'Flink zijn, verdomme!' En dan trok ik mijn consequenties. Zo was het. Zo ben ik opgegroeid. Natuurlijk was ik erg veranderd toen ik bij Barcelona kwam. Ik had Helena ontmoet en kinderen gekregen. Ik was tot rust gekomen. Ik zei: 'wil je me alsjeblieft de boter aangeven', en zo. Maar het zat nog wel in me. Ik balde mijn vuisten, toen bij de club, en wapende me om voor mezelf op te komen.

Het was voorjaar 2010. Er kwam een WK aan, in Zuid-Afrika, en bij Barça ging Joan Laporta weg. Er moest een nieuwe voorzitter worden gekozen en dat geeft altijd trammelant. Mensen worden onzeker. Er werd iemand gekozen die Sandro Rosell heette. Hij was tot 2005 vicevoorzitter geweest, en was een vriend van Laporta. Maar toen was er iets gebeurd. Nu waren het vijanden, zei men. Dus logisch dat mensen ongerust waren.

Zou Rosell de hele oude bende opruimen? Niemand wist het. Technisch directeur Txiki Begiristain trad al af voordat Rosell hem kon ontslaan. En ik vroeg me natuurlijk af: wat betekent dit voor mijn conflict?

Laporta had me voor een recordbedrag gekocht, en het was geen onredelijke gedachte dat Rosell het hem nog even wilde inpeperen dat dat een idiote investering was. Veel kranten schreven ook dat Rosells eerste taak was om mij te verkopen. De journalisten hadden wel geen idee wat er tussen Guardiola en mij was voorgevallen, maar dat had ik in zekere zin eigenlijk ook niet. Maar ze hadden wel door dát er iets mis was, en eerlijk gezegd hoefde je geen voetbalexpert te zijn om dat te snappen. Ik liet het hoofd hangen en ik reageerde op het veld niet zoals ik anders deed. Guardiola had me kapotgemaakt. Ik weet nog dat Mino de nieuwe voorzitter belde. Hij vertelde wat Guardiola in dat gesprek had gezegd.

‘Wat bedoelde hij daar in godsnaam mee?’ vroeg hij. ‘Wil hij van Zlatan af?’

‘Nee, nee,’ antwoordde Rosell. ‘Guardiola gelooft in hem.’

‘Maar waarom zegt hij dan zoiets?’

Rosell had geen antwoord. Hij was nieuw. Niemand leek het te weten. De situatie was onzeker. We werden kampioen en het werd vakantie. Het was lang geleden dat ik daar zó'n behoefte aan had gehad. Ik moest eruit en we gingen op reis: LA, Vegas, overal. En intussen werd het WK gespeeld. Ik keek nauwelijks. Ik was te teleurgesteld. Zweden was er niet bij en eerlijk gezegd wilde ik helemáál niet aan voetbal denken. Ik probeerde de hele rotzooi in Barcelona te vergeten. Maar dat ging op den duur natuurlijk niet. De dag naderde dat we naar huis moesten en, hoe weinig ik het ook wilde, alle vragen kwamen terug. Wat gaat er gebeuren? Wat moet ik doen? Het stormde vanbinnen bij me en natuurlijk begreep ik wel dat er een voor de hand liggende oplossing was. Ik kon me laten verkopen. Maar zo gemakkelijk wilde ik mijn droom niet opgeven. Nooit van mijn leven. Ik besloot me op de training uit te sloven als een beest en beter te worden dan ooit.

Niemand kreeg mij eronder. Ik zou het ze allemaal laten zien. Maar wat denk je dat er gebeurde? Ik kreeg de kans niet om iets te laten zien. Ik had mijn voetbalschoenen nog niet aan of Guardiola riep me weer bij zich. Dat was op 19 juli, geloof ik. De meesten waren nog niet terug van het WK. Het was nog heel rustig. Pep probeerde het met een beetje smalltalk. Hij had duidelijk een boodschap. Hij was zenuwachtig en niet op z'n gemak. Toch wilde hij eerst zomaar een beetje gezellig doen.

‘Hoe was je vakantie?’

‘Goed, goed!’

‘En hoe voel je je voor het nieuwe seizoen?’

‘Ook goed. Ik ben geprikkeld. Ik zal alles geven.’

‘Zeg...’

‘Ja?’

‘Je moet je erop voorbereiden dat je op de bank zit. Je zult niet spelen,’ zei hij.

Nogmaals, dit was op de eerste dag. De voorbereiding was nog niet eens begonnen. Guardiola had me nog niet zien spelen, nog geen minuut. Wat hij zei was alleen maar op te vatten als een nieuwe persoonlijke aanval.

‘Oké,’ antwoordde ik alleen maar. ‘Ik begrijp het.’

‘En zoals je weet, hebben we David Villa van Valencia gekocht.’

David Villa was geweldig in vorm, geen twijfel aan. Hij was een van de grote mannen van het Spaanse elftal dat op dat moment bezig was wereldkampioen te worden, maar toch: hij was een vleugelspeler. Ik was spits. Villa had eigenlijk niks met mij te maken.

‘Wat vind je daarvan?’ vervolgde hij.

Niks, dacht ik eerst, hooguit iets van ‘gefeliciteerd’. Maar toen bedacht ik: zal ik Guardiola eens testen?

Zal ik eens proberen uit te vinden of het überhaupt iets met voetbal te maken heeft, of dat het hem er alleen maar om gaat mij bij de club weg te krijgen?

‘Wat ik ervan vind?’ begon ik.

‘Ja?’

‘Nou, dat ik harder moet werken. Ik zal als een idioot gaan werken om een plek in de ploeg te verdienen. Ik zal je ervan overtuigen dat ik goed genoeg ben.’ Eerlijk gezegd geloofde ik het zelf haast niet.

Zo had ik nog nooit bij een trainer geslijmd. Mijn filosofie is altijd geweest om mijn spel te laten spreken. Het is gewoon belachelijk om te lopen vertellen dat je alles zult geven. Je wordt betaald om alles te geven. Maar dit was mijn manier om het te proberen te begrijpen. Ik wilde horen wat hij antwoordde. Zei hij: ‘Oké, dan zullen we zien of je een plekje krijgt’, dan was dat belangrijk. Maar hij keek me alleen maar aan.

‘Dat weet ik wel. Maar wat doen we dan?’ vroeg hij.

‘Net wat ik zeg,’ ging ik door. ‘Ik ga hard werken en als je vindt dat ik goed genoeg ben, speel ik op elke positie die je maar wilt: achter Messi, voor hem, onder hem. Wat dan ook. Dat bepaal jij.’

‘Dat weet ik. Maar wat doen we dan?’

Hij leek wel een papegaai. Hij zei niet één keer eerlijk wat hij bedoelde. Dat kan hij niet. Het hoefde ook niet. Ik begreep het wel. Het ging helemaal niet over de vraag of ik me in de ploeg speelde of niet. Dit was iets persoonlijks, niet meer en niet minder, en nogmaals, die man is een haas. In plaats van ronduit te zeggen dat hij niet met mijn persoonlijkheid overweg kon, probeerde hij het in één onduidelijke frase te verhullen.

‘Maar wat doen we dan?’

‘Ik doe net als iedereen: ik speel voor Messi,’ zei ik.

‘Dat weet ik. Maar wat doen we dan?’

Het was gewoon belachelijk. Ik denk dat hij wilde dat ik uiteindelijk kwaad werd en

schreeuwde: ‘Dit pik ik niet. Ik ga hier weg!’ Dan zou hij kunnen zeggen: ‘Zlatan wilde hier zelf weg. Dit is niet mijn beslissing.’ Maar ik mag dan wild zijn, een jongen die te vaak de confrontatie zoekt, ik weet ook wanneer ik me moet beheersen. Ik had er niks bij te winnen als ik zei dat ik verkocht wilde worden. Ik bedankte hem rustig voor het gesprek en ging weg.

Ik was natuurlijk woedend. Ik kookte. Maar het gesprek was toch nuttig geweest. Ik had begrepen waar het om ging: hij wilde me niet laten spelen, al leerde ik ook door de lucht te vliegen. Dus de vraag was nu: zou ik het kunnen opbrengen om elke dag naar de training te gaan en dat uilskuiken te zien? Ik twijfelde eraan. Misschien moest ik van tactiek veranderen. Ik dacht erover na. Ik dacht er de hele tijd over na.

We gingen in de voorbereiding naar Zuid-Korea en China, en daar mocht ik een paar wedstrijden spelen. Dat had niks te betekenen. De belangrijkste spelers waren nog niet terug van het WK. Ik was nog steeds het zwarte schaap. Guardiola bleef uit de buurt. Als hij iets wilde, stuurde hij Manuel Estiarte. Manuel was een vroegere waterpoloër. Nu was hij Guardiola’s rechterhand, en hij deed zijn uiterste best onaardig te zijn. Ik mocht geen minuut, geen seconde vergeten dat ik buitengesloten was. En de media waren al die tijd gek. Het was de hele zomer doorgedaan. Wat gebeurt er met Zlatan? Wordt hij verkocht? Blijft hij? Ze zaten voortdurend achter me aan, en achter Guardiola ook. Hij kreeg er de hele tijd vragen over en wat denk je dat hij zei? Recht voor z’n raap: ‘Ik mag Zlatan niet. Hij kletst over mijn ballen en ik wil hem kwijt?’ Niet direct. Hij keek ongemakkelijk en hij brabbelde zijn prietpraat.

‘Zlatan beslist zelf over zijn toekomst.’

Zo’n flauwekul. Er begon iets te tikken in me. Ik voelde me nagewezen en verdoemd. Ik wilde iets explosiefs doen. Maar – hoe zal ik het zeggen? – er broeide ook iets in me. Want ik begreep natuurlijk wel: de zaak is een nieuwe fase ingegaan. Het was nou niet meer alleen oorlog. Het gevecht op de transfermarkt was ook losgebarsten. Van dat spelletje hou ik, zoals je weet, en aan mijn zijde had ik de man die dat kan als geen ander: Mino. We hadden het er de hele tijd over en we besloten het hard te spelen; Guardiola verdiende niet beter.

In Zuid-Korea had ik een gesprek met Josep Maria Bartomeu, de nieuwe vicevoorzitter van de club. We zaten te praten in het hotel, en die man was in elk geval duidelijk.

‘Zlatan, als je aanbiedingen krijgt, denk er dan over na,’ zei hij.

‘Ik ga nergens heen,’ antwoordde ik. ‘Ik ben een Barcelonaspeler. Ik blijf bij Barça.’

Josep Maria Bartomeu keek verbaasd.

‘Maar hoe moeten we dit dan oplossen?’

‘Ik heb wel een idee,’ antwoordde ik.

‘O ja?’

‘Zet bij de training een ziekenwagen standby voor Guardiola, want je weet dat ik een tijdbom ben. Ik sta niet in voor wat er gaat gebeuren.’

Josep Maria Bartomeu schrok. Ik daagde hem natuurlijk uit, het was een provocatie, zonder meer, maar ik keek bloedserieus.

‘Je maakt een geintje.’

‘Echt niet.’

‘Nee.’

‘We hebben een probleem,’ vervolgde ik. ‘We hebben een trainer die geen vent is en me niet durft te vertellen dat hij me hier niet wil hebben. Ik wil blijven. Maar als hij me wil verkopen, moet hij dat zelf zeggen, luid en duidelijk. Anders kan er van alles gebeuren. Begrepen?’

Zo te zien wel, en ik liet Josep Maria Bartomeu achter. Nu was het spel op de wagen. Mino was in het geheim hard aan het werk. Eerst had hij contact met Manchester City en Milan, en ik wist wel dat er bij City iets geweldigs gebeurde en dat ze daar al het geld van de wereld leken te hebben sinds de mensen uit de Verenigde Arabische Emiraten de club hadden overgenomen. City zou binnen enkele jaren ongetwijfeld een grote club worden. Maar ik was al bijna 29. Ik had geen tijd voor langetermijnplannen en geld is nooit het belangrijkste voor me geweest. Ik wilde naar een ploeg die nu al goed was, en geen club in Europa had zo’n traditie als Milan.

‘We gaan voor Milan,’ zei ik.

Als ik er achteraf over nadenk, is het ongelooflijk. Vanaf de dag dat Guardiola me bij zich riep en zei dat ik op de bank zou moeten zitten, speelden we het keihard, en we merkten natuurlijk dat we Guardiola en het bestuur in het nauw brachten. Dat was helemaal volgens plan. We zouden die mannen zo op de zenuwen werken dat ze me goedkoop moesten laten gaan. Dat zou in principe de voorwaarden scheppen voor een goed persoonlijk contract. We hadden een gesprek met Sandro Rosell, de nieuwe voorzitter, en we merkten meteen dat Rosell klem zat.

Hij snapte ook niet wat het probleem tussen Guardiola en mij was. Hij begreep alleen dat de situatie onhoudbaar was en dat hij me moest verkopen, als hij de trainer tenminste niet de laan uit wilde sturen. Maar dat kon natuurlijk niet. Niet na alle successen die de club had gehad. Rosell had geen keus. Of hij me nou graag mocht of de pest aan me had, hij moest van me af.

‘Het is spijtig allemaal,’ zei hij. ‘Maar het is niet anders. Is er een bepaalde club waar je naartoe wilt?’

Mino en ik waren op die vraag voorbereid.

‘Ja, eigenlijk wel,’ zei ik. ‘Er is een club.’

‘Goed. Heel goed.’ Het gezicht van Sandro Rosell klaarde op. ‘Welke club?’

‘Real Madrid,’ zei ik.

Sandro Rosell verbleekte. Een ster van Barcelona naar Real laten gaan is zoiets als

hoogverraad.

‘*Not possible,*’ antwoordde hij, ‘alles is goed, maar dat niet.’

Hij was geschokt en Mino en ik voelden: nu hebben we de overhand, nu spelen we ons spel. Ik vervolgde kalm – want je moet weten dat Mourinho in die tijd net rond was met Real: ‘Maar je vroeg het en ik gaf antwoord, en ik zeg het graag nog eens: Real Madrid is de enige club die ik me kan voorstellen. Want ik mag Mourinho graag. Maar dan moeten jullie bellen en het zelf vertellen. Is dat goed?’

Dat was niet goed. Niets ter wereld was minder goed en dat wisten wij natuurlijk best. Sandro Rosell raakte in paniek. De club had me voor 66 miljoen euro gekocht. De man stond onder druk om geld terug te krijgen, maar als hij me aan Real verkocht, zou hij min of meer door de fans worden afgeschoten en binnen tien minuten worden ontslagen. Het viel niet mee voor hem, ik kan niet anders zeggen. Hij kon me niet houden vanwege de trainer. Hij kon me niet aan de aartsvijand verkopen. De man was het initiatief kwijt en wij gingen keihard door.

‘Maar stel je voor, dat zal toch heel soepel gaan. Mourinho heeft zelf gezegd dat hij me wil hebben!’

Daar wisten we niks van. Maar op die lijn gingen we zitten.

‘Nee,’ zei hij.

‘Wat vervelend nou. Echt! Real is de enige club die we ons kunnen voorstellen.’

We gingen glimlachend weg. Real, Real, hadden we gezegd. Maar we waren bezig met Milan. Daar waren we voor aan het werk. Als Rosell wanhopig was, was dat niet goed voor Barça. Maar wel voor Milan. Hoe meer Rosell zich genoodzaakt voelde te verkopen, hoe goedkoper ik zou worden, en dat was op termijn in ons voordeel. Het was een spel en het werd op verschillende niveaus gespeeld, voor en achter de coulissen. Maar de klok tikte ook door. De transfertermijn sloot op 31 augustus en op de 26e zouden we in Camp Nou een vriendschappelijke wedstrijd spelen tegen datzelfde Milan. Toen was er nog niks rond. Maar de media hadden het er wel al over. Er werd druk gespeculeerd en Galliani, de vicevoorzitter van Milan, verklaarde plechtig dat hij Barcelona niet zou verlaten zonder Ibrahimovic.

In het stadion zwaaiden de supporters met spandoeken: ‘Blijf, Ibra!’ Ik kreeg natuurlijk veel aandacht. Maar het was toch vooral de wedstrijd van Ronaldinho. Ronaldinho is in Barcelona een god. Hij speelde bij Milan, maar hij was bij Barça geweest en was toen twee jaar achter elkaar tot beste speler van de wereld gekozen. Voor de wedstrijd zouden zijn beste acties te zien zijn op een groot scherm in het stadion en hij zou er een ererondje lopen. Maar die man... die doet wat hij wil.

We zaten in de kleedkamer te wachten om het stadion in te gaan. Ik had een raar gevoel. Buiten hoorde je het gedreun van het publiek. Guardiola keek me natuurlijk niet aan en ja, ik dacht: is dit mijn laatste wedstrijd met Barça? Wat gaat er gebeuren? Ik had geen idee. Toen schrokken we allemaal. Ronaldinho keek om de hoek van de deur en Ronaldinho, die straalt wat uit. Hij is een van de grootsten. We staarden hem allemaal aan.

‘Ibra,’ riep hij grijnzend.

‘Ja?’ reageerde ik.

‘Heb je je koffers gepakt? Ik ben hier om je mee te nemen naar Milaan!’ Toen lachten we allemaal, zo van: ‘die verrekte Ronaldinho toch, komt hier zomaar bij ons naar binnen’. Ze keken naar mij.

Ze hadden het allemaal natuurlijk wel gedacht. Maar niemand had het nog zo zonder omwegen gehoord. Nu bleven ze het maar herhalen. Ik stond in de basis. De wedstrijd had eigenlijk weinig te betekenen. Vlak voor de aftrap dolden Ronaldinho en ik er nog steeds over, zo van: ‘Ben je gek?’ De foto’s van ons, lachend op het veld, waren later overal te zien. Maar het ergste was het toen we de spelerstunnel door gingen voor de tweede helft. Toen riepen al die grote namen, Pirlo, Gattuso en Ambrosini: ‘Je moet komen, Ibra! We hebben je nodig!’

Milan had het de laatste tijd niet makkelijk gehad. Inter was de laatste jaren de sterkste ploeg van de Italiaanse competitie en in Milaan verlangde iedereen natuurlijk naar een nieuwe bloeiperiode. Achteraf weet ik dat veel spelers, met Gattuso voorop, bij de clubleiding hadden aangedrongen: ‘Koop Ibra in godsnaam. We hebben een echte winnaar nodig in de ploeg.’

Maar het viel niet mee. Milan had niet zo veel geld als vroeger en hoe wanhopig Sandro Rosell ook was, hij probeerde tot op het laatst zoveel mogelijk voor me te krijgen. Hij wilde 50 miljoen euro. Of 40. Maar Mino bleef hoog spel spelen.

‘Jullie krijgen geen fluit. Ibra gaat naar Real. We willen niet naar Milan.’

‘Dertig dan?’

De klok tikte door en Rosell bleef de prijs maar verlagen. Het zag er steeds beter uit. Galliani kwam bij Helena en mij op bezoek in ons huis op de berg. Galliani is een echte zwaargewicht. Hij is kaal en cool, en is een oud maatje en zakenvriendje van Berlusconi. Hij is een verrekt goeie onderhandelaar. Ik had al eerder met hem te maken gehad, toen ik op het punt stond bij Juventus weg te gaan, en toen had hij gezegd: ‘Ik bied je dit of niks!’ Juventus verkeerde toen in een crisis, zoals je weet, en hij had de overhand. Nu was de situatie omgekeerd. Nu lag de druk op hem. Hij kon niet weg zonder mij, niet na de beloftes die hij had gedaan, en niet bij deze druk van spelers en supporters. Bovendien hadden we hem geholpen. We hadden de transfersom omlaag gekregen. Hij wilde me op een koopje hebben, leek het.

‘Dit zijn mijn voorwaarden,’ zei ik. ‘Die of niks.’ Ik zag hem overwegen en zweten.

Het waren geen slechte eisen. Het was ongeveer hetzelfde salaris als in Barcelona plus nog wat andere dingen.

‘Oké,’ zei hij.

‘Oké.’

We gaven elkaar er de hand op en daarna gingen de onderhandelingen over mijn prijs door. Dat was iets tussen de clubs en dat kon me eigenlijk niet schelen. Maar het was een

drama, en daar speelden een heleboel factoren een rol bij. Een daarvan was de tijd. De klok tikte door. Een andere factor was de onrust. Een derde het onvermogen van de trainer om met mij om te gaan. Al die dingen speelden Galliani in de kaart. Met elk uur dat verstreek, werd Sandro Rosell nerveuzer, en mijn prijs ging steeds verder omlaag. Ten slotte werd ik voor 20 miljoen euro verkocht. Twintig miljoen! Gefeliciteerd, Guardiola!

Ik bedoel, het was misschien reteleuk om niet met mij te praten en me buiten te sluiten. Maar het heeft je de man gekost! Je hebt je club enorme verliezen bezorgd, en dat heb ik ook allemaal tegen Sandro Rosell gezegd. Niet dat dat nou direct nodig was. Hij wist het wel. Hij had er vast wel al van wakker gelegen en het vervloekt. Ik bedoel, ik had 22 doelpunten gemaakt en 15 assists gegeven in mijn seizoen bij Barcelona. Toch was ik bijna zeventig procent in waarde gedaald. Wiens schuld was dat? Dat wist Sandro Rosell heel goed. Ik weet nog dat we met z'n allen in het kantoor van Camp Nou stonden: hij, Mino, Galliani, mijn advocaat, vicevoorzitter Josep Maria Bartomeu en ik. Voor ons lag het contract. We hoefden alleen nog maar te ondertekenen en afscheid van elkaar te nemen.

‘Ik wil dat jullie weten...’ begon Rosell.

‘Ja?’

‘... dat ik de slechtste zaak van mijn hele leven heb gedaan,’ vervolgde hij. ‘Ik doe je in de uitverkoop, Ibra!’

‘Zo zie je maar wat slecht leiderschap kan kosten.’

‘Ik weet dat het niet goed is aangepakt,’ zei hij, en hij ondertekende.

Daarna was het mijn beurt. Ik had de pen in mijn hand. Iedereen keek naar me en ik had het gevoel dat het gepast was om iets te zeggen. Hoewel... gepast? Ik had mijn mond misschien moeten houden. Maar ik wilde puur persoonlijk een paar dingen benadrukken.

‘Ik heb een boodschap voor Guardiola,’ begon ik, en toen werden ze natuurlijk allemaal nerveus. Zo van: Wat komt er nou? Was die ruzie niet genoeg? Kan die man niet gewoon ondertekenen?

‘Moet dat?’

‘Ik wil dat jullie iets doorgeven aan Guardiola.’

‘Wat dan?’

‘Dit: als hij ook maar één woord over mij zegt in de kranten, positief of negatief, dan zal ik hem krijgen. Niet in Barcelona. Dat is zijn thuisstad. Dat respecteer ik. Daar mag hij zeggen wat hij wil. Maar als hij buiten Barcelona ook maar één woord over mij zegt, dan zal ik hem te pakken krijgen. Vertel hem dat maar!’

Daarna ondertekende ik. Er waren vast wel mensen die dachten dat dat onnodig was. Waarom kwam ik daar nou mee? Maar nee, het was niet onnodig, echt niet. Er gebeurde op dat moment iets met me; dat merkte ik meteen. Ik kreeg mijn motivatie terug. Alleen al het idee om het hem betaald te zetten prikkelde me, echt waar. Opeens voelde ik die woede weer die ik nodig had om heel goed te spelen. Zo simpel was het.

Toen ik mijn handtekening onder dat stuk zette en die boodschap doorgaf, werd ik mezelf weer. Het was net of ik wakker werd uit een kwade droom. Voor het eerst sinds lange tijd had ik zin in voetballen. Weg waren al die gedachten over stoppen die mijn zomer hadden vergiftigd. Er brak een periode aan waarin ik op puur plezier speelde. Of liever gezegd: ik speelde op puur plezier en pure woede – plezier dat ik bij Barça weg was en woede dat één man mijn droom had verpest.

Ik voelde me bevrijd en ik kon de hele zaak nu ook helder zien. Toen ik er middenin zat, had ik mezelf geprobeerd op te peppen: zo erg is het niet, ik kom wel terug, ik zal het ze laten zien. Zo was ik de hele tijd bezig. Maar toen, toen het eindelijk voorbij was, besepte ik: shit, dit is zwaar geweest. De man die het meest voor mij als voetballer had moeten betekenen, had me volledig genegeerd, en dat was zo ongeveer het ergste van alles wat ik had meegemaakt. Je weet dat ik vreselijk onder druk stond, en dan heb je je trainer nodig.

Maar wat kreeg ik? Een vent die me ontweek. Een man die me weer behandelde als een jochie uit een achterstandswijk. Ik zou een enorme ster worden. Maar in feite voelde ik me daar verloren en onwelkom. Godverdomme, ik had Mourinho en Capello gehad, de twee meest gedisciplineerde trainers van de wereld, en met hen had ik nooit problemen gehad. Maar toen kwam die idioot... Ik kookte als ik eraan dacht. Ik weet nog dat ik tegen Mino zei: 'Hij heeft alles verpest.'

'Zlatan,' antwoordde hij.

'Ja?'

'Dromen kunnen in vervulling gaan en je gelukkig maken.'

'Inderdaad.'

'Maar dromen kunnen ook worden ingelost en je ombrengen.' En dat was waar; dat wist ik meteen.

Bij Barça was een droom uitgekomen, maar ook verbrijzeld. Ik liep door, de trap af naar de zee van journalisten die op me stond te wachten, en toen dacht ik: ik wil die man niet bij zijn echte naam noemen. Ik had behoefte aan iets anders. Ik moest denken aan al die prietpraat die hij had opgedist, en toen kwam ik er ineens op: de filosoof!

Ik zou hem 'de filosoof' noemen.

'Vraag die filosoof maar wat het probleem is,' zei ik met alle trots en woede die ik voelde.

Korte tijd later crashte de website van Milan.

Het was een waanzinnige consternatie. Ik herinner me nog iets wat Maxi naderhand zei, twee dingen eigenlijk. Het eerste was gewoon leuk. Hij vroeg: ‘Waarom kijken ze allemaal naar je, papa?’ Ik probeerde het uit te leggen: ‘Papa speelt voetbal. De mensen zien me op tv en vinden dat ik goed ben.’ Daarna voelde ik me trots, zo van: ‘papa is zo dom nog niet’. Maar toen nam zijn opmerking een andere wending. Dat vertelde het kindermisje.

Maxi vroeg waarom iedereen naar hém keek, want natuurlijk had hij die dagen wel wat gemerkt, vooral toen we in Milaan aankwamen. En erger nog, hij voegde eraan toe: ‘Ik vind het niet leuk als ze zo naar me kijken.’ Je weet, ik ben gevoelig voor zulke dingen. Gaat hij zich nou ook al anders voelen? Ik heb er de pest aan als kinderen zich bekeken voelen, ook al omdat er dan veel uit mijn eigen jeugd naar boven komt. ‘Zlatan hoort hier niet thuis. Hij is zus, hij is zo.’

Dat zit in me. Ik probeerde in deze tijd veel bij Maxi en Vincent te zijn. Het zijn heerlijke, drukke mannetjes. Maar het viel niet mee. Er was een waanzin losgebarsten. Nadat ik bij Camp Nou met de journalisten had gesproken en iedereen de mond vol had van ‘de filosoof’, ging ik naar Helena.

Zij had natuurlijk niet verwacht dat we zo snel weer zouden verhuizen en ze was nog graag gebleven. Toch wist ze beter dan wie ook: als ik het niet naar m'n zin heb op het voetbalveld, word ik net een verwelkte bloem. Dat gaat ten koste van het hele gezin. Ik zei tegen Galliani dat ik met het hele spul naar Milaan wilde: Helena, de jongens, de hond, Mino. Galliani knikte, *si, si*. Kom maar met de hele schare! Hij had blijkbaar nogal wat voorbereid, dus we sprongen allemaal in een van de privévliegtuigen van de club en vertrokken. Shit, ik weet nog dat we op Linate landden. Het leek wel of Obama kwam of zo. Er stonden acht Audi's voor ons op een rijtje, er werd een rode loper uitgerold en ik stapte het vliegtuig uit met Vincent op de arm.

Ik had een strak zwart shirt aan en een zonnebril op. Ik werd een paar minuten geïnterviewd door een paar speciaal geselecteerde journalisten, mannen van Milan Channel en Sky en zo, en aan de andere kant van het hek stonden honderden fans te schreeuwen. Dat was groots. Ik merkte aan de sfeer die er hing: de club had hier lang op gewacht. Vijf jaar geleden, toen Berlusconi een tafel met me had besproken in restaurant Giannino, dachten ze dat alles rond was en hadden ze allerlei voorbereidingen getroffen. Ze hadden bijvoorbeeld iets op de website gezet, een of andere heftige animatie: eerst zwart, dan lichtte er iets op in het midden en klonk er, boem-boem, een geweldig geluidseffect, en dan verscheen mijn naam, ‘Ibrahimovic’, als een knipperende,

donderende streamer, en de woorden ‘eindelijk van ons’.

Dat was nogal wat. Dat ding stond er nu weer op en blijkbaar was niemand voorbereid op de stormloop. De site crashte. Hij ging uit als een lamp die kapotgaat. Ik weet nog dat ik langs die hekken op het vliegveld liep waar de supporters achter stonden, en dat er daar vuurwerk en troep werd afgeschoten en dat de mensen mijn naam schreeuwden, ‘Ibra, Ibra’, en dat ik in een van die Audi’s sprong. Toen kreeg ik mijn lijfwacht al en zo reden we de stad in. Het was chaos. Ik zweer het. Zo van: ‘Zlatan is geland.’ Er zaten auto’s en brommers en tv-camera’s achter ons aan. Daar kreeg ik natuurlijk een kick van. De adrenaline joeg door me heen. Ik besepte eens te meer in wat voor zwart gat ik bij Barcelona had geleefd. Het was alsof ik vanuit een donkere grot een feest binnenkwam.

Toen ik de mensen van de club zag, voelde ik hetzelfde. Ze hadden op me gewacht en ze wilden allemaal maar één ding: dat ik de verantwoording op me nam. Ik moest ze weer naar de prijzen leiden en, eerlijk gezegd: dat beviel me. Niks: ‘Speel voor Messi.’ Het was: ‘Kom hier en neem het bevel op je!’

De straat waar hotel Boscolo aan lag, waar we zouden verblijven, was afgezet. Aan alle kanten stonden de Milanezen te roepen en te zwaaien, en in het gebouw stond de leiding van het hotel op een rijtje te buigen. In Italië zijn voetballers net goden. We kregen de grote suite en merkten meteen dat alles goed georganiseerd was. Deze club heeft kracht en traditie. Eerlijk gezegd kreeg ik er de kriebels van. Ik wilde voetballen. Die dag moest Milan in de openingswedstrijd van het seizoen in de Serie A tegen Lecce spelen en ik vroeg Galliano of ik mee mocht doen.

Dat ging niet. Mijn papieren waren nog niet rond. Toch ging ik naar het stadion. In de rust zou ik gepresenteerd worden. Dat gevoel vergeet ik nooit meer. Ik wilde de kleedkamer niet ingaan. Ik wilde de concentratie niet verstoren. Maar vlak daarvoor is een lounge, en daar zat ik met Galliani, Berlusconi en andere hoge omes.

‘Je doet me denken aan een speler die ik eens gehad heb,’ zei Berlusconi.

‘Aan wie dan?’

‘Een man die goed voor zichzelf op kon komen.’

Hij had het natuurlijk over Van Basten. Hij heette me welkom bij de club: ‘Het is een grote eer’, en dat soort dingen. Toen gingen we samen de tribune op. Ik moest om een of andere politieke reden twee stoelen bij hem vandaan zitten. Er gebeurt natuurlijk altijd van alles rondom zo’n man. Toch was het toen vrij rustig, in elk geval gezien wat er daarna gebeurde. Twee maanden later kwam de hele boel tot ontploffing door die geruchten over jonge meisjes en door rechtszaken en zo. Maar toen zat hij daar. Hij leek heel tevreden en ik begon de *vibes* te voelen. De mensen riepen mijn naam weer. Ik ging de tribune af naar het veld. Daar rolden ze een rode loper uit en zetten ze een podiumpje neer. Ik moest een hele tijd wachten aan de zijlijn; zo voelde het tenminste. Het stadion kolkte. Het San Siro zat vol, ook al was het augustus en dus vakantie. Toen stapte ik de loper op. Het was een groot kabaal en ik voelde me weer net een klein jongetje. Niet zo lang geleden hadden ze

in Camp Nou ook zo gestaan. Ik liep in dat oorverdovende geluid over de looper. Daar stond een erehaag van een hoop kinderen. Ik gaf ze allemaal een high five en stapte het podium op.

‘Nu gaan we alles winnen,’ zei ik in het Italiaans, en toen werd het nog erger.

Het stadion trilde op z'n grondvesten. Ik kreeg een wedstrijdshirt. Er stond ‘Ibrahimovic’ op, maar geen nummer. Dat had ik nog niet. Ik had er een paar gekregen om uit te kiezen, maar die waren geen van alle mooi en misschien kon ik de 11 krijgen. Klaas-Jan Huntelaar was op de transferlijst gezet. Maar hij was nog niet verkocht, dus ik moest wachten. In elk geval ging het nu beginnen. Nu zou ik ervoor zorgen dat Milan zijn eerste scudetto in zeven jaar zou winnen. Er kwam een nieuwe bloeitijd aan; dat had ik beloofd. Maar het kon niet slechter beginnen.

Ik ging naar Milanello, het trainingscomplex van de club, om alle gebruikelijke medische tests te ondergaan. Milanello ligt op bijna een uur van Milaan. Mijn lijfwacht reed me. Bij de groene poort stonden natuurlijk supporters te wachten. Toen reden we die poort door. Ik voelde het hele gewicht van de tradities van Milan en ik ontmoette alle legendarische spelers: Zambrotta, Nesta, Ambrosini, Gattuso, Pirlo, Abbiati, Seedorf, Inzaghi en die jonge Braziliaan, Pato, en trainer Allegri, die net van Cagliari kwam en niet veel ervaring had, maar die een goede indruk op me maakte. Soms word je op de proef gesteld, als je nieuw bent in een ploeg. Er ontstaat een gevecht over je status, zo van: ‘Denk maar niet dat je hier de grote man bent.’ Maar hier merkte ik meteen dat ik respect kreeg – van iedereen, op één na – en misschien moet ik het eigenlijk niet zeggen. Maar veel spelers zeiden naderhand tegen me: ‘We werden twintig procent beter toen jij kwam. Jij hebt ons als het ware uit een zwart gat gehaald.’ Milan had niet alleen maar jarenlang tegenslag gehad in de competitie. Het was zelfs vele jaren niet de beste van de stad geweest.

Inter had de overhand gehad. Dat was al zo toen ik in 2006 bij de club kwam, met die hele instelling die ik van Capello had overgenomen, die ooit zei: ‘De training is net zo belangrijk als de wedstrijden. Je kunt niet soft trainen en agressief spelen. Je moet elk moment strijden, anders krijg je met mij te maken!’ En ik probeerde iedereen op te peppen en geintjes te maken, alles wat overal, behalve in Barcelona, voor mij vanzelf sprak. In zekere zin deed het me denken aan mijn eerste tijd bij Inter. ‘Leid ons, leid ons,’ leken de jongens te zeggen. Ik dacht: nu worden de machtsverhoudingen weer verzet. Nu is het tijd voor mij, Milan. Vaarwel Inter! Ik ging waanzinnig gemotiveerd naar elke training en net als vóór de ellende bij Barça schold ik mensen uit. Ik ging tekeer, ik schreeuwde, ik lachte verliezers uit. Mensen vroegen me: ‘Wat is er toch aan de hand? Zo geprikkeld hebben we de jongens in geen eeuwen gezien.’

Er was nog een nieuwe man bij Milan. Hij heette Robson de Souza. Hij werd Robinho genoemd. Ik was bij die aankoop betrokken geweest. Galliani had me al in Barcelona gevraagd: ‘Wat vind je van Robinho? Kun je met hem spelen?’

‘Een prachtige speler, haal hem maar. De rest komt wel goed.’ En zo geschiedde.

De club betaalde 18 miljoen euro voor hem en dat vonden ze goedkoop. Ook dat leverde Galliani prestige op. Hij was erin geslaagd Robinho en mij voor een koopje binnen te halen. Niet zo lang geleden had Manchester City veel meer dan het dubbele betaald voor Robinho. Toch was het een beetje een risico. Robinho was een wonderkind waarmee het een beetje mis was gegaan. In Brazilië is natuurlijk niemand een grotere god dan Pelé. In de jaren negentig was die hoofd van de jeugdafdeling van Santos, zijn oorspronkelijke club, die het jaren moeilijk had gehad. De mensen droomden ervan dat hij een nieuw supertalent zou vinden. Veel mensen geloofden daar echt in. Een nieuwe Pelé! Een nieuwe Ronaldo, zo'n speler wordt sowieso niet vaak in een eeuw geboren. Maar shit, al op de eerste training stond Pelé paf. Hij floot zelfs af, zeggen ze, en liep naar een mager scharminkeltje.

‘Ik moet bijna huilen,’ zei hij. ‘Je doet me aan mezelf denken.’

Dat was Robinho, een jongen die opgroeide en de grote ster werd die iedereen in hem had gezien, tenminste in het begin. Hij werd verkocht aan Real Madrid en later aan Manchester City, maar hij kreeg ook naam als *bad boy*, die te veel feestte en slaags raakte op de training en zo. Maar mijn god, hij had ook het nodige meegemaakt. In 2004 werd zijn moeder ontvoerd. De arme vrouw werd in de kofferbak van een auto gestopt en 41 dagen gevangengehouden. Een verschrikkelijk drama. Robinho had het er moeilijk mee. Bij Milan leerden wij elkaar goed kennen. We waren allebei opgegroeid in moeilijke omstandigheden. Er waren overeenkomsten in ons leven. We hadden allebei op onze kop gekregen omdat we te veel dribbelden, en ik hield van zijn techniek. Maar hij was op het veld een beetje ongeconcentreerd, hij probeerde te veel trucs uit op onze eigen speelhelft.

Daar sprak ik hem flink op aan. Ik sprak iedereen op dingen aan. Voor mijn eerste wedstrijd tegen Cesena barstte ik van de energie. Je kunt je wel voorstellen wat voor hype er rond mijn persoon was. De kranten schreven pagina's vol: nou moest ik bewijzen wat ik voor mijn club betekende.

Pato, Ronaldinho en ik vormden de aanval en dat klonk toch best goed. Robinho begon op de bank. Maar het ging hopeloos. Ik was overgemotiveerd, net als in mijn begintijd bij Ajax. Ik wilde te veel. Dus het werd te weinig en na de eerste helft stond het 2-0 voor Cesena. Voor Cesena! En wij waren Milan! Dat spoorde niet. Ik was kwaad en ik ging op het veld als een gek tekeer. Maar verdomme, alles mislukte. Toch vocht ik als een beest. Tegen het eind kregen we een strafschoep. Misschien kon die voor de ommekeer zorgen, wie weet. Ik zou hem nemen. Ik kwam naar voren en schoot... tegen de paal. We verloren. Hoe denk je dat ik me voelde?

Ik moest na de wedstrijd een dopingtest ondergaan. Ik kwam die ruimte zo kwaad binnen dat ik een tafel kapotsloeg, een complete tafel, verdomme, gewoon pats-boem, en die dopingkerel werd helemaal bang. ‘Kalm aan, kalm aan,’ zei hij.

‘Luister,’ zei ik. ‘Vertel me niet wat ik moet doen. Anders eindig je daar bij die tafel op de grond.’

Dat was niet aardig, en nog wel tegen een onschuldige dopingcontroleur. Maar met die instelling was ik naar Milan gegaan en toen we verloren zag ik scheel van woede en als ik

scheel zie van woede moet je niet met een potje aankomen om me in te laten pissen. Dan moet je me in alle rust dingen kapot laten slaan. Ik kookte van woede en was alleen maar blij dat de kranten het de volgende dag niet op me gemunt hadden en me geen onvoldoende gaven. Dat verdiende ik. Ik balde mijn vuisten. Maar in de volgende wedstrijd ging het niet beter en in de daaropvolgende ook niet, ook al maakte ik mijn eerste doelpunt uit tegen Lazio en zag het ernaar uit dat we die wedstrijd zouden winnen. Maar in de slotminuten lieten we de gelijkmaker toe. Die keer was er geen dopingcontrole.

Ik liep rechtstreeks naar de kleedkamer. Daar hing zo'n bord waarop de trainer de tactiek uitlegt, je weet wel, en dat trapte ik met alle kracht om. Het bord vloog als een projectiel weg en raakte Sokratis Papastathopoulos, een Griek die toen bij ons in de ploeg zat, en hij werd natuurlijk ook kwaad. Hij vloog op en riep: 'Hé, wat doe je?'

'Niet met vuur spelen! Dat is gevaarlijk,' brulde ik, en toen werd het stil in de kleedkamer, want ik denk dat ze allemaal heel goed begrepen wat ik bedoelde: we moeten winnen en anders niks, en dan moeten we aan het eind van de wedstrijd verdomme geen onnodige doelpunten incasseren. Zo konden we niet doorgaan.

Na vier wedstrijden hadden we maar vijf punten en Inter stond aan kop in de competitie, zoals gewoonlijk. De druk op mijn schouders werd steeds zwaarder. Kom op nou! Kom op! Geef de filosoof en alle zwartkijkers geen gelijk. We verbleven toen nog steeds in hotel Boscolo en hadden nog geen vaste routines. Helena, die zich altijd verre van de publiciteit had gehouden, gaf haar eerste interview. Dat was voor het tijdschrift *Elle* en het werd een hele heisa. Elk woord over ons leverde krantenkoppen op. Ik kon totaal onbeduidende dingen zeggen, zo van: 'Ik eet minder gehaktballetjes en spaghetti sinds ik Helena ken.' In de kranten werd dat Zlatans grote liefdesverklaring aan Helena. Ik merkte steeds duidelijker dat ik begon te veranderen. Aandacht had me altijd een kick gegeven, maar nu werd ik mensenschuw en als we iets gingen doen, jagen bijvoorbeeld, vroeg ik altijd: 'Met hoeveel zijn we? Wie zijn dat?'

Ik hield niet van te veel mensen om me heen en we leefden teruggetrokken. Ik bleef binnen. Na een paar maanden verhuisden we naar een flat die de club voor ons geregeld had, midden in de stad. Dat was natuurlijk fijn, maar het waren niet onze meubels en onze spullen; het was mooi, maar nogal onpersoonlijk. 's Morgens wachtte de lijfwacht beneden in de hal op me en dan reden we naar Milanello. We kregen een ontbijt voor de training en een lunch erna. Vaak waren er ook de nodige pr-activiteiten, er moesten foto's worden genomen en zo. Zoals gewoonlijk in Italië was ik vaak weg van mijn gezin. Voor de uitwedstrijden logeerden we in een hotel en als we thuis speelden werden we eerst opgesloten op Milanello, en daar begon ik het te voelen.

Ik miste het thuisfront erg. Vincent werd groter, begon steeds meer te praten, en Maxi groeide op. Hij zong 'Manboy, Manboy'. Eric Saade was zijn idool en ik was Zlatan. Hoe denk je dat dat voelt? Maar eerlijk gezegd, het leven kwam in een nieuwe fase en ik vroeg me vaak af wat ik zou gaan doen als mijn carrière afgelopen was en Helena weer aan de haren begon. Dat soort dingen vroeg ik me af. Soms verlangde ik naar het leven na het voetbal, soms niet.

Maar ik was er niet minder geprikkeld door en al gauw ging het ook op het veld beter. Ik

besliste zeven, acht wedstrijden achter elkaar en de oude extase en hysterie ontwaakte weer. Het was Ibra voor en Ibra na. De kranten maakten een fotomontage van mij en boven op me de hele ploeg, alsof ik heel Milan op mijn schouders droeg. Dat soort opmerkingen hoorde je ook. Ik was gretiger dan ooit.

Maar één ding wist ik op dat moment beter dan de meeste anderen: in het voetbal kun je de ene dag god zijn en de volgende dag waardeloos. Langzaam maar zeker kwam de belangrijkste wedstrijd van de competitie dichterbij, die tegen Inter in het San Siro, en er was geen twijfel aan: de Ultras haatten me. De druk had niet groter kunnen zijn. Bovendien kreeg ik serieuze problemen met een ploeggenoot. Hij heette Oguchi Onyewu, een Amerikaan zo groot als een huis. Ik zei tegen Prince Boateng: ‘Er gaat iets ergs gebeuren. Ik voel het.’

Ze zeiden dat hij een ontzettend aardige jongen was. Maar daar merkte ik niet veel van. Oguchi Onyewu zag eruit als een boks-zwaargewicht. Hij was wel twee meter lang en woog bijna honderd kilo. Hij stond niet in de basis, maar hij was eerder gekozen tot beste buitenlandse speler van de Belgische competitie en beste Amerikaanse voetballer van het jaar. Maar mij pikte hij niet. Hij ging tegen me in.

‘Ik ben niet zoals andere backs,’ zei hij.

‘Mooi, goed!’

‘Ik laat me niet beïnvloeden door je geklets. Door dat voortdurende gebabbel van je.’

‘Waar heb je het over, man?’

‘Nou, ik heb je wel gezien tijdens de wedstrijden, je bent alleen maar met psychologische trucs bezig,’ ging hij door. Dat irriteerde me.

Niet alleen omdat ik moe was van alle backs die willen provoceren. Ik ben ook geen prater. Ik praat op het veld op een andere manier. Ik heb in de loop der jaren zo veel shit gehoord, smerige zigeunerdingen over mijn moeder, dat soort dingen. Het ergste is: ‘Tot ziens na de wedstrijd!’ Wat is dat verdomme? Spreken we af op de parkeerplaats of zo? Het is gewoon kinderachtig. Ik weet nog van Giorgio Chiellini, een centrale verdediger van Juventus. We hadden nog samen gespeeld en later, toen ik bij Inter was, kwamen we elkaar op het veld tegen en zei hij de hele tijd tegen me: ‘Kom op dan! Je bent niet meer zo goed als vroeger, hè?’ Hij probeerde te provoceren en toen tackelde hij me van achteren. Dat is vette shit, dat snap je wel. Je ziet zo’n vent niet komen. Ik ging neer en het deed zeer. Het deed heel zeer. Maar ik zei niks. Dat doe ik in zulke omstandigheden niet. Ik denk: ik zet het hem in het volgende duel wel betaald. Dan geef ik die gast zo’n dreun dat hij een hele tijd niet meer opstaat. Dus nee, nee, ik klets niet. Ik tackel. Ik kleun er in een duel verschrikkelijk in. Maar die keer deed zich geen gelegenheid voor. Dus na het eindsignaal ging ik naar hem toe, pakte zijn hoofd beet en trok hem mee als een ongehoorzame hond. Toen werd Chiellini bang. Dat zag ik aan hem.

‘Je wilde toch vechten? Waarom doe je het nou dan in je broek?’ snauwde ik, en ik liep op m’n gemak naar de kleedkamer.

Ik reageer niet met woorden maar met mijn lichaam, en dat zei ik ook tegen Oguchi Onyewu. Maar hij ging gewoon door, dag in dag uit: ‘Jij en je verdomde geklets,’ zei hij. Op een keer riep ik: ‘Dat was geen vrije trap’, en toen hield hij zijn vinger op zijn mond, zo van: ‘Zie je wel, je kletst alleen maar uit je nek.’ Ik dacht: nou is het genoeg, nou moet

het afgelopen zijn.

‘Pas op jij,’ zei ik.

Hij maakte weer zo’n gebaar en toen werd ik kwaad. Maar ik zei niks, geen woord. Die klootzak zal weten hoe ik in zulke situaties praat, dus toen ik de bal de volgende keer kreeg, rende ik op hem af en tackelde hem met de voeten vooruit. Dat is de ergste tackle die er is: met je noppen vooruit op iemand afvliegen. Maar hij zag me komen. Hij gooide zich opzij en we stortten allebei ter aarde. Eerst dacht ik: shit, mis. Ik pak hem de volgende keer wel. Maar toen ik opstond en wegliep, kreeg ik een klap op mijn schouder. Dat was geen goed idee, Oguchi Onyewu.

Ik gaf hem een kopstoot en toen gingen we op de vuist, en dan heb ik het niet over een beetje geharrewar. We wilden elkaar kapotslaan. Het ging hard tegen hard. We wogen allebei meer dan negentig kilo, we draaiden om elkaar heen en gaven elkaar knietjes en klappen. De hele ploeg rende naar ons toe en probeerde ons uit elkaar te halen. Dat viel nog helemaal niet mee. We waren gek van woede en ja, natuurlijk, ik geef toe, je hebt adrenaline nodig op het veld, je moet strijden. Maar dat ging te ver. Het was een gevecht op leven en dood. Toch gebeurde er naderhand iets belachelijks.

Oguchi Onyewu zonk op zijn knieën op het veld, maakte een kruisteken en begon met tranen in zijn ogen tot God te bidden. Ik dacht: wat is dat nou? Ik ging nog verder door het lint. Ik vond het provocerend. Op dat moment kwam Allegri, de trainer, naar me toe. ‘Rustig, Ibra.’ Hij kon er niks tegen doen. Ik tilde hem gewoon op en rende weer op Oguchi af. Maar toen werd ik tegengehouden door mijn ploeggenoten, en dat was maar goed ook, want het had slecht kunnen aflopen. Naderhand riep Allegri ons allebei bij zich. We gaven elkaar een hand en maakten excuus. Maar Oguchi was zo koud als een vis, en dat was mij best. Als hij koud is, ben ik ook koud, geen punt. Daarna ging ik naar huis. Ik belde Galliani, de baas. En je moet weten: ik hou er niet van om de schuld af te schuiven. Dat is niet mannelijk. Dat is shit, zeker in een ploeg waarin je de rol van leider op je hebt genomen.

‘Zeg,’ zei ik tegen Galliani, ‘er is iets vervelends gebeurd op de training. Het was mijn fout en ik neem de verantwoordelijkheid op me. Ik wil mijn excuses aanbieden. Straf me maar hoe je maar wilt.’

‘Ibra,’ zei hij, ‘dit is Milan. Zo doen we het hier niet. Je hebt je excuses aangeboden. Dan kijken we niet meer terug.’

Maar het was nog niet afgelopen. Bij Milan zijn ze meesters in het sussen van zaken. Maar er hadden supporters langs de lijn gestaan en de zaak kwam in de pers. Niemand kende de achtergrond, maar de ruzie werd bekend. Er waren tien mensen nodig geweest om ons uit elkaar te halen, heette het, en er zou onrust in de ploeg zijn en Ibra was een *bad boy*, en al die gebruikelijke flauwekul. Dat kon me geen zak schelen. Schrijf maar wat je wilt! Maar verdomme, ik had pijn in mijn borst en we lieten het onderzoeken. Ik had bij het gevecht een rib gebroken en aan gebroken ribben kun je niks doen. De artsen zwachtelden me alleen maar.

Dat was nou niet direct het beste wat er kon gebeuren. De voorbereiding op de derby

tegen Inter begon net. Pato en Inzaghi waren geblesseerd en de kranten schreven pagina's vol natuurlijk, niet in de laatste plaats over het duel tussen Materazzi en mij. Dat zou bijzonder scherp worden, heette het. Niet alleen omdat Materazzi een harde was en we al eerder met elkaar hadden gevochten én samen hadden gespeeld. Materazzi had me bespot om die kus op het logo van Barça in Camp Nou. Het was een optelsom. Het meeste was bullshit, maar één ding stond vast: Materazzi zou me hard aanpakken, want dat was zijn werk. Het was belangrijk voor de ploeg om mij tegen te houden. In zulke omstandigheden is er maar één reactie mogelijk. Je moet net zo hard terugslaan. Anders ben je het initiatief kwijt en loop je de kans geblesseerd te raken.

Geen supporters zijn erger dan de Ultras van Inter. Dat zijn jongens die niet makkelijk vergeven, geloof me, en voor hen was ik vijand nummer één. Niemand was onze ruzie in de wedstrijd tegen Lazio vergeten. Ik wist natuurlijk dat er boegeroep en psychologische oorlogvoering zou zijn. Maar Jezus, dat hoort erbij.

Ik was ook niet de eerste speler van Inter die naar Milan was gegaan. Ik was in goed gezelschap. Ronaldo kwam in 2007 naar Milan en toen deelden de Intersupporters fluitjes uit om hem te hinderen. De wedstrijd tussen Inter en Milan, de derby della Madonnina, roept altijd emoties op en er zit ook nog wat politiek en zo in. Er is een enorme rivaliteit.

Het is zoiets als Real-Barça in Spanje. Ik zie de spelers nog voor me in het stadion. Je zag het aan hun gezichten. Dit was groots. Dit was belangrijk. We stonden bovenaan in de competitie en een overwinning zou veel waard zijn. Milan had de derby al vier jaar niet meer gewonnen. Inter had dat jaar ook de Champions League gewonnen. Inter was de bovenliggende ploeg. Maar als... als we zouden winnen, dan hing er een machtswisseling in de lucht. Buiten het stadion waren het gebrul en de dreunende muziek uit de luidsprekers al te horen. Er heerste een sfeer van haat en volksfeest tegelijkertijd. Ik was niet echt nerveus.

Ik was wel geprikkeld. Ik kon niet wachten om het veld in te rennen en te knokken. Maar natuurlijk, ik wist dat je kunt overlopen van de adrenaline en toch totaal niet in de wedstrijd kunt zitten, zodat het geen moer oplevert. Je weet het nooit. Het begin van de wedstrijd en het lawaai in het San Siro staan me nog goed bij. Daar wen je nooit echt aan. Het kolkt om je heen. Seedorf kopte al meteen over. Het spel golfde op en neer.

In de vijfde minuut kreeg ik op rechts een bal. Ik dribbelde, ging het strafschoopgebied binnen en kreeg Materazzi tegenover me. Materazzi wilde natuurlijk meteen als het ware zeggen: 'Je komt er niet langs, wacht maar!' Maar hij maakte een fout. Hij trok me omlaag, ik viel op de grond en natuurlijk dacht ik: is het een penalty? Is het een penalty?

Dat had het moeten zijn. Maar ik wist het niet. Het was een verschrikkelijk kabaal en alle Interspelers stonden met hun armen gespreid natuurlijk, zo van: 'Godverdomme, nee, hè?' Maar de scheidsrechter rende naar de stip en ik ademde eens diep door. Ik moest hem nemen, en je kunt je wel voorstellen, achter me stond mijn ploeg en niemand hoefde eraan te twijfelen wat ze dachten: mis hem niet, Ibra! In godsnaam, mis hem niet!

Voor me zag ik het doel en de keeper, en daarachter Inters Ultras. Ze waren helemaal gek. Ze joelden en schreeuwden. Ze deden alles om me in de war te brengen. Sommigen

hadden van die dingen met laserstralen. Ik kreeg een groene lichtstraal in mijn gezicht en Zambrotta werd kwaad. Hij ging naar de scheidsrechter.

‘Verdomme, ze hinderen Ibra. Ze verblinden hem!’

Maar wat kun je eraan doen? De hele tribune afzoeken? Dat kon niet. Ik was vol geconcentreerd. Ze hadden me volledig in de schijnwerpers kunnen zetten. Ik wilde die bal alleen maar nemen en deze keer wist ik precies: hij moet rechts van de keeper in de hoek. Ik stond een paar tellen stil en natuurlijk ging het wel even door me heen: ik móét hem maken. Ik was mijn seizoen begonnen met het missen van een strafschop. Dat mocht niet nog een keer gebeuren. Maar daar mocht ik niet aan denken. Je mag op het veld nooit te veel denken. Je moet spelen. Ik nam een aanloop en schoot.

Ik schoot helemaal precies zoals ik van plan was, en hij zat. Ik stak mijn armen in de lucht en keek de Ultras recht in de ogen, zo van: ‘Jullie rottige trucjes werken niet. Daar ben ik te sterk voor.’ En ik moet zeggen, toen het hele stadion tekeering en ik op het scorebord zag staan: ‘Inter-Milan 0-1, Ibrahimovic’, gaf dat een goed gevoel. Toen was ik weer terug in Italië.

Maar de wedstrijd was nog maar een paar minuten bezig en het werd harder. Na vijftien minuten in de tweede helft werd Abate er bij ons uit gestuurd en met tien man tegen Inter spelen is geen kattenpis. We werkten als paarden. Materazzi kleefde als een bloedzuiger aan me en een paar minuten later blokte ik in een duel de bal. Ik botste tegen hem aan en vloerde hem. Dat was natuurlijk per ongeluk. Maar hij bleef op de grond liggen. De dokter en alle Interspellers renden naar hem toe en de haat van de Ultras nam alleen maar toe, vooral natuurlijk toen Materazzi op een brancard weggedragen werd.

De laatste twintig minuten stonden we verschrikkelijk onder druk en ik was helemaal op. Ik kon wel overgeven, zo uitgeput was ik. Maar we haalden het. We hielden onze voorsprong vast en wonnen. De dag daarna zou ik in Zweden mijn vijfde gouden bal ontvangen. Ik had er van tevoren informatie over gekregen. Eigenlijk wilde ik vroeg naar bed, zo vroeg als maar mogelijk is als zo’n wedstrijd nog door je hoofd maalt. Maar we besloten het nog even te gaan vieren in de nachtclub Cavalli. Helena ging mee. We zaten rustig in een hoekje met Gattuso, terwijl Pirlo en Ambrosini en alle anderen als gekken aan het partyen waren. Er heerste zo’n onbeschrijfelijke opluchting, zo’n waanzinnig plezier. We kwamen pas om vier uur ’s morgens thuis.

In december kocht Milan Antonio Cassano. Cassano heeft ongeveer net zo’n *bad boy*-reputatie als ik. Hij vindt het leuk om gezien te worden en om over zichzelf te praten als een fantastische speler. De jongen heeft veel meegemaakt en heeft veel aanvaringen gehad met spelers en trainers, onder anderen met Capello, bij Roma. Roma bedacht zelfs een uitdrukking, ‘Cassanata’, wat zoveel betekent als ‘irrationeel’, ‘gek’. Maar Cassano is een kwalitatief prachtige speler. Ik mocht hem echt graag en we werden een beter elftal.

Maar er was één probleem. Een gevoel dat sluipend kwam. Ik begon opgebrand te raken. Ik had in alle wedstrijden alles gegeven en ik geloof niet dat ik ooit eerder zo veel druk had ervaren. Dat kan vreemd klinken als je bedenkt wat we allemaal hadden meegemaakt.

Het was moeilijk om naar Barça te gaan. Het was bij Inter ook niet makkelijk. Maar hier had ik meer dan ooit het gevoel dat we kampioen moesten worden en dat ik de ploeg moest leiden. Ik speelde elke wedstrijd zo ongeveer alsof het een WK-finale was en daar moest ik een prijs voor betalen. Ik werd moe.

Op het laatst kon ik mijn invallen en beelden niet meer op het veld tot uitvoering brengen. Mijn lichaam kwam een stap te laat. Ik had waarschijnlijk één of twee wedstrijden rust moeten nemen. Maar Allegri was nieuw. Hij wilde ook tot elke prijs winnen. Hij had zijn Zlatan nodig en hij perste me tot het laatste druppeltje uit. Niet dat ik het hem ook maar een moment verwijt.

Hij deed zijn werk goed en ik wilde spelen. Ik was goed in vorm. Ik had ritme. Ik had met een gebroken been nog gespeeld als Allegri het netjes had gevraagd. We hadden respect voor elkaar. Maar ik betaalde de prijs. Ik was ook niet meer zo jong. Ik was fors. Niet zoals in het tweede seizoen bij Juventus, nee, het was geen pasta, geen overgewicht.

Het waren allemaal spieren. Maar ik was ouder en ik was een andere speler dan in het begin van mijn carrière. Ik was geen dribbelaar meer, geen Ajaxman. Ik was een zeer explosieve aanvaller. Ik moest slimmer spelen om het hele wedstrijden vol te houden. In februari voelde ik me moe.

Dat moest een geheim binnen de club blijven, maar het lekte uit naar de pers en er werd veel over gepraat. Is hij fit genoeg? Kan hij het aan? We begonnen op het laatst ook een paar wedstrijden te verliezen. We hielden het niet tot het eind toe vol, kregen een hele serie onnodige doelpunten tegen en ik maakte een maand lang niet één goal. Mijn lichaam miste de echte explosiviteit. We vlogen tegen Tottenham uit de Champions League, en dat was natuurlijk balen. Wij waren de betere ploeg, vond ik. Maar ook in de competitie raakten we het initiatief kwijt en Inter speelde weer geweldig.

Zouden ze ons inhalen? Zouden we de greep op de competitie kwijtraken? Het werd gezegd. Er werd van alles geschreven. En mijn rode kaarten maakten het er niet beter op. De eerste was tegen Bari, een van de onderste ploegen. We stonden met 1-0 achter. Ik stond in het strafschoopgebied en een verdediger, Marco Rossi, hield me vast. Ik zat klem en reageerde instinctief. Ik sloeg hem met de vlakke hand in zijn maag en hij viel op de grond. Stompzinnig van me, dat geef ik toe.

Maar het was een reflex, meer niet. Ik wou dat ik een betere verklaring had. Maar die heb ik niet. Voetbal is een gevecht. Ik val jou aan en jij reageert, en soms ga je te ver zonder dat je weet waarom. Ik heb het al zo vaak gehoord. Door de jaren heen heb ik veel geleerd. Ik ben niet meer de idioot van Malmö FF, maar dat ben ik nooit helemaal kwijtgeraakt. Mijn winnaarsmentaliteit heeft een keerzijde. Ik ontspoor soms, en die keer tegen Bari kreeg ik de rode kaart. Rode kaarten kunnen iedereen gek maken. Maar ik ging meteen het veld af, zonder ook maar één woord van protest. Cassano maakte niet lang daarna gelijk. Dat was een troost. Maar verdomme, ik werd geschorst, niet alleen voor de volgende wedstrijd, tegen Palermo, maar ook voor de volgende derby tegen Inter.

Het bestuur van Milan protesteerde. Er was een hoop om te doen. Maar het lukte niet. Dat was klote natuurlijk. Toch nam ik het niet zo zwaar op als vroeger. Dat is waar. Dat

was dankzij het gezin. Je kunt niet meer in de put zitten. De kinderen maken dat onmogelijk. Maar de woede bleef. Ik speelde weer tegen Fiorentina, en het zag ernaar uit dat ik op het veld zou blijven. We stonden voor, en er waren nog maar een paar minuten te spelen. Toen kreeg ik een inworp tegen. Ik werd kwaad en riep ‘vaffanculo’ – loop naar de hel – tegen de grensrechter. Dat was natuurlijk niet goed, vooral niet na wat er tegen Bari was gebeurd. Maar kom op, zeg! Heb je weleens op het veld gestaan? Mensen zeggen voortdurend ‘vaffanculo’ en zo. Daarvoor worden ze er niet uit gestuurd, niet een aantal wedstrijden geschorst. De scheidsrechters laten het passeren, meestal tenminste.

Er vielen de hele tijd harde woorden. Maar ik was Ibra. Milan was Milan. We stonden aan kop. Er kwam politiek bij kijken. Ze zagen kans ons te straffen. Denk ik. Ik werd voor drie wedstrijden geschorst. Die stomiteit leek ons de scudetto te kunnen kosten. De club deed alles om de situatie te redden. We bedachten een verdediging. We zeiden dat ik op mezelf had gevloekt. We moesten wel terugvechten: ‘Hij was kwaad vanwege zijn fouten. Hij had het tegen zichzelf.’

Maar eerlijk gezegd, het was gelul, sorry daarvoor! Aan de andere kant was de straf belachelijk hard. ‘*Vaffanculo*’? Dat was stom van me. Maar verder niks. Als vloek is ‘*vaffanculo*’ niet eens erg grof. God weet dat ik ze wel erger heb gehoord. Maar het was nou eenmaal zo. Ik moest het accepteren, en ik kreeg ook hoon en spot en een of andere klotige citroenprijs van een tv-station. Dat hoort bij het spel. Je wordt geprezen, je wordt de grond in geboord. Dat was ik gewend.

Op de ranglijst was Napoli naar de tweede plaats opgeklommen, nog voor Inter. Napoli had zijn grote tijd gehad in de jaren tachtig, toen Maradona er speelde, maar de afgelopen jaren hadden ze alle mogelijke problemen gehad. Maar nu leken ze weer in topvorm te zijn.

Wij lagen drie punten voor, maar er waren nog zes wedstrijden te spelen en drie daarvan was ik geschorst. Dat was klote, maar ik kreeg daardoor wel de kans om uit te rusten en over mijn leven na te denken. Ik werkte aan dit boek. Ik moest daarvoor terug in mijn herinnering en, shit, het viel me op dat ik niet altijd een even goed mens was geweest. Ik heb niet altijd de juiste dingen gezegd en ik neem daar natuurlijk de volle verantwoordelijkheid voor. Ik schuif de schuld niet op iemand anders.

Maar toch, er zijn er veel zoals ik, jonge jongens en meisjes, allochtonen, autochtonen, die op hun kop krijgen omdat ze niet zo zijn als alle anderen. En soms is dat natuurlijk terecht. Ik geloof in discipline. Maar wat me zo kwaad maakt, zijn al die trainers die zelf nooit de top hebben gehaald, maar wel heel zeker weten: zó moet het, en niet anders! Dat is zo simpel, zo dom!

Er zijn duizend-en-een manieren om iets te doen, en een bijzondere, ongebruikelijke manier is vaak de beste. Ik heb er de pest aan dat mensen die zich van anderen onderscheiden, worden gekleineerd. Als ik niet anders was geweest, had ik hier niet gezeten. En nou wil ik natuurlijk niet zeggen: doe als ik, probeer te worden zoals Zlatan! Absoluut niet! Ik bedoel: ga je eigen weg, hoe die ook is. En laat niemand verdomme lijsten ondertekenen of jou buitensluiten, alleen maar omdat je niet zo bent als de anderen.

Maar natuurlijk, het is niet goed als je de scudetto saboteert die je je club hebt beloofd, alleen maar omdat je een rotkarakter hebt.

Adriano Galliani zat boven in het Olympisch Stadion van Rome met zijn ogen dicht te bidden: ‘Laat ons winnen, laat ons winnen.’ Dat begrijp ik best. Het was 7 mei 2011. Het was halfelf ’s avonds en de minuten verstreken. Ze gingen veel te langzaam. Op de bank schoven Allegri en de jongens ongemakkelijk heen en weer. Ongeacht of je in God geloofde of niet, het was tijd om te bidden. We speelden tegen Roma en we hadden aan één punt genoeg om kampioen te worden, voor het eerst in zeven jaar.

Ik stond weer op het veld. Wat een heerlijk gevoel! Ik had er door mijn schorsingen lang naast gestaan. Maar nu kon ik erbij zijn en het kampioenschap beslissen. Niet dat ik dacht dat dat makkelijk zou gaan. Het was ook oorlog tussen Roma en Milan, niet alleen omdat de twee grote steden tegenover elkaar stonden. Het was ook een cruciale wedstrijd voor beide ploegen.

Wij streden om de scudetto en Roma voor de vierde plaats. De vierde plaats is heel belangrijk, want dan mag je meedoen aan de Champions League, en de Champions League levert veel geld op aan tv-rechten. Maar zo was de situatie ook al in 1989, en in het Italiaanse voetbal vergeten ze niet zomaar iets. Het zit in de muren, zeg ik altijd. Het blijft hangen. Iedereen wist nog dat Ronaldo toen geen strafschoep kreeg. Maar nu was het veel erger. Nu was er Antoni De Falchi, een jonge Romasupporter die naar Milaan was gegaan voor de uitwedstrijd tegen Milan. Zijn moeder was ongerust: ‘Trek niks rood-geels aan. Laat niet zien dat je een Romasupporter bent.’ De jongen deed wat ze zei.

Hij kleepte zich anoniem. Hij had voor om het even welke club kunnen zijn. Maar toen een van Milans Ultras hem om een sigaret vroeg, herkenden ze hem aan zijn dialect en toen ging het van ‘Ben jij voor Roma, klootzak?’ en ze omsingelden hem. Ze schopten en sloegen hem dood. Een verschrikkelijke tragedie. Voor de wedstrijd werd er een *tifo* voor hem gehouden.

Een *tifo* is een hulding vanaf de tribune. De naam Antonio De Falchi lichtte op in gele en rode kleuren. Dat was natuurlijk een mooi gebaar, maar het beïnvloedde ook de stemming in het stadion. Het was een belangrijke dag en de zenuwen waren gespannen. Bij Roma is Totti de grote man. Hij speelt al sinds zijn dertiende voor de club. Hij is een soort god in Rome. Hij heeft het WK gewonnen, is topscorer geweest, heeft de gouden schoen gekregen. En al was hij niet meer de jongste, hij had de laatste tijd laten zien dat hij geweldig in vorm was. Dus natuurlijk zag je overal Totti- en Roma-affiches, maar het wemelde er ook van de Milan- en Ibraspandoeken. Er waren veel fans meegereisd in de hoop dat ze het kampioenschap konden gaan vieren. Er kwamen rook en knallen van de tribunes. Het beginsignaal klonk om kwart voor negen, zoals gebruikelijk. Ik speelde

samen met Robinho in de spits. Cassano en Pato zaten op de bank. We begonnen goed. Maar in de veertiende minuut kwam Vucinic vrij. We telden de goal al haast, zo van: ‘Shit, hij zit.’ Maar Abbiati, onze keeper, redde fantastisch.

Het was een geweldige reflex. We werden ongerust. Roma had ons de vorige keer in het San Siro verslagen. We gingen er nog harder tegenaan. We jaagden, ik had een paar kansen, Robinho schoot tegen de paal, Prince Boateng kreeg een geweldige kans, maar we scoorden niet en de tijd verstreek. 0-0 was genoeg. De klok tikte en tikte maar door. Eindelijk waren er negentig minuten voorbij. Het had afgelopen moeten zijn. Dan zeggen die verdomde scheidsrechters: ‘Vijf minuten erbij!’ Vijf minuten! We speelden door en eerlijk gezegd waren er meer aan het bidden dan Galliani. Zeven jaar zonder scudetto is lang voor een club als Milan, en nu was het zo dichtbij. En weet je nog? Ik had beloofd dat we weer zouden winnen. Dat was het eerste wat ik zei toen ik in het San Siro werd gepresenteerd. Natuurlijk zeggen sporters altijd van alles. Je belooft gouden bergen en dan wordt het toch niks. Maar sommige mensen, Muhammad Ali bijvoorbeeld, hebben gedaan wat ze beloofden en shit, daar wilde ik bij horen! Ik wilde praten en presteren. Ik was met die idiote winnaarsmentaliteit van me naar Milan gekomen, weet je, ik had gevloekt, beloftes gedaan, gevochten, gezwraagd en nu... nu telden we de seconden af: tien, negen, acht zeven... En toen!

De scheidsrechter blies af en we hadden gewonnen. We stormden op elkaar af en er steeg rook op in het stadion. De mensen schreeuwden en zongen. Het was mooi, het was hysterisch. Het was fantastisch. Allegri, onze trainer, werd gejonast en Gattuso rende rond met een reusachtige fles champagne en spoot iedereen onder. Cassano werd op tv geïnterviewd en iedereen om me heen was door het dolle heen. Ik hoorde vaak: ‘Dank je wel, Ibra, je hebt je aan je belofte gehouden’, maar ook waanzinnige dingen: ‘Doe iets geks met Cassano daar!’

‘Wat dan?’

‘Geef hem een schop, jij bent toch de kungfuman.’ En ja, dat was ik al sinds mijn vader en ik Bruce Lee zagen op tv, dus waarom niet?

De adrenaline gierde door ons lijf en Cassano was een leuke jongen. Hij kon wel een trap gebruiken. Ik liep langs hem en de tv-verslaggever, en tikte met mijn voet tegen Cassano’s hoofd. Niet hard natuurlijk, maar ook niet heel erg zachtjes. Cassano schrok.

‘Wat doet hij?’ vroeg de verslaggever.

‘Hij is gek.’

‘Daar lijkt het wel op!’

‘Maar spelers die ons helpen kampioen te worden, mogen dat doen,’ zei Cassano lachend.

Maar het deed zeer. Hij liep naderhand met een ijszak tegen zijn hoofd. Toch een wat hardhandige aai misschien... Toen begon het feest. Ik sliep die nacht niet in een badkuip. Maar het ging er toch vrij wild aan toe. Eerlijk gezegd, als ik erover nadacht vond ik het toch wel geweldig. Ik had zes jaar in Italië gespeeld en elk jaar de scudetto gewonnen.

Had iemand anders zoiets al eens gepresteerd? Ik betwijfel het. En we wonnen ook niet alleen het kampioenschap. We pakten ook de supercup, de wedstrijd tussen de kampioen en de bekerwinnaar. We gingen naar China. Daar heerste ook hysterie om me heen. Ik scoorde en werd *man of the match*. Ik behaalde mijn achttiende titel, mijn achttiende! Ik was gelukkig, echt.

Maar er was toch iets met me gebeurd. Voetbal was niet meer alles voor me. Ik had mijn gezin en ik had bedankt voor het nationale elftal. Ik mocht Lars Lagerbäck wel, maar ik was dat akkefietje in Göteborg niet vergeten – ik vergeet niet zo makkelijk – en ik wilde meer tijd hebben voor Helena en de jongens. Daarom had ik al een tijdje niet voor Zweden gespeeld. Maar toch, die laatste zomer in Barcelona, toen het allemaal zo moeilijk was en ik me weer die aparte, lastige jongen uit de allochtonenbuurt voelde, die er niet echt bij hoorde, die zomer hadden veel van mijn ploeggenoten in Barcelona meegedaan aan het WK en het zelfs gewonnen. Ik voelde steeds sterker: ik mis dat. Niet dat ik terug wilde in de nationale ploeg. Dat duurde gewoon te lang. Ik was bijna nooit thuis bij de kinderen. Ik miste zo veel.

Maar in die tijd stopte Lars Lagerbäck. Erik Hamrén werd de nieuwe bondscoach – Sven-Göran Eriksson had bedankt – en Erik belde me: ‘Hallo, zeg. Ik ben de nieuwe trainer.’

‘Ik zal het maar meteen zeggen,’ zei ik. ‘Ik ben niet van plan terug te komen.’

‘Huh?’

‘Ik weet niet wat ze tegen je hebben gezegd. Je hebt misschien loze beloftes gekregen, maar ik speel niet.’

‘Jezus, Zlatan. Dat had ik niet verwacht. Daar had ik geen idee van.’

Maar hij was een eigenwijze drommel. Ik hou van eigenwijze drommels. Hij bleef maar zeuren. ‘Het wordt goed, het wordt geweldig.’ Dat soort dingen. Ik nodigde hem bij ons thuis in Malmö uit en ik had meteen het gevoel: dit is een leuke vent. Het klikte. Hij was geen doorsnee-Zweedse trainer. Hij durfde grenzen te overschrijden, en dat zijn altijd de besten. Ik geloof niet in braveriken. Af en toe moet je de regels doorbreken. Dan kom je verder. Ik bedoel, wat is er terechtgekomen van de jongens in de jeugd ploeg van Malmö die altijd braaf waren? Worden daar boeken over geschreven?

Hoe dan ook, op het laatst zei ik ja. We spraken af dat ik aanvoerder zou worden en dat ik ook in het nationale elftal een leider zou zijn. Dat beviel me. Het beviel me ook dat ik de shit van de media over me heen zou krijgen als we verloren. Daar kicke ik op. En shit, toen ik bij de jongens in de ploeg kwam, zag ik aan hun gezichten dat ze dachten: wat is dit, verdomme? Normaal gesproken komen er een paar supporters naar de trainingen. Nu kwamen er zesduizend naar een simpele bijeenkomst van het Zweedse elftal in Malmö. Ik zei doodkalm: ‘Welkom in mijn wereld, in Zlatancountry!’

Naar Malmö komen was altijd iets bijzonders. Natuurlijk kwam ik daar vaak. We wonen

in Malmö. Maar dan blijven we meestal in ons huis. Het is iets heel anders om daar te spelen. Dan komen de herinneringen weer boven. De zomer na het winnen van de scudetto en de supercup speelden we een vriendschappelijke wedstrijd tegen Malmö FF. De onderhandelingen hadden lang geduurd, maar toen de kaartjes in de verkoop gingen, stroomden de mensen naar het stadion. Het regende die dag, heb ik gehoord. De mensen stonden in lange rijen, met hun paraplu's, en de kaartjes waren in no time weg. De druk was waanzinnig.

Ik had in de loop der jaren heel wat slechts over Malmö FF gezegd. Ik was niet vergeten wat Hasse Borg en Bengt Madsen hadden gedaan, maar ik hou ook van de club. Ik vergeet nooit dat we in Malmö aankwamen. De hele stad omarmde me. Het leek wel carnaval. Overall stonden afzettingen en mensenmassa's, er heerste chaos en hysterie. De mensen stonden te springen en ze zwaaiden en schreeuwden als ze me zagen. Veel mensen hadden daar uren gestaan, alleen maar om een glimp van me op te vangen. Heel Malmö vierde feest. Iedereen wachtte op Zlatan. Ik ben heel wat kolkende en dreunende stadions ingierend, dat weet je. Maar dit was heel bijzonder; dit was toen en nu.

Mijn leven kwam terug. Het hele stadion zong en riep mijn naam. In die documentaire van destijds, *Blåddårar* – 'Halvegaren' –, zit ik in een trein en ik zeg zo voor mezelf: 'Ik heb één ding besloten. Ik wil een Diablo hebben. Een auto, een Diablo, dat is een Lamborghini. En dan moet er op het nummerbord staan: "Toys", speelgoed... in het Engels.'

Dat is een beetje kinderachtig. Ik was nog jong. Ik was achttien, en een heftige auto was het gaafste wat er was voor een jongen als ik, en de wereld lag nog voor me open. Maar die opmerking werd overal herhaald: 'Heb je gehoord wat die Zlatan zegt, die snotneus? Een Diablo!' Dat was lang geleden. Het was ver weg, maar toch ook heel dichtbij. Die avond in het stadion van Malmö rolden de fans een reusachtig spandoek uit op de tribune. Ik staarde ernaar en het duurde even. Toen begreep ik het. Het was een tekening van mij en daarnaast een auto met het kenteken 'Toys'.

'Zlatan, kom naar huis. Wij zorgen voor je droomauto,' stond er.

Het was hartverwarmend. Een van mijn vrienden zei een keer: 'Het is een sprookje. Het is een reis van de allochtonenbuurt naar een droom.' Onlangs kreeg ik een foto toegestuurd, een foto van de Annelundsbro. De Annelundsbro ligt op de grens van Malmö en Rosengård. Aan dat viaduct had ook iemand een spandoek gehangen: 'Je kunt de man uit Rosengård halen, maar je kunt Rosengård nooit uit de man halen,' stond er, was getekend: 'Zlatan'.

Ik had er geen idee van. Maar omdat ik toen geblesseerd thuiszat, ging ik er met mijn fysio heen. Het was midden op de dag. Het was zomer en het was warm. Ik stapte uit de auto en keek naar die woorden, die dus eigenlijk niet van mij waren. Het is een variant op een oud citaat over het getto in het algemeen, maar er gebeurde iets met me toen ik het zag. Die plek is speciaal, weet je.

Onder dat viaduct was mijn vader beroofd en had hij een klaplong gekregen. Niet ver daarvandaan ligt het tunneltje waar ik in het donker doodsbenuwd doorheen rende naar

mijn moeder aan de Cronmansväg, met de lantaarnpalen als richtpunt. Het was de buurt van mijn jeugd. In die straten was het allemaal begonnen. Ik voelde me... hoe zal ik het zeggen? Groot en klein tegelijkertijd!

Ik was de held die terugkwam. Ik was de grote voetballer, maar ook weer het benauwde ventje in de tunnel, die dacht dat het wel goed kwam als hij maar hard genoeg rende. Ik was alles tegelijk en ik kan je verzekeren: er kwamen wel honderd herinneringen boven.

Ik herinnerde me mijn vader in zijn timmermansbroek met zijn koptelefoon op, en de lege koelkasten en bierblikjes, maar ook hoe hij mijn bed op zijn rug droeg, kilometers ver, en hoe hij bij me waakte in het ziekenhuis. Ik herinnerde me mijn moeders gezicht als ze thuiskwam van haar schoonmaakwerk, haar omhelzing toen ik naar het WK in Japan ging. Ik moest denken aan mijn eerste voetbalschoenen, die ik voor 59,90 tussen de tomaten en de groenten in de Ekohal vandaan haalde, aan mijn droom om een zo compleet mogelijke voetballer te worden, en ik dacht: ik heb mijn droom waargemaakt en ik heb met eindeloos veel grote spelers en trainers samengewerkt of kennisgemaakt. Ik was dankbaar. Daar lag Rosengård. Daar lag het tunneltje. In de verte hoorde ik een trein over het viaduct rijden. Er wees iemand naar me.

Een vrouw met een hoofddoek kwam naar me toe. Ze wilde een foto van me nemen en ik glimlachte naar haar. Er verzamelde zich een groep mensen om me heen. Het was een sprookje en ik was Zlatan Ibrahimovic.

© Jed Jacobsohn/Staff/Getty Images

WELKOM THUIS, ZLATAN
© Håkan Røjder / Sydsvenskan / Scanpix

Sanela en ik op mijn vaders Opel

Mijn vader en ik met Vincent en Maxi in mijn vaders flat

Jongensploeg van Malmö FF

Jongensploeg van MBI

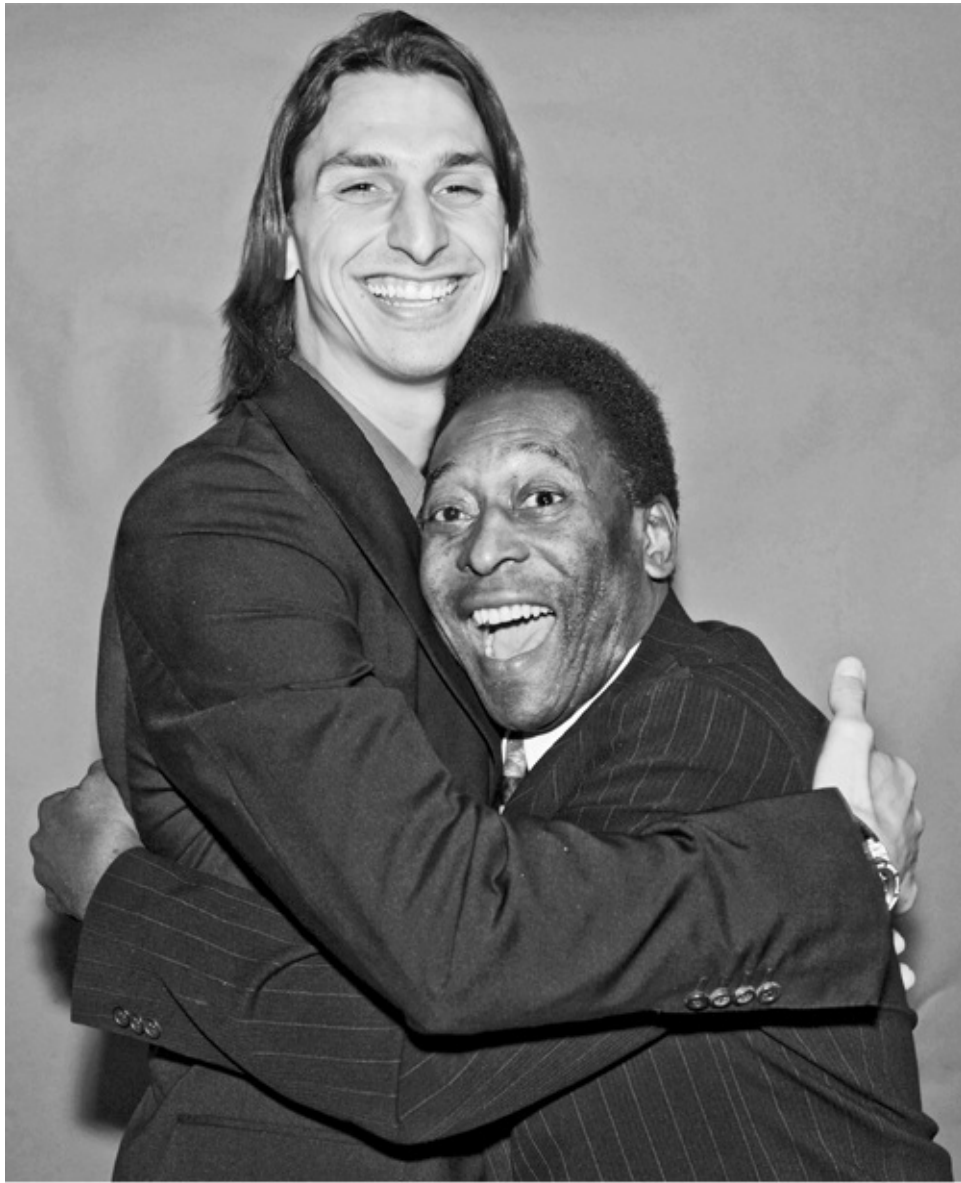
ROSENGÅRD

"MAN KÄNTA EN KILLE FRÅN ROSENGÅRD
MEN MAN KAN INTE TA ROSENGÅRD FRÅN EN KILLE"

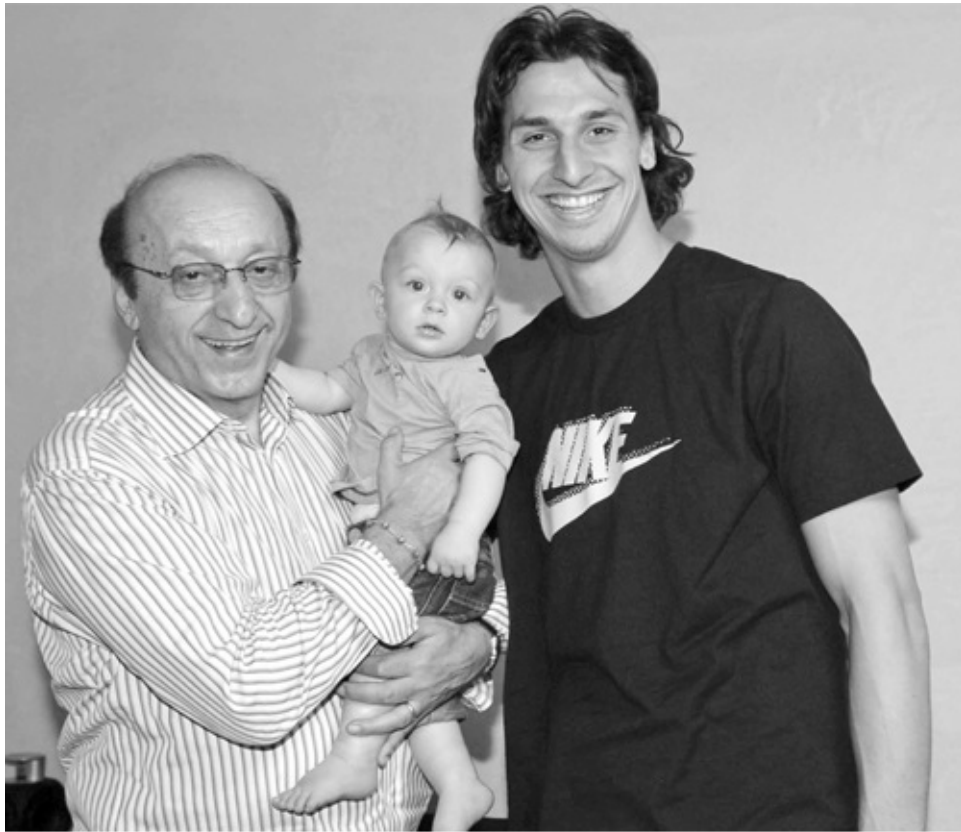
CITAT ZLATAN

JE KUNT EEN MAN UIT ROSENGÅRD HALEN,
MAAR JE KUNT ROSENGÅRD NIET UIT EEN MAN HALEN

Met Pelé
© Leif R. Jansson / Scanpix

Met Moggi en Maxi
© FC Internazionale

Feestvieren met Maxwell bij Ajax

Met Messi bij Barcelona

Met Ronaldinho
© Nike

Kampioen met Inter
© FC Internazionale

Met Thierry Henry in Barcelona
© Gustau Nacarino / Reuters / Scanpix

Met Moratti

© FC Internazionale

Op de tribune met Berlusconi, Galliani en Mino
© Alessandro Garofalo / Scanpix

Met José Mourinho

© Bildbyrån

In mijn rijtjeshuis in Diemen

Met Joan Laporta, nadat ik had getekend bij Barcelona
© FC Barcelona

Aankomst in Barcelona
© FC Barcelona

© FC Barcelona

Trainen in
de sneeuw in
Barcelona
© FC Barcelona

De Ultras heten Maximilian welkom in het leven

Training in Barcelona

© FC Barcelona

© Marcus Ericsson / Bildbyrån

© FC Barcelona

Mourinho duikt opeens achter Guardiola en mij op in de halve finale van de Champions League
© Bildbyrå

Helena op de foto's in Elle
© Eric Broms

Helena, Maxi en ik

Dokter Ibrahimović,
bij de geboorte van Maxi

Terug in Milaan: Mino,
Vincent, Maxi en ik
© Giuseppe Cacace / AFP / Scanpix

Ons huis in Malmö

This is in Malmö,
met Truster
© MAX Magazine